Tom CLANCY

Rainbow Six

* *

en

Tom CLANCY

Rainbow Six

★★

Traducere din limba engleza de ALEXANDRA PETREA

V.1.0

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-576-428-8

TOM CLANCY
Rainbow Six
Editura RAO
2002.

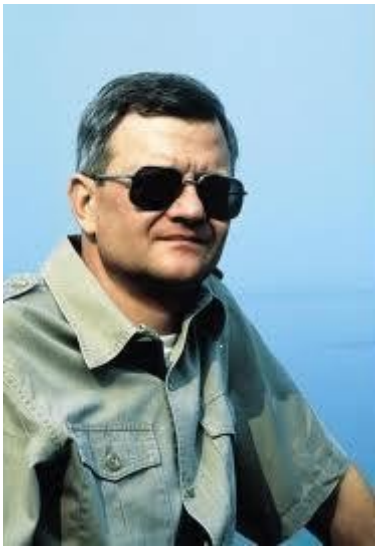

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii însăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

„— Natura nu e niciodată sentimentală, Domingo. Nu face distincţie între prieteni şi duşmani.

— Cred că ai dreptate, domnule C.

Până şi teroriştii pot să facă distincţia, îşi zise Chavez. *Dar nu şi natura. Aşadar, cine este adevăratul duşman al omenirii? În principal, ea însăşi,* decise Ding, lăsând jos ziarul şi privind încă o dată fotografia lui John Conor Chavez, care tocmai învăţase să stea în fund şi să zâmbească. Fiul lui o să crească în «Minunata lume nouă», iar el era unul dintre cei care se luptau ca această lume să fie una sigură – pentru el şi pentru ceilalţi puşti a căror principală preocupare acum era să înveţe să meargă în picioare şi să vorbească.”

21
STADII

Ultimul dintre beţivi înşelase toate aşteptările, dar nu putea fi decât amânarea inevitabilului. Îl chema Henry şi era un negru de patruzeci şi şase de ani, care acum părea să aibă douăzeci de ani mai mult. Spunea oricui stătea să-l asculte că era veteran. Era un bărbat cu o sete considerabilă, care în mod miraculos nu suferise mari distrugeri hepatice. Sistemul lui imunitar se lupta vitejeşte ca să-l respingă pe Shiva. Probabil că avea gene dintr-un set primar, îşi zise doctorul Killgore, care reuşiseră să-l ajute puţin. Ar fi fost foarte folositor să aibă istoria vieţii acestui om, să afle cât de mult trăiseră părinţii lui, dar acum, când înţelesese cât de util ar fi, boala era deja prea avansată. Analiza sângelui spunea că omul era fără îndoială condamnat. Ficatul lui cedase în sfârşit la germenii Shiva, iar compoziţia chimică a sângelui era ieşită din toate standardele care contau. Într-un anume fel, era prea rău. Doctorul care încă era cuibărit în Kiligore îşi dorea ca pacienţii să supravieţuiască. Poate că din pur spirit sportiv, îşi zise el, îndreptându-se spre camera pacientului.

— Ce mai facem, Henry? întrebă doctorul.

— Domnule doctor, mă simt ca un rahat. Simt că mi se rupe burta pe dinăuntru.

— Zău? întrebă Kiligore.

Asta era o surpriză. Îi dăduse cu o zi în urmă aproape douăsprezece miligrame de morfină, o doză mortală pentru un om sănătos, dar cei cu adevărat bolnavi puteau, nu se ştie de ce, să suporte o cantitate mai mare de drog.

— Măcar o parte şi tot o simt, răspunse Henry, strâmbându-se.

— Ei bine, ce-ar fi să o rezolvăm? întrebă doctorul.

Scoase din buzunar o seringă de 50 cc şi o fiolă de Dilaudid.

Pentru o persoană normală, doza letală era de două până la patru miligrame. Se decise să injecteze patruzeci, ca să fie sigur. Henry suferise destul. Umplu seringa, bătu cu degetul în cilindrul de plastic, ca să dispară toate bulele de aer, apoi o băgă în săculeţul pentru linia de perfuzie, împingând rapid pistonul.

— Ah, mai apucă Henry să spună, în vreme ce lichidul dădea năvală în corpul lui.

Chiar în clipa aceea, fata i se linişti, ochii îi ieşiră din orbite şi pupilele i se dilatară; era ultima plăcere pe care avea s-o mai cunoască vreodată. Zece secunde după aceea, Kiligore îi atingea artera carotidă dreaptă. Acolo nu se simţea nimic. Henry încetase brusc să respire. Ca să fie sigur, Kiligore îşi scoase stetoscopul din buzunar şi îl puse pe pieptul lui Henry. Da, în mod sigur, inima încetase să mai bată.

— Prietene, ai luptat frumos, îi spuse doctorul cadavrului.

Apoi îi scoase perfuziile şi opri monitorul distribuitorului de medicamente, iar la sfârşit acoperi faţa cu cearşaful. Deci, se terminase şi cu beţivii. Cei mai mulţi dăduseră de timpuriu colţul. Doar Henry făcuse excepţie. Ticălosul luptase până la sfârşit, sfidând toate prognozele lor. Kiligore se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă încercau pe el unul dintre vaccinuri. Cu B-ul ar fi fost salvat, în mod sigur, dar ce dracu' să faci cu un beţiv sănătos? Proiectul nu avea menirea să salveze acest tip de oameni. Cui i-ar fi folosit? Cel mult unui proprietar de cârciumă. Kiligore părăsi camera, făcându-i în treacăt un semn unui lucrător. În câteva minute, Henry avea să fie cenuşă plutind în aer, substanţele lui chimice ajutând, după ce va fi căzut pe pământ, la creşterea ierbii şi a copacilor, în calitate de îngrăşământ – contribuţia supremă pe care o putea vreodată aduce o asemenea persoană.

Era timpul să-i facă o vizită subiectului F4, Mary.

— Ce mai faci? întrebă el.

— Bine, răspunse ea somnoroasă.

Eventualele dureri pe care ar fi putut să le simtă erau bine ascunse de picăturile de morfină administrate.

— Înţeleg că noaptea trecută ai făcut o scurtă plimbare, îi spuse Kiligore, controlându-i pulsul.

Puls de 92, puternic şi încă regulat. Da, încă nu prezenta simptome serioase, dar în mod sigur nu avea să reziste atât de mult ca Henry.

— Am vrut doar să-i spun lui tati că sunt bine, îi explică ea.

— Crezi că este îngrijorat?

— N-am mai vorbit cu el de când am venit aici şi m-am gândit… spuse ea, aproape adormită.

— Da, sigur, te-ai gândit, spuse doctorul Kiligore către silueta aceea aproape inconştientă. O s-o rezolvăm. N-o să se mai întâmple niciodată.

Schimbă programarea la monitorul de perfuzii, crescând cu

cincizeci la sută viteza de picurare a morfinei. Asta avea s-o ţină în pat.

Zece minute după aceea, era afară şi mergea spre nord, unde… da, uite-o. Văzu camioneta lui Ben Farmer, parcată în locul obişnuit. Înăuntrul clădirii mirosea a păsări mai degrabă, deşi locul semăna cu un grajd pentru cai. Fiecare uşă avea nişte gratii atât de dese, încât nu puteai strecura o mână printre ele – şi nici o pasăre nu putea ieşi. Trecu pe lângă şirul de uşi şi îl găsi pe Farmer cu una dintre favoritele lui.

— Lucrezi peste program? întrebă Kiligore.

— Puţin, recunoscu omul de la securitate. Hai, Festus, continuă el.

Festus era o bufniţă de hambar. Pasărea furioasă bătu energic din aripi şi ateriză pe braţul înmănuşat al lui Farmer.

— Prietene, cred că eşti rezolvat, îi spuse Farmer.

— Nu pare prea prietenoasă pasărea, observă doctorul.

— Uneori, bufniţele sunt foarte dificile, iar Festus are şi el o parte rea, răspunse fostul puşcaş marin, ducându-şi bufniţa înapoi pe stinghia ei şi lăsând-o acolo.

Apoi Farmer se strecură pe uşă afară.

— Bufniţele nu sunt cele mai deştepte păsări de pradă. Şi sunt şi foarte greu de dresat. Cu ăsta nici măcar nu merită să încerci.

— Şi ce faci, îi dai drumul?

— Da. Cred că la sfârşitul săptămânii, dădu din cap Farmer. E aici de două luni, dar aripile i s-au vindecat deja. Abia aşteaptă să dea peste un hambar plin cu şoareci buni de mâncat.

— E bufniţa aceea lovită de o maşină?

— Nu, ăla e Niccolo, o buhă mare. Nu, cred că Festus s-a lovit de o linie de înaltă tensiune. Nu se uita unde trebuie. Are ochi ageri, dar şi păsările o mai dau în bară, nu numai oamenii. Oricum, i-am vindecat aripa ruptă şi am făcut o treabă bună, dacă e să mă laud.

Şi Farmer îşi permise un zâmbet mulţumit.

— Dar uite că bătrânu’ Festus nu pare să-mi mulţumească.

— Ben, ar fi trebuit să te faci doctor, eşti foarte bun la astea. Ai fost medic la Infanteria Marină?

— Nu, doar a trebuit să-i ajut pe băieţi în Vietnam. Infanteria Marină avea medici de la Marină, domnule doctor.

Farmer îşi scoase mănuşa de piele groasă, îşi mişcă degetele ca să le dezmorţească şi o puse la loc pe mână.

— Ai venit aici pentru treaba cu Mary, aşa-i?

— Ce s-a întâmplat?

— Cinstit? Am plecat şi eu ca omu'. M-am întors, mi-am luat revista, m-am lăsat în scaun şi am început să o răsfoiesc şi, când mă uit după fată, nu e. Cred că a rătăcit liberă cam, să zicem, zece minute, până să dau eu alarma. Am dat-o în bară, domnule doctor, nu pot să mint, recunoscu el.

— Nu s-a întâmplat nimic grav, cred.

— Da? Atunci ce ar fi să mut computerul ăla într-o cameră încuiată?

Se duse în capătul încăperii şi deschise altă uşă.

— Salut, Baroane, spuse omul.

O clipă mai târziu, un şoim Harris sărea pe mâna înmănuşată.

— Ăsta-i prietenul meu. Şi tu eşti gata să te întorci afară, nu-i aşa? Vrei şi tu nişte iepuri gustoşi?

Kiligore se gândi că aceste păsări aveau ceva nobil în ele. Aveau ochi pătrunzători şi limpezi, mişcări puternice şi violente. Deşi probabil că prada nu era deloc bucuroasă de toată această frumuseţe, la urma urmei, aşa e natura, nu? Aceste păsări de pradă menţineau echilibrul ecologic, eliminând exemplare prea lente, rănite, sau prea proaste – dar, mai mult decât atât, păsările de pradă erau nobile prin faptul că se înălţau, priveau de sus lumea întinsă sub ele şi decideau cine va trăi şi cine va muri. *Iar asta seamănă foarte mult cu ceea ce facem eu şi echipa mea,* îşi zise Kiligore, deşi în ochii unui om nu vedeai duritatea pe care o vedea el acum. Trebuia să-i zâmbească Baronului, care curând avea să fie eliberat în natură şi care se va înălţa în curenţii verticali de aer cald de deasupra Kansasului.

— O să pot face asta şi când o să începem Proiectul? întrebă Farmer, punându-l pe Baron înapoi pe stinghia lui de lemn.

— Cum adică, Ben?

— Păi, domnule doctor, unii de pe aici zic că n-o să mai pot să ţin păsări când o să ne mutăm acolo, că cică… inter… ferează, cam aşa ceva. Ce naiba, îmi îngrijesc bine păsările, ştiţi că o pasăre de pradă trăieşte de două-trei ori mai mult în captivitate decât în natură şi ştiu că asta o să încurce puţin lucrurile, dar, la naiba…

— Ben, nu are rost să-ţi faci probleme. Te înţeleg şi pe tine şi pe şoimii tăi, bine? Şi mie-mi plac.

— Domnule doctor, sunt deştepţi: şi vin direct din natură. Îmi place mult să îi văd la lucru. Şi când se rănesc, ştiu cum să-i vindec.

— Eşti foarte bun. Toate păsările astea par să fie sănătoase.

— Ar cam trebui. Le hrănesc bine. Le prind şoareci vii. Le place mâncarea caldă, ştiaţi?

Se întoarse la biroul lui de lucru, îşi scoase mănuşa şi o atârnă într-un cui.

— Oricum, munca mea în dimineaţa asta s-a terminat.

— Bine, Ben, mergi acasă. Voi avea grijă să asigur securitatea camerei cu computerul. Şi să nu-i mai lăsăm pe subiecţi să iasă la plimbare.

— Da, să trăiţi! Henry ce mai face? întrebă Farmer, căutându-şi prin buzunare cheile maşinii.

— Henry tocmai şi-a încheiat şederea aici.

— Nu-mi închipuiam că o să reziste atâta. Deci, gata cu beţivii?

Văzu cum Kiligore dă din cap.

— Păcat de el. Tare tipul, nu?

— Da, Ben, a fost un tip tare, dar asta-i situaţia.

— Aşa e, domnule doctor. Păcat că nu pot să le las cadavrul condorilor. Şi ei trebuie să mănânce, dar îţi cam verşi maţele când îi vezi cum o fac.

Deschise portiera.

— Ne vedem diseară, domnule doctor.

Kiligore îl urmări cu privirea. *Nu, nu-i pot refuza lui Ben Farmer dreptul de a ţine păsări. Vânătoarea cu şoim e un sport al regilor şi din ea poţi să înveţi multe despre păsări: cum vânează, cum trăiesc. Păsările astea se potrivesc în Marele Plan al Naturii.* Problema era că unii din Proiect erau mult prea radicali, de pildă aceia care spuneau că nu ar mai trebui să fie doctori, pentru că aceştia interferează cu Natura – dacă vindeci oameni de boli, asta înseamnă că te amesteci în treaba Naturii şi le permiţi oamenilor să se înmulţească prea repede şi să distrugă iar echilibrul. Vezi să nu! Asta poate într-o sută de ani, mai degrabă în vreo două sute, când Kansasul o să fie din nou populat – dar n-or să rămână toţi în Kansas, nu? Nu, se vor împrăştia să studieze munţii, zonele cu mlaştini, pădurile tropicale, savana africană, după care se vor întoarce în Kansas, pentru a raporta ce au aflat, ca să-şi prezinte casetele video cu natura în acţiune. Kiligore abia aştepta asta. Ca majoritatea membrilor Proiectului, devora programele de pe Discovery Channel. Erau atât de multe de învăţat, atât de multe de înţeles, pentru că el, ca mulţi alţii, voia să prindă toate semnificaţiile, să înţeleagă Natura în întregime.

Evident, o ambiţie înaltă, poate chiar nerealistă, dar dacă nu reuşea el, atunci copiii lui sigur vor reuşi. Sau copiii copiilor lui, care vor fi crescuţi şi educaţi să aprecieze Natura în toată splendoarea ei. Vor fi toţi oameni de ştiinţă şi vor lucra pe teren. Se întrebă dacă cei care vor merge în oraşele moarte se vor gândi... Probabil că va fi o idee bună să fie trimişi acolo, ca să înţeleagă numeroasele greşeli făcute de om şi ca să înveţe să nu le repete. Poate că o să conducă el, personal, unele dintre aceste expediţii. New York o să fie o lecţie uriaşă, de tipul aşa da, aşa nu. Probabil că o să treacă o mie de ani, poate chiar mai mult, până când clădirile se vor prăbuşi, din cauza ruginirii structurii de oţel şi a lipsei de întreţinere... părţile de piatră nu vor dispărea niciodată, dar relativ curând, poate peste vreo zece ani, cerbii şi căprioarele se vor întoarce în Central Park.

Poate că vulturii o vor duce foarte bine o vreme. O grămadă de cadavre de mâncat... sau poate nu. La început, morţii vor fi îngropaţi în mod normal, civilizat. Dar în câteva săptămâni sistemul acesta va fi copleşit, iar oamenii vor muri probabil în paturile lor şi apoi... da, desigur, şobolanii. Anul care va urma va fi un an de glorie pentru şobolani. Singura problemă e că şobolanii, pentru a înflori, depind de om. Ei trăiesc din gunoaie, din ceea ce aruncă civilizaţia sunt paraziţi foarte bine specializaţi. La anul vor avea un ospăţ pe cinste în toată lumea, dar ce se va întâmpla după aceea cu populaţia de şobolani? Probabil că pe seama ei vor trăi câinii şi pisicile, rezultând un fel de echilibru, dar fără milioanele de oameni care să producă gunoaie pe care să le mănânce şobolanii, numărul lor va scădea în următorii cinci până la zece ani. Acesta ar fi un foarte interesant subiect de studiu pentru una dintre echipele de teren. Cât de rapid va descreşte populaţia de şobolani şi cât de departe va merge descreşterea?

Prea mulţi dintre oamenii angrenaţi în Proiect îşi făceau griji pentru animalele mari. Toţi erau nebuni după pume şi lupi, animale nobile şi frumoase, măcelărite nemilos de oameni pentru că atacau animalele domestice. Dar asta o să se rezolve, o dată cu încetarea otrăvirii şi a punerii de capcane. Dar cum rămânea cu animalele de pradă mai mici? Cum rămânea cu şobolanii? Nimeni nu părea să-şi facă griji pentru ei, dar şi ei făceau parte din sistem. Nu poţi să fii estet atunci când studiezi natura, nu? Dacă faci asta, atunci cum ai putea justifica omorârea lui Mary Bannister, Subiectul F4? La urma urmei, era o

femeie atrăgătoare, strălucitoare, plăcută, care nu semăna deloc cu oameni de tipul Chester, Pete sau Henry şi în nici un caz nu îţi irita privirea ca ei. Dar, ca şi ei, era o persoană care nu înţelegea Natura, nu-i aprecia frumuseţea, nu-şi vedea locul în marele sistem al vieţii şi prin urmare nu era demnă să participe la el. Păcat de ea. Păcat şi de ceilalţi subiecţi ai testului, dar planeta murea şi trebuia să fie cumva salvată. Iar pentru asta exista o singură cale, pentru că cei care nu înţelegeau sistemul erau prea mulţi. Oamenii nu înţelegeau sistemul nici măcar ca animalele inferioare, care erau partea lui inconştientă. Totuşi, numai omul putea să spere că va înţelege acest mare echilibru, dar asta însemna şi descreşterea propriei specii. Asta e, nimic nu se capătă pe gratis. Cea mai mare şi mai subtilă ironie era necesitatea unui sacrificiu uriaş, care era posibil datorită progreselor imense ale ştiinţei. Fără instrumentele care ameninţau să omoare planeta, n-ar fi existat posibilitatea de a o salva. Da, realitatea era formată din asemenea paradoxuri, îşi spuse epidemiologul.

Proiectul avea să salveze Natura însăşi şi era format dintr-un număr relativ mic de oameni, mai puţin de o mie, plus cei care fuseseră selectaţi să supravieţuiască şi să continue efortul, cei neştiutori, ale căror vieţi nu vor fi luate pentru crimele comise în numele lor. Cei mai mulţi nu vor înţelege de ce supravieţuiseră – pentru că erau soţia, copilul sau o rudă apropiată a unui membru al Proiectului sau pentru că aveau profesii de care avea nevoie Proiectul: piloţi de avion, mecanici, fermieri, specialişti în comunicaţii şi aşa mai departe. Într-o bună zi, îşi vor da şi ei seama. Era ceva inevitabil, evident. Unii oameni vorbesc, iar alţii ascultă. Atunci când cei care ascultă îşi vor da seama, probabil că vor fi îngroziţi, dar va fi prea târziu ca să mai facă ceva. Minunat şi implacabil destin! Da, îi vor lipsi şi lui foarte multe. De pildă, teatrul, restaurantele bune din New York, dar în mod sigur Proiectul va menţine şi nişte bucătari buni, vor fi nişte materii prime excelente, cu care să poţi lucra. Instalaţia Proiectului din Kansas va cultiva toate cerealele necesare şi vor exista şi vite, evident, până când se vor înmulţi bizonii.

Proiectul avea să se susţină singur, obţinând carnea necesară prin vânătoare. Inutil de precizat că unii membri obiectau până şi în privinţa asta, obiectau când era vorba să omori orice, dar bine că măcar îşi impuseseră punctul de vedere minţile mai înţelepte şi mai echilibrate. Omul era şi animal de pradă şi creator de

unelte, aşa că puştile erau acceptabile. Era o metodă mult mai puţin crudă de a omorî vânatul, iar omul trebuia şi el să mănânce. Şi aşa, peste câţiva ani, bărbaţii vor pune şaua pe cal şi vor ieşi să vâneze nişte bizoni, îi vor tăia şi vor duce acasă o carne sănătoasă, cu un conţinut redus de grăsime. Şi căprioare şi antilope şi elani.

Cerealele şi legumele vor fi obţinute de fermieri. Toţi vor mânca bine şi vor trăi în armonie cu natura – la urma urmei, puştile nu sunt cu mult mai evoluate decât arcul cu săgeţi, nu? – şi vor putea să studieze lumea naturii în relativă linişte.

Era un viitor minunat când îl contemplai, deşi primele patru până la opt luni vor fi absolut îngrozitoare. Tot ce vor auzi la radio şi vor vedea la TV, în ziare – câte vor mai fi – va fi oribil, dar nu trebuia pierdut din vedere că totul pe lume are un preţ. Omenirea trebuia să nu mai fie specia dominantă pe planetă, să fie înlocuită cu Natura însăşi, rămânând doar atâţia oameni de cât e nevoie ca să observe şi să aprecieze ce este şi ce face ea.

— Cu doctoriţa Chavez, vă rog, îi spuse Popov centralistei de la spital.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog, răspunse vocea de femeie.

Clipa dură de fapt şaptezeci de secunde.

— Doctoriţa Chavez, se auzi o altă voce de femeie.

— Vă rog să mă iertaţi, am greşit numărul, spuse Popov, atârnând telefonul în furcă.

Excelent! Nevasta şi fiica lui Clark lucrau la spital, exact cum i se spusese. Asta însemna că şi Domingo Chavez se află la Hereford. Deci îi cunoştea şi pe şeful acestui grup Rainbow şi pe unul dintre oamenii lui importanţi. După toate aparenţele, Chavez chiar era un personaj însemnat. Poate chiar şeful Informaţiilor. Nu, îşi zise Popov, era prea tânăr pentru asta. La Informaţii trebuia să fie un britanic, un tip mai în vârstă de la MI-6, cineva cunoscut serviciilor continentale. Chavez era evident ofiţer paramilitar, exact ca mentorul lui. Asta însemna că Chavez era probabil un soldat, poate chiar lider în acţiunile pe teren. Era o simplă presupunere, dar una foarte plauzibilă. Un ofiţer tânăr, într-o formă fizică bună, spuneau rapoartele. Mult prea tânăr pentru orice altceva. Da, foarte plauzibil.

Popov furase de la Miles o hartă a bazei şi marcase pe ea poziţia casei lui Clark. De aici putea foarte simplu să deducă drumul pe care o va lua soţia lui în drumul spre spital, iar orele

nu erau nici ele foarte greu de ghicit. Pentru ofiţerul de informaţii fusese o săptămână rodnică şi venise vremea să plece, îşi împacheta hainele şi o luă spre maşina închiriată, apoi intră în aeroport şi făcu verificarea actelor. La aeroportul Heathrow din Londra îl aştepta un bilet pentru zborul de întoarcere, într-un 747 care avea să-l ducă la Aeroportul JFK International din New York. Mai avea puţin timp la dispoziţie, aşa că rămase în sala de aşteptare, la clasa I, a companiei British Airways, un loc, ca întotdeauna, foarte confortabil, cu vin – chiar şi şampanie – la discreţie. Se servi şi se instală pe una dintre canapelele confortabile, cu un ziar luat de pe masă. Dar nu se puse pe citit, ci începu să rumege lucrurile pe care le aflase, întrebându-se la ce îi vor folosi patronului lui. Nu avea cum să-şi dea seama pe loc, dar instinctele îi spuneau să se gândească la numerele de telefon pe care le avea pentru contactele din Irlanda.

— Da, aici Henriksen, spuse el în receptorul telefonului de la hotel.

— Aici Bob Aukland, îi spuse o voce.

Era poliţistul-şef de la întâlnire, îşi aminti Bill.

— Am veşti bune pentru dumneavoastră.

— Aha! Şi care ar fi acelea, domnule?

— Bătrâne, numele meu e Bob. Am vorbit cu ministrul, iar el a fost de acord să ofere firmei Global Security contractul de consultanţă pentru Olimpiadă.

— Mii de mulţumiri!

— Poţi veni mâine dimineaţă ca să discuţi detaliile cu mine?

— Da, sigur. Când voi putea să merg la bază?

— O să zbori acolo împreună cu mine, mâine după-amiază.

— Excelent, Bob. Mulţumesc că m-ai ascultat. Dar oamenii voştri de la SAS?

— Vor fi şi ei la stadion.

— Minunat. Abia aştept să lucrez cu ei, îi spuse Henriksen.

— Vor să vadă cum merge noul echipament de comunicaţii de care le-ai vorbit.

— E-Systems tocmai a început producţia pentru ai noştri de la Delta Force. Două kilograme pe unitate, încriptare pe 128 de biţi, frecvenţă în bandă X, bandă laterală, transmisie în impulsuri. Imposibil de interceptat şi foarte fiabil.

— Cărui fapt îi datorez onoarea, Ed? întrebă Clark.

— Se pare că ai o zână protectoare la Casa Albă. Primele treizeci de seturi vin direct la voi. Ar trebui să ajungă acolo în două zile, îi spuse directorul CIA lui Rainbow Six.

— Cine anume de la Casa Albă?

— Carol Brightling, consilier prezidenţial pentru ştiinţă. După treaba de la Worldpark, m-a sunat şi mi-a sugerat să vă trimit aceste radiouri noi.

— Ed, îşi aminti Clark, nu trebuia să ştie de noi. Cel puţin, nu-mi amintesc să-i fi văzut numele pe listă.

— I-o fi ciripit careva, John. Când m-a sunat, cunoştea şi numele de cod. Şi are voie să ştie o grămadă de chestii, nu uita, despre aproape toate, inclusiv armele nucleare şi comunicaţiile.

— Preşedintele nu prea se înnebuneşte după ea, din câte am auzit…

— Da, aşa e, tipa e cam nebună cu salvatul pădurilor. Dar e, în acelaşi timp, o fată deşteaptă şi a făcut bine că v-a procurat echipamentul ăsta. Am vorbit cu Sam Wilson de la sediu, iar oamenii lui au fost entuziasmaţi de idee. Nu se poate bruia, are codificare, claritate digitală şi e uşor ca un fulg.

Păi, era normal să fie aşa, la şapte mii de dolari setul… Dar asta includea şi cheltuielile de cercetare-dezvoltare, îşi aminti Foley. Se întrebă imediat dacă nu cumva oamenii lui de teren ar putea folosi aşa ceva în misiunile sub acoperire.

— Bun. Două zile zici?

— Da. Ca de obicei, de la Dover la RAF Mildenhall, apoi cu camionul până la voi. A, să nu uit…

— Ce este?

— Spune-i lui Noonan că scrisoarea lui despre dispozitivul de urmărit oameni a dat rezultate. Compania îi trimite o chestie nouă să se joace cu ea, de fapt, patru bucăţi. Cu antenă îmbunătăţită şi dispozitiv GPS de localizare. Ce e aparatul ăsta până la urmă?

— Nu l-am văzut decât o singură dată. Se pare că-i urmăreşte pe oameni după bătăile inimii.

— Şi cum face asta? întrebă Foley curios.

— Al naibii să fiu dacă ştiu, Ed, dar am văzut cum urmăreşte oamenii prin ziduri. Noonan e nebun după jucăria asta. Dar zice că are nevoie de îmbunătăţiri.

— Păi, cred că DKL, aşa se numea compania producătoare, l-a ascultat. Patru seturi noi se află în acelaşi transport, cu o cerere pentru evaluarea variantei modernizate.

— Bine, am să-i spun lui Tim.

— Mai ştii ceva despre teroriştii din Spania?

— Vă vom trimite datele prin fax astăzi. Au fost identificaţi şase dintre ei. În special basci, cum se temeau spaniolii. Francezi au fost probabil doi, iar unul a fost identificat sigur. Dar tot nu avem nici cea mai mică idee cine a trimis oameni să ne urmărească.

— Ruşii, spuse Foley. Un rezident KGB, pot să pun pariu.

— Nu am cum să te contrazic, mai ales după ce a apărut individul ăla în Londra – aşa credem – dar băieţii de la Five nu au nici o noutate.

— Cine lucrează la cazul ăsta de la Five?

— Hoit. Cyril Hoit, răspunse Clark.

— Aha. Îl ştiu pe Cyril. E bun. Dacă el spune ceva, sigur e aşa.

— E foarte bine, dar acum spune că are un bou bălţat şi nimic mai mult. M-am tot gândit să-l sun pe Serghei Nikolaevici în persoană şi să-i solicit un mic serviciu.

— Nu cred că ar fi bine, John. Toate astea trebuie să treacă pe la mine, nu uita. Şi mie îmi place Serghei, dar în privinţa asta nu o să fie de partea ta. Prea multe consecinţe posibile.

— Ăsta ne lasă cu ochii în soare, Ed. Nu îmi place să ştiu că există un rusnac care-mi ştie şi numele şi ce fac eu pe-aici.

Foley nu putu decât să-i dea dreptate. Nici unui ofiţer de teren nu-i plăcea ideea că era cunoscut de cineva, iar Clark avea motive şi mai îndreptăţite să îşi facă griji, cu familia aflată chiar la locul unde îşi exercita el meseria. Nu o luase niciodată pe Sandy cu el în acţiune, cum făcuseră mulţi dintre ofiţerii de teren cu soţiile lor, în decursul carierei. Nici un ofiţer nu-şi pierduse soţia în modul acesta, dar unii fuseseră muştruluiţi bine, iar acum practica aceasta nu mai era deloc agreată de CIA. Mai mult decât atât, John îşi dusese toată viaţa profesională în anonimat, ca o nălucă pe care o cunoşteau foarte puţini oameni, adică doar cei care erau de partea lui. Nu avea nici o dorinţă să schimbe treaba asta, aşa cum nu-i trecea prin cap nici să-şi schimbe sexul, dar iată că nu mai era deloc un anonim şi asta îl supăra la culme.

Ruşii îl cunoşteau şi ştiau şi ce făcuse în Japonia şi Iran. Trebuia să-şi fi dat seama că la asta vor duce acţiunile lui.

— John, oamenii te cunosc. La naiba, Golovko te ştie personal şi e clar că sunt interesaţi de tine. Ce poţi face?

— Ştiu, Ed, fir-ar al dracului, dar…

— John, te înţeleg perfect, dar acum ai o anumită poziţie şi nu ai cum să schimbi asta. Aşa că stai în banca ta, fă-ţi bine treaba şi lasă-ne pe noi să ne întindem antenele şi să aflăm cum stă treaba. Bine?

— Ce dracu' pot să zic, Ed? veni răspunsul resemnat.

— Dacă aflu ceva, te sun pe loc.

— Am înţeles, să trăiţi, răspunse Clark cu salutul naval care făcuse parte integrantă din viaţa lui cu multă vreme în urmă.

Acum, acest salut era rezervat pentru lucruri neplăcute.

Agentul special care era adjunctul şefului Biroului Teritorial al FBI-ului din Gary, Indiana, era un negru foarte serios numit Chuck Ussery. Avea patruzeci şi patru de ani, era proaspăt sosit în oraş, cu o vechime de şaptesprezece ani în FBI, iar înainte mai fusese şi poliţist în Chicago. Apelul telefonic al lui Skip Bannister fusese imediat redirecţionat spre biroul lui. În cinci minute, îi spunea deja interlocutorului său să vină imediat cu maşina la birou. După douăzeci şi cinci de minute, acesta sosi. Unu optzeci, solid, cam cincizeci şi cinci de ani şi îngrozitor de speriat, după cum văzu agentul din prima. Înainte de toate, îl invită să ia loc şi îl îmbie cu o cafea. Fu refuzat Urmară întrebările, mai întâi cele de rutină. Apoi altele mult mai precise.

— Domnule Bannister, aveţi *e-mail-ul* de care mi-aţi vorbit?

James Bannister scoase din buzunar o foaie de hârtie şi i-o înmână peste masă.

Ussery citi cele trei paragrafe dezlânate şi agramate. Şi foarte confuze. Te ducea imediat cu gândul la…

— Domnule Bannister, aveţi vreun motiv să credeţi că fiica dumneavoastră ar fi folosit vreodată droguri de orice tip?

— Mary a mea? Niciodată! veni pe loc răspunsul. În nici un caz. Mă rog, îi place să bea bere şi vin, dar în nici un caz droguri, nici vorbă!

Ussery îi luă mâinile într-ale lui.

— Vă rog. Înţeleg ce simţiţi, am mai lucrat la cazuri de răpire şi…

— Credeţi că a fost răpită? întrebă Skip Bannister, căruia acum i se confirmau cele mai negre gânduri.

Era mult mai rău decât să afle că fiica lui era dependentă de droguri.

— Dacă e să mă iau după această scrisoare, cred că e o posibilitate. Investigaţia se va baza pe ipoteza unui caz de răpire,

spuse Ussery, ridicând telefonul. Trimite-mi-l aici pe Pat O'Connor, te rog, îi spuse el secretarei.

Agentul special de control Patrick D. O'Connor era unul dintre supervizorii de la oficiul din Gary. La treizeci şi opt de ani, cu un păr roşcat, o piele albă şi într-o perfectă condiţie fizică, O'Connor conducea departamentul de investigare a răpirilor.

— Ce s-a întâmplat, Chuck? spuse el, intrând.

— Ţi-l prezint pe domnul James Bannister. Are o fiică de douăzeci şi unu de ani dispărută în New York acum o lună. Ieri a primit un *e-mail.* Uite-l!

Şi Ussery îi înmână hârtia.

O'Connor parcurse rândurile şi dădu din cap.

— În regulă, Chuck.

— Pat, e cazul tău. Dă-i bătaie!

— S-a făcut, Chuck. Domnule Bannister, vreţi să veniţi cu mine, vă rog?

— Pat se ocupă la noi de cazurile de acest tip, explică Ussery. El va prelua cazul şi îmi va da raportul zilnic. Domnule Bannister, FBI-ul tratează răpirile ca pe nişte infracţiuni grave. Va fi un caz cu prioritate maximă până când îl vom rezolva. Zece oameni, Pat?

— Pentru început, da, domnule. Şi mai mulţi la New York, răspunse Pat. Avem cu toţii copii. Ştiu cum vă simţiţi. Dacă există o posibilitate să vă găsim fiica, vă asigur că o vom găsi. Acum trebuie să vă pun o serie de întrebări, ca să vedem de unde să o apucăm, bine?

— Da.

Bărbatul se ridică şi îl urmă pe O'Connor în holul birourilor.

Avea să stea acolo timp de trei ore, spunând tot ce ştia despre fiica lui şi despre viaţa ei la New York lui O'Connor şi celorlalţi agenţi. Mai întâi, le dădu o fotografie recentă, care se dovedi a fi bună. O'Connor se uită la ea. O reţinu pentru dosar. O'Connor şi echipa lui nu mai lucraseră de câţiva ani la un caz de răpire. Era o infracţiune pe care FBI-ul reuşise s-o stârpească practic în Statele Unite – răpirea pentru răscumpărare, în orice caz. FBI-ul rezolvase toate cazurile de răpire. Oamenii legii cădeau ca trăsnetul în capul răufăcătorilor şi nu iertau nimic. Răpirile de azi erau, în general, de copii şi, împreună cu răpirile puse la cale de părinţi, erau aproape întotdeauna comise de nişte dezaxaţi sexuali, care cel mai des le comiteau pentru propria plăcere şi se terminau de obicei cu omorârea victimei. Oricum ar fi, un

asemenea caz mărea ceea ce s-ar putea numi furia instituţională a FBI-ului. Cazul Bannister, după cum fusese botezat imediat, avea să primească menţiunea „urgent” şi un număr de oameni corespunzător, plus mijloacele materiale din toate birourile teritoriale care aveau să fie implicate. Cazurile în derulare legate de familiile mafiote aveau să fie amânate până la rezolvarea acestuia. Făcea parte din etica profesională a FBI-ului.

La patru ore după sosirea lui Skip Bannister în biroul din Gary, doi agenţi din divizia teritorială New York, găzduită de clădirile Jacob Javits, soseau la uşa superintendentului clădirii în care locuise Mary Bannister. Acesta le dădu cheia apartamentului şi merse cu ei să le arate unde era. Cei doi agenţi intrară şi începură imediat cercetările, căutând în primul rând însemnări, fotografii, corespondenţă, orice i-ar fi putut ajuta la caz. Se aflau acolo de o oră, când sosi şi un detectiv de la NYPD, convocat de FBI ca să asiste la cercetări. În oraş erau treizeci de mii de poliţişti. În cazurile de răpire, puteau fi chemaţi toţi pentru a asista la cercetări.

— Aveţi o poză? întrebă detectivul.

— Poftim, îi înmână agentul-şef fotografia trimisă prin fax de la Gary.

— Ştiţi, am primit acum câteva săptămâni un apel telefonic de la cineva din Des Moines, fata se numea... Pretloe, cred. Da, Anne Pretloe, avea cam douăzeci şi cinci de ani şi era secretara unui avocat. Locuia la câteva cvartale de aici. Pur şi simplu a dispărut N-a mai venit la muncă, s-a topit Cam aceeaşi vârstă, acelaşi sex, băieţi, punctă detectivul. Să fie vreo legătură?

— Aţi verificat toate anonimele de la morgă? întrebă agentul asistent.

Nu avea rost să întrebe mai mult Concluzia plutea în aer: nu cumva prin New York zburdă nestingherit un criminal în serie?

Acest tip de criminal căuta aproape întotdeauna femei între optsprezece şi treizeci de ani. Un animal de pradă foarte selectiv, cum se întâmpla peste tot în natură.

— Da, dar nu am găsit pe nimeni care să semene cu fata asta Nici cu asta de aici, apropo, spuse poliţistul, dându-i înapoi fotografia Cazul ăsta o să ne dea mult de furcă. Aţi găsit ceva?

— Deocamdată, nimic, răspunse şeful. Are un jurnal intim, dar nu am aflat nimic care să ajute. Nici fotografii de bărbaţi, doar haine, cosmeticale, lucruri normale la o fată de vârsta ei.

— Amprente?

Un clătinat din cap.

— Asta urmează. Vine omul nostru, e pe drum.

Dar ştiau cu toţii că erau şanse slabe, după ce apartamentul fusese gol o lună. Uleiurile fine care compuneau în mod normal amprentele se evaporau în timp, deşi puteau să spere că se păstraseră aici, într-un apartament climatizat şi sigilat.

— Cazul ăsta n-o să fie deloc uşor, spuse detectivul venit de la poliţie.

— Niciodată nu sunt uşoare, răspunse agentul-şef.

— Dar dacă sunt mai mult de două? întrebă celălalt agent FBI.

— În oraşul ăsta dispar mulţi oameni, spuse detectivul. Dar cel mai bine e să verific pe computer.

Subiectul F5 era o femeie bună, după cum constată Kiligore cu ochiul liber. Şi îi plăcea teribil de Chip. Iar asta nu era deloc de bun augur pentru Chip Smitton, care nu fusese expus germenului Shiva nici prin injectare, nici la testarea vaccinurilor, nici prin sistemul de difuzare de ceaţă. Nu, bărbatul fusese expus doar prin contact sexual. Iar acum apăruseră şi în corpul lui anticorpi de Shiva. Asta însemna că transmisia funcţiona şi de la femeie la bărbat, nu doar invers. Shiva era exact ceea ce speraseră ei să fie.

Era o chestie scârboasă să te uiţi la nişte oameni cum fac dragoste. Nu-i plăcea câtuşi de puţin voyeurismul ăsta ştiinţific. Anne Pretloe, subiectul F5, prezenta de două zile simptomele, judecând după analizele sângelui, după cum mânca şi bea şi după atitudinea veselă pe care o surprindea monitorul alb-negru la care se uita el. Mă rog, tranchilizantele atenuau rezistenţa subiecţilor la comportamentul libertin, aşa că nu puteai şti cum se purta ea în viaţa de toate zilele. Dar era sigur că era la curent cu toate tehnicile erotice.

Ciudat, Kiligore nu se gândise niciodată la aspectul ăsta la testele pe animale. Îşi închipuia că şobolanii se întâmpla să între în călduri, iar atunci masculii şi femelele treceau la treabă, dar uite că nu se gândise niciodată la treaba asta. Îi respecta pe şobolani ca pe o formă de viaţă, dar nu găsise niciodată interesant turnirul lor sexual, în vreme ce aici, trebuia să recunoască, se trezea că ochii i se îndreptau adeseori spre ecran o dată la câteva secunde. Mă rog, Pretloe, F5, era cea mai frumoasă din tot lotul de test. El personal o găsise într-un bar de

burlaci, îi oferise o băutură şi o salutase, iar apoi… lăsase lucrurile să evolueze firesc. Dar şi ea era condamnată, aşa cum condamnaţi erau şi cobaii albi din laborator, crescuţi exact pentru asta. Acele fiinţe simpatice, cu ochi mici, rozalii, erau folosite în toată lumea pentru că erau identice genetic, aşa că testele dintr-o ţară se puteau reproduce în oricare parte a lumii. Probabil că nu aveau forţa vitală ca să mai trăiască în natură şi asta era rău. Dar culoarea lor albă le-ar fi fost oricum fatală, pisicile şi câinii i-ar fi găsit mult mai uşor, iar asta nu era deloc de dorit în natură, nu? Oricum, erau o specie artificială, nu făceau parte din Planul Naturii, ci erau creaţii ale omului şi prin urmare nu erau demni să trăiască. Păcat că erau atât de frumoşi, dar asta era o observaţie subiectivă, nu obiectivă, iar Kiligore învăţase de multă vreme să facă diferenţa dintre cele două tipuri. La urma urmei şi Pretloe, F5, era frumoasă, iar mila pe care o simţea pentru ea era o atitudine atavică, cu aspect sexual, lucru nedemn de un membru al Proiectului. La asta se gândea el în vreme ce-l privea pe Chip Smitton cum o pătrunde pe Anne Pretloe. Probabil că aşa ceva făcuse şi Hitler cu evreii, lăsând în viaţă o parte dintre ei pe post de cobai umani, şobolani de laborator, ceva asemănător cu manechinele folosite la testele de ciocnire ale maşinilor… Cum, asta făcea din el un nazist? îşi zise Kiligore. Da, F5 şi M7 erau folosiţi exact aşa… dar nu, ei nu făceau nici o discriminare rasială, religioasă, sau sexuală, nu? Ei nu erau implicaţi în nici un fel de politică – mă rog, aici trebuia să redefineşti puţin termenul. Nu erau implicaţi, în sensul pe care i-l dădea el termenului. La urma urmei, ce făcea el aici era ştiinţă. Întregul plan era ştiinţific şi legat de iubirea pentru Natură. Membrii Proiectului erau din toate rasele şi categoriile sociale şi nu se putea spune că religia juca vreun rol… mă rog, dacă iubirea faţă de natură era o religie… şi la urma urmei, cam aşa era, îşi spuse doctorul. Da, cu siguranţă că era.

Ce făceau cei doi pe care-i vedea pe ecranul lui TV era aproape natural – în sensul că fuseseră mult inhibate restricţiile de comportament, cu ajutorul unor medicamente – dar partea mecanică era, în mod sigur, naturală sută la sută. Aşa erau şi instinctele. El trebuia să-şi împrăştie sămânţa cât mai mult posibil, iar ea să recepteze această sămânţă. Mintea lui Kiligore merse mai departe. Şi el era un animal de pradă şi decidea care dintre membrii speciei lui vor trăi şi care nu.

Aceştia doi nu vor trăi, oricât de atrăgători erau… la fel ca şi

cobaii din laborator, cu ochii lor frumoşi şi cu mustăţile lor albe, neobosite. Nici unul dintre ei nu va mai fi multă vreme pe lumea asta. Era un lucru care îi tulbura simţul estetic, dar era o alegere corectă, în vederea viitorului pe care îl aşteptau cu toţii.

22
CONTRAMĂSURI

— Deci, nimic altceva de la prietenul nostru rus? întrebă Bill Tawney.

— Nimic, confirmă Cyril Hoit. Benzile cu Kirilenko ne arată că omul merge la muncă pe aceeaşi stradă, exact la aceleaşi ore, când străzile sunt aglomerate, se opreşte la cârciuma lui ca să bea o bere în patru seri din cinci şi se loveşte de tot felul de oameni. Dar totul e o tentativă foarte străvezie de fofilare şi de a ne păcăli pe noi. Şi chiar ne va păcăli, dacă nu întărim supravegherea. Iar dacă o facem, o să-şi dea seama şi o să îmbunătăţească şi el, la rândul lui, metodele de acoperire. Preferăm să nu ne asumăm riscul.

— Absolut corect, fu de acord Tawney, deşi era dezamăgit. Celelalte surse nu au adus nimic?

Prin „celelalte surse”, se înţelegea orice persoană pe care Serviciul de Securitate ar fi reuşit s-o infiltreze în Ambasada Rusă. În mod sigur, exista şi o asemenea persoană, dar Hoit nu voia să discute subiectul pe o linie telefonică, fie ea şi protejată, pentru că în afacerea asta dacă existau lucruri secrete, acestea erau sursele de informaţii. Dacă nu le protejai, adio surse: oamenii erau omorâţi!

— Nu, Bill, nimic. Vania n-a vorbit pe linia lui cu Moscova pe tema asta. Nici nu s-a folosit de linia de fax protejată. Indiferent de discuţiile iscate de acest incident, nu avem nici măcar o figură confirmată, nici măcar pe tipul din cârciuma aia, care s-a dovedit o pistă falsă. Acum trei luni, l-am pus pe unul dintre băieţii mei să-l abordeze la cârciumă. Au vorbit despre fotbal – e un microbist adevărat, cunoaşte foarte bine jocul şi nu şi-a trădat o clipă naţionalitatea. Are un accent perfect. Aşa că omul din fotografie s-ar putea să nu reprezinte nimic, doar o coincidenţă ca atâtea altele. Kirilenko e un profesionist adevărat, Bill. Nu face prea multe greşeli. Orice informaţie ar fi ieşit din treaba asta, a fost, fără îndoială, trimisă prin curier.

— Aşa că avem, probabil, un agent KGB care umblă liber prin Londra, înarmat cu tot ce ştie Moscova despre domnul Clark al nostru şi făcând – ce? Despre asta, habar nu avem.

— Corect, Bill, fu de acord Hoit. Nu pot să spun că-mi place, dar asta e situaţia.

— Ce ai aflat despre contactele KGB-PIRA?

— Avem destul de puţine elemente. Fotografia unui tip, altul, de la o întâlnire de la Dublin, de acum opt ani, cu descrierea fizică. Ar putea fi omul din fotografie, dar descrierea se potriveşte la cam o treime din toţi bărbaţii din lume şi încă nu e momentul să arătăm fotografii în stânga şi în dreapta.

Tawney nu avu nevoie să i se explice de ce. Era foarte posibil ca unul dintre informatorii lui Hoit să fie, de fapt, agent dublu. Dacă îi arătau fotografiile cu bărbatul din cârciumă, nu făcea altceva decât să avertizeze ţinta că se pornise o investigaţie şi că cineva îi ştia identitatea. Asta l-ar face şi pe acest individ mai prudent; poate că îşi va schimba înfăţişarea, iar rezultatul va fi o înrăutăţire a situaţiei. Să nu uităm, îşi spuse Tawney, că avem de-a face cu cel mai complex joc. Şi dacă totul nu era decât o simplă curiozitate din partea ruşilor, care pur şi simplu voiau să urmărească traiectoria unui ofiţer de informaţii de-al lor? Ce naiba, la urma urmei, toată lumea făcea asta. Era o parte absolut normală a muncii lor.

În sfârşit, e bine că ştiu ce nu ştiu... Ba nu, îşi zise Tawney, nu *ştim nici măcar ce nu ştim din afacerea asta.* Ştiau doar că erau într-o mare confuzie; dar habar nu aveau ce voiau să afle.

Nu ştiau ce însemna această scurgere de informaţii care apăruse pe nepusă masă.

— Iar asta pentru ce este? întrebă Henriksen, cu inocenţă în glas.

— Este un sistem de răcire cu ceaţă. Îl avem de la ai voştri, îi explica Aukland.

— Poftim? Nu înţeleg, răspunse americanul.

— Unul dintre inginerii noştri l-a văzut în Arizona, am impresia. Împrăştie o perdea fină de apă. Picăturile microscopice absorb căldura şi se evaporă în atmosferă. Creează exact acelaşi efect ca acela al instalaţiilor de aer condiţionat, doar că se face cu o cheltuială de energie practic neglijabilă.

— Fantastic, spuse Bill Henriksen, mimând cea mai sinceră surprindere. Şi cum va fi amplasat sistemul acesta?

— Numai în tuneluri şi în arene. Arhitectul voia să le pună în tot stadionul, dar au obiectat unii, cum că strică imaginile camerelor de luat vederi, răspunse Aukland. Seamănă prea mult

cu ceaţa adevărată.

— Bine, cred că va trebui să mă uit şi eu la instalaţia asta.

— De ce?

— Domnule, îmi pare rău, dar este o cale extrem de eficientă de a disemina un agent chimic, nu?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe ofiţerul de poliţie.

— Da… cred că ai dreptate.

— Bun. Am în companie un tip, fost ofiţer în Corpul Chimic al Infanteriei SUA, expert în treburile astea, cu doctoratul la MIT. Am să îl pun să verifice cât mai curând posibil.

— Da, Bill, mi se pare o idee foarte bună. Mulţumesc, spuse Aukland, dându-şi o palmă că nu se gândise singur la treaba asta.

Dar la urma urmei, nu angaja el experţi? Iar yankeul ăsta părea să fie un specialist adevărat.

— Se face chiar aşa de cald aici?

— Oho şi încă cum! Ne aşteptăm la temperaturi de peste nouăzeci de grade – evident, Fahrenheit. Toată lumea le exprimă acum în Celsius, dar n-am reuşit încă să mă obişnuiesc.

— Aşa e. Nici eu, sublinie Henriksen.

— Oricum ar fi, arhitectul a spus că e o metodă ieftină de a-i răcori pe spectatori şi că ar merita să fie instalată. Se alimentează de la hidranţii pentru incendii. Şi nici măcar nu foloseşte prea multă apă. E instalată cam de un an şi o verificăm periodic. De asta se ocupă o companie americană, nu-mi mai amintesc numele pe moment.

Cool-Spray din Phoenix, Arizona, îşi aminti Henriksen. Avea planurile sistemului în fişierul din biroul lui. Instalaţia avea să joace un rol crucial în Proiect şi fusese considerată ca un dar al bunului Dumnezeu din prima clipă. Deci ăsta era locul; curând va veni şi momentul.

— Mai aveţi ştiri de la englezi?

— Am trimis o cerere, dar încă nu ne-au răspuns, spuse Aukland. Evident, este un proiect secret.

Henriksen dădu din cap înţelegător.

— Politica asta mereu se bagă peste tot.

Să sperăm că aşa o să rămână, îşi zise el.

— Da, ai dreptate, fu de acord Aukland, dând din cap.

Detectivul locotenent Mario d’Allessandro apăsă pe tastatură şi accesă fişierul central al bazei de date de la NYPD. Evident,

acolo se aflau şi Mary Bannister şi Anne Pretloe. Puse calculatorul să execute o căutare, dându-i parametrii FEMEI, vârstă între optsprezece şi treizeci, pentru început. Apăsă *mouse-ul* pe semnul RUN. Sistemul îi furniză pe loc patruzeci şi şase de nume, pe care le salvă într-un fişier special creat în acest scop. Sistemul nu avea fotografii în baza de date. Pentru acestea, trebuia să apeleze la dosarele pe suport de hârtie. Pentru moment, scoase din listă numele din Queens şi Richmond şi le păstră doar pe fetele dispărute din Manhattan. Numărul se reduse la douăzeci şi unu. Apoi elimină femeile afro-americane, pentru că, dacă era în discuţie un criminal în serie, aceştia îşi alegeau victimele foarte asemănătoare – cel mai cunoscut dintre ei, Theodore Bundy, alesese aproape exclusiv femei care se pieptănau cu cărare pe mijloc, singure, destul de atrăgătoare, cu vârsta între douăzeci şi unu şi treizeci şi patru de ani, toate brunete. *De la optsprezece la treizeci de ani e un interval de vârstă destul de plauzibil,* îşi zise el. Scoase apoi de pe listă şi femeile care nu se potriveau cu modelul ales de el.

Pe urmă deschise fişierul cu necunoscute ca să vadă şi cadavrele victimelor neidentificate. Deja cunoştea cazurile, făceau parte din munca lui obişnuită. Două se potriveau cu parametrii de căutare, dar printre ele nu se numărau nici Bannister, nici Pretloe. Aşa că pista asta era, pentru moment, impracticabilă. Asta era şi bine şi rău. Nu era deloc sigur că cele două femei erau deja moarte. Asta era partea bună. Dar cadavrele lor ar fi putut fi ascunse cu inteligenţă – mlaştinile din Jersey erau foarte aproape, iar zona respectivă era principalul loc de ascundere a cadavrelor de la începutul secolului douăzeci încoace.

Apoi tipări lista cu femei dispărute. Voia să examineze toate dosarele pe suport de hârtie, inclusiv fotografiile, împreună cu cei doi agenţi FBI. Şi Pretloe şi Bannister aveau păr castaniu, de cam aceeaşi lungime şi poate că asta era o asemănare suficientă pentru ca un criminal în serie – dar nu, Bannister era încă în viaţă, sau cel puţin aşa sugera scrisoarea prin *e-mail… Ast*a dacă nu cumva criminalul în serie era un fel de nebun care voia să chinuiască şi familiile victimelor. D’Allessandro nu întâlnise niciodată un asemenea criminal, dar tipii ăştia erau toţi nebuni de legat şi nu puteai niciodată să ghiceşti ce ar putea născoci pentru distracţia proprie. Dacă vreunul din aceşti nemernici zburdă în libertate prin New York, atunci nu numai FBI-ul umbla

după pielea lui. Era bine că statul New York aprobase în sfârşit pedeapsa cu moartea…

— Da, l-am văzut, îi spuse Popov şefului lui.

— Pe bune? întrebă John Brightling. Cât de aproape?

— Cum ne aflăm noi acum, domnule, răspunse rusul. Nu am avut această intenţie, dar s-a întâmplat. E un timp masiv şi puternic. Soţia lui este soră medicală la spitalul municipal local, iar fiica lui este medic şi este căsătorită cu unul dintre membrii echipei. Şi ea lucrează la acelaşi spital. Se numeşte Patricia Chavez. Soţul ei este Domingo Chavez, ofiţer de teren CIA, acum, probabil, şef de comando. Şi Clark şi Chavez sunt ofiţeri operativi ai CIA. Clark a fost implicat în recuperarea soţiei fostului preşedinte al KGB-ului şi a fiicei acesteia de pe teritoriul sovietic, cu nişte ani în urmă – probabil că vă amintiţi povestea, a apărut în presă abia de curând. Ei bine, Clark a fost ofiţerul operativ care le-a scos de acolo. A fost implicat şi în conflictul cu Japonia şi în moartea lui Mahmud Jaji Daryaei, în Iran. El şi Chavez sunt ofiţeri foarte experimentaţi şi extrem de capabili. Subestimarea lor ar fi o greşeală extrem de gravă, conchise Popov.

— Bun, ce înseamnă asta pentru noi?

— Înseamnă că Rainbow este ceea ce pare a fi, adică un grup antiterorist internaţional, ale cărui activităţi se întind pe tot teritoriul Europei. Amintiţi-vă că Spania este membru NATO, dar Austria şi Elveţia nu sunt. Oare au dreptul să acţioneze şi în alte ţări? Cu siguranţă că da. Sunt o ameninţare foarte serioasă la adresa operaţiunilor de tip terorist. Nu este, continuă Popov, o organizaţie cu care aş vrea să mă întâlnesc pe teren. Am văzut în operaţiunile de luptă că sunt experţi. În afară de asta, posedă o excelentă susţinere tehnică şi informativă. Sunt componente care merg mână în mână.

— În regulă, deci asta ştim noi despre ei. Este posibil ca ei să fi aflat despre noi? întrebă doctorul Brightling.

— Posibil, dar improbabil, spuse Popov. Dacă ar fi fost aşa, atunci aţi fi avut deja doi agenţi ai FBI-ului la uşă, trimişi să vă aresteze – şi pe mine, de altfel – pentru conspiraţie criminală. Eu personal nu sunt nici urmărit, nici anchetat – mă rog, cred că nu sunt. Ştiu după ce să mă uit şi nu am văzut nici unul dintre semne, dar trebuie să recunosc şi posibilitatea unui efort depus de nişte experţi ca să mă facă să nu-mi dau seama. Dar ar fi foarte dificil, pentru că am fost antrenat în tehnici de

contrafilare. Este însă teoretic posibil.

Popov văzu că spusele lui îl impresionaseră pe patron. Tocmai recunoscuse că nu era perfect. Foştii lui supervizori de la KGB ştiau asta din capul locului şi acceptau faptul ca pe un risc normal în domeniul spionajului... Dar oamenii aceştia nu-şi puseseră niciodată problema că ar putea fi arestaţi şi că şi-ar putea pierde miliardele de dolari ale averii personale.

— Care ar fi riscurile?

— Vreţi să spuneţi, ce metode pot fi folosite împotriva dumneavoastră? întrebă Popov, primind aprobarea din cap. Ar însemna ca telefonul dumneavoastră să fie supravegheat şi...

— Telefoanele mele sunt protejate. Sistemul ar trebui să fie infailibil. Consilierii mei au spus că...

Popov îl întrerupse cu un gest scurt al mâinii.

— Domnule, chiar credeţi că guvernul dumneavoastră permite producţia de sisteme de codificare pe care să nu le poată sparge? întrebă el, pe un ton tărăgănat de parcă ar fi vorbit cu un copil. Agenţia pentru Securitatea Naţională de la Fort Meade are drept angajaţi pe unii dintre cei mai strălucitţi matematicieni din lume şi cele mai puternice calculatoare din câte există şi, dacă nu ştiţi cât de mult lucrează ei, e suficient să vă uitaţi în parcări.

— Poftim? Cum adică?

— Dacă au parcările pline şi la ora 19.00, asta înseamnă că lucrează din greu la ceva. În ţara asta, toată lumea are maşină, iar în general parcările sunt prea mari ca să fie îngrădite sau protejate de o privire indiscretă, fie ea şi neintenţionata. Pentru un ofiţer de informaţii, este o metodă foarte simplă pentru a afla cât de activă este una sau alta dintre agenţiile guvernamentale. Şi dacă aţi fi cu adevărat interesat, aţi afla nişte nume şi adrese, doar ca să ştiţi ce numere şi ce tipuri de maşini au. KGB-ul l-a urmărit aşa mulţi ani pe şeful grupului „Z” de la ASN – indivizii care au ca meserie crearea şi spargerea de sisteme de codificare. Sunt încredinţat că urmaşul KGB-ului, RVS-ul, face acelaşi lucru în continuare.

Popov clătină din cap.

— Nu, nu voi avea niciodată încredere într-un sistem comercial de codificare. Am mari îndoieli şi în privinţa sistemelor folosite de guvernul rus. Oamenii dumneavoastră sunt foarte buni la spargerea sistemelor de cifrare. De şaizeci de ani sunt foarte buni, dinainte de al doilea război mondial. Şi sunt aliaţi şi cu

britanicii, care au, la rândul lor o tradiţie excelentă în acest domeniu. Nu v-a spus nimeni acest lucru? întrebă surprins Popov.

— Păi… nu, mie mi s-a spus că sistemul pe care îl am nu poate fi spart, e pe 128 de biţi…

— Aha, celebrul standard STU-3! Sistemul a fost folosit de guvernul dumneavoastră timp de treizeci de ani. A fost schimbat cu STU-4. Credeţi că au făcut schimbarea asta pentru că au vrut să mai cheltuiască nişte bani, domnule doctor Brightling? Nu cumva au avut alte motive? Pe când lucram la KGB, foloseam coduri de unică utilizare. Asta înseamnă că sistemul de încriptare era folosit o singură dată, compunându-se din transpoziţii aleatorii. Este un sistem absolut sigur, dar foarte greoi de folosit. Ca să trimiţi un singur mesaj, îţi ia câteva ore. Din nefericire, este foarte greu de folosit la comunicaţii verbale. Guvernul dumneavoastră are un sistem numit TAP-DANCE, care foloseşte acelaşi principiu, dar pe care noi n-am reuşit niciodată să-l copiem.

— Deci vreţi să spuneţi că tot ce vorbesc eu la telefon poate fi ascultat?

— Da, dădu din cap Popov. Evident. De ce credeţi că toate discuţiile noastre importante au avut loc numai între patru ochi?

Dimitri Arkadeevici văzu că omul era de-a dreptul zdruncinat. *Ia te uită, geniul ăsta e pe dinafară!*

— Poate că ar fi cazul să-mi spuneţi de ce mi-am asumat acele misiuni comandate de dumneavoastră.

— Da, domnule ministru… Excelent… Vă mulţumesc, spuse Bob Aukland în telefonul mobil.

Apăsă pe butonul de închidere şi puse telefonul înapoi în buzunar, întorcându-se spre Bill Henriksen.

— Veşti bune. Grupul acela, Rainbow, va veni să ne acorde consultanţă în materie de securitate.

— Aha, spuse Bill. Păi, rău nu poate să fie?

— Înţeleg că eşti puţin cam dezamăgit, spuse poliţistul.

— Nu, deloc, minţi Henriksen. Probabil că îi şi ştiu personal pe câţiva dintre ei. Şi ei pe mine.

— Onorariul tău va rămâne acelaşi, spuse australianul.

Se îndreptară spre maşina lui, cu care merseră până la un local, ca să bea câteva halbe cu bere, înainte să-l conducă pe american la aeroport.

Rahat, îşi zise americanul. Încă o dată, Legea Porcăriei

Universale îşi dovedea valabilitatea şi îi venea de hac. Mintea lui intră pentru scurt timp în panică, dar apoi îşi spuse că, de fapt, nu avea nici o importanţă, câtă vreme el îşi făcea bine treaba. S-ar putea chiar să fie în avantajul lor, îşi spuse el aproape convingându-se.

Brightling ştia că nu putea să-i spună lui Popov. Avea încredere în el în multe privinţe; la naiba, cu tot ce ştia, Popov putea să-l trimită pe viaţă într-o închisoare federală, dacă nu chiar în pavilionul condamnaţilor la moarte, dar cum să-i spună despre ce era vorba? Nu, nu-şi putea asuma riscul. Nu cunoştea opiniile lui Popov în ceea ce priveşte mediul şi natura, aşa că nu putea prevedea reacţia rusului faţă de Proiect. Popov era periculos pentru el în multe privinţe; era ca un şoim antrenat să vină la mănuşă, dar care era un vânător independent, foarte doritor să omoare o prepeliţă sau un iepure, totuşi niciodată al unui stăpân, capabil în orice clipă să-şi ia zborul şi să-şi reia viaţa liberă... iar dacă era liber să facă asta, era şi capabil să furnizeze informaţii altora. Brightling se gândi pentru a suta oară să-l pună pe Bill Henriksen să se ocupe de acest risc potenţial. El ştia cum s-o rezolve. Evident, fostul agent FBI cunoştea cum se investighează o crimă şi deci şi cum poţi să-i păcăleşti pe anchetatori, iar mica lui problemă va dispărea.

Probleme, îşi zise Brightling apoi. Ce altceva ar putea face pentru ca situaţia lui şi a Proiectului să fie mai sigură? Dacă acest Rainbow era o problemă, era oare posibil să o abordeze direct? În cel mai bun caz, să îl distrugă, în cel mai rău caz, să îl deturneze, să-l oblige să se concentreze în altă direcţie?

— Trebuie să mă gândesc foarte serios la cererea ta, Dimitri, spuse el într-un sfârşit.

Popov înclină sobru din cap, întrebându-se ce gânduri trecuseră prin mintea patronului lui în cele cincisprezece secunde în care meditase la cererea lui. Acum era rândul lui să se îngrijoreze. Tocmai îl informase pe John Brightling asupra pericolelor operaţionale pe care le implica folosirea lui, a lui Popov, pentru a provoca incidente teroriste şi, mai ales, asupra gravelor fisuri din sistemul lui de securitate. În special acest ultim fapt îl înspăimântase. Poate că ar fi trebuit să-l avertizeze mai dinainte, dar oricum subiectul nu survenise în discuţii, iar Dimitri Arkadeevici înţelegea acum că fusese o greşeală din partea lui. Mă rog, poate că nu era o greşeală atât de gravă. Securitatea operaţională a indivizilor nu era deloc rea. Doar doi

oameni ştiau ce se întâmpla... Sau poate că şi acel Henriksen. Dar Bill Henriksen fusese în FBI şi, dacă ar fi fost informator, până acum ar fi fost amândoi la închisoare. FBI-ul ar fi avut toate dovezile de care era nevoie pentru o anchetă şi un proces pentru infracţiuni grave şi nu ar fi lăsat lucrurile să meargă atât de departe, decât dacă ar mai fi fost de descoperit o conspiraţie de proporţii...

...Dar *cât de vastă trebuie să fie o conspiraţie ca să comiţi crime pentru ea? Mai* mult, trebuia să se afle despre ce conspiraţie era vorba, altfel, nu ar fi avut nici un motiv să nu-i aresteze. Nu, securitatea era bine organizată. Şi deşi guvernul american avea capacitatea tehnică de a decoda presupusele linii telefonice sigure ale lui Brightling, chiar şi pentru supravegherea lor trebuia un ordin judecătoresc, iar ceea ce s-ar fi ascultat ar fi fost suficient ca să trimită câteva persoane direct pe scaunul electric. Incl*usiv pe mine, îşi* zise Popov.

Ce naiba se întâmplă aici! se întrebă rusul. Avea destule elemente ca să înţeleagă un lucru: orice ar fi făcut patronul lui, era mai mult decât o crimă în masă. *Ce dracu' putea fi?* Dar cel mai îngrijorător din toate era faptul că Popov îşi asumase misiunile în speranţa – îndeplinită, de altfel – că va obţine bani buni în schimbul serviciilor. Acum avea peste un milion de dolari în contul lui de la banca din Berna. Destul ca să revină la sânul Maicii Rusii şi să trăiască împărăteşte... dar nu destul pentru ceea ce îşi dorea cu adevărat. Era straniu să descoperi că înainte cuvântul „milion" avea conotaţii magice. Acum, că avea banii, cuvântul îşi pierduse din vrajă. Era un simplu număr, din care puteai să scazi ca să capeţi lucrurile pe care ţi le doreşti. Un milion de dolari nu erau suficienţi pentru a cumpăra casa pe care o dorea, maşina pe care o voia, mâncarea pe care o voia. Nu erau suficienţi pentru a susţine stilul de viaţă la care tânjea el pentru restul zilelor; poate că i-ar fi ajuns în Rusia, dar, din nefericire, nu voia să trăiască acolo. Să facă vizite, da. Să t*răiesc acolo, nu, mulţumesc. Aşa* că şi Dimitri era prins într-o capcană.

Dar nu ştia în ce fel de capcană. Şi iată-l, stând la biroul cuiva care, ca şi el, era ocupat cu luarea unei decizii, dar nici unul dintre ei nu ştia unde va ajunge. Unul dintre ei ştia ce se întâmplă, iar celălalt nu. Dar celălalt ştia cum să pună lucrurile în mişcare, ceea ce patronul nu ştia. Era un impas interesant.

Rămaseră aşa timp de un minut, uitându-se unul în ochii celuilalt Nici unul nu ştia ce trebuia să spună şi nici unul nu voia

să-şi asume riscul de a spune ceva. În cele din urmă, Brightling rupse tăcerea.

— Am nevoie de timp ca să mă gândesc la treaba asta. Îmi dai un răgaz de o zi?

— Evident, spuse Popov, ridicându-se.

Dădură mâna şi Popov ieşi din birou. După ce aproape întreaga lui viaţă adultă jucase în cel mai interesant şi mai fascinant dintre jocuri, acum înţelegea brusc că intrase într-un joc nou, cu alţi parametri. Intrase în posesia unei sume mari de bani, dar o sumă pe care patronul lui o considera un fleac. Era implicat într-o operaţiune mult mai importantă decât genocidul. Popov reflectă că asta nu era o noutate pentru el. Servise pe vremuri unui stat pe care inamicul victorios îl numise Imperiul Răului, iar acel război rece depăşea până şi ideea de crimă în masă. Dar Brightling nu era un stat şi oricât de mari ar fi fost resursele lui, erau neglijabile în raport cu cele ale unui stat dezvoltat Se punea o întrebare foarte importantă: ce naiba încerca omul ăsta să obţină? Şi de ce avea nevoie de serviciile lui Dimitri Arkadeevici Popov ca să obţină ce voia?

Henriksen prinse un zbor Qantas până la Los Angeles. Avea la dispoziţie o bună parte din zi, în fotoliul lui de la clasa I, timp suficient ca să prelucreze ceea ce aflase.

Planul pentru Olimpiadă era pregătit în principiu. Sistemul de răcire era montat deja, perfect pentru scopurile Proiectului. Avea să-l trimită pe unul dintre oamenii lui să verifice sistemul şi deci va fi prezent el însuşi la predarea finală, în ultima zi. Simplu şi concis. Avea contractul de consultanţă necesar ca să realizeze toate astea. Dar acum venea trupa asta, Rainbow. Cât de băgăreţi or să fie? La naiba, asta nu aveai de unde să ştii. În cel mai rău caz, era posibil ca un amănunt să strice totul. Se întâmpla adeseori, o ştia din experienţa lui în FBI. O maşină de patrulă apărută întâmplător sau un poliţist pedestru erau suficiente pentru a zădărnici o spargere foarte bine planificată. Sau, în stadiul de investigaţie, memoria neaşteptat de bună a vreunui trecător sau o remarcă întâmplătoare a unuia dintre anchetaţi către un prieten putea să îl lumineze brusc pe anchetator. Se întâmplase de milioane de ori. Iar asemenea ghinioane erau întotdeauna împotriva ta, nu?

Gândind din această perspectivă, îi era clar că trebuia să elimine orice şansă a unor asemenea evenimente aleatorii. Era

atât de aproape! Conceptul operaţional era strălucit; fusese din capul locului ideea lui. John Brightling nu făcuse decât să o finanţeze. Trimiterea acelor terorişti să opereze în Europa făcuse comunitatea internaţională să devină conştientă de pericole, iar asta îi permisese lui şi companiei lui să obţină contractul pentru supervizarea măsurilor de securitate la Olimpiadă. Dar uite că acum apărea această blestemată de echipă Rainbow şi rezolva trei incidente grave – care o fi fost imbecilul care instigase al treilea atac? – atât de bine, încât australienii îi invitau să vină şi să arunce o privire. Dacă veneau, chiar că se uitau. Şi dacă aşa avea să fie, atunci vor veni la Jocuri şi vor înţelege şi ei treaba cu arma chimică. Vor descoperi sistemul perfect pentru răspândirea agentului chimic, iar de aici…

O grămadă de „dacă”, îşi spuse Henriksen. *O grămadă de „dacă”.* Trebuia să se întâmple o grămadă de lucruri improbabile pentru a zădărnici Proiectul. Gândul îi dădu o mai mare siguranţă. Poate că se va întâlni personal cu oamenii de la Rainbow şi îi va dirija într-o direcţie falsă. La urma urmei, expertul în arme chimice era omul lui, iar ei probabil că nu aveau aşa ceva, ceea ce îi conferea un avantaj. Cu puţină viclenie, omul lui şi-ar putea face treaba chiar sub nasul lor, fără ca ei să-şi dea seama de ceva. Asta era şi planificat, nu?

Linişteşte-te, îşi spuse el, în vreme ce stewardesa venea cu băuturile şi el cerea un al doilea pahar de vin. *Linişteşte-te.* Nu, nu putea să se liniştească. Avea o experienţă prea mare de anchetator ca să accepte simpla posibilitate a unor interferenţe întâmplătoare fără a lua în considerare posibilele consecinţe. Dacă omul lui era împiedicat să acţioneze, fie şi accidental, atunci întregul Proiect putea fi descoperit. Iar asta însemna mai mult decât un eşec. Însemna, în cel mai bun caz, închisoare pe viaţă, lucru pe care nu era pregătit să-l accepte. Nu, era dedicat trup şi suflet Proiectului din mai multe motive. În primul rând, îşi asumase sarcina salvării Pământului. Iar în al doilea rând, voia să fie acolo şi să se bucure că avusese o contribuţie la salvarea lui.

De aceea, riscurile de orice tip şi de orice magnitudine erau inacceptabile. Trebuia să intervină şi să le elimine. Iar soluţia era acel rus, Popov. Se întrebă ce putuse acesta să descopere în Anglia. Având informaţii precise, el ar fi putut închipui un plan care să rezolve direct problema cu tipii ăia de la Rainbow. Nu ar fi interesant? Se lăsă pe spătarul fotoliului şi alese un film de care să se prefacă interesat, ca să mascheze ceea ce făcea. Da,

decise el zece minute mai târziu, cu oamenii potriviţi şi cu înzestrarea potrivită, era posibil.

Popov lua cina singur într-un restaurant cu un aspect deloc onorabil din partea de sud a Manhattanului, despre care se spunea că avea mâncare bună, deşi locul arăta de parcă şobolanii curăţau podelele noaptea. Dar votca de aici era superbă şi, ca de obicei, câteva pahare îl ajutau să gândească mai bine.

Ce ştia despre John Brightling? Omul era un geniu ştiinţific şi avea şi talente impresionante ca om de afaceri. Se căsătorise acum câţiva ani cu o altă fiinţă excepţională, care acum era consilierul prezidenţial pe probleme ştiinţifice, dar căsnicia se sfârşise prost, iar acum patronul lui zbura din pat în pat, fiind unul dintre burlacii cei mai vânaţi din America şi având toate datele financiare care să-l susţină. Fotografia lui apărea adeseori în paginile mondene, lucru care probabil că o supăra teribil pe fosta lui soţie.

Avea legături foarte bune în comunitatea persoanelor cu acces la informaţiile secrete. Acest grup Rainbow era evident clandestin, dar reuşise să obţină numele de cod şi numele comandantului într-o singură zi. O singură zi, îşi aminti Popov. Asta era mai mult decât impresionant. Era uluitor. Cum dracu' reuşise?

Şi era implicat într-o operaţiune ale cărei consecinţe erau mult mai grave decât un amărât de genocid local. Aici, mintea i se opri încă o dată. Parcă ar fi mers pe o stradă aglomerată şi brusc s-ar fi lovit de un zid invizibil. Ce dracu' putea să facă un om de afaceri mai serios decât asta? Ce îl făcea să rişte închisoarea pe viaţă, poate chiar condamnarea la moarte? Dacă era mai mult decât o crimă în masă, atunci era vorba de o crimă şi mai mare? Dar în ce scop? Poate ca să pornească un război. Dar nu era şef de stat şi, prin urmare, nu putea să pornească un război. Să fi fost Brightling spion, unul care să furnizeze unui guvern străin informaţii legate de securitatea naţională? Dar în schimbul a ce? Cum ar putea cineva, fie guvern, fie altceva, să mituiască un miliardar? Nu, banii erau excluşi. Ce mai rămânea?

Există un acronim clasic pentru motivele care te pot face să îţi trădezi ţara natală: BICO. Bani, Ideologie, Conştiinţă, Orgoliu. Banii erau excluşi. Brightling avea berechet. Ideologia era întotdeauna cea mai bună motivaţie pentru un spion – oamenii

îşi riscau viaţa mult mai uşor pentru credinţele lor ferme decât pentru un nenorocit de câştig. Dar ce ideologie putea să aibă acest om? Popov nu ştia. Venea la rând Conştiinţa. Bun, Conştiinţa – dar pusă în legătură cu ce? Ce rău putea să vrea Brightling să îndrepte? Greu de crezut că ar exista aşa ceva. Rămânea Orgoliul. Într-adevăr, omul avea un orgoliu puternic, dar asta presupunea răzbunarea împotriva unei persoane sau a unei instituţii care îţi făcuse rău. Cine să fie în stare să-i facă rău miliardarului John Brightling, un rău atât de mare, încât succesul material să nu fie suficient ca să cicatrizeze rana? Popov îi făcu chelnerului semn să-i mai aducă o votcă. În seara asta avea să meargă acasă cu taxiul.

Nu, Banii erau excluşi. Şi Orgoliul. Mai rămâneau Ideologia şi Conştiinţa. Ce credinţă sau ce răutate să fie atât de mare, încât să motiveze un om să comită o crimă de anvergură? În primul caz, era clar că Brightling nu era un fanatic religios. În al doilea, el nu avea nici o nemulţumire deschisă la adresa ţării lui. Aşa că, dacă Banii şi Orgoliul puteau fi eliminate din prima, Ideologia şi Conştiinţa erau aproape la fel de improbabile, iar Popov nu le elimina decât... Chiar aşa, pentru ce? îşi puse el întrebarea. Pentru că avea doar patru motivaţii posibile, doar dacă nu cumva Brightling era un nebun de legat. Dar nu era. Oare?

Nu, îşi spuse Popov. Patronul lui sigur nu era un dezechilibrat mintal. Îşi gândea bine toate acţiunile şi, deşi perspectiva lui era foarte diferită de a lui Popov – în special în privinţa banilor – pentru el un milion însemna un fleac. Atunci să fie unul dintre acei nebuni care, ca nişte şefi de stat... Să fie un nou Saddam Hussein, Adolf Hitler sau Iosif Visarionovici Stalin? Bine, dar nu era şef de stat, nu avea asemenea aspiraţii şi numai astfel de oameni ar putea prezenta acest tip de nebunie.

În cariera lui în KGB, Popov avusese de-a face cu tot felul de curiozităţi. Practicase acest joc împotriva unor adversari de clasă mondială şi nu fusese prins nici măcar o dată; niciodată nu-şi ratase misiunile. Drept urmare, se considera un tip foarte deştept Asta făcea actualul impas mult mai frustrant. Avea peste un milion de dolari în banca din Berna. Avea perspectiva să primească mai mulţi bani între timp. Pusese la punct nişte misiuni teroriste care-şi îndepliniseră scopul. Oare chiar şi-l îndepliniseră? Era clar că patronul considera scopul îndeplinit, în ciuda deznodământului tactic stupid al ambelor. *Dar acum ştia şi mai puţin,* îşi spuse Dimitri Arkadeevici. Cu cât evolua mai mult

situaţia, cu atâta ştia mai puţin. Şi cu cât ştia mai puţin, cu atâta era mai nefericit. Îşi întrebase patronul de mai multe ori asupra motivului activităţilor lui, dar Brightling nu voia să-i spună. Trebuia să fie ceva mare de tot. Dar ce naiba era?

Făceau exerciţii de respiraţie. Pe Ding îl amuzau, dar era în acelaşi timp încredinţat că erau necesare. Oricât de înaltă şi de ageră era Patsy, ea nu era sportivul de performanţă care ajunsese el la cârma Echipei-2 şi de aceea trebuia să facă exerciţii de respiraţie, ca să ajute copilul să iasă mai uşor. Iar exerciţiile mergeau perfect. Aşa că stăteau amândoi pe podea, în casă, amândoi cu picioarele depărtate, suflând şi icnind, de parcă voiau să distrugă casa purceluşului din desene animate. Ding nu ştia ce să mai facă pentru a nu izbucni în râs.

— Respiraţie profundă, de curăţare, spuse Domingo, după ce cronometra contracţia standard.

Apoi luă mâna ei şi o sărută.

— Cum ne descurcăm, Pats?

— Sunt pregătită, Ding. Vreau să se întâmple mai repede şi să scap.

— Eşti îngrijorată?

— Păi, îi răspunse medicul Patsy Clark Chavez, ştiu că o să cam doară şi aş vrea să trec peste asta, înţelegi?

— Înţeleg, dădu Ding din cap.

Aşteptarea unor lucruri neplăcute era de obicei mai rea decât împlinirea lor. Ştia din experienţă, dar ea încă n-o aflase. Poate că de aceea a doua naştere era aproape întotdeauna mai uşoară.

Ştiai la ce să te aştepţi, ştiai că, oricât ar fi de neplăcut, o să te descurci, iar la sfârşit vei avea un copil. Asta era pentru Domingo esenţa problemei: o să devină tată! O să aibă un copil, o să înceapă cea mai mare aventură din toate, aceea de a creşte o fiinţă nouă. Mai făceai şi greşeli, dar învăţai din toate şi în ultimă instanţă ofereai societăţii un cetăţean nou, responsabil, care să preia ştafeta. Asta însemna, în viziunea lui, să fii un bărbat adevărat. Desigur, era important şi să poarte o armă şi să aibă o slujbă, pentru că el era acum păzitorul societăţii, cel care îndrepta relele, apărătorul nevinovaţilor, un om al forţelor de ordine, care vin o dată cu civilizaţia; dar asta era şansa lui să fie implicat personal în ceea ce se numeşte civilizaţie, în primul rând prin creşterea copiilor aşa cum trebuia, educarea şi îndreptarea lor spre ceea ce este drept, chiar la 3.00 noaptea şi pe jumătate

adormit. Poate că puştiul lui avea să fie un spion/soldat, ca el, sau poate mai bine, doctor, ca Pats, element important al societăţii, care îi ajută pe ceilalţi. Aceste lucruri se vor întâmplă numai dacă el şi Pats îşi vor face bine treaba, iar asta era cea mai mare răspundere pe care şi-o putea asuma o persoană. Domingo abia aştepta să şi-o asume, îi era dor să îşi ţină copilul în braţe, să-l sărute şi să-l strângă, să-i schimbe scutecele şi să-l şteargă la fund. Deja aranjase pătuţul, decorase pereţii camerei copilului cu iepuraşi roz şi albaştri şi cumpărase jucării ca să distragă atenţia micii bestii şi, deşi toate astea păreau incompatibile cu viaţa lui obişnuită, el şi oamenii din Rainbow ştiau că nu e aşa, pentru că toţi aveau copii şi înţelegeau viaţa la fel. Eddie Price avea un băiat de paisprezece ani, puţin cam răzvrătit şi categoric încăpăţânat – probabil că şi taică-său fusese aşa – dar şi cu o minte sclipitoare, care căuta răspunsuri proprii la tot ce i se ivea în cale, răspunsuri pe care sigur le va găsi la timpul potrivit, exact ca tatăl lui. Pe puşti scria „soldat”, îşi zise Ding… Dar dacă avea puţin noroc, mai întâi trecea pe la şcoală şi abia apoi devenea ofiţer, aşa cum ar fi trebuit să facă şi Price şi chiar ar fi făcut dacă ar fi fost în America. Aici, sistemul era altul şi aşa devenise un excelent sergent-major, cel mai de încredere subordonat al lui Ding, gata mereu să-şi ofere sfaturile şi să execute perfect ordinele. Da, avea atâtea la care să se gândească pentru viitor, îşi spuse Ding, încă ţinând-o pe Patsy de mână.

— Îţi e frică?

— Nu frică, doar sunt puţin emoţionată, recunoscu Patsy.

— Iubito, dacă ar fi fost atât de greu, cum se face că sunt atâţia oameni pe lume?

— Ai vorbit exact ca un bărbat, remarcă Patricia Chavez. E uşor să spui când nu trebuie s-o faci tu.

— Am să fiu acolo, ca să dau o mână de ajutor, zise el.

— Ai promis, să nu uiţi.

23
MEREU DE VEGHE

Henriksen sosi pe aeroportul JFK International cu impresia că avea corpul tăiat în bucăţi, răsucit şi mutilat, apoi aruncat într-un coş pentru hârtii. Dar era de aşteptat. Zburase efectiv jumătate de glob într-o zi, iar ceasul lui interior era bulversat, furios şi acum reacţiona. Aproximativ o săptămână avea să se trezească şi să adoarmă la ore aleatorii, dar asta nu era o problemă. Pastilele adecvate şi câteva pahare de băutură îl vor ajuta să se odihnească atunci când va avea nevoie de odihnă. La capătul pistei îl aştepta un angajat care îi luă bagajul de mână fără un cuvânt, îndreptându-se spre banda pentru bagajele mari. Din fericire, geamantanul cu două costume era al cincilea şi aşa putură părăsi repede terminalul, ajungând la autostrada spre New York.

— Cum a fost călătoria?

— Am căpătat contractul, îi spuse Henriksen omului său, care nu făcea parte din Proiect.

— Foarte bine, spuse omul, habar neavând cât de bine era de fapt şi cât de rău avea să fie pentru el personal.

Henriksen îşi legă centura de siguranţă şi se lăsă pe spate, ca să mai tragă un pui de somn pe drum, punând astfel capăt oricărei discuţii.

— Aşadar, ce avem? întrebă agentul FBI.

— Până acum, nimic, răspunse d’Allessandro. Mai am o fată dispărută în aceleaşi condiţii: apartament în aceeaşi zonă, cu aceeaşi înfăţişare şi vârstă ca şi domnişoara Bannister a dumneavoastră. Se numeşte Anne Pretloe, secretara unui avocat. Dispărută pur şi simplu de pe faţa pământului.

— Dar neidentificată? întrebă celălalt agent federal.

— Nimic care să se potrivească. Domnilor, trebuie să ne gândim serios dacă nu cumva avem în zonă un criminal în serie.

— Dar atunci de ce a apărut acel mesaj prin *e-mail.*

— Se potriveşte cu celelalte scrisori trimise de domnişoara Bannister tatălui ei? întrebă detectivul de la NYPD.

— Nu prea bine, recunoscu agentul care era mai mare în grad.

Cea care ne-a fost transmisă de la biroul din Gary mie îmi miroase de la o poştă a… droguri.

— Sunt de acord, spuse d'Allessandro. Aveţi şi altele?

— Poftim.

Agentul îi înmână şase hârtii trimise prin fax la biroul din New York. Detectivul le parcurse cu privirea. Erau toate perfecte din punct de vedere gramatical, bine structurate, fără cea mai mică greşeală de ortografie.

— Dar dacă nu a trimis-o ea? Dacă a trimis-o altcineva?

— Criminalul în serie? întrebă agentul mai mic în grad, după o scurtă deliberare interioară vizibilă pe figura lui. Atunci ar însemna că avem de-a face cu un nebun de legat, Mario.

— Mă rog, nu se poate spune că aceşti criminali în serie sunt nişte măicuţe.

— Să chinuiască familiile? Ai auzit vreodată de aşa ceva? întrebă agentul mai în vârstă.

— Nu, Tom, eu nu am auzit de aşa ceva, dar, cum a spus omul…

— Rahat, spuse agentul mai vârstnic Tom Sullivan.

— Îi sunăm pe cei de la Ştiinţe Comportamentale pentru cazul ăsta? întrebă mai tânărul lui coleg, Frank Chatham.

Sullivan dădu din cap.

— Da, îi sunăm. Am să-l sun pe Pat O'Connor. Următorul pas va fi să tipărim nişte fluturaşi cu figura lui Mary Bannister şi să îi arătăm peste tot prin West Side. Mario, crezi că oamenii tăi vor coopera?

— Nici o problemă, răspunse d'Allessandro. Dacă este ceea ce pare a fi, vreau s-o prind pe jigodia asta înainte să apuce să bată cine ştie ce recorduri. În orice caz nu în oraşul meu, băieţi, conchise detectivul.

— Vrei să încerci din nou cu Interleuken? îl întrebă Barbara Archer.

— Da, confirmă Kiligore, dând din cap. Acest 3a ar trebui să întărească sistemul imunitar, dar producătorii nu sunt siguri de mecanism. Nici eu nu sunt, dar dacă are vreun efect, trebuie să ştim.

— Dar complicaţiile pulmonare?

Una dintre marile probleme ale Interleukenului era că ataca ţesuturile pulmonare, iarăşi fără cauze cunoscute, aşa că putea fi periculos pentru fumători şi pentru cei cu probleme respiratorii.

Încă o înclinare din cap.

— Da, ştiu, ca şi 2-ul, dar F4 nu fumează şi vreau să mă asigur că 3a nu face nimic care să compromită efectele lui Shiva. Nu ne putem asuma acest risc, Barb.

— De acord, spuse doctoriţa Archer.

Ca şi Kiligore, nu credea că Interleuken putea fi de cel mai mic ajutor, dar asta trebuia verificat.

— Dar Interferonul?

— Francezii tot încearcă Interferonul pentru febra hemoragică de cinci ani, dar fără rezultate. Evident, putem să încercăm şi Interferonul, dar ar fi muncă în zadar.

— Hai să-l încercăm, oricum, pe F4, sugeră ea.

— Mi se pare corect.

Kiligore făcu o adnotare pe plan şi părăsi camera. Peste un minut, apărea pe monitorul TV.

— Bună, Mary, cum ne simţim în dimineaţa asta? Mai bine?

— Nu, clătină ea din cap. Mă doare rău stomacul.

— Aşa? Ia să vedem ce putem face.

Cazul ăsta evolua foarte rapid, iar Kiligore se întrebă dacă nu cumva fata avea vreo anomalie genetică la căile gastrointestinale superioare, cum ar fi un ulcer stomacal… Dacă era aşa, atunci Shiva avea s-o facă praf foarte repede. Mări viteza de administrare a morfinei de la aparatul aflat lângă patul ei.

— Bun, acum o să-ţi dăm nişte medicamente noi. Ele ar trebui să te facă bine în două sau trei zile, ce zici?

— Sunt cele pentru care am semnat? întrebă slab F4.

— Da, exact, răspunse Kiligore, atârnând pungile cu Interferon şi Interleuken de suportul pentru medicamente. Astea ar trebui să te facă să te simţi mult mai bine, promise el cu un zâmbet.

Ce ciudat e să vorbeşti aşa cu cobaii tăi. Adeseori îşi spusese că era totuna să faci experienţe pe un cobai, un porc sau… în cazul ăsta, pe o fată. Nici o diferenţă notabilă, nu-i aşa? Ei bine, nu, îşi spuse el în după-amiaza aceea. Corpul ei se relaxase o dată cu influxul sporit de morfină, iar ochii îşi pierduseră focalizarea. Da, asta era o deosebire, nu? Şobolanilor nu le dădeau nici sedative, nici narcotice, pentru a le uşura durerile. Nu că n-ar fi vrut, doar că nu era deloc practic să le uşureze suferinţele. Niciodată nu-i plăcuse să vadă cum ochii aceia rozalii se schimbă din strălucitori în opaci, reflectând durerea. Măcar în cazul acesta, ochii pustii arătau, de fapt o ameliorare a durerii.

Informaţiile sunt foarte interesante, îşi zise Henriksen, *iar rusul este foarte bun.* Ar fi fost un excelent agent la Foreign Counter Intelligence Division. Dar dacă te gândeşti bine, chiar acolo a şi fost, numai că de cealaltă parte, evident. Având informaţia, îşi aminti de ideea care-i venise în timp ce zbura cu Qantas.

— Dimitri, întrebă Bill, ai cumva contacte în Irlanda?

Popov dădu din cap.

— Da, câteva.

Henriksen se uită peste birou la doctorul Brightling, primind o încuviinţare din cap.

— Crezi că le-ar plăcea o răfuială cu SAS-ul?

— Am discutat de multe ori problema; nu este practic. E ca şi cum ai trimite un spărgător la o bancă păzită. Nu, nu e bine spus. E ca şi cum ai trimite un spărgător la o agenţie guvernamentală care tipăreşte bani. Sunt prea multe dispozitive defensive. Misiunea ar fi sortită eşecului.

— Dar nu ar trebui să se ducă până la Hereford. Dacă îi atragem în câmp deschis, unde să le pregătim o mică surpriză? începu Henriksen să explice.

Ideea e foarte interesantă, îşi zise Popov. Dar spuse:

— În continuare, este o misiune foarte periculoasă.

— Foarte bine. Care este starea actuală în IRA?

Popov se lăsă pe spate în fotoliu.

— Sunt foarte divizaţi. Există mai multe facţiuni. Unii vor pace, alţii vor să continue cu tulburările. Membrii facţiunilor au motive atât ideologice, cât şi personale. Se poate spune că ideologia ar fi credinţa sinceră în obiectivul lor politic, de răsturnare atât a dominaţiei britanice în Irlanda de Nord, cât şi a guvernului Republicii Irlanda de la Dublin, pentru a instaura un guvern „progresist, socialist". Este un obiectiv mult prea ambiţios în lumea noastră pragmatică, dar ei cred în el şi se ţin de el. Sunt nişte marxişti convinşi – de fapt, mai mult maoişti decât marxişti, dar asta nu e important pentru noi deocamdată.

— Iar latura personala?

— Când eşti revoluţionar, nu e o simplă problemă de credinţă, ci una de percepţie din partea publicului. Pentru mulţi oameni, un revoluţionar este un personaj romantic, o persoană care crede într-o viziune a viitorului şi este dispusă să-şi rişte viaţa pentru ea. De aici vine şi statutul lui social. Cei care cunosc asemenea oameni îi respectă adeseori. Prin urmare, pierderea

statutului îl afectează pe fostul revoluţionar. El trebuie acum să muncească pentru a-şi câştiga pâinea, să conducă un camion sau, mă rog, ce ştie să facă…

— Asta s-a întâmplat şi atunci când KGB-ul te-a dat afară, observă Henriksen.

Popov nu putu decât să fie de acord.

— Da, într-un fel. În calitate de ofiţer operativ la Comitetul de Stat pentru Securitate, aveam un statut şi o importanţă pe care puţini o atingeau în Uniunea Sovietică, iar pierderea lor a fost mult mai gravă decât pierderea modestului meu salariu. Pentru aceşti marxişti irlandezi, va fi acelaşi lucru. De aceea, ei au două motive să dorească să continue să creeze haos: credinţa politico-ideologică şi nevoia de recunoaştere a persoanei lor ca fiind ceva peste cetăţenii de rând, care muncesc.

— Cunoşti asemenea oameni? îl întrebă Henriksen direct.

— Da, cred că pot să identific câţiva, m-am întâlnit cu mulţi în Valea Bekaa din Liban, unde se antrenau alături de alte „elemente progresiste”. Şi am călătorit ocazional şi în Irlanda, pentru a remite mesaje şi bani pentru susţinerea activităţilor lor. Aceste operaţiuni detaşau segmente importante ale armatei britanice şi, prin urmare, meritau să fie susţinute de Uniunea Sovietică, pentru distragerea atenţiei inamicului NATO în ansamblu.

Popov îşi încheie discursul, privindu-i pe ceilalţi doi bărbaţi din cameră.

— Ce aţi dori să fac cu ei?

— Problema nu este atât ce, cât cum, îi răspunse Bill rusului. Ştii, când lucram la Birou, obişnuiam să spunem că IRA e compusă din cei mai buni terorişti din lume, dedicaţi cauzei, inteligenţi şi extrem de răi.

— Sunt de acord cu această afirmaţie. Erau perfect organizaţi, impecabili ideologic şi doritori să îşi asume orice misiune care ar fi avut un impact politic real.

— Cum ar privi ei această misiune?

— Despre ce misiune este vorba? întrebă Dimitri.

Bill îi explică în mare planul lui. Rusul ascultă politicos şi gânditor, înainte de a răspunde:

— Asta le va plăcea, dar întinderea şi riscurile sunt foarte mari.

— Ce ar pretinde ca să coopereze?

— Bani şi susţinere de altă natură: arme, explozibili, diverse

lucruri necesare pentru îndeplinirea operaţiunilor. Actuala luptă dintre facţiuni a avut probabil ca efect distrugerea organizării lor logistice. Este evidentă tentativa facţiunii pacifiste de a controla facţiunea amatoare de violenţe, pur şi simplu prin restrângerea accesului la arme. Fără arme, nu pot întreprinde acţiuni pe teren şi deci nu îşi pot mări prestigiul. Dacă le oferiţi mijloacele necesare pentru operaţiuni, vor asculta cu seriozitate propunerile dumneavoastră.

— Bani?

— Banii îi permit cuiva să cumpere lucruri. Facţiunile cu care vom negocia probabil că vor fi rupte de sursele obişnuite de finanţare.

— Care ar fi acelea? întrebă Brightling.

— Cluburile în care se bea şi ceea ce dumneavoastră numiţi pe aici „taxele de protecţie”, corect?

— Corect, confirmă Henriksen cu o înclinare de cap. Aşa îşi obţin banii şi sursa asta e probabil bine controlată de facţiunea pacifistă.

— Şi cam la cât crezi că se ridică suma, Dimitri? întrebă John Brightling.

— Aş spune că la minimum câteva milioane de dolari.

— Va trebui să fii foarte atent cu spălarea acestor bani, îşi avertiză Bill şeful. Aş putea să te ajut în direcţia asta.

— Să spunem, cinci milioane?

— Ar trebui să ajungă, răspunse Popov, după un moment de gândire, dublat de mulţumirea sufletească a atragerii fiarei în afara vizuinei. Dar nu pot să promit nimic. Aceşti oameni decid pentru ei înşişi. Îşi au propriile motive.

— Cât de repede ai putea aranja o întrevedere?

— Două zile, poate trei, de la sosirea mea în Irlanda, răspunse Popov.

— Fă rezervările pentru avion, îi spuse Brightling pe un ton hotărât.

— Unul dintre ei a vorbit ceva înainte de a pleca, spuse Tawney. Se numea Rene. Înainte să plece în Spania, a pălăvrăgit cu o tipă. Ea a avut o criză de conştiinţă şi a venit de una singură la poliţie. Francezii au interogat-o ieri.

— Şi? întrebă Clark.

— Scopul misiunii era să-l elibereze pe Carlos, dar el nu i-a vorbit nimic despre cel care a comandat acţiunea. De fapt, a

vorbit foarte puţin, deşi interogatoriul a scos la lumină şi numele altui participant la acţiune sau cel puţin aşa cred colegii francezi. Chiar acum verifică numele. Femeia în discuţie, mă rog, fusese iubita omului o vreme şi avea încredere totală în ea. A venit la poliţie de una singură, din cauza copilului olandez ucis. Ziarele din Paris au făcut mult caz pe această temă, iar ea a fost foarte răscolită. A spus poliţiei că a încercat să-l convingă să renunţe la misiune – mie nu prea îmi vine să cred asta – şi că el i-a spus că o să se gândească. Evident, nu s-a gândit prea mult, dar francezii se întreabă dacă nu cumva există cineva care să se fi retras. Suspecţii obişnuiţi sunt luaţi la întrebări. Poate o să iasă ceva, cel puţin aşa sper, încheie Tawney.

— Asta e tot? întrebă Clark.

— De fapt, e foarte mult, observă Peter Covington. E mai mult decât am avut ieri şi asta le permite prietenilor francezi să urmărească nişte piste suplimentare.

— Poate, fu de acord Chavez. Dar de ce misiunea asta? Cine i-a pus pe ticăloşii ăia la treabă?

— Aveţi noutăţi în privinţa celorlalte două incidente? întreba Clark.

— Absolut nimic, răspunse Tawney. Germanii au scotocit peste tot. Au fost văzute mai multe maşini venind sau plecând de la casa din Furchtner, Dortmund, dar ea era artistă şi puteau fi cumpărători ai tablourilor. Oricum ar fi, nu avem descrieri ale vehiculelor, iar de numerele de înmatriculare nu mai vorbesc. E o pistă moartă, dacă nu vine cineva la poliţie, ca să dea o declaraţie.

— Asociaţi cunoscuţi? întrebă Covington.

— Toţi au fost interogaţi de BKA, dar fără rezultate. Hans şi Petra nu au fost niciodată prea vorbăreţi. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Model şi Guttenach.

Şi Tawney îşi ridică mâinile, frustrat.

— Ne aflăm pe aproape, John, spuse Chavez. Simt eu.

— Sunt de acord, spuse Covington, dând şi el din cap. Dar problema e să punem odată mâna pe el.

Clark se încruntă puternic, dar cunoştea şi el metodele, din vremea când lucra ca ofiţer operativ. Era bine să afli cât mai multe, dar şi să nu se fi întâmplat ce voiai să afli. Necazurile vin când vor ele, nu când vrei tu. Era atât de simplu şi de înnebunitor, mai ales când erai aproape şi când aveai mare nevoie de ceva. Cu o singură informaţie minoră, Rainbow putea

să facă investigaţii de amploare, ca să radă persoana sau persoanele urmărite de ei, frigându-le la foc mic, până scoteau de la ele ce le trebuia. Francezii şi germanii ar fi fost cei mai buni: nici unii, nici alţii nu aveau restricţiile legale impuse de americani şi de englezi forţelor lor de poliţie. Dar nu era cinstit să gândească aşa. Şi FBI-ul era în stare să-i facă pe oameni să scuipe tot ce ştiau, chiar dacă-i tratau pe toţi infractorii cu mănuşi. Chiar şi teroriştii, odată prinşi, spuneau de obicei tot ce ştiau, mă rog, nu şi irlandezii, îşi aminti John. Unii dintre ticăloşii ăia nu spun nici „pâs”, nici măcar numele nu şi-l dau. Evident, există metode de abordare chiar şi a acestor recalcitranţi. Totul era să le vorbeşti altfel decât le vorbea poliţia, punându-le în faţă frica de Dumnezeu şi de suferinţă. De obicei, asta mergea, de fapt, mersese întotdeauna, din câte îi spunea experienţa lui Clark. Dar mai întâi trebuia să ai cu cine vorbi. Asta era partea grea.

În calitate de ofiţer operativ al CIA, se aflase adeseori în misiune într-un loc îndepărtat, neplăcut, apoi misiunea fusese anulată – sau, la fel de rău, amânată – pentru că nu exista sau se pierduse o informaţie vitală. Văzuse murind din această cauză trei bărbaţi şi o femeie, în patru locuri diferite, toate aflate în spatele Cortinei de Fier. Patru oameni, pe care îi cunoştea după figură, pierduţi, toţi omorâţi legal de către propriile lor ţări. Lupta lor împotriva tiraniei îşi arătase în cele din urmă roadele, dar ei nu mai apucaseră să vadă asta sau să se bucure de rezultatele curajului lor. Conştiinţa lui Clark îl făcea să şi-i amintească pe toţi, pentru că ajunsese să-i urască pe oamenii care avuseseră informaţiile de care avea el nevoie, dar le ţinuseră pentru ei. Aşa era şi acum. Ding avea dreptate. Cineva le scosese pe animalele alea din bârlogurile lor, iar el îl voia pe acel cineva. Dacă îl vor descoperi, vor obţine tot felul de nume, numere de telefon şi adrese pe care să le furnizeze poliţiilor europene, ca să bage totul într-un sac mare şi să termine odată cu terorismul care încă stăruia asupra Europei ca un nor întunecat. Iar asta era incomparabil mai bine decât să-şi trimită oamenii pe teren cu armele încărcate.

Popov îşi făcea valizele. Îşi spuse că a ajuns expert în bagaje, învăţase să-şi împacheteze cămăşile fără să le scoată şifonate din valiză, lucru pe care nu-l deprinsese niciodată ca ofiţer KGB. Mă rog, acum cămăşile erau mult mai scumpe, iar el se obişnuise

să aibă mai mare grijă de ele. Dar geamantanele reflectau încă fosta lui ocupaţie, unele având buzunare şi compartimente în care îşi păstra documentele de călătorie „alternative”. Pe acestea le păstra tot timpul asupra lui. În caz că întregul proiect s-ar fi prăbuşit sub propria-i greutate, voia să fie în măsură să dispară fără urmă, iar cele trei seturi de documente nefolosite l-ar fi ajutat. În cel mai rău caz, putea avea acces în continuare la contul lui din Berna şi ar fi dispărut în Rusia, deşi avea alte planuri pentru viitor…

…Dar se gândi dacă nu cumva lăcomia îi va umbri puterea de judecată. Cinci milioane de dolari. Dacă ar fi putut să pună banii ăştia pe numele lui, atunci ar fi avut resursele necesare să trăiască în huzur tot restul vieţii, în practic orice colţ al lumii şi-ar fi dorii, mai ales dacă investea banii cu înţelepciune. Dar cum să deturneze nişte bani destinaţi IRA? Lui nu i-ar fi fost greu. Apoi închise ochii şi începu să se gândească la lăcomie. Oare chiar îi întuneca judecata operativă? Oare îşi asuma un risc inutil, condus de dorinţa lui de a avea la dispoziţie o sumă imensă de bani? Îi era greu să fie obiectiv în legătură cu propriile motivaţii. Şi îi era greu acum să fie un om liber; doar fusese unul dintre miile de ofiţeri operativi ai Comitetului de Stat pentru Securitate, nevoiţi să justifice ultimul dolar, ultima liră sau rublă pe care le cheltuiseră în faţa contabililor din Piaţa Dzerjinski, nr. 2, oamenii cei mai lipsiţi de umor ai unei agenţii prin excelenţă lipsită de umor.

Lăcomia, îşi spuse Popov, gândindu-se la ea. Trebuia să lase deoparte toată afacerea. Trebuia să continue să fie profesionistul care fusese dintotdeauna, atent şi circumspect la orice pas pe care-l făcea, atent să nu fie prins de serviciile de contraspionaj şi nici de oamenii cu care avea să se întâlnească. Aripa Provizorie a Armatei Republicane Irlandeze (PIRA) era cea mai crudă organizaţie teroristă din lume. Deşi membrii ei puteau fi nişte tipi de treabă la un pahar de vorbă – la băutură semănau foarte mult cu ruşii – îşi omorau inamicii dinăuntrul şi din afara organizaţiei cu la fel de puţine scrupule pe cât aveau doctorii cu şobolanii lor de laborator. Şi totuşi, puteau fi loiali unei aberaţii. Prin acest lucru, ei erau previzibili, iar asta era în favoarea lui Popov. Iar el ştia cum să trateze cu asemenea oameni. O făcuse foarte des în trecut şi în Irlanda şi în Valea Bekaa. În nici un caz nu trebuia să-i lase să creadă că voia să-şi însuşească banii destinaţi lor, nu?

Odată terminat bagajul, Popov îşi duse geamantanele la lift,

iar apoi în stradă, unde portarul blocului făcu semn unui taxi să se apropie. Se va duce la aeroportul La Guardia, unde va lua un avion-navetă până la Logan International din Boston, iar de acolo va prinde legătura spre Dublin, cu Air Lingus. Munca în slujba lui Brightling, îl făcuse printre altele, un mare călător al aerului, deşi folosea mai multe linii aeriene decât i-ar fi plăcut. Dar zbura întotdeauna la clasa I, ceea ce KGB-ul nu îi asigurase niciodată, îşi zise Dimitri Arkadeevici, reprimându-şi un zâmbet pe bancheta din spate a maşinii. Îşi reaminti că tot ce trebuia să facă era să negocieze cinstit cu PIRA. Iar dacă se ivea posibilitatea să le fure banii, atunci o va fructifica. Dar ştia deja un lucru cu siguranţă: se vor repezi să accepte operaţiunea propusă. Era o ocazie prea bună ca s-o rateze, iar dacă PIRA avea ceva, acel lucru era în mod sigur elanul.

Agentul special Patrick O'Connor se uită pe informaţiile trimise prin fax din New York. Marea problemă cu anchetele de răpire era timpul. Nici o investigaţie nu era suficient de rapidă, dar cu răpirile era şi mai rău, pentru că ştiai că undeva se afla o persoană în carne şi oase, a cărei viaţă depindea de capacitatea ta de a obţine informaţii şi de a acţiona conform lor, înainte ca răpitorul să se decidă să-şi încheie jocul dezgustător, să-l omoare pe ostaticul actual şi să treacă la altul. Să treacă la altul? Da, probabil, pentru că nu apăruse nici o cerere de răscumpărare, ceea ce însemna că cel care o înhăţase pe Mary Bannister de pe stradă nu avea nici o intenţie să o vândă pe bani. Nu, îşi folosea victima ca jucărie, aproape sigur pentru scopuri sexuale, până se plictisea de ea. Atunci, probabil, o ucidea. Astfel, O'Connor se considera într-o cursă, deşi nu reuşea să vadă pista şi nici cronometrul care era în mâna altcuiva. Avea o listă cu prietenii şi asociaţii locali ai domnişoarei Bannister şi îşi trimise oamenii, bărbaţi şi femei, să discute cu aceştia, sperând să obţină un nume sau un număr de telefon care să îi ducă în etapa următoare a anchetei… Dar probabil că nu, îşi zise el. Nu, era un caz tipic pentru New York. Această tânără venise să-şi caute norocul, atrasă de luminile oraşului, ca atâţia alţii. Mulţi dintre aceştia găsiseră ceea ce căutau, dar fata asta, venită din suburbiile oraşului Gary, Indiana, poposise aici fără să ştie ce înseamnă un oraş mare şi îi lipsiseră calităţile necesare ca să te apere într-un oraş de opt milioane de suflete…

…iar la ora asta probabil că era moartă, recunoscu O'Connor

pe tăcute, în sinea lui, ucisă de monstrul care o săltase de pe stradă. Iar lui nu-i mai rămânea de făcut altceva decât să-l identifice, să-l aresteze şi să-l condamne pe nenorocit, ceea ce va salva vieţile altor femei, dar pentru victima al cărei nume era scris pe dosarul de pe biroul lui nu ar mai fi avut nici o importanţă. Ăsta era necazul meseriei de poliţist. Nu puteai să-i salvezi pe toţi. Dar puteai să încerci să-i răzbuni pe toţi, iar asta era ceva, îşi spuse agentul, ridicându-se ca să-şi ia haina ca să plece acasă.

Chavez sorbea dintr-o bere Guinness şi arunca priviri prin club. Pe peretele aflat vizavi de bar era atârnat Vulturul Legiunii, iar oamenii deja trecuseră să pipăie cu respect piesa de lemn. Trei oameni din echipa lui stăteau la o masă, bând bere şi sporovăind diverse cu doi băieţi de-ai lui Peter Covington. Televizorul era pornit: un campionat de biliard? se întrebă mirat Chavez. Să fie ăsta un eveniment naţional?

Canalul trecu la ştirile meteo. Iar povestea asta cu El Nino, văzu Ding, strâmbându-se. Pe vremuri i se zicea „vremea”, dar după ce un nenorocit de oceanograf descoperise că amestecul de apă caldă şi rece din largul coastelor Americii de Sud se schimba odată la câţiva ani şi că atunci când se întâmpla asta, clima lumii se schimba puţin pe ici, pe colo, mass-media se aruncase pe ştire, încântată că mai găsise un os de ros, o altă etichetă pe care s-o pună lucrurilor pe care reporterii ăştia nu le înţelegeau, neavând pregătirea necesară. Acum spuneau că ultima consecinţă a lui El Nino era o vreme neobişnuit de caniculară în Australia.

— Domnule C., eşti destul de în vârstă ca să-ţi aminteşti. Ce ziceau înainte de toate prosiile astea?

— Îi spuneau vreme neobişnuit de caldă, de rece sau potrivită pentru anotimpul cu pricina, încercau să-ţi spună că mâine o să fie cald, rece sau însorit, sau o să plouă, după care îţi dădeau scorurile la meciurile de base-ball.

Clark nu mai adăugă că la capitolul timpului probabil cifrele erau mult mai puţin precise.

— Ce mai face Patsy?

— Mai sunt vreo două săptămâni, John. Se ţine binişor, dar se vaită că are o burtă prea mare, spuse Chavez, uitându-se la ceas. Ar trebui să fie acasă cam în treizeci de minute. E în acelaşi schimb cu Sandy.

— Doarme cum trebuie? continuă John.

— Da. E puţin obosită când micul *hombre* începe să tragă şuturi, dar doarme suficient. Păstrează-ţi calmul, John, am mare grijă de ea. Înţeleg că abia aştepţi să fii bunic.

Clark îşi bea cea de-a treia halbă a zilei.

— Încă o piatră de hotar în drumul spre moarte, bănuiesc.

Apoi râse.

— Da, Domingo, abia aştept O să vi-l răsfăţ pe micul ticălos şi o să vi-l dau numai când plânge. Dar tu eşti pregătit să devii tătic?

— Cred că am să mă descurc, John. Cât de greu poate fi? Tu ai reuşit.

Clark ignoră provocarea implicită.

— Peste patru săptămâni, trimitem o echipă în Australia.

— Pentru ce? întrebă Chavez.

— Cangurilor le e puţin frică pentru Olimpiadă şi noi le părem foarte pe felie, după isprăvile pe care le-am comis. Aşa că vor ca unii dintre noi să meargă acolo şi să vadă cum merg lucrurile împreună cu SAS-ul lor.

— Oamenii lor sunt buni?

Clark dădu din cap.

— Aşa mi s-a spus, dar nu strică niciodată o altă opinie, nu?

— Cine merge?

— Încă nu m-am decis. Deja au o companie de consultanţă, Global Security Ltd., condusă de un tip care a lucrat la FBI. Îl cunoaşte Noonan. Henriksen, cam aşa ceva.

— Au avut vreodată un incident terorist? întrebă Domingo.

— Din câte îmi amintesc, nimic de amploare, dar nu-ţi aminteşti ce a fost la Munchen în 1972?

Chavez clătină din cap.

— Nu, doar am citit. Poliţia germană a dat-o rău în bară la misiunea aia.

— Da, cam aşa ceva. Nimeni nu le spusese ce să facă atunci când aveau de-a face cu asemenea oameni. Acum ştim cu toţii, nu? De aia au şi înfiinţat GSG-9. Iar ăştia ştiu sigur că sunt buni.

— E ca şi cu Titanicul, nu? Acum toate navele au suficiente bărci de Salvare, pentru că au învăţat lecţia de la Titanic.

John aprob din cap.

— Aşa merg lucrurile. E nevoie de o lecţie dură ca să-i faci pe oameni să înţeleagă, fiule.

Şi puse pe masă halba goală.

— Asta e bine, dar cum se face că băieţii răi nu învaţă niciodată? întrebă Chavez, dând şi el gata a doua bere a serii. Le-am dat destule lecţii dure, cum le zici tu. Dar crezi că e destul dacă ne luăm catrafusele şi ne cărăm? Nici pe departe, domnule C. Ei sunt tot acolo şi nici gând să se pensioneze. N-au învăţat nici pe dracu'.

— Eu, personal, sunt sigur că aş fi învăţat lecţia. Poate că sunt mai proşti ca noi, mă gândesc. Întreabă-l pe Bellow cum e cu treaba asta, sugeră Clark.

— Cred că asta am să fac.

Popov stătea să adoarmă. Oceanul de sub aparatul 747 al lui Aer Lingus era acum întunecat, iar mintea lui o luase cu mult înaintea avionului, încercând să-şi amintească feţe şi voci din trecut, întrebându-se dacă nu cumva contactul lui devenise între timp informator al Serviciului Britanic de Securitate şi nu îl va identifica sau poate chiar aresta. Probabil că nu. Păreau foarte dedicaţi cauzei lor, dar nu puteai fi niciodată sigur. Oamenii devin trădători din tot felul de motive. Popov ştia foarte bine asta. Ajutase la viaţa lui foarte mulţi care chiar asta făcuseră. Îşi trădaseră ţara, adeseori pentru sume foarte mici de bani. Era foarte simplu să se întoarcă acum împotriva unui străin ateu, care le dăduse un ajutor mai mult decât îndoielnic. Dar dacă persoana de contact ajunsese să vadă cât de inutilă era cauza lor? Puteau ei să şi-o dorească oricât, Irlanda nu avea cum să devină o ţară marxistă. Lista cu asemenea ţâri era acum foarte subţirică, deşi în toată lumea diverşi intelectuali încă se agăţau de cuvintele şi ideile lui Marx şi Engels, ba chiar şi de ale lui Lenin. Nişte tâmpiţi. Existau unii care spuneau că Rusia nu fusese ţara ideală pentru experimentul comunist, fiind mult prea înapoiată pentru asemenea idei minunate.

Asta era destul ca să-i aducă un zâmbet ironic pe figură şi să-l facă să clatine din cap. Făcuse parte pe vremuri dintr-o organizaţie numită Sabia şi Scutul Partidului. Trecuse prin Academie, fusese la toate cursurile de politică, învăţase să răspundă la inevitabilele întrebări de verificare şi fusese destul de deştept ca să scrie exact ceea ce şi-ar fi dorit instructorii să citească, asigurându-şi astfel respectul mentorilor, dintre care puţini crezuseră cu adevărat logoreea aia ideologică mai mult decât el, dar nici unul nu găsise destul curaj ca să îşi exprime propriile gânduri. Era uimitor cât de mult reuşiseră să reziste

minciunile acelea, iar Popov nu putea să uite cât de surprins fusese atunci când steagul roşu fusese dat jos de pe Poarta Spasski a Kremlinului. I se părea că nimic nu trăia mai mult ca o idee perversă.

24
LA VAMĂ

Una dintre deosebirile dintre Europa şi America era aceea că ţările europene chiar îi primeau cu braţele deschise pe străini, în vreme ce Statele Unite, cu toată ospitalitatea lor, făceau intrarea în ţară o experienţă foarte neplăcută. În mod sigur, irlandezii nu puneau nici un obstacol, după cum văzu Popov, în vreme ce i se ştampila paşaportul şi îşi ridica bagajul pentru o „inspecţie" atât de sumară, încât probabil că inspectorul nici măcar nu remarcase dacă era valiza unui bărbat sau a unei femei. Acestea fiind terminate, Dimitri Arkadeevici ieşi din aeroport şi făcu semn unui taxi să îl ducă la un hotel. Avea rezervat un apartament cu un dormitor ale cărui ferestre dădeau spre o arteră principală. Se dezbrăcă imediat, ca să prindă măcar câteva ore de somn, înainte să dea primul telefon. Ultimul lui gând, înainte să adoarmă în dimineaţa însorită, fu să spere că numărul contactului nu fusese nici schimbat, nici descoperit. În ultima dintre situaţii, ar fi fost nevoit să dea nişte explicaţii poliţiei locale, dar pentru eventualitatea asta avea o poveste gata pregătită. Nu era perfectă, dar era destul de bună ca să protejeze o persoană care nu comisese nici o infracţiune pe teritoriul Republicii Irlanda.

— Aero, aero, aţi auzit? zise Vega, pe când parcurgeau ultima milă. Sărim din pasărea cu fundul mare!

Chavez era mereu surprins că un tip mătăhălos ca sergentul-major Julio Vega nu părea să sufere niciodată datorită alergărilor. Avea cincisprezece kilograme în plus faţă de oricare membru al Echipei-2. Puţin mai lat în piept să fi fost, ar fi fost nevoit să ceară costum de antrenament pe comandă dar, în ciuda corpului imens, avea nişte picioare şi o respiraţie care nu-l trădaseră niciodată. Aşa că îşi făcea şi azi numărul, conducând alergarea de dimineaţă. În alte patru minute aveau să vadă linia de finiş. Toţi aveau să răsufle uşuraţi că se terminase, dar nici unul n-ar fi recunoscut-o.

— Pas alergător, marş! strigă Vega la cei din spate, traversând linia galbenă.

Toţi reduseră pasul la ritmul obişnuit de o sută douăzeci de paşi pe minut.

— Stâng, stâng, stâng, drept, stângul!

După încă o jumătate de minut:

— Pe loc… stai!

Toţi se opriră. Doi dintre ei, care băuseră cu o halbă, două mai mult decât era cazul în seara trecută, tuşiră o dată sau de două ori, dar atât.

Chavez trecu în faţa celor două rânduri de soldaţi, în poziţia de comandă şi ordonă „liber!”, permiţând Echipei-2 să meargă în clădirea ei, pentru ca băieţii să-şi facă duşul de după încălzirea şi antrenarea muşchilor pentru îndatoririle zilei. Mai târziu, aveau programată încă o alergare până la poligon, pentru un exerciţiu de trageri „pe bune”. Avea să fie o chestie cu un conţinut plictisitor, pentru că deja încercaseră toate permutările posibile între ostatici şi răpitori. Tirul lor era practic perfect. Condiţia lor fizică era impecabilă, iar moralul era atât de ridicat, încât păreau plictisiţi. Aveau o imensă încredere în capacităţile lor şi le demonstraseră cât se poate de convingător pe teren, trăgând cu gloanţe adevărate în ţinte adevărate. Nici pe vremea când fusese la Divizia 7 Infanterie Uşoară nu avusese Chavez atâta încredere în oamenii lui. Ajunseseră la punctul în care băieţii de la SAS-ul britanic, care aveau în spate o istorie lungă şi aveau cu ce se mândri, iar iniţial îi priviseră pe cei de la Rainbow cu o mare doză de scepticism, acum îi primeau cu braţele deschise la club şi chiar recunoşteau că aveau de învăţat câte ceva de la ei. Iar asta chiar însemna ceva, pentru că SAS erau maeştrii recunoscuţi în toată lumea ai operaţiunilor speciale.

Câteva minute mai târziu, cu duşul făcut şi îmbrăcat, Chavez venea în sala echipei, în care fiecare om îşi avea pupitrul propriu, trecând peste informaţiile furnizate de Bill Tawney şi echipa lui şi uitându-se pe fotografii, multe dintre ele modificate digital, pentru a ţine cont de îmbătrânirea subiecţilor. Sistemele păreau să meargă mai bine de la o zi la alta, o dată cu evoluţia programelor de prelucrare. O fotografie luată dintr-un unghi oarecare era acum prelucrată de computer până ajungea să fie o fotografie din faţă, iar oamenii lui le studiau aşa cum şi-ar fi examinat fotografiile propriilor copii, împreună cu orice informaţie existentă despre cine se bănuia că ar fi şi unde, cu asociaţi cunoscuţi sau numai bănuiţi şi aşa mai departe. Lui Chavez i se părea o pierdere de timp, dar nu puteai să alergi şi

să împuşti cât era ziua de lungă, iar cunoaşterea figurilor de terorişti nu era chiar o pierdere de timp. La urma urmei, chiar îi identificaseră pe Furchtner şi pe Dortmund în timpul zborului spre Viena.

Sergentul-major Price se ocupa de problemele de buget. Mai târziu avea să-i trântească toate hârţoagele lui Chavez pe birou pentru examinare, astfel încât şeful să poată justifica cheltuielile şi eventual să ceară nişte fonduri suplimentare pentru antrenamente sau pentru idei noi. Tim Noonan muncea şi el la noile lui jucării electronice, iar Clark se bătea, ca întotdeauna, cu CIA şi diverse alte agenţii americane pentru bani. Chavez considera până şi eforturile astea o risipă totală. Rainbow fusese din capul locului o echipă invincibilă – susţinere bănească din partea preşedintelui – iar misiunile lor nu fuseseră deloc nişte dezamăgiri pentru cei de la care le veneau banii. Peste încă două ore, se vor duce la poligon, pentru consumul lor zilnic de o sută de gloanţe de pistol şi de puşcă-mitralieră, urmat de exerciţiul „pe viu”. O nouă zi obişnuită; Ding obişnuia să spună „plicticoasă”, dar ce putea să facă? Era mult mai puţin plicticos decât în misiunile de teren pentru CIA, care în cea mai mare parte însemnau să te întâlneşti cu cineva şi să completezi după aceea nesfârşite formulare pentru a-ţi descrie operaţiunea de pe teren pentru birocraţii de la Langley, care pretindeau o documentaţie completă privitoare la tot ce avusese loc pe teren, pentru că... pentru că aşa zicea regulamentul! Un regulament făcut de nişte oameni care fuseseră pe teren şi făcuseră şi ei o asemenea muncă, dar cu o generaţie în urmă, iar acum se considerau atotştiutori, asta în cazul cel mai bun. În cazul cel mai rău, nişte indivizi care habar n-aveau despre ce era vorba şi pentru asta cereau nişte lucruri şi mai absurde. Dar guvernul, care arunca pe apa sâmbetei miliarde pe zi, se interesa oricând de o amărâtă de mie de dolari, iar Chavez nu putea să facă nimic ca să schimbe lucrurile.

Colonelul Malloy îşi avea acum propriul birou în clădirea statului-major, de când fusese numit şef de departament la Rainbow. Ofiţer de stat major în Corpul de Infanterie Marină al Statelor Unite, el era obişnuit cu toate aceste prostii şi se gândea să-şi fixeze o ţintă pentru jocul cu săgeţi pe un perete, pentru momentele în care nu muncea. Pentru el, munca însemna să piloteze un elicopter – *pe care, apropo,* îşi aminti el, *încă nu-l am*

cu adevărat. Elicopterul care-i fusese repartizat era la sol, pentru întreţinere. Aveau să schimbe nu ştiu ce şurub cu unul nou şi îmbunătăţit, despre care nu fusese informat în detaliu încă, dar despre care era sigur că era al dracului de important, mai ales pentru contractorul civil, care concepuse, proiectase şi produsese noua versiune îmbunătăţită.

Ce-i drept, putea să fie mai rău. Soţiei şi copiilor le plăcea aici. Era un post în care accentul se punea pe îndemânarea lui, nu pe riscuri. Să fii pilot de elicopter într-o unitate pentru operaţiunile speciale nu prezenta un prea mare pericol. Singurul lucru care îl îngrijora era să nu cumva să se lovească de liniile de înaltă tensiune, pentru că Rainbow se deplasa în special în zone cu clădiri, iar în ultimii douăzeci de ani cele mai multe elicoptere căzuseră victimă în toată lumea liniilor electrice, nu armamentului antiaerian. Aparatul lui, un MH-60K, nu avea tăietoare de cabluri, iar el scrisese un memoriu nimicitor la adresa comandantului Escadrilei 24 de Operaţiuni Speciale, care îi răspunsese plin de căinţă cu şase fotocopii ale unor memorii trimise de el mai sus, la comandantul unităţii, exact pe aceeaşi temă. Şeful îi explicase că exista un expert de la Pentagon, care se gândea la modificările aduse aparatelor existente. *Da,* îşi zise Malloy, *probabil că treaba asta face parte dintr-un contract de consultanţă în care ăştia împuşcă trei sute de miare şi trag concluzia că ideea e bună într-un studiu de patru sute de pagini pe care nu le citeşte nici dracu' şi care ajunge într-o arhivă. Modificările ar fi costat trei sute de mii de dolari, cu tot cu manoperă; partea cu manopera ar fi făcut-o oricum sergentul care lucra cu normă întreagă la Forţele Aeriene, care altfel stătea toată ziua în chioşcul lui de lângă hangar şi citea* Playboy. *Dar regulamentul este regulament. Şi, cine ştie, poate că într-o zi elicopterele Nighthawk vor avea şi ele tăietoare de cabluri.*

Malloy se strâmbă şi îşi dori să fi avut deja jocul ăla cu săgeţi. Nu avea nevoie să vadă informaţiile. Figurile teroriştilor cunoscuţi nu-i erau de nici un folos. Niciodată nu avea să se apropie suficient de mult de ei ca să-i vadă. Asta era treaba trăgătorilor. Şef de departament sau nu, el nu era decât şoferul lor. Putea fi şi mai rău, la urma urmei. Măcar putea să poarte la birou „traista", cum îi spunea el echipamentului de zbor, ca într-o unitate de zbor adevărată. Trebuia să zboare patru zile din şapte; asta nu era rău, iar după misiunea de aici, îi susurase cineva la ureche că poate i se va da pe mână un VMH-1 şi poate că o să-l

plimbe ici şi colo pe preşedinte! Ar fi fost o chestie plicticoasă, dar dădea bine la dosar. În mod sigur nu-i făcuse rău vechiul lui prieten, colonelul Hank Goodman, care tocmai apăruse pe lista de avansări la gradul de general, o realizare foarte rară pentru un pilot de elicopter, pentru că aviaţia navală, care avea cei mai mulţi elicopterişti, era condusă, evident, de foşti piloţi de bombardiere de vânătoare cu reacţie. Şi normal, oamenii lor erau cei mai frumoşi şi mai deştepţi. Ca să se mai amuze puţin înainte de decolare, Malloy scoase manualul pentru MH-60K şi începu să memoreze informaţiile suplimentare despre performanţele motorului, ceea ce în mod normal ar fi fost făcut de un inginer mecanic sau de şeful lui de echipaj, sergentul Jack Nance.

Întâlnirea iniţială avu loc într-un parc public. Popov verificase cartea de telefoane şi-l sunase pe un anume Patrick X. Murphy, chiar înainte de prânz.

— Bună, aici e Joseph Andrews. Aş vrea să vorbesc cu domnul Yates, spusese el.

Cererea lui fusese urmată de tăcere. Omul de la capătul celălalt al liniei îşi scormonea memoria după fraza de răspuns. Era veche, dar după cam zece secunde o pescuise din memorie.

— A, da, domnul Andrews! N-am mai primit de mult nici o veste de la dumneavoastră.

— Tocmai am sosit în Dublin dimineaţa asta şi abia aştept să-l văd. Cât de repede credeţi că ne putem întâlni?

— Ce ziceţi de ora unu, în după-amiaza asta?

După care veniseră instrucţiunile.

Şi iată-l acum, în haina de ploaie, cu pălăria cu boruri largi, cu un exemplar din *Irish Times* în mâna dreaptă şi aşezat exact pe banca de lângă stejarul amintit. Se folosise de timp şi citise ziarul, ca să afle ce se mai întâmplă în lume. Nu se deosebea prea tare de ceea ce văzuse pe CNN cu o seară înainte la New York. De când cu prăbuşirea Uniunii Sovietice, ştirile internaţionale erau plicticoase rău. Se întrebă amuzat cum e adaptaseră la asta editorii ziarelor mari. Da, într-adevăr, în Rwanda şi Burundi erau măceluri serioase, pline de ură şi sălbăticie, iar irlandezii se întrebau cu glas tare unde vor mai fi trimişi soldaţii lor ca trupe de menţinere a păcii. Nu e ciudat? se întrebă Popov. Se dovediseră incapabili să-şi asigure pacea în propria ţară, iar acum se gândeau să-i ajute pe alţii.

— Joe, se auzi un glas fericit, venit din afara sferei lui de

vizibilitate.

Îşi îndreptă privirea într-acolo şi văzu un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu un zâmbet larg.

— Patrick, îi răspunse Popov, ridicându-se ca să-i strângă mâna. Ce mult timp a trecut!

Foarte mult, într-adevăr, iar pe acest individ nu-l văzuse în viaţa lui, dar asta nu-i împiedică să se salute ca nişte vechi prieteni. După care porniră pe Strada O'Connell, unde îi aştepta o maşină. Popov şi noul lui prieten urcară pe bancheta din spate, iar şoferul porni pe loc, fără să se grăbească, dar privind foarte atent în oglinda retrovizoare, la fiecare dintre virajele făcute la întâmplare. „Patrick", aflat în spate, se uita în sus, după elicoptere. Da, îşi spuse Dimitri, soldaţii ăştia de la PIRA nu ajunseseră la vârsta asta decât ştiind să fie prudenţi. În ce-l privea, Popov stătea relaxat pe banchetă. Ar fi putut chiar să închidă ochii, dar asta ar fi însemnat că-şi ia gazdele irlandeze peste picior. Aşa că se uită în faţă. Nu era pentru prima oară în Dublin, dar nu-şi amintea mare lucru din oraş, cu excepţia unor locuri importante. Însoţitorii lui actuali nu ar fi conceput aşa ceva, pentru că exista prejudecata că ofiţerii de informaţii aveau o memorie fotografică antrenată şi îşi aminteau tot. Era adevărat, dar până la un punct. Se învârtiră patruzeci de minute prin oraş, ajungând la o clădire comercială, pe care o ocoliră, intrând pe o alee. Acolo maşina se opri, iar ei se dădură jos şi intrară pe o uşă deschisă făcută într-un zid de cărămidă.

— Iosif Andreevici, se auzi o voce calmă din întuneric, urmată de apariţia unei figuri.

— Sean, de cât timp nu ne-am mai văzut, spuse Popov, înaintând cu mâna întinsă.

— De unsprezece ani şi şase luni, mai precis, fu de acord Sean Grady, luându-i mâna şi strângându-i-o cu căldură.

— Aveţi o organizare excelentă în continuare, zâmbi Popov. Habar nu am unde mă aflu.

— Nu eşti niciodată prea prudent, Iosif, spuse Grady, indicând o direcţie. Binevoieşte să vii cu mine.

Grady îl conduse într-o cameră mică, în care se aflau o masă şi câteva scaune. Aveau ceai; irlandezii nu-şi pierduseră ospitalitatea, văzu Dimitri Arkadeevici, scoţându-şi haina şi lăsând-o pe un fotoliu. Apoi se aşezară.

— Cu ce putem să te ajutăm? întrebă Grady.

Se apropia de cincizeci de ani, văzu Popov, dar ochii erau tot

tineri şi hotărâţi, îngustaţi, fără să trădeze nici o patimă, dar la fel de intenşi ca întotdeauna.

— Înainte să ajungem la asta, Sean, spune-mi cum vă merg treburile.

— Se poate şi mai bine, recunoscu Grady. Unii dintre foştii noştri colegi din Ulster au abandonat lupta şi s-au predat Coroanei Britanice. Din nefericire, sunt mulţi care le împărtăşesc defetismul, dar noi încercăm să-i convingem pe ceilalţi să adopte un punct de vedere mai realist.

— Mulţumesc, îi spuse Popov bărbatului venit să-i ofere o cană cu ceai.

Înainte de a vorbi, sorbi lung din ea.

— Sean, după cum ştii de la prima noastră întâlnire din Londra, ţi-am respectat întotdeauna credinţa în idealuri. Sunt surprins să văd că atât de mulţi au abandonat lupta.

— A fost un război lung, Iosif şi cred că nu oricine poate să-şi păstreze această abnegaţie. Şi e mare păcat, prietene.

Vocea omului era din nou sărăcită de orice emoţie. Avea o figură care nu era atât crudă, cât mai ales lipsită de expresie. Ar fi fost un ofiţer operativ excelent, îşi zise rusul. Nu lăsa să se vadă nimic, nici măcar satisfacţia simţită după îndeplinirea cu succes a unei misiuni. Probabil că aceeaşi lipsă de patimă o manifestase şi atunci când torturase şi ucisese doi oameni de la SAS-ul britanic, care făcuseră greşeala să coboare garda o singură dată. Asemenea lucruri nu se întâmplau prea des, dar Sean Grady le îndeplinise de două ori, ce-i drept, cu preţul unei vendete sângeroase din partea detaşamentului de elită a armatei britanice la adresa celulei lui Grady din PIRA. SAS-ul îi ucisese nu mai puţin de opt din asociaţii cei mai apropiaţi, iar o dată nu-l prinseseră pe Grady doar pentru că i se stricase maşina în drum spre o întrunire – asta cu şapte ani în urmă – SAS omorâse trei oameni importanţi din PIRA. Sean Grady era o ţintă în mişcare, iar Popov era sigur că Serviciul Britanic de Securitate cheltuise sute de mii de lire în tentativa de a-l localiza şi de a-l lichida într-o acţiune de comando. Acest joc, ca şi operaţiunile de spionaj, era foarte periculos pentru toţi jucătorii, dar cel mai periculos era pentru aceşti revoluţionari. Iar acum ei erau vânduţi de propria conducere, sau cel puţin probabil că aşa gândea Grady. Omul acesta nu avea să facă niciodată pace cu britanicii. Credea prea mult în concepţia lui despre lume, aşa denaturată cum era. Iosif Visarionovici Stalin avusese şi el o

asemenea atitudine şi aceeaşi fixaţie a scopurilor, iar de aici incapacitatea de a ajunge la concesii pe teme strategice.

— În Anglia există o nouă echipă antiteroristă, îi spuse Dimitri.

— Oho.

Grady nu ştia încă, iar destăinuirea îl prinsese nepregătit.

— Da. Se numeşte Rainbow. Este un efort comun americano-britanic. Ei s-au ocupat de cazurile de la Worldpark, Viena şi Berna. Nu li s-a încredinţat nici o misiune în direcţia voastră, dar eu zic că este doar o chestiune de timp.

— Ce ştii despre acest nou grup?

— Foarte multe.

Şi Popov îi înmână un rezumat scris de el.

— Hereford, observă pe loc Grady. Am fost acolo să arunc o privire, dar nu e un loc pe care să-l poţi ataca uşor.

— Da, Sean, ştiu asta, dar există puncte vulnerabile suplimentare, iar cu o planificare adecvată cred că este posibil să lovim decisiv acest grup Rainbow. Vezi tu şi nevasta şi fiica comandantului grupului, John Clark, un american, lucrează la spitalul municipal aflat aproape. Vor fi momeala pentru misiune.

— Momeală? întrebă Grady.

— Da, Sean.

Şi Popov îi descrise în linii mari planul misiunii. Ca de obicei, Grady nu reacţiona, dar doi din oamenii lui o făcură, foindu-se în scaune şi aruncându-şi priviri, în vreme ce aşteptau să audă părerea şefului. Care luă imediat cuvântul, foarte oficial.

— Domnule colonel Serov, dumneavoastră ne propuneţi să ne asumăm un risc major.

Dimitri confirmă din cap.

— Da, este adevărat, iar dumneavoastră trebuie să decideţi dacă merită să vă asumaţi acest risc.

Nu era nevoie să-i amintească acestui şef belicos din IRA că îl ajutase în trecut – foarte puţin, de altfel, dar aceşti oameni nu uitau niciodată o mână de ajutor întinsă – dar şi lui Grady îi era evident că, dacă misiunea asta era îndeplinită cu succes, el va fi catapultat în grupul de comandă al IRA şi de acolo ar fi putut torpila procesul de pace dintre guvernul britanic şi facţiunea „oficială” a PIRA. Dacă devenea omul care umilise SAS-ul şi alte echipe de intervenţii antiteroriste în propriul lor bârlog, atunci ar fi căpătat un prestigiu pe care nici un alt revoluţionar irlandez nu-l mai avusese din 1920 încoace. Popov ştia că asta era slăbiciunea acestor oameni. Erau prea dedicaţi ideologiei lor,

erau ostaticii propriilor egoisme şi viziuni, nu numai în ce privea obiectivele lor politice, ci şi pentru ei, ca persoane.

— Iosif Andreevici, din nefericire nu avem resursele ca să ne gândim la o asemenea misiune.

— Înţeleg. Ce resurse vă trebuie, Sean?

— Mai mult decât puteţi oferi.

Din experienţa proprie şi din discuţiile cu alţii din comunitatea teroristă mondială, Grady ştia cât de zgârcit era KGB-ul cu banii. Dar asta nu făcu decât să îi mărească surpriza.

— Cinci milioane de dolari americani, într-un cont cu număr şi cu parolă din Elveţia, îi spuse brusc Popov, care de data asta văzu clar emoţia pe figura lui Grady.

Ochii omului clipiră şi gura i se deschise uşor, de parcă ar fi vrut să emită o obiecţie, dar bărbatul îşi redobândi repede autocontrolul.

— Şase, spuse Grady, decis să preia frâiele afacerii.

Asta îi convenea de minune lui Popov.

— Foarte bine, cred că voi fi în măsură să vă ofer şase milioane. Cât de repede vă trebuie?

— Cât de repede îi poţi furniza?

— Cred că într-o săptămână. Cât timp vă trebuie să planificaţi operaţiunea?

Grady se gândi preţ de câteva secunde.

— Două săptămâni.

Cunoştea deja o mare parte din zona din jurul Herefordului. Faptul că nu putuse mai înainte să efectueze un atac nu îl împiedicase să se gândească la aşa ceva – sau măcar să viseze – şi să strângă informaţiile necesare. Încercase şi să se informeze despre operaţiunile SAS, dar aflase că oamenii de la SAS nu vorbeau prea mult, nici măcar după misiuni, decât în comunitatea lor restrânsă. Fuseseră făcute în secret câteva fotografii, dar nu se dovediseră prea utile pe teren. Nu, ceea ce le trebuia şi nu avuseseră în anii precedenţi era o combinaţie între nişte oameni dispuşi să-şi asume riscurile uriaşe şi resursele pentru a obţine cele necesare pentru o asemenea misiune.

— Încă un lucru, spuse Grady.

— Da?

— Ai contacte bune cu traficanţii de droguri?

Popov nu putu să nu fie şocat, deşi nu arătă nimic. Grady voia să vândă droguri? Asta era o schimbare radicală în „deontologia”

PIRA. În anii trecuţi, revoluţionarii îşi făcuseră un punct de onoare din uciderea sau repudierea traficanţilor de droguri, ca să arate că meritau să fie susţinuţi de comunitate. Deci şi asta se schimbase?

— Am câteva contacte indirecte, cred. Ce vă trebuie?

— Cocaină în cantităţi mari, preferabil pură.

— Vreţi să o vindeţi aici?

— Da. Banii nu au miros, Iosif, îi aminti Grady. Iar noi avem nevoie de o sursă constantă de venituri, ca să continuăm să fim operativi.

— Nu promit nimic, dar am să văd ce pot face.

— Foarte bine. Anunţă-mă în privinţa banilor. Atunci când ne vor parveni, vă voi anunţa dacă misiunea poate fi îndeplinită şi când vom fi în măsură să o facem.

— Arme?

— Nici o problemă în privinţa asta, îl asigură Grady.

— Am nevoie de un număr de telefon la care să sun.

Grady dădu din cap, luă o foaie de hârtie de pe masă şi scrise un număr pe ea. Se vedea că era de celular. Rusul băgă notiţa în buzunar.

— Numărul acesta este valabil câteva săptămâni. Este suficient pentru necesităţile tale?

— Da, este.

Popov se ridică. Nu mai era nimic de spus. Popov fu condus afară din clădire şi urcat în maşină. *Întâlnirea asta a decurs foarte bine,* îşi spuse Dimitri, în drum spre hotel.

În depozit, începuse deja o discuţie aprinsă:

— Sean, e o misiune sinucigaşă, spuse Roddy Sands.

— Nu şi dacă o să controlăm noi situaţia, Roddy, îi răspunse Grady. Iar asta o putem face dacă avem resursele adecvate. Va trebui să fim foarte prudenţi şi foarte iuţi, dar o putem face.

Iar când o vom face, nu mai fu nevoit să adauge Grady, *atunci întreaga mişcare va vedea cine reprezintă cu adevărat poporul irlandez.*

— O să avem nevoie cam de cincisprezece oameni. Avem cincisprezece oameni potriviţi, Roddy.

Apoi Grady se ridică şi ieşi pe cealaltă uşă a încăperii, intrând în maşină şi mergând la casa lui conspirativă. Avea de făcut o muncă pe care o efectua întotdeauna de unul singur.

Henriksen îşi aduna echipa. Alesese zece oameni, toţi experimentaţi şi toţi puşi la curent cu Proiectul. Cel mai proeminent dintre ei era locotenent-colonelul Wilson Gearing, fost în Corpul Chimic al Armatei Terestre a Statelor Unite. Expert sută la sută în armele chimice, acesta urma să fie distribuitorul. Restul se vor consulta cu forţele locale de securitate şi le vor spune exact ce ştiau dinainte, întărind regula internaţională că expertul era cineva din afară. SAS-ul australian va asculta politicos tot ce vor spune oamenii lui şi poate că va învăţa un lucru-două, mai ales că oamenii lui deja aduseseră noile dispozitive radio de la E-Systems, iar Dick Voss îi antrena pe australieni pentru folosirea lor. Noile radiouri pentru trupele speciale şi pentru cele de intervenţie ale poliţiei erau o frumuseţe. După aceea, se vor învârti şi ei pe acolo, cu nişte insigne speciale de identificare, trecând prin toate punctele de verificare şi chiar pe pistele şi terenul uriaşului stadion. Vor fi în stare să urmărească îndeaproape Jocurile Olimpice, care pentru oamenii lui vor fi foarte palpitante. Ştia că unii dintre ei erau mari amatori de sport şi că aveau să se bucure să vadă ultima Olimpiadă.

Îşi alese cei mai buni oameni şi comandă agentului de voiaj al agenţiei să aranjeze zborul şi cazarea – cea din urmă, cu ajutorul poliţiei australiene, care rezervase un bloc de apartamente de hotel pentru ei, pe toată durata Jocurilor Olimpice. Henriksen se întreba dacă mass-media va acorda vreo atenţie companiei lui. În mod normal, ar fi provocat chiar el apariţii TV, aşa, ca publicitate, dar acum decise că nu. Nu prea mai avea rost să facă publicitate pentru companie, nu?

Deci, proiectul era terminat. Hollister se uită la clădiri, la drumuri, la parcări şi la surogatul de pistă de aterizare pentru avioane, a căror construcţie o supervizase chiar aici, în câmpiile Kansasului. Ultima treabă fusese, ca de obicei, aranjarea micilor detalii, dar toţi subcontractorii se comportaseră ireproşabil atunci când el încruntase din sprânceană, mai ales că toate contractele lor erau pline de clauze foarte stimulatoare.

Maşina companiei se opri lângă jeep. Hollister fu surprins: din maşină coborî şeful cel mare, John Brightling în persoană. Nu-l mai văzuse niciodată pe preşedintele corporaţiei, deşi îl ştia după nume şi îi văzuse o dată sau de două ori figura la televizor. Probabil că zburase chiar în dimineaţa aceea cu unul dintre

avioanele cu reacţie ale corporaţiei, iar superintendentul lucrării era oarecum dezamăgit că şeful nu folosise drumul de acces pentru aterizare. S-ar fi potrivit perfect cu Gulfstream-ul corporaţiei.

— Domnul Hollister, corect?

— Da, domnule.

Hollister şi Brightling îşi strânseră mâinile.

— Totul este terminat, începând de astăzi.

— Ţi-ai bătut termenul asumat cu două săptămâni şi jumătate, observă Brightling.

— Da, dar ne-a ajutat şi vremea. Pentru asta, nu am nici un merit.

Brightling râse.

— Eu zic că ai.

— Partea cea mai grea a fost mediul artificial. A fost setul de specificaţii cel mai pretenţios din câte am văzut în viaţa mea. Care e problema în ultimă instanţă, domnule Brightling?

— Unele dintre lucrările noastre necesită o izolare totală – de nivel patru, cum se numeşte în domeniul nostru. Sunt nişte probleme de laborator foarte delicate. Trebuie să le tratăm cu mare atenţie. Există regulamente federale pe care trebuie să le respectăm.

— Dar chiar o clădire întreagă? întrebă Hollister.

Parcă ar fi trebuit să construiască o navă sau un avion. Rareori se proiecta o structură complet etanşă atât de mare. Dar asta era situaţia şi îi obligase să facă teste de etanşeitate la fiecare modul pe care îl construiseră. Contractorii ferestrelor mai că nu înnebuniseră.

— Am considerat că aşa este cel mai bine.

— Domnule doctor, clădirea este a dumneavoastră.

Numai această specificaţie adăugase cinci milioane de dolari la costul proiectului. La manoperă! Surplusul ajunsese în buzunarele contractorului de ferestre, ai cărui lucrători nu primiseră nimic în plus, dar fuseseră obligaţi să facă toate etanşările, una după alta. Nici măcar vechea fabrică a lui Boeing, aflată prin vecini, la Wichita, nu avusese nevoie de atâta muncă de finisare.

— Dar aţi ales un loc foarte frumos.

— Nu-i aşa?

De jur-împrejur, pământul era acoperit cu un covor verde şi unduitor de grâu, aflat cam la sfertul ciclului de creştere. Se

vedeau şi maşini agricole, care fertilizau şi pliveau recolta. Poate că nu era la fel de frumos ca un teren de golf, dar era mult mai practic. Complexul îşi avea chiar şi brutăria lui proprie, una uriaşă, unde avea să se producă pâine, poate chiar din grânele care creşteau aici, îşi puse Hollister problema. De ce nu se gândise la asta mai înainte? Fermele care fuseseră cumpărate împreună cu pământul includeau chiar şi unele facilitaţi pentru creşterea vitelor pentru carne, iar o altă porţiune era destinată legumelor. Întregul complex putea să se susţină singur, dacă cineva ar fi dorit asta. Mă rog, poate că voiau să se integreze în zonă. Partea asta din Kansas era plină de ferme şi, deşi clădirile din oţel şi sticlă ale proiectului nu prea arătau a hambare sau şoproane pentru unelte agricole, împrejurimile mai atenuau din senzaţia de invazie neplanificată. În plus, cu greu ai fi putut să vezi clădirile de pe autostrada interstatală aflată la nord, ci doar de pe cele câteva drumuri statale care treceau pe aproape, iar porţile care limitau accesul erau nişte clădiri mari, în formă de cutii de pastile pentru protecţia împotriva tornadelor, spuneau indicaţiile constructorului şi, în mod sigur, nu avea să le mişte nici o tornadă. Oricum, un fermier nebun cu o mitralieră de calibrul de o jumătate de ţol nu avea cum să facă pagube acelor clădiri de securitate.

— Deci, ţi-ai meritat cu prisosinţă prima. Banii vor fi în contul tău mâine, până la ora închiderii băncilor, promise doctorul John Brightling.

— Mi se pare foarte cinstit, domnule.

Hollister pescui din buzunar cheia principală, cea care deschidea toate uşile din complex. Era o mică ceremonie pe care o oficia ori de câte ori termina un proiect. Îi înmână cheia:

— Domnule, vă predau complexul de clădiri.

Brightling se uită la cheia electronică şi zâmbi. Era ultimul obstacol major în calea Proiectului. Aici aveau să fie găzduiţi aproape toţi oamenii lui. O structură similară, dar mult mai mică fusese terminată cu două luni în urmă în Brazilia, dar acolo abia intrau o sută de oameni. Cea de aici avea să adăpostească trei mii de oameni – oarecum înghesuiţi, dar încă destul de confortabil – timp de câteva luni, timp suficient. După primele câteva luni, el avea să înceapă primele eforturi medicale împreună cu cei mai buni oameni ai lui – dintre care majoritatea nu fuseseră informaţi asupra Proiectului, dar meritau să trăiască – pentru că această muncă ducea în nişte direcţii neaşteptat de

promiţătoare. Atât de promiţătoare, încât îşi punea deja întrebarea cât timp avea să trăiască aici. Cincizeci de ani? O sută? O mie, poate? Cine ar putea spune la ora asta?

Olimp, aşa o să-l numească, se decise Brightling. Căminul zeilor, pentru că exact asta avea să fie. De aici puteau să privească lumea, să o studieze, să o aprecieze. Radioul lui portabil avea să poarte indicativul OLIMP-1. De aici, ar fi fost în măsură să zboare în orice colţ al lumii, însoţit de oameni aleşi pe sprinceană, ca să observe şi să înveţe rosturile ecologiei. Timp de douăzeci de ani, vor putea să folosească sateliţii de telecomunicaţii – nu se putea spune cât vor ţine aceştia – iar după aceea erau nevoiţi să se bazeze pe sistemele radio pe unde lungi. Ăsta era un inconvenient serios pe viitor, dar lansarea unor sateliţi proprii în locul celor terminaţi avea să fie prea dificilă, ca mână de lucru şi resurse şi în plus lansarea sateliţilor era forma cea mai intensă de poluare inventată de întreaga omenire.

Brightling se întrebă cât de mult vor vrea să rămână oamenii lui aici. Unii se vor împrăştia rapid; probabil că vor merge cu maşinile prin toată America, înfiinţând enclave proprii şi raportând la bază, mai întâi prin sateliţi. Alţii vor merge în Africa: aceasta părea să fie destinaţia favorită. Alţii în Brazilia, ca să studieze zona pădurilor tropicale. Poate că unele dintre triburile primitive vor fi ferite de expunerea la Shiva, iar oamenii lui vor putea studia şi modul în care omul primitiv trăise într-un mediu nealterat, în armonie deplină cu natura. Îi vor studia aşa cum erau, ca unica speţă demnă de a fi protejată şi, oricum, prea înapoiată ca să pună în pericol mediul. Oare vor supravieţui şi unele triburi africane? Oamenii lui nu credeau asta. Ţările africane permiteau mult prea multe contacte între oamenii primitivi şi orăşeni, iar oraşele vor fi focarele morţii pentru toate ţările de pe Pământ, în special după distribuirea Vaccinului A. Mii de litri vor fi produşi, trimişi în toată lumea şi apoi distribuiţi, cu scopul declarat de a salva vieţi, dar de fapt pentru a le curma… Evident, încetul cu încetul.

Totul progresa foarte bine. La sediul lui, documentaţia fictivă pentru vaccinul A era deja complet întocmită. Fusese, chipurile, testat pe o mie de maimuţe, din care doar două mai prezentaseră apoi simptomele şi doar una murise în timpul testelor care duraseră nouăsprezece luni, teste existente doar pe hârtie şi în memoria unor calculatoare. Încă nu abordaseră Administraţia pentru Alimentaţie şi Medicamente, pentru că nu

era necesar dar când Shiva va începe să apară peste tot prin lume, Corporaţia Horizon va anunţa că lucrase pe tăcute la vaccinurile împotriva febrei hemoragice încă de la atacul iranian asupra Americii. În faţa urgenţei la nivel global şi cu o documentaţie a tratamentului complet pusă la punct, Administraţia nu va avea încotro şi va aproba folosirea pe subiecţi umani, dându-şi astfel binecuvântarea pentru scopul final al Proiectului: exterminarea globală a omenirii. Nu atât eliminarea, veni John Brightling cu precizarea, cât selectarea la sânge a celei mai periculoase specii de pe planetă, care va permite Naturii să renască, cei câţiva servitori umani ai ei rămânând să privească, să studieze şi să-i aprecieze evoluţia. Într-o mie sau două de ani, vor fi, probabil, două milioane de oameni, dar ar fi un număr prea mic pentru marile planuri ale Naturii, iar oamenii vor fi educaţi cum trebuie să respecte natura, nu să o distrugă. Scopul Proiectului nu era sfârşitul lumii. Era construirea uneia noi, în forma pe care o dorea natura însăşi. Astfel, el îşi va înscrie numele în eternitate. John Brightling, omul care a salvat planeta.

Brightling se uită la cheia din mână şi se întoarse în maşină. Şoferul îl duse la intrarea principală. Folosi cheia şi fu surprins şi contrariat să vadă că maşina era descuiată. Dar văzu că mai erau oameni care intrau şi ieşeau. Luă liftul până la biroul lui cât un apartament aflat deasupra clădirii principale. Văzu că uşa aceea era încuiată, aşa cum se aşteptase. O descuie singur şi se duse să se aşeze în fotoliul zeului-şef al Olimpului. Nu, nu era cinstit. În măsura în care exista o zeitate, atunci aceasta era Natura. De la ferestrele biroului lui, vedea până hăt departe câmpurile Kansasului, griul tânăr, unduitor… era foarte frumos. Aproape că îi veni să izbucnească în plâns. Natura. Poate că era prea crudă cu indivizii, dar indivizii nu contau. În ciuda tuturor avertismentelor, omenirea nu învăţase lecţia.

Ei bine, avea să o înveţe curând, aşa cum îşi preda Natura toate lecţiile. Dur.

Era seara şi Pat O’Connor îşi făcea raportul zilnic către ASAC. În cămaşă, se lăsă să alunece în fotoliul din faţa pupitrului de lucru al lui Ussery, cu dosarul în mână. Era deja un dosar gros.

— Cazul Bannister, spuse Chuck Ussery. Ceva noutăţi, Pat?

— Nimic, răspunse agentul special de supraveghere. Am intervievat paisprezece prieteni din zona Gary. Nici unul nu avea

nici o idee despre ce făcea Mary la New York. Doar şase dintre ei ştiau că se afla acolo şi nu a discutat niciodată cu ei despre slujbele sau iubiţii ei, dacă o fi existat vreunul. Aşa că aici nu am găsit nimic.

— New York? întrebă apoi şeful.

— Acolo se ocupă de caz doi agenţi, Tom Sullivan şi Frank Chatham. Au stabilit contactul cu un detectiv de la NYPD, un anume locotenent d'Allessandro. Echipa de legişti a trecut pe la apartamentul ei – nimic. Toate amprentele rămase sunt ale ei, nici măcar ale femeii de serviciu. Vecinii din clădire o ştiau din vedere, dar nu au stabilit nici o relaţie de prietenie şi prin urmare nu se cunosc persoane asociate. Ideea celor de la New York este să tipărim nişte fluturaşi şi să-i împrăştiem peste tot, cu ajutorul poliţiei. Detectivul local se teme că ar putea fi un nou criminal în serie. Mai are o femeie dispărută, de aceeaşi vârstă, cam cu aceeaşi înfăţişare şi din aceeaşi zonă. A dispărut fără urmă de pe faţa pământului, cam în aceeaşi vreme.

— Ştiinţele comportamentale? întrebă pe loc Ussery.

O'Connor dădu din cap.

— S-au uitat pe toate informaţiile disponibile pe moment. Se întreabă dacă *e-mail-ul* a fost trimis de victimă. Nu cumva l-a trimis un criminal în serie, care mai vrea şi să chinuiască familia? Deosebirile de stil faţă de celelalte mesaje trimise domnului Bannister… Am văzut amândoi că părea să fie scris de altă persoană, sau de o persoană drogată, dar e clar că ea nu se droghează. Şi nu putem să găsim locul de unde a fost expediat *e-mail-ul.* A fost transmis printr-un releu de poştă electronică anonim. Sistemul ăsta se foloseşte atunci când vrei să-l protejezi pe expeditorul unui mesaj electronic. Cred că numai aşa pot oamenii să trimită materiale porno prin Internet. Am vorbit cu Eddie Morales din Baltimore. E expert tehnic la proiectul Imagini Inocente – era vorba de proiectul în curs al FBI-ului de a descoperi, a aresta şi a-i trimite în judecată pe cei care trimit în reţea pornografie infantilă – şi Bert mi-a zis că sistemul avea nişte probleme tehnice. Au angajat un *hacker* care crede că poate să spargă caracteristica de anonimizare, dar încă nu a reuşit. Şi, oricum, procurorul federal local nu crede că e o chestie prea legală.

— Rahat, se scăpă Ussery la adresa apărătorului legalităţii.

Pornografia cu copii era unul dintre cele mai grave subiecte discutate în Birou şi Imagini Inocente se transformase într-un

proiect prioritar la nivel naţional, coordonat de la Divizia Teritorială din Baltimore.

O’Connor dădu iar din cap.

— Exact aşa a spus şi Bert, Chuck.

— Deci, încă nu avem nimic?

— Nimic serios. Îi mai avem de interogat pe câţiva dintre prietenii lui Mary – cinci sunt programaţi pentru mâine, dar, dacă o să apară ceva, eu aş paria că la New York o să apară. Trebuie să o fi cunoscut cineva pe acolo. Trebuie să fi avut şi ea un iubit. Dar nu aici, Chuck. A plecat din Gary şi nu s-a mai uitat în urmă.

Ussery se încruntă, dar nu putea găsi nici un cusur procedurilor de investigaţie folosite de O’Connor, iar la cazul Bannister lucrau în total doisprezece agenţi. Aceste cazuri evoluau după un ritm propriu. Dacă îl suna James Bannister – şi o făcea zilnic – nu putea decât să-i spună că Biroul se ocupa în continuare de caz, iar apoi să-i mai ceară nişte nume de prieteni pe care eventual uitase să le dea echipei de agenţi din Gary.

25
RĂSĂRIT DE SOARE

— Nu aţi stat prea mult, domnule, îi spuse ofiţerul de imigraţii lui Popov, după ce se uită pe paşaport.

— Am avut doar o întâlnire scurtă de afaceri, îi răspunse rusul, folosind cel mai bun accent american pe care-l avea. Am să mă întorc curând.

Şi îi zâmbi funcţionarului.

— Atunci, domnule, grăbiţi-vă să vă întoarceţi.

Încă o ştampilă pe paşaportul bine garnisit şi Popov se îndreptă spre sala de aşteptare clasa I.

Grady avea să se prindă, era absolut sigur. Era o încercare prea mare pentru ca orgoliul lui ca să se dea în lături. Şi câştigul era la fel de mare. Şase milioane de dolari erau mai mult decât primise vreodată IRA într-o singură tranşă, chiar şi atunci când de finanţarea organizaţiei se ocupase Libia lui Moamar el Gaddafi, la începutul anilor ’80. Finanţarea unei organizaţii teroriste fusese dintotdeauna o serioasă problemă practică. Ruşii le dăduseră nişte arme, mai mult propagandistic, dar mai valoroase pentru IRA se dovediseră locurile de antrenament şi informaţiile operative împotriva forţelor britanice de securitate; niciodată însă prea mulţi bani. Uniunea Sovietică nu posedase niciodată o cantitate prea mare de valută, pe care oricum o folosea pentru a cumpăra tehnologie cu aplicaţii militare. În plus, după cum reieşise după aceea, cei doi bătrânei căsătoriţi care fuseseră curierii către Occident şi livraseră banii agenţilor sovietici din America şi Canada, fuseseră aproape tot timpul sub controlul FBI-ului! Popov îşi permise o clătinare din cap. Oricât de tare fusese KGB-ul, FBI-ul era la fel de bun. Avea o strălucită activitate de operaţiuni de disimulare, care, în cazul curierilor, reuşise să strice o întreagă serie de operaţiuni importante comandate de oamenii de la Măsuri Active din Serviciul A al KGB-ului. Americanii avuseseră buna idee să nu distrugă complet operaţiunile, ci doar să le folosească pentru a obţine sistematic un tablou al activităţilor KGB – ţinte şi obiective – şi să afle ce nu reuşiseră încă ruşii să penetreze.

Clătină din nou din cap, pornind spre poartă. Iar el era încă în

beznă, nu? Problema asta îl frământa încontinuu. Ce făcea de fapt, exact? Ce voia Brightling? De ce să atace grupul Rainbow?

Chavez decisese să-şi lase deoparte pistolul-mitralieră MP-10 şi să se concentreze azi pe Beretta lui de calibrul 11,43 mm. Cu arma Heckler&Koch nu ratase nici măcar un foc în ultimele săptămâni; în acest context, a rata însemna să nu plasezi glonţul înăuntrul unui cerc de doi centimetri din jurul locului ideal, la mijloc şi uşor deasupra liniei ochilor siluetei de pe ţintă. Vizorul pistolului Heckler&Koch era atât de bine proiectat, încât dacă vedeai ţinta între reticuli, o şi loveai. Atât de simplu era.

Dar cu pistoalele nu era la fel de uşor. Era nevoie de exerciţii. Îşi scoase arma din teaca verde de Gore-Tex şi o ridică rapid, prinzându-şi mâna dreaptă cu stânga, în vreme ce piciorul drept făcea o jumătate de pas înapoi, iar corpul se răsucea, adoptând poziţia Weaver, aşa cum fusese învăţat cu ani în urmă la ferma din Virginia Tidewater. Ochii i se uitau în jos, departe de ţintă, prinzând reperele de deasupra pistolului, în vreme ce acesta se ridica. Când ajunse la înălţimea potrivită, degetul arătător drept apăsă calm pe trăgaci…

…în sfârşit, nu prea calm. Focul ar fi spulberat maxilarele ţintei şi poate că ar fi tăiat un vas de sânge important, dar nu l-ar fi omorât pe loc. Al doilea foc, venit după cam o jumătate de secundă, ar fi fost fatal. Ding mormăi, supărat pe sine însuşi.

Puse piedica pistolului şi îl puse înapoi în teacă. Încă o dată. Se uită în jos, nu la ţintă, apoi ridică privirea. Uite-l, un terorist cu ţeava armei lipită de capul unui copil. Beretta se ridică din nou, iute ca trăsnetul, iar Chavez apăsă iar pe trăgaci. De data asta, mai bine. Focul ar fi trecut prin ochiul stâng al nenorocitului, iar al doilea glonţ, tras din nou după o jumătate de secundă, făcu prima gaură între ochii frumoasei ţinte opt.

— Excelentă dublă, domnule Chavez.

Ding se întoarse şi dădu cu ochii de Dave Woods, şeful poligonului.

— Da, dar prima a fost prea joasă, recunoscu Ding.

Nu ar fi folosit la nimic să-i smulgă ticălosului jumătate de mutră.

— Mai puţină încheietură a mâinii, mai mult deget, îl sfătui Woods. Pot să văd priza la armă, vă rog?

Ding se execută.

— A, înţeleg.

Mâinile lui corectară aproape insesizabil poziţia mâinii stângi a lui Chavez.

— Cam aşa, domnule.

Paştele măsii! înjură Ding. Uite ce simplu era! După ce mişca două degete cam o jumătate de centimetru, pistolul intra într-o priză parcă făcută pentru mâinile lui. O încercă de mai multe ori, apoi puse pistolul în teacă şi execută varianta lui de scoatere rapidă. De data asta, primul glonţ lovi direct între ochii ţintei aflate la şapte metri depărtare, iar al doilea imediat lângă primul.

— Excelent, spuse Woods.

— De cât timp predai aici, domnule sergent major?

— Predau de ceva vreme, domnule. Sunt aici, la Hereford, de nouă ani.

— Şi cum se face că nu ai intrat în SAS?

— Un genunchi cu probleme. M-am rănit în 1986, când am sărit dintr-un Warrior. Nu pot să alerg mai mult de trei kilometri fără să îmi înţepenească, înţelegeţi.

Mustaţa roşie a omului se termina în doi ţepi impunători, fixaţi cu ceară, iar ochii cenuşii străluceau. Individul i-ar fi dat lecţii de tragere şi lui Doc Holliday[1], Chavez îşi dăduse seama de asta de la prima întâlnire.

— Continuaţi să exersaţi, domnule.

Maestrul de tir se îndepărtă.

— A dracului treabă, îşi spuse ca pentru el Chavez.

Mai execută mişcarea de tir rapid de patru ori. Mai puţină încheietură, mai mult deget, niţel mai jos mâna stângă şi pac! Peste trei minute, în punctul de scoatere instantanee din luptă al ţintei se odihnea o frumoasă gaură de cinci centimetri diametru. *Va trebui să nu uit această mică lecţie,* îşi spuse Ding.

Tim Noonan era la culoarul următor, folosind şi el un Beretta. Trăgea mai puţin rapid decât Chavez şi nu grupa la fel de bine, dar toate gloanţele lui ajungeau la baza creierului, străbătând bulbul rahidian, loc care aducea moartea instantanee, pentru că acolo se făcea joncţiunea dintre coloana vertebrală şi creier. În sfârşit, rămaseră amândoi fără muniţie. Chavez îşi scoase antifoanele şi îl bătu pe umăr pe Noonan.

— Azi am fost puţin cam lent, spuse expertul tehnic, încruntându-se.

— Da, dar l-ai doborât pe ticălos. Ai fost la Quantico?

[1] Doc Holliday a fost unul din faimoşii pistolari ai Vestului Sălbatic american (n.tr.).

— Da, însă nu ca trăgător. Am fost tot pe partea tehnică şi la ei. Mă rog, am tras frecvent cu ei, dar nu destul de bine ca să mă trimită mai departe. Lucrurile nu au mers suficient de repede pentru mine. Poate că am nervii prea lenţi.

Şi Noonan zâmbi, în vreme ce îşi desfăcea pistolul pentru curăţare.

— Cum zici că funcţionează dispozitivul de căutare?

— Ding, să fiu al dracului, jucăria e o vrăjitorie. Dă-mi o săptămână şi văd cum e şi ăla nou. Au o chestie parabolică la antenă, seamănă cu alea din *Star Trek,* dar, să dea dracu', chiar îi găseşte pe oameni.

Şterse toate piesele şi pulveriza peste ele nişte Break-Free dintr-un spray, pentru curăţare şi ungere.

— Woods ăsta e un antrenor al naibii de bun, nu-i aşa?

— Da, tocmai mi-a corectat puţin poziţia mâinii, spuse Ding, luând şi el sprayul ca să îşi cureţe pistolul.

— Şi tipul de la Academia FBI, căci am fost şi acolo, a făcut minuni pentru mine. Se părea că e foarte important cum se potrivesc mâinile pe patul armei. Şi să ai un deget sigur.

Noonan trecu o vergea cu cârpă prin ţeavă, se uită prin ea şi îşi reasamblă pistolul.

— Ştii, cea mai frumoasă parte a prezenţei noastre aici este că numai noi purtăm arme.

— Să înţeleg că civilii nu au voie să umble înarmaţi?

— Nu au. Au schimbat legea acum câţiva ani. Sunt sigur că aşa vor reduce infracţionalitatea, spuse Noonan. Au început cu legi de îngrădire a permisului de port-armă încă din anii '20, ca să controleze IRA. A mers ca uns, se părea.

Şi agentul FBI râse.

— Normal, n-au scris în viaţa lor o Constituţie ca a noastră.

— Ai tot timpul arma asupra ta?

— Normal, doar sunt poliţist, spuse Noonan, ridicându-şi privirea. Ding, ce naiba, mă simt gol puşcă fără prietena mea de la centură. Chiar şi când lucram la Divizia Laboratoare de la Cartierul General, cu loc de parcare rezervat şi toate alea, n-am ieşit niciodată prin oraş fără armă.

— A trebuit s-o foloseşti vreodată?

Tim clătină din cap.

— Nu. Puţini agenţi sunt obligaţi, dar face parte din legenda noastră, înţelegi?

Şi se uită la ţintă.

— Omule, sunt lucruri pe care trebuie să le ştii, orice ar fi.

— Da, e valabil şi pentru noi, ceilalţi.

Pentru ca membrii grupului Rainbow să poată umbla tot timpul înarmaţi, se recursese la un artificiu de eludare a legii britanice: erau oameni din trupele antiteroriste şi erau mereu la datorie. Chavez nu se omorâse cu firea ca să folosească de acest drept, dar Noonan avea dreptate. Chavez se uită la el cum introduce rapid un încărcător plin în arma curăţată şi reasamblată, cum apasă încărcătorul ca să facă clicul de închidere şi cum pune piedica, după care scoate încărcătorul, ca să înlocuiască glonţul care era deja pe ţeavă. Arma fu apoi vârâtă în teaca de la şold, împreună cu încă două încărcătoare pline în buzunarele exterioare. Făcea parte din viaţa de poliţist, nu?

— Ne vedem mai târziu, Tim.

— Cu bine, Ding.

Mulţi oameni nu o fac, dar există unii care pur şi simplu îşi amintesc figurile. Este o particularitate foarte folositoare pentru barmani, pentru că oamenii revin la stabilimentul tău dacă barmanul îşi aminteşte care este băutura lor preferată. Raţionamentul de mai sus era valabil şi pentru Turtle Inn Bar and Lounge, din New York, de pe Columbus Avenue. Poliţistul intră în bar imediat după ora prânzului şi spuse:

— Salut, Bob.

— Salut, Jeff, o cafea?

— Da, spuse tânărul poliţist, privindu-l pe barman cum toarnă nişte Starbuck din cafetieră.

Lucru neobişnuit la un bar, aici se servea o cafea bună, pentru că era singurul loc din partea asta de oraş în care veneau oamenii de carieră. O linguriţă de zahăr şi ceva frişcă şi cafeaua îi fu înmânată lui Jeff.

Jeff era în zona asta de mai puţin de doi ani, timp suficient însă pentru a-i cunoaşte pe cei mai mulţi dintre patronii de localuri. Aceştia, la rândul lor, îi cunoşteau toate obiceiurile. Era un poliţist cinstit, dar niciodată nu te refuza dacă-i făceai cinste cu o cafea sau cu ceva pentru pileală, dar mai ales cu nişte gogoşi bune, hrana favorită a poliţiştilor americani.

— Ia zi, care-i treaba? întrebă Bob.

— Căutăm o fată dispărută, răspunse Jeff. I-ai văzut mutra pe aici?

Şi îi arătă un fluturaş.

— Da, o ştiu. Annie nu-ştiu-cum. Îi place să bea Chardonnay Kendall Jackson Reserve. Era o clientă obişnuită, dar n-am mai văzut-o deloc de o vreme.

— Dar de asta ştii ceva?

Al doilea fluturaş traversă barul. Bob se uită la el preţ de o secundă-două.

— Mary… Mary Bannister. Îmi amintesc de ea, pentru că nu poţi să nu ţi-o aminteşti, mă înţelegi? Nici pe ea n-am mai văzut-o de o vreme.

Poliţistului aflat în patrulă nu-i venea să-şi creadă urechilor de norocul căzut pe capul lui.

— Ce ştii despre ele?

— Ia stai, ai zis că lipsesc. Le-au răpit sau ce?

— Aşa e, omule, spuse Jeff, sorbind din cafea. FBI-ul o caută pe asta.

Şi ciocăni cu degetul în poza lui Mary Bannister.

— De cealaltă ne-am dat seama noi.

— Să fiu al dracului! Nu ştiu mare lucru despre ele. Le vedeam pe amândouă câteva zile pe săptămână aici, dansau ca fetele singure, care caută şi ele băieţi.

— Bun, ştii ce? Or să vină aici nişte oameni să-ţi pună nişte întrebări despre ele. Mai gândeşte-te ce-ţi aminteşti, da?

Poliţistul trebuia să se gândească şi la posibilitatea ca Bob să fi fost cel care le ajutase pe fete să dispară, dar într-o anchetă trebuia să-ţi asumi nişte riscuri şi oricum era foarte puţin probabil să fi fost aşa. Ca mulţi chelneri şi barmani din New York şi ăsta era actor aspirant şi aşa se explica probabil memoria lui.

— Da, desigur, Jeff. Să dea dracu', răpite, ai? Nu mai auzi despre chestii de-astea în zilele noastre. Să dea dracu', conchise el.

— Sunt opt milioane de suflete în oraşul ăsta, omule. Ne vedem mai târziu, spuse poliţistul, îndreptându-se spre uşă.

Se simţea de parcă şi-ar fi îndeplinit o mare parte din muncă pe ziua aceea. De îndată ce ieşi din local, se folosi de microfonul radioului, prins la rever, pentru a transmite informaţiile proaspete la secţie.

În Regatul Unit, figura lui Grady era cunoscută, dar nu şi ochelarii şi barba roşie, care, spera el, îi vor ascunde figura suficient de mult ca să reducă şansa de a fi descoperit de vreun comisar de poliţie mai atent. În orice caz, aici prezenţa poliţiei nu

era atât de pregnantă ca la Londra. Poarta bazei de la Hereford era exact cum şi-o amintea el, iar de acolo până la spitalul municipal nu era drum lung. Examină drumurile, refugiile şi zonele de parcare şi le declară pe placul lui, după ce trase şase role de film cu Nikon-ul lui. Planul începuse să i se înfiripe în minte. Era simplu, ca orice plan bun. Dramurile păreau să îl ajute, ca şi terenul deschis. Ca întotdeauna, arma lui principală avea să fie surpriza. Avea nevoie de acest avantaj, pentru că operaţiunea avea să se desfăşoare aproape de cea mai bună şi mai periculoasă organizaţie militară britanică, dar distanţele îi spuneau cum să se folosească de factorul timp. Probabil că patruzeci de minute afară şi treizeci înăuntru vor fi suficiente pentru îndeplinirea misiunii. Cincisprezece oameni ajungeau, dar trebuiau să fie foarte buni. Celelalte resurse puteau fi cumpărate cu bani, îşi spuse Grady în maşina trasă în parcarea spitalului. Da, ar putea merge şi sigur va merge. Singura întrebare era dacă avea să fie ziua sau noaptea. De obicei, se acţiona noaptea, dar aflase pe pielea lui că echipele antitero se înnebuneau după timpul de noapte, pentru că echipamentul lor cu vizoare de noapte ştergea, din punct de vedere tactic, deosebirea dintre zi şi noapte. Iar oamenii ca Grady nu erau antrenaţi să acţioneze la fel de bine pe întuneric. În cazurile recente de la Viena, Berna şi Worldpark, noaptea oferise poliţiei un avantaj imens. Atunci, de ce să nu încerce ziua? se întrebă el. Iată un lucru care va trebui discutat cu tovarăşii, conchise Grady, pornind din nou maşina şi întorcându-ne la Gatwick.

— Da, la asta mă gândesc de când mi-a arătat Jeff pozele, spuse barmanul.

Numele lui întreg era Bob Johnson. Acum era îmbrăcat pentru seară, cu o cămaşă albă, un frac, un şal negru şi un papion tot negru.

— O ştii pe femeia asta?

— Da, spuse Bob, dând din cap. Mary Bannister. Cealaltă se numeşte Anne Pretloe. Erau cliente obişnuite. Păreau destul de drăguţe. Dansau şi flirtau cu bărbaţii. Seara, localul nostru e foarte aglomerat, mai ales în week-end. Veneau aici cam pe la 20.00 şi plecau pe la 23.00,23.30.

— Singure?

— Dacă plecau singure? De cele mai multe ori, dar nu întotdeauna. Annie avea un tip de care-i plăcea. Se numea Hank,

dar nu cred că era numele lui adevărat. Alb, păr blond, ochi căprui, cam de statura mea, cu burtă, dar fără să fie supraponderal. Cred că era avocat. E şi el un obişnuit al localului. Şi a mai fost unul… poate ultima oară când am văzut-o aici… cum dracu' îl cheamă…?

Şi Johnson se uită în jos, spre tejghea.

— Kurt, Kirk, cam aşa ceva. Acuma, dacă stau să mă gândesc puţin, am văzut-o pe Mary dansând cu el, o dată sau de două ori. Alb, înalt, arătos, nu l-am mai văzut de o vreme, îi place să bea whisky Jim Beam şi dă bacşişuri grase.

Un barman îşi aminteşte întotdeauna cine dă bacşişuri grase şi cine îşi mâncă de sub unghie.

— Era genul vânător.

— Poftim? întrebă agentul Sullivan.

— Mă rog, vâna puicuţe. De aia vin oamenii aici, nu ştiai?

Tipul ăsta e un dar de la Dumnezeu, îşi spuseră Sullivan şi Chatham.

— Dar nu l-ai mai văzut de o vreme…

— Pe cine, pe Kurt? Nu, în ultimele săptămâni deloc. Poate mai de mult.

— E vreo şansă să ne ajuţi să întocmim un portret-robot?

— O chestie de aia făcută de un artist, ca în ziare? îi întrebă Johnson.

— Exact, confirmă Chatham.

— Cred că pot să încerc. Unele dintre fetele care vin aici s-ar putea să-l cunoască şi ele. Cred că Marissa îl ştie. Şi ea e o clientă obişnuită, vine aici aproape în fiecare seară. Apărea pe la 19.00,19.30.

— Cred că o să cam avem de stat pe aici, gândi Sullivan cu voce tare, consultându-şi ceasul.

La RAF Mildenhall era miezul nopţii. Malloy decolă cu elicopterul Night Hawk şi porni spre Hereford. Comenzile se simţeau la fel de strâns şi de înviorător ca întotdeauna, iar noua piesă funcţiona. Se dovedi că era un nou indicator de combustibil, care îţi spunea cât mai aveai, nu cu ajutorul unui ac, ci prin cifre. De asemenea, exista un comutator pentru a trece de la indicaţiile în galoane (americane, nu imperiale)[2] la cele în

[2] Galonul american are 3,7854 litri, iar cel britanic (şi canadian) 4,546 litri (n.tr.).

livre[3].

Nu e deloc rău, îşi spuse el. Noaptea era relativ senină, un lucru neobişnuit pentru meleagurile astea, dar nu era lună şi de aceea optase pentru vizoarele de noapte. Acestea transformau întunericul într-un amurg verzui şi, deşi reduceau acuitatea vizuală de la 20/20 până la cam 20/40, erau totuşi o îmbunătăţire semnificativă faţă de obscuritatea totală. Ţinea aparatul la înălţimea de o sută de metri, ca să evite liniile de înaltă tensiune de care se temea foarte mult, ca mai toţi piloţii de elicopter experimentaţi, în spate nu avea nici un militar, cu excepţia sergentului Nance, care încă purta pistol, ca să se simtă şi el războinic (armele uşoare erau admise pentru trupele de operaţiuni speciale, chiar şi pentru cei care nu aveau ce face cu ele). Malloy avea şi el un Beretta M9, pe care îl ţinea în raniţa de zbor, nu în teaca de şold, pe care o găsea puţin cam nepotrivită, mai ales pentru un infanterist marin.

— Elicopter jos, la heliportul spitalului, îi spuse locotenentul Harrison, văzând aparatul în vreme ce făceau ocolul pentru a ajunge la bază. Avea rotorul pornit şi luminile de poziţie clipind.

— Am văzut şi eu, confirmă Malloy.

Aveau trecere liberă, chiar dacă individul decola în clipa aceea.

— La nivelul nostru, nu e nimic, adăugă el, căutând cu privirea luminile de navigaţie ale avioanelor de pasageri care se îndreptau spre Heathrow şi Luton.

Dacă ţii la pielea ta, te uiţi tot timpul după lumini. Daca avea să piloteze VHM-1 la Staţia Aeriană Navală de la Anacostia, în Districtul Columbia, controlat pe linie de trafic de Aeroportul Naţional Reagan, atunci o va face într-un spaţiu aerian foarte aglomerat şi, deşi îi respecta pe piloţii avioanelor comerciale, avea mai puţină încredere în ei decât în propria îndemânare. Ştia că şi ei aveau acelaşi punct de vedere despre oricine pilota în uniforma verde de zbor. Dacă eşti pilot de meserie, trebuie să crezi despre tine că eşti cel mai bun, iar Malloy avea conştiinţa clară că era cel mai bun, deşi şi puştiul ăsta, Harrison, promitea serios, dacă rămânea în armată şi nu ajungea vreun controlor de zbor cine ştie unde. În cele din urmă, văzură şi heliportul de la Hereford, iar Malloy se îndrepta direct spre el. Peste cinci minute avea să fie la sol. Avea să oprească motoarele cu turbină şi peste alte douăzeci de minute avea să fie în patul lui.

[3] Livra are 0,453 kg (n.tr.).

— Da, o va face, spuse Popov.

Se aflau într-un separeu, în colţ, iar muzica din fundal făcea conversaţia sigură.

— Nu mi-a trimis confirmarea încă, dar o va face.

— Cine este persoana? întrebă Henriksen.

— Sean Grady. Îl ştii după nume?

— PIRA... A lucrat în principal în Londonderry, nu?

— În cea mai mare parte a cazurilor, da. A capturat trei oameni de la SAS şi a... scăpat de ei. În două incidente separate. După aceea, SAS l-a transformat în ţintă mobilă în trei misiuni separate. O dată au ajuns foarte aproape să-l prindă şi i-au eliminat zece dintre asociaţi. Atunci, el i-a eliminat din grupul lui pe toţi presupuşii informatori. E un tip al dracului de dur, îşi asigură Popov asociaţii.

— E adevărat, îl asigură şi Henriksen pe Brightling. Îmi amintesc că am citit ce le-a făcut tipilor de la SAS pe care i-a capturat. Urâtă treabă. Grady e un tip rău de tot. Dar are destui oameni pentru acţiune?

— Cred că are, îi răspunse Dimitri Arkadeevici. Şi a negociat preţul. I-am oferit cinci milioane. A pretins şase, plus droguri.

— Droguri?

Henriksen era surprins.

— Ia staţi, ştiam că IRA nu este de acord cu traficul de droguri, obiectă şi Brightling.

— Trăim într-o lume pragmatică. IRA a luptat ani de zile ca să-i elimine pe toţi traficanţii de droguri din Irlanda – în principal prin „rotulizare", pentru ca acţiunea să devină cât mai cunoscută de public. Din partea lui, era o mişcare psihologică şi politică. Poate că acum nutreşte ideea că are nevoie de o sursă continuă de venituri pentru operaţiunile lui, le explică Dimitri.

Pentru nici unul dintre cei de la masă moralitatea subiectului nu părea prea importantă.

— Da, mă rog, bănuiesc că putem să le îndeplinim cererea, spuse Brightling, cu o uşoară tentă de dezgust. „Rotulizare"... Ce înseamnă?

— Se ia un pistol, îi explică Sili şi se plasează în spatele genunchiului, iar apoi se trage. Rotula se sparge într-o puzderie de bucăţele. E foarte dureros şi te lasă olog pe viaţă. La fel se ocupă de informatori şi de ceilalţi care nu le plac. Teroriştii protestanţi preferă în acelaşi scop un burghiu Black Decker. Asta

dă de ştire că nu glumeşti, termină Henriksen.

— Văleu! zise doctorul din Brightling.

— Păi, de asta se şi numesc terorişti, îl lămuri Henriksen. În zilele noastre, îi omoară şi gata. Grady are o reputaţie de om foarte dur, corect?

— Da, are, confirmă Popov. Nu am nici o îndoială că îşi va asuma misiunea. Îi place ideea, ca şi sugestia ta pentru felul cum ar trebui să decurgă, Bill. Aici intervine orgoliul lui, care este nemăsurat.

Popov sorbi o gură de vin.

— Vrea să preia conducerea politică în IRA, iar asta înseamnă să facă ceva spectaculos.

— Asta e Irlanda, pământul iubirilor triste şi al războaielor fericite.

— O să reuşească? întrebă Brightling.

— Ideea este inteligentă. Dar să nu uităm că pentru el succesul înseamnă eliminarea ţintelor primare, cele două femei, apoi a câtorva militari din echipa de intervenţie. După aceea va fugi fără îndoială din zonă şi se va întoarce în siguranţă, în Irlanda. Pentru scopurile lui politice, simplul fapt că a supravieţuit operaţiunii va fi un succes destul de mare. Să treacă la o acţiune militară pe scară largă ar fi pentru el o nebunie, iar Grady nu e nebun, le spuse Dimitri, fără a fi prea convins de propriile cuvinte.

Oare nu toţi revoluţionarii erau nebuni? Era greu să-i înţelegi pe oamenii care lăsau viziunile să le controleze viaţa. Toţi cei care avuseseră succes – Lenin, Mao şi Gandhi în secolul nostru – fuseseră cei care îşi folosiseră eficient viziunile, dar chiar şi aşa, chiar reuşiseră cei trei cu adevărat? Uniunea Sovietică se prăbuşise, China va sucomba în cele din urmă în faţa aceleiaşi realităţi economico-politice care doborâse URSS-ul, iar India era încă în dezastru economic, care reuşise cumva să rămână în stagnare. Conform acestui model, Irlanda era într-un pericol mult mai mare dacă IRA izbândea, decât prin mariajul economic cu Marea Britanie. Cuba avea măcar soarele tropical care îi ţinea de cald. Ca să supravieţuiască fără nişte resurse naturale semnificative, Irlanda avea nevoie de legături economice strânse cu cineva, iar cea mai apropiată ţară era Regatul Unit. Dar asta era în afara subiectului discutat la cină.

— Deci, te aştepţi la o acţiune de tipul „muşcă şi fugi”, spuse Bill.

Dimitri dădu din cap.

— Orice altă opţiune ar fi absurdă din punct de vedere tactic. Speră să trăiască destul de mult ca să se poată folosi de banii pe care i-am oferit. Asta presupunând că veţi aproba suplimentul cerut de el.

— Ce înseamnă un milion de dolari? întrebă Henriksen, cu un zâmbet reprimat.

Deci, amândoi privesc o asemenea sumă mare ca pe un fleac, îşi dădu seama Popov şi din nou fu izbit de ideea că oamenii ăştia plănuiau ceva monstruos. *Dar ce?*

— Şi cum vor banii? Gheaţă? întrebă Brightling.

— Nu, le-am spus că vor fi depozitaţi într-un cont anonim dintr-o bancă elveţiană. Pot să fac aranjamentul.

— Am spălat destui bani, îi spuse Bill patronului său. Dacă vrei, putem să o facem şi mâine.

— Asta înseamnă să zbor iar în Elveţia, observă Dimitri cu amărăciune.

— Te-ai săturat să zbori?

— Am călătorit mult în ultima vreme, domnule doctor Brightling, suspină Popov deschis.

Dădea toate semnele de tulburare a ciclului circadian după zborul cu avionul.

— John.

— John, dădu Popov din cap, văzând pentru prima oară un semn de afecţiune din partea şefului şi fiind oarecum surprins.

— Te înţeleg perfect, Dimitri, spuse Henriksen. Călătoria în Australia m-a nenorocit de-a dreptul.

— Cum e să creşti în Rusia? întrebă Brightling.

— Mult mai dur ca în America. Incomparabil mai multă violenţa în şcoli. Nu infracţiuni serioase, le explică Popov. Dar multe bătăi între băieţi, de exemplu. Lupte pentru supremaţie. Iar autorităţile se făceau că nu văd nimic.

— Unde ai crescut?

— La Moscova. Tata era şi el ofiţer în Securitatea Statului. Am fost instruit la Universitatea de Stat din Moscova.

— Ce specializări?

— Limbi străine şi economie.

Prima specializare fusese utilă. Cea din urmă se dovedise complet inutilă, pentru că ideea marxistă de economie nu se arătase deloc viabilă.

— Ai ieşit vreodată ca băieţii? Cum să-ţi zic, ca cercetaşii de

aici.

Popov zâmbi, întrebându-se unde voiau să ajungă şi de ce îl întrebau aşa ceva. Dar intră în joc.

— Una dintre cel mai fericite amintiri din copilărie. Eram pionier. Am călătorit la o fermă de stat şi am muncit acolo o lună, am ajutat la strângerea recoltei, am trăit în armonie cu natura, cum spuneţi voi, americanii.

Acolo îşi întâlnise prima iubire, pe Elena Ivanovna. Se întrebă ce o mai fi făcând. Fu cuprins de o nostalgie fugară, amintindu-şi atingerea ei în întuneric, prima lui cucerire…

Brightling remarcă zâmbetul pierdut şi îl luă drept ceea ce voia să fie.

— Deci ţi-a plăcut?

Era clar că nu-i interesa povestea ca atare.

— O, da. Adeseori m-am întrebat cum ar fi să trăieşti într-un asemenea loc, cu soarele în spate tot timpul, muncind pământul. Tata şi cu mine mergeam în pădure şi căutam ciuperci. Era o distracţie obişnuită a cetăţenilor sovietici în anii şaizeci, să te plimbi prin pădure.

Spre deosebire de cei mai mulţi ruşi, merseseră acolo cu maşina oficială a tatălui său, dar băiatului îi plăcuse pădurea: era un loc al aventurii şi romantismului, ca pentru toţi băieţii. Îi plăcuse foarte mult timpul petrecut acolo cu tatăl lui.

— Există vânat în pădurile de acolo? întrebă Bill Henriksen.

— Poţi vedea păsări, evident, multe păsări, iar ocazional elani. Şi voi aveţi elani, dar foarte rar. Vânătorii de stat îi omorau întotdeauna. Lupii sunt ţinta lor principală. Îi vânează din elicoptere. Noi, ruşii nu-i iubim pe lupi cum faceţi voi în America. Au fost prea multe poveşti despre lupi care au ucis oameni, vedeţi voi. Cred că cele mai multe sunt nişte minciuni.

Brightling dădu din cap.

— La fel e şi aici. Lupii nu sunt decât nişte câini sălbatici mai mari, poţi să-i domesticeşti dacă vrei. Unii chiar o fac.

— Lupii sunt ca lumea, adăugă Bill.

Adeseori îşi dorise să aibă un lup, dar pentru asta aveai nevoie de o întindere de pământ. Poate după aplicarea Proiectului.

Ce naiba vor ăştia de la mine? se întreba Dimitri, continuând însă jocul.

— Mi-am dorit dintotdeauna să văd un urs, dar nu mai sunt deloc în zona Moscovei. I-am văzut doar la Zoo. Mă înnebuneam după urşi, minţi el.

Întotdeauna îi fusese frică de urşi. În Rusia, în copilărie, auzise o grămadă de poveşti despre urşi, prea puţine dintre ele frumoase, dar nu chiar ca în cazul lupilor. Câini mai mari? Cum dracu', când în stepe lupii chiar omorau oameni? Fermierii şi ţăranii îi urau şi erau fericiţi când veneau vânătorii de stat cu elicopterele şi mitralierele lor, cel mai eficient mijloc de a-i goni sau de a-i omori.

— John şi cu mine suntem iubitori ai naturii, explică Bill, făcându-i semn chelnerului să le mai aducă o sticlă de vin. Am fost dintotdeauna. Încă de pe când eram cercetaşi. Pionieri, cum le spuneţi voi, cred.

— În Uniunea Sovietică, statul nu era deloc prietenos cu natura. Erau mult mai multe probleme decât ce aţi avut voi în America. Americanii au venit în Rusia ca să evalueze distrugerile şi ca să sugereze metode de a rezolva problemele poluării şi altele. Mai ales în Marea Caspică, unde poluarea a ucis mai toţi sturionii, iar o dată cu ei au dispărut şi icrele cunoscute sub numele de caviar, care multă vreme a fost o sursă importantă de valută pentru URSS.

— Da, o adevărată crimă, aprobă sobru Brightling. Dar este o problemă globală. Oamenii nu respectă natura aşa cum ar trebui.

Brightling continuă pe această temă câteva minute, ţinând ceea ce părea a fi un discurs prefabricat, pe care Dimitri îl ascultă politicos.

— Este o mişcare politică importantă în America, nu-i aşa?

— Nu atât de puternică pe cât şi-ar dori mulţi, observă Bill. Dar pentru unii dintre noi este importantă.

— O asemenea mişcare ar fi foarte utilă în Rusia. Mare păcat că s-au distrus atâtea, fără nici o finalitate, spuse Popov, crezând parţial în ceea ce spunea. Statul ar fi trebuit să păstreze resursele pentru o exploatare adecvată, nu pur şi simplu să le distrugă, pentru că diverşii mahări politici locali nu ştiau cum să le folosească. Oricum, Uniunea Sovietică fusese îngrozitor de ineficientă în orice făcea, mă rog, cu excepţia spionajului, se corectă Popov. America, îşi zise el, se descurcase mult mai bine. Oraşele erau mult mai curate decât cele din Rusia, chiar şi aici, unde aveai nevoie doar de o cursă de o oră ca să dai de iarbă verde şi ferme productive şi îngrijite. Dar problema cea importantă era în continuare alta: de ce o conversaţie care începuse cu discutarea unui incident terorist deviase în direcţia asta? Făcuse el ceva ca să schimbe subiectul? Nu, patronul

fusese cel care o cârmise brusc. Nu fusese o întâmplare. Asta însemna că îl testau, dar pentru ce? Pe chestia asta cu natura? Sorbi din nou din vin şi se uită la comesenii lui.

— Ştiţi, nu am avut niciodată ocazia să văd cu adevărat America. Aş vrea foarte mult să vizitez parcurile naţionale. Cum se numeşte acela cu gheizerele? Gold Stone? Cam aşa ceva.

— Yellowstone. În Wyoming. Poate cel mai frumos loc din America, îi spuse Henriksen rusului.

— Nu, Yosemite, îl contrazise Brightling. În California. E cea mai frumoasă vale din toată lumea. Acum e năpădită de nenorociţii ăia de turişti, evident, dar asta o să se schimbe.

— Aceeaşi poveste e şi la Yellowstone, John, dar şi asta o să se schimbe într-o bună zi, conchise Bill Henriksen.

Păreau foarte siguri că lucrurile se vor schimba. Dar parcurile din statele americane erau guvernate de legile federale, nu? Aşa trebuia să fie, pentru că erau susţinute din banii contribuabililor. Nu avea accesul doar elita. Toţi erau egali – asta era ceva învăţat în şcolile sovietice, doar că aici chiar se aplica. Încă o cauză, îşi zise Dimitri, pentru care una din ţări se prăbuşise, în vreme ce cealaltă se întărise.

— Ce vreţi să spuneţi cu „o să se schimbe”? întrebă Popov.

— Ideea este să atenuăm impactul oamenilor în acele zone. E o idee bună, dar mai întâi trebuie să se întâmple alte lucruri, răspunse Brightling.

— Da, John, doar unul-două, fu de acord Henriksen, chicotind.

Apoi decise că procesul de tatonare mersese destul de departe.

— Oricum, Dimitri, cum vei afla dacă Grady o să vrea să acţioneze?

— Am să-l sun. Mi-a lăsat numărul lui de telefon mobil, pe care îl pot folosi la anumite ore ale zilei.

— Iată un suflet foarte încrezător.

— Faţă de mine, da. Suntem prieteni din anii ’80, când el era staţionat în Valea Bekaa. În plus, telefonul este mobil şi cumpărat cu o carte de credit falsă, de cu totul altcineva. Asemenea lucruri le sunt extrem de utile ofiţerilor de informaţii. Sunt foarte dificil de urmărit şi numai dacă ai echipamente foarte sofisticate. America le are, le are şi Anglia, dar alte ţări nu. Nu foarte multe.

— Sună-l îndată ce crezi că e nimerit. Vrem ca acţiunea asta să meargă bine, nu-i aşa, John?

— Da, spuse doctorul Brightling, pe un ton ultimativ. Bill, aranjează banii pentru transfer mâine. Dimitri, du-te să aranjezi contul bancar.

— Da, John, răspunse Popov, în vreme ce căruciorul cu desertul se apropia de ei.

Vedeau clar că Grady era foarte prins de misiunea asta. Era aproape două noaptea la Dublin. Fotografiile fuseseră developate de un prieten din mişcare, iar şase dintre ele fuseseră mărite. Fotografiile mari fuseseră lipite de perete. Cele mai mici erau întinse pe masă, la îndemână, pe o hartă aşezată pe masa de lucru.

— Ei se vor apropia de aici, pe drumul ăsta. Au un singur loc de parcare, corect?

— Se aprobă, spuse Rodney Sands, verificând unghiurile.

— Bun, Roddy, atunci facem aşa.

Şi Grady îi spuse planul în mare.

— Cum comunicăm?

— Prin telefoane celulare. Fiecare grup va avea unul şi vom selecta formarea rapidă, ca să putem schimba informaţiile rapid şi eficient.

— Arme? întrebă Danny McCorley.

— Băiete, din astea avem o grămadă. Vor trimite o echipa de cinci, cel mult zece, dar nu mai mulţi. Nu au trimis niciodată mai mult de zece-unsprezece oameni într-o misiune, nici măcar în Spania. I-am numărat pe înregistrări, nu? Noi suntem cincisprezece, iar în ambele faze ale acţiunii surpriza e de partea noastră.

Gemenii Barry, Peter şi Sam fuseseră la început sceptici, dar, dacă misiunea era rapidă… dacă se încadrau exact în timp… da, era foarte posibil.

— Şi femeile? întrebă Timothy O’Neil.

— Ce-i cu ele? întrebă şi Grady. Ele sunt ţintele noastre primare.

— Sean, e o femeie însărcinată… n-o să dea deloc bine politic.

— Sunt americance, iar soţii lor sunt inamicii noştri şi le folosim pe post de momeală ca să-i atragem. N-o să le omorâm pe loc şi, dacă împrejurările permit, se prea poate să le lăsăm în viaţă ca să-şi jelească morţii, băiete, adăugă Grady, numai ca să-i liniştească tânărului conştiinţa.

Timmy nu era un laş, dar mai avea în el o doză de

sentimentalism burghez.

O’Neil dădu din cap în semn că pricepuse. Grady nu era un tip pe care să-l tragi în piept şi oricum era liderul lor.

— Deci eu conduc grupul de la spital, da?

Grady confirmă.

— Da. Roddy şi cu mine vom rămâne afară, cu grupul de acoperire.

— Foarte bine, Sean, fu de acord Timmy, dedicat întru totul misiunii.

26
CONCLUZII

Una dintre probleme într-o asemenea investigaţie era că rişti să-l avertizezi pe subiect, dar nu puteai să eviţi asta întotdeauna. Agenţii Sullivan şi Chatham circulară prin bar până aproape de miezul nopţii, găsind două femei care o cunoşteau pe Mary Bannister. Şi una care o ştia pe Anne Pretloe. În cazul lui Mary, căpătară numele unui bărbat cu care fusese văzută dansând, un obişnuit al barului care în seara aceea nu apăruse, dar a cărui adresă o obţinură destul de repede, cu ajutorul numărului lui de telefon, care era cunoscut, se părea, de destule femei din bar. Pe la miezul nopţii, erau gata să plece, oarecum supăraţi că petrecuseră atâta timp într-un bar atât de populat, fără să bea nimic altceva decât Coca-Cola, dar cu câteva piste de urmat. Până aici, era un caz tipic. Agentul special Sullivan se gândi la asta în timp ce căuta ceva de mâncare la supermarket, luând la întâmplare de prin rafturi. Nu ştia niciodată ce va ieşi în bucătărie din alegerile lui culinare.

— ’Neaţa, iubito, spuse Ding, înainte să se ridice din pat.

Ziua lui începea cu un sărut.

— Bună, Ding, spuse Patsy, încercând să se întoarcă, deşi îi era greu, la fel de greu ca dormitul pe spate, incapabilă să se mişte din cauza sarcinii.

De-ar veni mai repede, îşi zise Patricia Clark Chavez, în ciuda suferinţei pe care o va aduce cu ea naşterea. Simţi cum mâna lui alunecă încetişor pe pielea ei întinsă, care pe vremuri fusese un abdomen plat, frumos.

— Ce face puiul?

— Se pare că se trezeşte, răspunse ea cu un zâmbet vag, întrebându-se cum va arăta odrasla.

Ding era convins că nu putea fi altceva decât băiat. Se părea că nu accepta altă posibilitate. Probabil că era o chestie latino-americană, îşi închipui ea. Fiind doctor, femeia gândea altfel. Orice ar fi, în mod sigur va fi sănătos. Micuţul din ea fusese activ de când simţise primul „şut”, cum îi spunea, la trei luni.

— Gata, uite-l, raportase ea fericită atunci când fătul se

întorsese în oceanul de fluid amniotic.

Domingo Chavez simţi asta în palmă, zâmbi şi se aplecă să-şi sărute încă o dată soţia, înainte să se îndrepte spre baie.

— Te iubesc, Pats, spuse el pe drum.

Ca de obicei, totul era în ordine. În drum se baie, aruncă o privire pe furiş la camera copilului, cu toate animăluţele acelea pe pereţi şi cu leagănul gata de a fi folosit. *Curând,* îşi spuse el. În orice clipă, îi spusese obstreticianul, care adăugase că de obicei primii copii nu se grăbeau să iasă. Cincisprezece minute mai târziu, era îmbrăcat în echipamentul sportiv şi în drum spre uşă. Băuse doar nişte cafea, nimic altceva, pentru că nu-i plăcea să mănânce micul dejun înainte de exerciţiile de dimineaţă. Maşina îl duse pe scurtul drum până la clădirea Echipei-2, unde se strângeau cu toţii.

— Bună, Eddie, îl salută Chavez pe Price.

— Bună dimineaţa, domnule, îi răspunse sergentul-major.

După cinci minute, erau toţi pe gazon, îmbrăcaţi în echipamentul de instrucţie. În acea dimineaţă, echipa era condusă de sergentul Mike Pierce. Exerciţiile de întindere şi de forţă durară cincisprezece minute, după care veni la rând alergarea de dimineaţă.

— Călăreţii aerului se aruncă din avioane! strigă Pierce, lăsându-i pe ceilalţi să răspundă în cor:

— La dracu’ dacă au ceva în cap!

Lui Chavez, cântecelul îi părea foarte firesc, pentru că trecuse prin şcoala militară de la Fort Benning, la cocoşi de munte, nu la paraşutism. Era mult mai de bun-simţ să intri în luptă cu un elicopter decât să fii o ţintă aproape nemişcată pentru ticăloşii de la sol, o ţintă perfectă, incapabilă să riposteze. Ideea în sine îl îngrozea. Dar era singurul membru al Echipei-2 care nu sărise în viaţa lui cu paraşuta, iar asta îl făcea în ochii celorlalţi un amărât de infanterist, nu unul dintre acei băieţi interesanţi, cu o insignă în formă de cornet de îngheţată. Era ciudat că nu îşi auzise niciodată oamenii luându-l peste picior pe tema asta, îşi zise el, în vreme ce trecea de primul reper de o milă. Pierce era un alergător foarte înzestrat şi imprima un ritm alert alergării, încercând poate să facă pe cineva să abandoneze. Dar nimeni nu avea s-o facă şi toţi ştiau asta. *Acasă,* îşi spuse Ding, *Patsy se pregăteşte să meargă la slujbă, la Urgenţe.* Pe moment, chiar se gândea dacă n-ar fi mai bine să se specializeze în cazuri de urgenţă, ceea ce însemna să obţină mai întâi o certificare de

chirurgie generală. Ce ciudat, nici măcar nu îşi alesese domeniul de specializare. În mod sigur, avea suficientă minte ca să o ia în orice direcţie, iar mâinile ei micuţe erau parcă făcute pentru chirurgie. Adeseori îşi exersa dexteritatea jucându-se cu un pachet de cărţi şi devenise expertă în manipularea lor. Îi arătase ce făcea şi cum, dar chiar şi atunci când privea cu atenţie, el nu era în măsură să o vadă, fapt pentru care era uimit şi enervat. *Probabil că Patsy avea nişte nervi motori formidabili,* îşi zise Domingo mândru, intrând în a treia milă de alergare. *Aşa e când începi să simţi distanţa, pentru că la mila a treia picioarele încep să creadă că au mers deja cam departe şi că poate n-ar strica o încetinire.* Cel puţin, aşa era cazul lui Ding. Doi membri ai echipei alergau la maratoane, iar din câte putea să-şi dea el seama, cei doi, adică Loiselle şi Weber, respectiv cel mai mic şi cel mai mare din echipă, nu oboseau niciodată. Mai ales germanul, care absolvise şcoala de vânători de munte a Bundeswehrului şi purta insigna de Bergermeister, era cel mai tare individ din câţi văzuse în viaţa lui. Iar Chavez se considera pe el însuşi unul dintre cei mai tari. Loiselle era ca un iepure, mişcându-se cu graţie şi fără efort vizibil.

Mai avem zece minute, îşi spuse Chavez. Picioarele începuseră să se resimtă, dar maiorul nu putea lăsa să se vadă. Păstra o figură calmă, o mimică hotărâtă, aproape plictisită, în timp ce picioarele pompau pe zgura pistei. Echipa-1 alerga şi ea, pe partea cealaltă a pistei. Din fericire, nici una din echipe nu încerca să o ia înaintea celeilalte. Li se înregistrau timpii, dar competiţia directă i-ar fi obligat pe toţi membrii Rainbow la un regim distrugător, care nu putea duce decât la răniri – care apăreau şi aşa în timpul antrenamentelor de rutină, deşi Echipa-2 era pe moment aptă de misiune în orice clipă, toate rănile fiind vindecate.

— În cadenţă, marş! ordonă în sfârşit Pierce, spre sfârşitul alergării de dimineaţă.

După cincizeci de metri, se opriră.

— Băieţi, bună dimineaţa. Sper că v-aţi bucurat cu toţii că vă treziţi şi în dimineaţa asta ca să scăpaţi lumea de năpasta băieţilor răi, le spuse Pierce cu sudoarea curgându-i pe faţa zâmbitoare. Domnule maior Chavez, mai spuse el, după care îşi luă locul obişnuit în formaţie.

— Bine, domnilor, exerciţiul a fost bun. Mulţumesc, domnule sergent Pierce, pentru conducerea de astăzi. Trupă, la duşuri şi

la micul dejun. Liber!

La această comandă, cele două rânduri de câte cinci oameni se destrămară, oamenii îndreptându-se spre clădirea lor, ca să scape de transpiraţie. Puţini dintre ei mai făcură câteva mişcări din mâini şi picioare, ca să-şi detensioneze muşchii. Endorfinele intraseră în acţiune, recompensa proprie a corpului pentru exerciţiile fizice, creând „euforia alergătorului”, cum îi spuneau unii, care în câteva minute avea să se transforme într-o minunată senzaţie de bine, de care se vor bucura întreaga dimineaţă. Deja începuseră să discute vrute şi nevrute, pe teme profesionale şi nu numai.

Micul dejun englezesc seamănă foarte mult cu cel american: şuncă, ouă, pâine prăjită, cafea – unii preferau ceaiul englezesc, combustibilul necesar pentru ziua care începea. Unii dintre soldaţi mâncau puţin, alţii foarte mult, în funcţie de ritmul lor metabolic personal. La masă, toţi erau îmbrăcaţi în uniformele de zi, gata să se ducă la mesele de lucru. Tim Noonan urma să le ţină un curs despre securitatea comunicaţiilor. Noile radiouri de la E-System nu prea aveau nevoie de prezentări, dar Noonan voia să-i facă să ştie totul despre ele, inclusiv cum funcţiona sistemul de codificare. De acum, membrii echipei puteau să vorbească tot timpul. Un eventual ascultător nu ar fi auzit decât un fâşâit de bruiaj radio. Aşa fusese şi până acum, dar noile radiouri portabile, cu căştile şi microfoanele lor subţiri ca paiul, erau o considerabilă îmbunătăţire tehnică, după cum îi spusese Noonan lui Chavez. Apoi Bill Tawney avea să-i informeze asupra tuturor evoluţiilor în anchetele celor trei deplasări pe teren. După aceea venea drumul dinaintea prânzului, la poligon, pentru tragerile de precizie. Dar astăzi nu aveau exerciţii de simulare a unui caz real. În schimb, aveau să exerseze lansarea cu coarda lungă din elicopterul lui Malloy.

Chiar dacă era o zi obişnuită, ea promitea să fie una plină. Chavez aproape că adăugă „plictisitoare” la descriere, dar ştia că John lucra din greu ca să aducă variaţii la rutină şi, în plus, trebuia să exersezi fundamentele dacă voiai să-ţi faci bine treaba, ele erau lucrurile de care depindeai atunci când situaţia tactică era dificilă şi nu aveai timp să te gândeşti ce trebuia să faci. La ora aceea, orice membru al Echipei-2 ştia cum gândeşte fiecare din ceilalţi membri şi astfel, la exerciţiile la care scenariul era diferit de informaţiile tactice care li se furnizaseră, membrii echipei se adaptau cumva, de parcă ar fi comunicat telepatic.

Aceasta era recompensa pentru acel antrenament intensiv şi plictisitor din punct de vedere intelectual. Echipa-2 şi Echipa-1 a lui Peter Covington se transformaseră în nişte organisme vii, gânditoare, ale căror componente se comportau adecvat – şi păreau să o facă în mod reflex. Când se gândea la acest lucru, Chavez îl găsea remarcabil, dar la exerciţiile de antrenament i se părea la fel de natural ca respiraţia. Ca şi Mike Pierce, cu săritura lui peste birou la Worldpark. Nu făcuse parte din rutina de antrenament, dar o făcuse şi încă perfect, iar singura parte rea fusese că prima rafală nu lovise subiectul în cap, ci i se înfipsese în spate, provocând răni care ar fi fost fatale în scurt timp, după care venise a doua rafală, care-i crăpase capul ticălosului. Iar ceilalţi membri ai echipei se bazaseră pe acoperirea sectorului de către Pierce şi apoi, după curăţarea locului, pe ajutorul furnizat altora. Ca şi degetele mâinii lui, îşi zise Chavez, care puteau să se strângă într-un pumn, dar puteau să facă şi lucruri diferite, pentru că fiecare deget avea autonomia lui. Şi toţi erau oamenii săi. Asta era partea cea mai bună din toate.

Obţinerea armelor fu partea cea mai uşoară. Pentru străini, era deja ceva comic. Irlandezii şi armele… erau ca veveriţele cu alunele. Le depozitau mereu şi uneori uitau unde naiba le puseseră. Timp de o generaţie, toată lumea trimisese arme pentru IRA, iar IRA le ascunsese, în principal prin îngropare, pentru clipa în care întreaga naţiune irlandeză se va ridica, sub conducerea IRA, la lupta împotriva invadatorilor englezi, gonindu-i pentru totdeauna de pe pământul sfânt al Irlandei… sau cam aşa ceva, îşi zise Grady. El personal îngropase peste trei mii de arme, cele mai multe de producţie rusească, AKM-uri, ca de pildă în această ascunzătoare dintr-un câmp de fermă din comitatul Tipperary. Îngropase întreg transportul la patruzeci de metri vest de un stejar mare, peste deal de casa fermierului. Armele se aflau la doi metri adâncime, astfel încât tractorul fermierului nu ar fi putut să le dezgroape, dar şi destul de sus ca să poată fi scoase după o oră, cu ajutorul unor cazmale. Erau o sută de arme, livrate în 1984 de un suflet milostiv pe care îl întâlnise în Liban, împreună cu încărcătoare pline, câte douăzeci la fiecare armă. Totul era împachetat în cutii, armele şi muniţia fiind înfăşurate în hârtie gresată, în stil rusesc, împotriva umidităţii. Uitându-se cu mare atenţie, Grady văzu că cele mai multe pachete erau neatinse. Scoase douăzeci de arme, rupând

hârtia care o înfăşură pe una dintre ele, ca să cerceteze rugina sau coroziunea. Trase de toate piesele mobile înainte şi înapoi şi văzu că unsoarea de împachetare era intactă, exact la fel ca la plecarea pe poarta uzinei de armament din Kazan. AKMS-urile erau o versiune modernizată a lui AK-47, iar acestea erau versiunea cu pat rabatabil, mult mai uşor de ascuns decât armele de umăr cu pat fix, pentru operaţiunile militare adevărate. Mai mult, aceasta era arma cu care se antrenaseră oamenii lui în Liban. Era uşor de folosit, fiabilă şi uşor de ascuns. Aceste caracteristici o făceau perfectă pentru scopurile lor. Cele cincisprezece arme pe care le luă, împreună cu trei sute de încărcătoare de câte treizeci de gloanţe, fură încărcate într-un camion, după care oamenii se apucară să astupe groapa. După trei ore, camionul era în drum spre altă fermă, de data asta pe coastă, în comitatul Cork, unde locuia un fermier cu care Sean Grady avea o înţelegere.

Sullivan şi Chatham ajunseră la birou înainte de 7.00 dimineaţa. Aşa scăpară de traficul de dimineaţă şi prinseră nişte locuri de parcare bune, ca niciodată. Primul punct al ordinii de zi fu să folosească nişte referinţe încrucişate pe calculator, ca să afle câteva adrese şi nume din numerele de telefon. Asta se întâmplă repede. La punctul doi urma intervievarea celor trei bărbaţi care le cunoşteau pe Mary Bannister şi pe Anne Pretloe. Era posibil ca unul dintre ei să fie un criminal în serie sau un răpitor. În primul caz, probabil că era un criminal foarte inteligent şi circumspect. Un criminal în serie este un vânător de fiinţe umane. Cei mai deştepţi acţionau în mod ciudat ca soldaţii, mai întâi pândindu-şi victimele, descoperindu-le obiceiurile şi slăbiciunile şi după aceea folosindu-le ca jucării cu care se distrau până când nu mai erau amuzaţi. Atunci le omorau. Aspectele homicide ale activităţilor criminalilor în serie nu erau, tehnic vorbind, în vizorul FBI-ului, dar răpirea de persoane era, dacă infractorul îşi transporta victimele peste graniţele statului. Întrucât la puţine sute de metri de Manhattan se afla o graniţă statală, era suficient ca agenţii să aibă dreptul să-şi bage nasul. Trebuiau să-şi pună întrebările cu mare grijă şi să nu uite că un criminal în serie avea întotdeauna o deghizare inteligentă, folositoare pentru a căpăta încrederea victimelor. Părea un om bun, poate arătos, prietenos şi cu totul inofensiv. Până când era prea târziu şi victima era condamnată. Era, o ştiau amândoi

agenţii, cel mai periculos dintre criminali.

Subiectul F4 progresa rapid. Nici Interferonul, nici Interleukonul-3a nu se atinseseră de tulpinile de Shiva, care se înmulţeau într-o veselie, iar în cazul ei atacau ficatul cu o viteză feroce. Acelaşi lucru se putea spune şi despre pancreasul ei, care se dezintegra şi provoca o foarte serioasă hemoragie internă. Ciudat, îşi zise doctorul Kiligore. Shiva avea nevoie de timp ca să-şi facă simţită prezenţa, dar, de îndată ce începuse să afecteze corpul subiectului testat, se dovedi de-a dreptul hămesit. Decise că Mary Bannister mai avea de trăit cam cinci zile.

M7, Chip Smitton, era ceva mai bine. Sistemul lui imunitar se comporta onorabil, dar Shiva era mult prea puternic pentru el, lucrând ceva mai încet decât la F4, dar la fel de implacabil.

F5, Anne Pretloe, avea o zestre genetică bună. Kiligore se obosise să afle toată istoria medicală a întregii recolte de subiecţi pentru test Bannister avea în familie cazuri de cancer – mama şi bunica ei muriseră din cauza cancerului mamar şi se vedea că în ea Shiva lucra foarte rapid. Oare să existe o corelaţie între vulnerabilitatea la cancer şi cea la bolile infecţioase? Să indice acest lucru cancerul ca fiind o boală fundamentală a sistemului imunitar, după cum bănuiau mulţi medici teoreticieni? Avea aici material pentru un articol în *New England Journal of medicine*, care i-ar fi adus mult prestigiu, dar nu avea timp şi oricum, când va fi publicat, vor mai exista prea puţini care să-l citească. Oricum, era un subiect despre care va avea ce vorbi în Kansas, pentru că acolo se va practica în continuare medicina şi se va lucra la Proiectul Nemurirea. Cei mai mulţi dintre cei mai buni cercetători în medicină de la Horizon nu făceau parte cu adevărat din Proiect, dar nu puteai să-i ucizi, nu? Şi aşa, ca şi mulţi alţii, se vor trezi că profită de pe urma generozităţii Proiectului. Vor permite să trăiască mult mai multor oameni decât ar fi fost necesar, evident, era nevoie de o diversitate genetică şi de ce să nu alegi pentru asta oameni inteligenţi, care vor înţelege de ce acţionase aşa Proiectul. Toţi erau marcaţi pentru vaccinul B pe care îl dezvoltase Steve Berg împreună cu versiunea A, cea mortală. În orice caz, speculaţia lui avea valoare ştiinţifică, chiar dacă era fără folos pentru subiecţii testaţi care umpleau toate camerele libere din zona de tratament. Kiligore îşi strânse însemnările şi începu turul. Prima era Subiectul F4, Mary

Bannister.

Numai doza imensă de morfină o mai făcea să reziste. Doza ar fi omorât o persoană sănătoasă şi probabil că ar fi fost suficientă ca să încânte cel mai înrăit utilizator de droguri cu administrare intravenoasă.

— Cum ne mai simţim în dimineaţa asta? întrebă doctorul vesel.

— Obosită… slăbită… îngrozitor, răspunse Mary Bannister.

— Cum stai cu durerea, Mary?

— E prezentă, dar nu atât de rea… mai ales la stomac.

Figura ei avea o paloare de moarte din cauza hemoragiei interne, tenul avea pete, ceea ce era destul ca să nu i se mai permită să se uite într-o oglindă, ca să nu între în panică. Voiau ca toţi subiecţii să moară liniştiţi. Aşa, toată lumea avea cât mai puţină bătaie de cap – o concesie care le fusese refuzată altor subiecţi, îşi zise Kiligore. Nu era cinstit, dar era practic. Animalele inferioare pe care le testaseră nu aveau capacitatea de a produce necazuri şi nu existau suficiente date care să arate cum se trata durerea la animale. Poate că va institui el o procedură în Kansas. Ar fi o utilizare demnă de capacităţile lui, îşi zise, în vreme ce ajusta picăturile de morfină ale lui F4… Destul ca să… da, ca să o drogheze. Putea să-i arate mila pe care i-ar fi plăcut să o aibă şi faţă de maimuţele Rhesus. Oare vor face experimente pe animale şi în Kansas? Vor exista nişte dificultăţi practice. Ar fi foarte dificil să aducă animale în laborator, în lipsa unui serviciu aerian internaţional de transport de marfă, plus că mai era şi problema estetică. Mulţi dintre membrii proiectului nu ar fi fost de acord, lucru relativ normal. Dar, la naiba, era greu să produci medicamente noi şi modalităţi de tratament fără să faci nişte teste pe animale. Da, îşi zise Kiligore, plecând din camera de tratament şi intrând în următoarea, era greu din punctul de vedere al conştiinţei, dar progresul ştiinţei îşi avea preţul lui, iar ei efectiv salvau vieţile a milioane de animale, nu? Avuseseră nevoie de mii de animale ca să-l producă pe Shiva şi nimeni nu obiectase cu adevărat. Alt subiect de discuţie la conferinţa conducerii, decise el, intrând în camera lui M7.

— Cum ne simţim, Chip? întrebă el.

Îi mulţumiră cu toţii Providenţei pentru că în acea parte a comitatului Cork nu se afla Garda. Nu prea erau infracţiuni pe aici şi nu aveau de ce să stea. Poliţia naţională irlandeză era la

fel de eficientă ca şi colegii britanici, iar secţia lor de informaţii colabora, din nefericire, cu oamenii de la Five, din Londra, dar nici unul dintre cele două servicii nu reuşise să-l găsească pe Sean Grady – cel puţin, nu după ce-i identificase şi-i eliminase pe toţi informatorii din celula lui. Ambii dispăruseră de pe suprafaţa pământului şi fuseseră hrană pentru somoni, sau pentru orice peşte dispus să mănânce carne de informator. Grady îşi amintea privirile lor când spuneau că sunt nevinovaţi. O spuseseră până când fuseseră aruncaţi în mare, la douăzeci de kilometri în larg, cu greutăţi de fier legate de picioare. Nevinovaţi? Atunci de ce SAS-ul nu-i mai deranjase niciodată celula după cele trei tentative foarte serioase de a-i elimina pe toţi? A dracului nevinovăţie!

Umpluseră pe jumătate o minunată cârciumă provincială numită The Goggy Dew, numită aşa după un cântec favorit al rebelilor, după ce exersaseră câteva ore cu armele la ferma izolată de lângă coastă, care era mult prea departe de civilizaţie ca oamenii să audă zgomotele caracteristice ale focurilor de arme automate. Fiecăruia dintre oamenii lui îi trebuiseră câteva încărcătoare pentru a-şi recăpăta dexteritatea cu AKM-urile, dar armele uşoare de umăr erau lesne de stăpânit, iar asta mai mult ca oricare. Acum discutau despre alte probleme decât cele profesionale, erau un grup de prieteni adunaţi la o halbă de bere. Cei mai mulţi se uitau la un meci de fotbal la televizorul atârnat de perete. Grady făcea şi el acelaşi lucru, gândindu-se la misiunea care îi aştepta, examinând şi reexaminând scena în minte, gândindu-se cât de repede vor sosi britanicii sau acest grup nou, Rainbow. Direcţia venirii lor era evidentă. Planificase totul în acest sens şi cu cât se gândea mai mult la conceptul operaţional, cu atâta părea să-i placă mai tare. S-ar putea să-şi piardă câţiva oameni, dar ar fi fost preţul plătit pentru viaţa de revoluţionar. Privind prin cârciumă la oamenii lui, ştiu că şi ei acceptaseră riscurile, ca şi el.

Îşi verifică ceasul, scăzu cinci ore şi scoase din buzunar telefonul mobil, ca să-l pornească. O făcea de trei ori pe zi. Nu îl lăsa niciodată mai mult de zece minute la rând, ca măsură de securitate. Trebuia să fie atent. Numai conştiinţa acestui lucru – şi ceva noroc, trebui să recunoască – îi permiseseră să ducă atât de mult războiul. Două minute mai târziu, telefonul sună. Grady se ridică de pe scaun şi ieşi din local ca să vorbească.

— Alo?

— Sean, aici Joe.

— Salut, Joe, spuse Sean cu o voce prietenoasă. Cum merg lucrurile în Elveţia?

— Pentru moment, mă aflu la New York. Am vrut doar să-ţi spun că afacerea despre care am vorbit, finanţarea, s-a rezolvat, îi spuse Popov.

— Excelent. Dar problema cealaltă, Joe?

— Am să o aduc eu însumi. Am să vin în două zile. Zbor la Shannon cu avionul meu de companie. Ar trebui să ajung acolo pe la 6.30.

— Am să vin să te întâmpin, promise Grady.

— În regulă, prietene, ne vedem atunci.

— Cu bine, Joe.

— Cu bine, Sean.

Convorbirea se încheie aici. Grady închise telefonul şi îl puse la loc în buzunar. Dacă cineva ar fi auzit ceva – improbabil, pentru că vedea ca în palmă până la linia orizontului şi nu se găsea nici o maşină parcată... Şi, oricum, dacă cineva ştia cine este, ar fi venit după el şi oamenii lui, cu un pluton de soldaţi şi poliţişti. Ar fi auzit o discuţie de afaceri, criptică şi la subiect. Se întoarse în cârciumă.

— Cine a fost, Sean? întrebă Roddy Sands.

— Era Joe, răspunse Grady. A făcut ce l-am rugat. Aşa că bănuiesc că trebuie să ne mişcăm şi noi.

— Adevărat, spuse Roddy, ridicând halba în semn de salut.

Serviciul de Securitate, numit pe vremuri MI 5, avusese timp de mai mult de o generaţie două misiuni de înaltă prioritate. Una era să urmărească infiltrarea sovietică în rândurile guvernului britanic – o misiune foarte grea, pentru că şi KGB-ul şi serviciile dinainte reuşiseră de mai multe ori să penetreze securitatea britanică. La un moment dat, ruşii aproape că reuşiseră ca agentul lor Kim Philby să ajungă şef la 5, ceea ce le-ar fi adus controlul asupra serviciului britanic de contraspionaj. Mulţi aveau şi acum frisoane gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat într-o asemenea situaţie. A doua misiune era penetrarea Armatei Republicane Irlandeze şi a altor grupuri teroriste irlandeze, în scopul identificării şi eliminării liderilor, pentru că războiul acesta se ducea după regulile vechi. Uneori, era chemată poliţia ca să-i aresteze, iar alteori erau deplasate comandouri SAS, pentru rezolvarea mai directă a problemei. Divergenţele de opinie

făcuseră ca guvernul Maiestăţii Sale să nu fie în stare să decidă dacă „problema irlandeză” era una infracţională sau una legată de securitatea naţională, iar rezultatul acestei indecizii fusese prelungirea „tulburărilor” cu cel puţin un deceniu, după părerea FBI-ului.

Dar angajaţii de la 5 nu aveau capacitatea de a face politica serviciului. Aceasta era dusă de funcţionari aleşi care adeseori, nu ascultau de experţii antrenaţi, care îşi petrecuseră o viaţă întreagă cu asemenea probleme. Fără capacitatea de a face sau de a influenţa politica, ei nu puteau decât să lupte, asamblând şi menţinând înregistrări voluminoase cu agenţii operativi cunoscuţi şi bănuiţi ca fiind ai IRA, pentru ca, în cele din urmă, alte agenţii guvernamentale să aibă grijă de ei.

Aceasta se făcea în principal prin recrutarea de informatori. Turnarea camarazilor era o altă veche tradiţie irlandeză, pe care britanicii o exploataseră de multă vreme în propriul beneficiu. Se speculase mult asupra originii ei. În parte, se gândeau toţi, de vină era religia. IRA se considera protectoarea irlandezilor catolici, iar această identificare aducea cu ea un preţ: regulile şi etica catolică pătrundeau adânc în inimile şi minţile oamenilor care ucideau în numele identităţii lor religioase. Unul dintre aceste lucruri greu de controlat era sentimentul de vinovăţie. Pe de o parte, vina era rezultatul inevitabil al activităţii lor revoluţionare, iar pe de alta era un lucru pe care nu-şi puteau permite să-l păstreze în propria conştiinţă.

MI5 avea un dosar gros despre Sean Grady, ca şi despre mulţi alţii. Al lui Grady era deosebit, totuşi, pentru că avuseseră pe vremuri în unitatea lor un informator foarte bine plasat, dar acesta dispăruse, din nefericire, omorât, fără îndoială, de el. Ştiau că Grady renunţase la „rotulizare” cu mai multă vreme în urmă şi alesese asasinatul drept mijloc permanent de a stopa scurgerile informaţionale. Iar Grady nu lăsa în urmă nici un cadavru pe care să-l găsească poliţia. MI5 avea acum douăzeci şi trei de informatori în interiorul diverselor grupări PIRA. Patru dintre ei erau femei de o moralitate ceva mai uşoară decât cea curentă în Irlanda. Ceilalţi nouăsprezece erau bărbaţi care fuseseră recrutaţi într-un mod sau altul; trei dintre ei nu ştiau că împărtăşesc secrete unor agenţi britanici. Serviciul de Securitate îşi dădea silinţa să-i protejeze şi destul de mulţi fuseseră duşi în Anglia după ce deveniseră inutili, trimişi apoi cu avionul în Canada, spre o viaţă nouă, mai sigură. Dar 5 îi trata în esenţă ca

pe nişte vaci bune de muls cât mai mult posibil, pentru că majoritatea erau oameni care omorâseră sau îi ajutaseră pe alţii să ucidă şi asta îi transforma în criminali şi trădători, ale căror conştiinţe erau mult prea încărcate ca să se bucure de simpatia ofiţerilor de legătură care se ocupau de ei.

Grady, spunea dosarul actual, dispăruse de pe faţa pământului. Era posibil, sugerau unii, să fi fost eliminat de un rival, dar probabil că nu, pentru că ştirea s-ar fi strecurat în afara conducerii PIRA. Grady era respectat până şi de inamicii lui din Mişcare, pentru că era un adevărat credincios al Cauzei şi un om de acţiune eficient, care omorâse o sumedenie de poliţişti şi soldaţi la Londonderry. Iar Serviciul de Securitate îl voia, pentru cei trei soldaţi SAS pe care îi capturase, îi torturase şi îi ucisese. Cadavrele fuseseră descoperite, iar furia SAS-ului nu cunoscuse margini, pentru că Regimentul 22 de Servicii Aeriene Speciale nu uita şi nu ierta niciodată aşa ceva. Uciderea, poate, dar nu şi tortura.

Cyril Hoit, director-adjunct la Serviciul de Securitate, făcea trecerea în revistă trimestrială a principalelor dosare de caz şi se opri când ajunse la cel al lui Grady. Dispăruse cu totul din scenă. Dacă era mort, Hoit ar fi aflat. Era posibil şi să fi renunţat la luptă, dat fiind că organizaţia-mamă era în sfârşit pregătită să negocieze un fel de pace, decizându-se să ajute şi el, prin încetarea operaţiunilor. Dar Hoit şi oamenii lui nu credeau nici asta. Profilul psihologic efectuat de şeful secţiei de psihiatrie de la Guy’s Hospital din Londra spunea că era omul care va lăsa ultimul arma ca să-şi aleagă o meserie cinstită.

A treia posibilitate era că omul era încă activ, poate în Ulster, poate în Republică… cel mai probabil în Republică, pentru că 5 avea cei mai mulţi dintre informatori în Nord. Hoit se uită la fotografiile lui Grady şi la ale grupului lui de aproximativ douăzeci de „soldaţi” PIRA, care îşi aveau şi ei dosarele lor. Nici una dintre aceste fotografii nu era prea bună, în ciuda îmbunătăţirilor aduse de computer. Trebuia să presupună că încă era activ şi că îşi conducea cumva facţiunea PIRA, plănuind operaţiuni care ar putea să fie sau nu îndeplinite, dar între timp stând ascuns sub o identitate falsă. Tot ce putea face era să supravegheze situaţia. Hoit făcu o însemnare scurta, închise dosarul, îl plasă în teancul de „ieşiri” şi alese altul. În ziua următoare, însemnarea lui avea să fie plasată în computerul lui Five, care începea să înlocuiască dosarele pe suport de hârtie,

dar pe care lui Hoit nu-i plăcea să-l folosească. Prefera dosare pe care putea să pună mâna şi să le pipăie.

— Atât de rapid? întrebă Popov.

— De ce nu? răspunse Brightling.

— Cum spuneţi, domnule. Şi cocaina? întrebă el, fără entuziasm.

— Geanta este împachetată. Patru kilograme şi jumătate, puritate medicală, din depozitele noastre. Geanta va fi în avion.

Lui Popov nu-i plăcea deloc ideea că va transporta droguri. Nu era vorba de o mustrare de conştiinţă, ci pur şi simplu îi era teamă de vameşi şi de câinii care miroseau bagajele.

Brightling îi citi îngrijorarea pe faţă şi zâmbi.

— Relaxează-te, Dimitri. Dacă apare vreo problemă, transporţi marfa la sucursala noastră din Dublin. Vei avea documente justificative. Ai doar grijă să nu fie nevoie să le foloseşti. S-ar putea să fie jenant pentru noi.

— Cum spuneţi.

Popov îşi permise să se destindă. De data asta, avea să zboare cu un Gulfstream V, o cursă *charter,* un avion cu reacţie privat, pentru că a duce drogurile printr-un aeroport adevărat, cu un zbor internaţional comercial, era prea periculos. Ţările europene aveau tendinţa să-i trateze cu mult respect pe americanii, care veneau acolo ca să-şi cheltuiască dolarii, nu ca să producă necazuri, dar acum toată lumea avea câini, pentru că toate ţările din lume îşi făceau griji pentru droguri.

— Seara asta?

Brightling îi confirmă din cap şi se uită la ceas.

— Avionul va fi la Aeroportul Teterboro. Să fii acolo la ora 18.00.

Popov plecă şi opri un taxi care îl duse la apartamentul lui. Să împachetezi era uşor, dar să gândeşti, mai greu. Brightling nesocotea aici cele mai rudimentare considerente de securitate. Trimiterea unui avion reactor privat făcea pentru prima oară legătura dintre Popov şi corporaţie, ca şi documentaţia justificativă ataşată cocainei. Nu se făcuse nici un efort de separare a lui Popov de patronul lui. Poate că asta însemna că Brightling nu avea încredere în fidelitatea angajatului lui, nu avea încredere că, odată arestat, acesta îşi va ţine gura… Dar nu, se gândi Dimitri Arkadeevici. Dacă nu ar fi avut încredere în el, atunci nu i-ar fi dat misiunea asta. Popov ştiuse întotdeauna de

legăturile dintre Brightling şi teroriştii.

Aşadar, îşi zise rusul, *chiar are încredere în mine.* Dar în acelaşi timp încălca regulile de securitate... Asta nu putea însemna decât că în mintea lui Brightling securitatea nu avea nici o importanţă.

De ce? Cum se putea să nu aibă importanţă? Poate că Brightling plănuia să-l elimine...? Era o posibilitate, dar o considera puţin probabilă. Brightling era nemilos, dar nu era suficient de deştept. Ba nu, de fapt era prea deştept. Ar fi trebuit să ia în considerare posibilitatea ca Popov să fi lăsat undeva o însemnare scrisă, ca moartea lui să ducă la dezvăluirea rolului lui în acea crimă în masă. Aşa că putea fi liniştit, se gândi rusul.

Dar atunci, ce?

Fostul ofiţer de informaţii se uită în oglindă la o figură care încă nu ştia ce trebuia să ştie. De la bun început, fusese sedus de bani. Se transformase într-un agent plătit, motivat de câştigul personal, acel B din BICO – dar lucra pentru cineva pentru care banii nu erau deloc importanţi. Chiar şi CIA, care stătea bine din punct de vedere financiar, păstra măsura banilor pe care-i dădea agenţilor. Serviciul de informaţii american plătea de sute de ori mai bine decât omologul rus, dar până şi asta trebuia justificat, pentru că CIA avea nişte contabili care-i puricau pe agenţii de teren cum făceau curtenii şi birocraţii ţarului în sate. Popov ştia din cercetări că Horizon Corporation avea o sumă uriaşă de bani, dar nimeni nu devenea bogat din risipă. Într-o societate capitalistă, ajungeai bogat prin inteligenţă, poate fiind nemilos, dar în nici un caz din prostie, iar aruncarea banilor în stânga şi în dreapta era o prostie.

Atunci, ce este? se întreba Dimitri, depărtându-se de oglindă şi împachetându-şi lucrurile.

Orice ar plănui, oricare ar fi motivaţia lui pentru incidentele teroriste, părea să fie foarte aproape.

Asta nu avea nici o noimă. Te ascunzi cât de mult eşti obligat, dar când nu mai eşti nevoit, atunci nu mai merită efortul. Şi totuşi, era o mişcare de amator. Un amator, chiar şi unul foarte talentat ca Brightling, nu ştia, nu învăţase din experienţa amară a profesionistului că niciodată nu renunţi la tăcere, chiar după o operaţiune îndeplinită cu succes, pentru că până şi în acest caz inamicul poate afla lucruri pe care le-ar putea utiliza împotriva ta la următoarea...

... Asta dacă nu cumva nu va mai urma nimic... îşi zise Dimitri,

alegându-şi lenjeria intimă. *Să fie asta ultima operaţiune? Nu, se* corectă el, *este ultima operaţiune pe care trebuie să o execut eu...*

Trecu din nou prin minte totul. Operaţiunile crescuseră în magnitudine, iar el ajunsese să transporte cocaină ca să fericească un terorist, după ce transferase şase milioane de dolari! Pentru ca drogurile să fie traficate mai uşor, avea o documentaţie justificativă pentru transportul de droguri de la o sucursală a unei importante corporaţii la alta, legându-l astfel pe el de droguri şi de compania lui Brightling. Poate că actele lui false nu vor ţine dacă poliţia se va arăta interesată de el; s-ar putea să fie probleme, dacă Garda avea legături directe cu MI-5, lucru puţin probabil, după cum improbabil era şi ca Serviciul de Securitate să aibă identitatea lui de acoperire sau chiar o fotografie, reuşită sau nu. În plus, îşi schimbase de mult tunsoarea.

Nu, decise Popov în timp ce termina de făcut bagajul, singura explicaţie plauzibilă era că asta avea să fie ultima lui operaţiune. Brightling voia să termine ceva. Pentru Popov, asta însemna că era ultima ocazie de a pune mâna pe nişte bani. Şi aşa se trezi sperând că Grady şi banda lui de criminali vor fi şi ei slabi şi vor sfârşi ca şi cei din Berna şi Viena – şi chiar din Spania, deşi acolo el nu jucase nici un rol. Avea numărul şi codul noului cont din Elveţia, iar în acesta erau destui bani ca să o ducă bine tot restul vieţii. Singurul lucru care trebuia să se întâmple era ca echipa Rainbow să îi omoare. După aceea, el putea să dispară pe vecie. Cu acest gând în minte, Popov ieşi şi făcu un semn unui taxi ca să-l ducă la Aeroportul Teterboro.

Avea să se gândească la toate astea în timpul traversării Atlanticului.

27
AGENŢI D€ TRANSFER

— Ne pierdem timpul degeaba, spuse Barbara Archer de pe fotoliul ei din sala de conferinţe. F4 e moartă, atâta doar că inima îi mai bate. Am încercat totul. Nimic nu-l opreşte pe Shiva. Absolut nimic.

— Cu excepţia anticorpilor din vaccinul B, remarcă Kiligore.

— Cu excepţia lor, încuviinţă Archer. Dar nimic altceva nu funcţionează, corect?

În jurul mesei, toţi fură de acord. Încercaseră efectiv toate tratamentele cunoscute medicinei, inclusiv lucruri care erau simple speculaţii la CDC, USAMRIID şi la Institutul Pasteur din Paris. Încercaseră toate antibioticele din arsenal, de la penicilină la keflex, ca şi două noi antibiotice sintetice experimentate de Merck şi Horizon. Folosirea antibioticelor însemnase punerea punctului pe i, pentru că nici unul dintre ele nu ajuta în cazul infecţiilor virale, dar în situaţii disperate oamenii luau măsuri disperate şi era posibil să apară ceva nou şi neaşteptat.

Dar nu cu Shiva. Această versiune nouă şi îmbunătăţită a virusului Ebola, a febrei hemoragice, manipulat genetic ca să fie mai rezistent decât tipul de tulpină a virusului produs de natură şi care încă bântuia valea fluviului Congo, era sută la sută fatal şi sută la sută rezistent la tratament, mai mult ca orice germen cunoscut ştiinţei medicale şi, dacă nu avea loc o revoluţie în ştiinţa bolilor infecţioase, nimic nu îi va ajuta pe cei expuşi. Mulţi vor contracta Shiva în urma expunerii la primul atac; iar de restul se va ocupa vaccinul A produs de Steve Berg. Pe ambele căi, Shiva va ajunge în toată lumea ca o furtună care acumulează energie încet. În şase luni, oamenii rămaşi în viaţă se vor împărţi în trei categorii. Mai întâi, cei care nu fuseseră expuşi în nici un fel. Aceştia vor fi puţini, pentru că toate ţările din lume se vor grăbi să achiziţioneze cantităţi mari de vaccin A şi să-şi injecteze cetăţenii cu el, pentru că primele victime ale lui Shiva îl vor îngrozi pe orice om care acces la un televizor. Al doilea grup va fi format din oamenii, foarte rari, care prezentau sisteme imunitare suficient de tari ca să îi protejeze de Shiva. Laboratorul încă nu descoperise asemenea indivizi, dar nu se putea să nu existe; din

fericire, cei mai mulţi vor muri datorită prăbuşirii sistemelor sociale în toate oraşele lumii, în principal din cauza foametei sau a infracţionalităţii care vor însoţi, cu siguranţă, boala sau din cauza bolilor obişnuite, care aveau să apară din cauza numărului mare de cadavre neîngropate.

Al treilea grup va fi format din cele câteva mii de oameni din Kansas. Proiectul Barca de Salvare, aşa îl numiseră. Acest grup va fi format din membri activi al Proiectului – doar câteva sute de oameni – familiile lor şi alţi oameni de ştiinţă protejaţi de vaccinul B al lui Berg. Instalaţia din Kansas era mare, izolată şi protejată de mari cantităţi de arme, în cazul că s-ar fi apropiat musafiri nepoftiţi.

Şase luni, se gândeau toţi. Douăzeci şi şapte de săptămâni. Asta le spuneau simulările de pe computer. În unele zone, va merge mai rapid decât în altele. Modelele sugerau că în Africa va merge cel mai încet, pentru că va fi ultimul continent pe care se va distribui vaccinul A şi din cauza infrastructurii proaste pentru furnizarea de servicii vitale. Europa se va prăbuşi prima, dat fiind sistemul medical socializat şi cetăţenii disciplinaţi, care se vor prezenta la vaccinări atunci când vor fi chemaţi, apoi America şi, la timpul potrivit, tot restul lumii.

— Întreaga lume, pur şi simplu, spuse Kiligore, privind pe fereastra spre zona de graniţă dintre New York şi New Jersey, cu dealurile ei rotunjite şi cu pădurile ei de foioase.

Marile ferme din preriile care se întindeau din Canada până în Texas vor fi toamna de culoare ruginie, deşi aici griul va creşte sălbatic sute de ani de acum încolo. Bizonii se vor răspândi rapid din enclavele lor din Yellowstone şi din fermele private pentru vânat, iar după ei vor veni lupii şi urşii grizzly de prerie, ca şi păsările, coioţii şi câinii de prerie. Simulările pe computer le arătau că natura îşi va restabili foarte repede echilibrul. În mai puţin de cinci ani, întregul Pământ se va transforma.

— Da, John, fu de acord Barbara Archer. Dar încă nu am ajuns până acolo. Ce facem cu subiecţii testelor?

Kiligore ştia ce voia ea să spună. Doctoriţa Archer ura medicina clinică.

— Începem cu F4?

— Până şi aerul pe care îl respiră e o risipă şi o ştim cu toţii. Toţi au dureri şi nu am mai aflat nimic, doar că Shiva este mortal – ceea ce, de fapt, ştim. În plus, în câteva săptămâni va trebui să ne mutăm spre vest. De ce să-i mai ţinem în viaţă până atunci?

Doar nu-i luăm cu noi, nu?

— Sigur că nu, spuse unul dintre doctori.

— Bun. Eu m-am săturat să îmi risipesc timpul făcând pe clinicianul pentru nişte oameni morţi. Zic să facem ce trebuie făcut şi să terminăm.

— Susţin propunerea, spuse un alt om de ştiinţă de la masă.

— Cine e pentru? întrebă Kiligore, numărând mâinile ridicate. Cine e împotrivă?

Doar doi erau împotrivă.

— Votat! în regulă. Eu şi Barbara ne vom ocupa de treaba asta. Astăzi, Barb?

— Ce să mai aşteptăm, John?! întrebă doctoriţa Archer agasată.

— Kirk MacLean? întrebă agentul Sullivan.

— Eu sunt, le spuse omul din spatele uşii.

— FBI, spuse Sullivan, ridicându-şi insigna. Putem să discutăm cu dumneavoastră?

— Despre ce?

Obişnuita alarmă, văzură agenţii.

— Trebuie să rămânem pe hol ca să discutăm? îl întrebă Sullivan cu bunăvoinţă în glas.

— Nu, desigur, intraţi, vă rog.

MacLean se retrase şi deschise uşa ca să-i lase să între, după care îi conduse în *living.* Televizorul mergea şi arăta un film de categoria B, după cum văzură agenţii. Kung-fu şi împuşcături mai tot timpul.

— Mă numesc Tom Sullivan, iar el este Frank Chatham. Anchetăm dispariţia a două femei, spuse agentul mai în vârstă, după ce se aşezară. Sperăm că sunteţi în măsură să ne ajutaţi.

— Sigur. Adică sunt răpite sau ce? întrebă omul.

— Există şi această posibilitate. Se numesc Anne Pretloe şi Mary Bannister. Ni s-a spus că s-ar putea să le fi cunoscut, continuă Chatham.

Se uitară la MacLean cum închide ochii, iar apoi se uită pe fereastră câteva secunde.

— Poate de la Turtle Inn?

— Acolo le-aţi întâlnit?

— Staţi, domnilor, am întâlnit o grămadă de fete. E locul potrivit pentru aşa ceva, are muzică, are toate… Aveţi fotografii?

— Poftim, i le înmână Chatham.

— A, da, mi-o amintesc pe Annie, nu i-am ştiut niciodată numele de familie, le explică el. E secretara unui avocat, cam aşa ceva.

— Corect, confirmă Sullivan. Cât de bine aţi cunoscut-o?

— Am dansat, am vorbit, am băut câte ceva, dar nu am ieşit niciodată cu ea.

— Aţi plecat vreodată din bar cu ea, v-aţi plimbat sau ceva de genul ăsta?

— Cred că am dus-o o dată acasă. Avea un apartament la doar câteva cvartale distanţă, nu-i aşa? Da, îşi aminti bărbatul după câteva secunde. La jumătatea cvartalului spre Columbus Avenue. Am dus-o acasă, dar să ştiţi că nu am urcat cu ea, adică noi niciodată… mă înţelegeţi, adică nu m-am culcat cu ea.

Omul părea stânjenit.

— Ştiţi dacă avea alţi prieteni? întrebă Chatham, care făcea însemnări.

— Da, era un tip cu care era mai apropiată, Jim Nu-ştiu-cum. Contabil, cred. Nu ştiu cât de apropiaţi erau, dar, când erau în bar amândoi, beau împreună. Celălalt, îmi amintesc figura lui, dar nu şi numele. Poate că am vorbit cu el, dar mare lucru nu-mi amintesc. Ştiţi, e un bar de burlaci, întâlneşti o grămadă de lume şi uneori se leagă ceva, dar de cele mai multe ori nu.

— Numere de telefon?

— Ale ăstora doi, nu. Am două nume de la fetele cu care mă întâlneam acolo. Le vreţi? întrebă MacLean.

— Le cunoşteau pe Mary Bannister şi Anne Pretloe? întrebă Sullivan.

— Poate. Femeile se apropie mai uşor unele de altele, ştiţi, se adună, ne bârfesc – de fapt, cum fac şi bărbaţii, doar că ele sunt mai bine „organizate”.

Urmară şi alte întrebări, puse cam într-o jumătate de oră, unele repetate de câteva ori, lucru de care MacLean nu păru să-şi dea seama, ca alţii dinainte. În cele din urmă, îl întrebară dacă aveau voie să se uite prin apartament. Nu aveau dreptul legal să o facă, dar, ciudat, chiar şi criminalii acceptau adeseori şi mulţi fuseseră prinşi datorită probelor aflate la vedere. În acest caz, agenţii căutau periodice cu fotografii legate de practici sexuale deviate sau chiar fotografii personale cu asemenea comportamente. Dar, când MacLean îi conduse prin apartament, singurele fotografii fură cu animale, iar revistele erau despre natură şi conservarea mediului – unele din ele scoase de grupuri

considerate extremiste de FBI – şi tot felul de echipamente pentru excursii.

— Sunteţi drumeţ? întrebă Chatham.

Îmi place la nebunie să merg la ţară, îi confirmă MacLean. Ce-mi mai trebuia e o fată care să vrea la fel, dar nu prea găseşti multe în oraşul ăsta.

— Da, cam aşa e, spuse Sullivan, înmânându-i cartea lui de vizită. Dacă vă vine vreo idee, vă rog să mă sunaţi imediat Numărul meu de telefon e pe spate. Vă mulţumim pentru cooperare.

— Nu sunt sigur că v-am ajutat prea mult, spuse omul.

— Şi puţin e mai bine decât deloc, spuse Sullivan, dând mâna cu el.

MacLean închise uşa în urma lor şi răsuflă prelung. Cum dracu' ajunseseră ăştia să aibă numele şi adresa lui? întrebările erau exact cum se aşteptase şi se gândise foarte mult la răspunsuri, dar acum multă vreme, îşi spuse el. De ce acum? Poliţiştii ăştia sunt aşa tâmpiţi sau ce?

— O grămadă de nimicuri, spuse Chatham, când se văzură urcaţi în maşină.

— Poate că femeile de care ne-a vorbit ne vor spune mai multe.

— Mă cam îndoiesc. Am vorbit cu a doua dintre ele în prima noapte la bar.

— Să mergem iar la ea. Să o întrebăm ce crede despre MacLean, sugeră Sullivan.

— Bine, Tom. Asta se poate. Ai vreun presentiment apropo de individul ăsta? Eu personal nu am, spuse Chatham.

Sullivan clătină din cap.

— Nu, dar încă nu am învăţat să citesc gândurile.

Chatham dădu din cap.

— Corect.

Era timpul şi nu avea rost să o mai lungească. Barbara Archer deschise dulăpiorul cu medicamente cu cheia ei şi luă de acolo zece fiole cu o soluţie salină de potasiu. Îi încăpură toate în buzunar. În faţa uşii camerei lui F4, umplu o seringă de cincizeci de centimetri cubi, iar apoi deschise uşa.

— Salut.

Drept răspuns primi din partea pacientei un mormăit. Mary stătea în pat şi se uita pierdută la televizorul montat pe perete.

— Bună, Mary, cum ne mai simţim?

Archer se întrebă de ce oare doctorii întrebau cum *ne simţim.* O nuanţă lingvistică ciudată, îşi spuse ea, învăţată la facultate, poate ca să stabilească solidaritatea cu pacientul, care nu prea exista în cazul de faţă. Una dintre primele ei slujbe de vară din studenţie fusese să lucreze la un adăpost pentru câini. Animalele erau ţinute acolo şapte zile şi, dacă nu le cerea nimeni, erau eutanasiate, asasinate, altfel spus, în general cu o supradoză de fenobarbital. Injecţia, îşi aminti ea, era administrată întotdeauna în piciorul stâng din faţă, iar câinele adormea în aproximativ cinci secunde. De fiecare dată plânsese. Eutanasierea se făcea întotdeauna marţea, chiar înainte de prânz, iar ea nu mai putea să-şi consume prânzul, uneori nici chiar cina, dacă fusese obligată să omoare un câine deosebit de simpatic. Erau aliniaţi pe mesele de tratament din oţel inoxidabil, iar alt angajat îi ţinea liniştiţi, ca să comită mai uşor crimele acelea. Ea întotdeauna vorbise cu câinii, îi liniştise ca să le ofere o moarte mai uşoară. Archer îşi muşcă buzele. Se simţea mai degrabă ca Adolf Eichmann. Sau, mă rog, aşa ar fi trebuit să se simtă.

— Mă simt putredă pe dinăuntru, răspunse într-un târziu Mary Bannister.

— Atunci asta o să te ajute, îi promise Archer, scoţând seringa şi teaca de plastic a acului.

Făcu cei trei paşi până la partea stângă a patului, îi luă braţul lui F4, îl ţinu în loc şi introduse acul în venă. Apoi se uită în ochii lui F4 şi împinse pistonul.

Ochii lui Mary se măriră. Soluţia de potasiu îi ardea venele, de parcă trecea prin pereţii lor. Mâna dreaptă zbură spre braţul stâng şi după o secundă atinse pieptul, pe măsură ce senzaţia de arsură se îndrepta rapid spre inimă. Potasiul opri imediat bătăile inimii. Aparatul EKG de lângă pat arătase până atunci un ritm sinusal destul de normal, dar acum linia făcu un salt şi apoi deveni perfect rectilinie, declanşând soneria de alarmă. Ochii lui Mary rămaseră cumva deschişi, întrucât creierul avea destul oxigen pentru a mai fi activ un minut după ce inima încetă să furnizeze sânge. În ochi i se vedea stupefacţia. F4 nu putea vorbi, nu putea obiecta, pentru că respiraţia ei încetase o dată cu bătăile inimii, dar se uita drept în ochii lui Archer… aşa cum se uitau şi câinii, îşi zise doctoriţa, deşi ochii câinilor nu păreau atât de acuzatori ca aceştia. Archer îi întoarse privirea, fără să arate vreo emoţie pe figură, spre deosebire de vremea în care îşi făcea

practica pe câini. Apoi, în mai puţin de un minut, F4 închise ochii şi muri. Una se dusese, rămăseseră nouă. După aceea doctoriţa Archer putea să urce în maşina ei şi să meargă acasă. Spera ca videocasetofonul să fi funcţionat cum trebuia. Voia să înregistreze emisiunea de pe Discovery Channel despre lupii din Yellowstone, dar, din păcate, aparatul acela reuşea să o scoată uneori din minţi.

După treizeci de minute, cadavrele erau înfăşurate în plastic şi trimise în cărucioare la crematoriu. Era un incinerator special destinat aplicaţiilor medicale, pentru distrugerea materialului biologic de prisos, cum ar fi membrele amputate sau fetuşii. Alimentat cu gaz natural, acesta ajungea la o temperatură extrem de înalta, distrugând până şi plombele dentare şi transformând totul într-o pulbere fină, pe care vânturile o vor ridica în atmosferă şi de acolo va ajunge în mare. Camerele de tratament vor fi periate la sânge, ca să nu mai prezinte nici o urmă de Shiva şi, pentru prima oară într-un interval de câteva luni, aici nu aveau să mai existe tulpini de virus active, care să caute gazde în care să trăiască şi pe care să le omoare. Membrii Proiectului vor fi mulţumiţi, îşi zise Archer în drum spre casă. Shiva era o unealtă utilă pentru scopurile lor, dar era suficient de îngrozitoare ca să fie bucuroşi că nu mai era în preajma lor.

Popov reuşi să doarmă cinci ore în timpul traversării şi se trezi atunci când însoţitoarea de zbor îl atinse pe umăr, cu douăzeci de minute înainte de aterizarea la Shannon. Fosta bază de hidroavioane, la care aterizaseră pe vremuri aparatele construite de Boeing, înainte să se treacă la zborurile directe până la Southampton – pentru care liniile aeriene inventaseră cafeaua irlandeză, ca să-i ajute pe pasageri să se trezească – era pe coasta de vest a Irlandei, înconjurată de ferme şi mlaştini înverzite, care străluceau în lumina zorilor de zi. Popov se duse la toaletă ca să se spele, reluându-şi locul pentru aterizare. Atingerea pistei fu lină, iar rularea scurtă. Avionul se apropie de terminalul general, la care mai trăseseră câteva reactoare private, similare lui G-V cu care îl trimisese pe el Corporaţia Horizon. Abia opri, când o maşină oficială cam rablagită se apropie, iar un bărbat în uniformă sari pe scări. Pilotul îi făcu un semn bărbatului să meargă în spate.

— Bine aţi venit la Shannon, domnule, spuse funcţionarul de la Imigraţie. Pot să vă văd paşaportul?

— Poftim, spuse Popov, înmânându-i-l.

Funcţionarul îl răsfoi.

— A, văd că aţi mai fost aici recent. Care este scopul călătoriei dumneavoastră, domnule?

— Afaceri. Produse farmaceutice, adăugă rusul, pentru eventualitatea că omul ar fi vrut să-i deschidă bagajele.

— Hmm, răspunse omul, fără să arate vreun interes deosebit.

Ştampilă paşaportul şi i-l dădu înapoi.

— Aveţi ceva de declarat?

— Nu am.

— Foarte bine. Vă doresc o şedere plăcută, domnule.

Zâmbetul era mecanic, ca şi mişcările lui. Bărbatul plecă spre scară şi urcă în maşină.

Popov mai mult se supără pe sine însuşi pentru că avusese emoţii, în loc să răsufle uşurat. Cine ar fi închiriat un avion cu o sută de mii de dolari ca să facă trafic de droguri? Alt lucru care trebuia învăţat de la capitalism, îşi zise Dimitri Arkadeevici. Dacă ai destui bani ca să călătoreşti ca un prinţ, atunci nu ar trebui să fii în afara legii. *Uimitor,* îşi spuse el. Îşi puse fâşul şi ieşi din avion. Îl aştepta un Jaguar negru, iar bagajele fuseseră deja puse în portbagaj.

— Domnul Serov? întrebă şoferul, ţinându-i uşa deschisă.

Era destul zgomot în jur ca să nu se teamă că i-ar putea auzi cineva.

— Exact. Mergem să-l vedem pe Sean?

— Da, domnule.

Popov dădu din cap şi urcă în spate. Într-un minut ieşiră de pe teritoriul aeroportului. Drumurile de ţară erau ca acela din Anglia, mai înguste decât cele din America şi tot pe partea cealaltă se conducea maşina. *Ce ciudat,* îşi zise Popov. *Dacă irlandezii îi urăsc atât de tare pe englezi, atunci de ce le imită sistemul de circulaţie?*

Cursa dură cam o jumătate de oră, încheindu-se la o fermă aflată destul de departe de drumurile principale. Acolo se aflau două autoturisme şi un camion, iar afară era un om de pază. Popov îl recunoscu imediat. Era Roddy Sands, care juca rolul de supraveghetor în cadrul grupului.

Dimitri ieşi şi se uită la el. Nu îşi dădură mâna. Luă geanta neagră plină cu droguri din portbagaj şi intră.

— Bună dimineaţa, Iosif, îl salută Grady. Cum a fost zborul?

— Confortabil, spuse Popov, înmânându-i geanta. Iată ce mi-ai

cerut, Sean.

Tonul vocii lui avea o semnificaţie clară. Grady se uită direct în ochii oaspetelui lui, arătându-se puţin stânjenit.

— Nici mie nu-mi place, dar ne trebuie bani ca să ne susţinem operaţiunile, iar acesta este un mijloc de a-i obţine.

Cele peste patru kilograme de cocaină aveau o valoare variabilă. Compania Horizon le achiziţionase cu doar douăzeci şi cinci de mii de dolari de pe piaţa companiilor farmaceutice. Diluată şi trimisă pe stradă, cantitatea de drog valora de cinci sute de ori mai mult. Alt aspect al capitalismului, îşi spuse Popov, abandonând a se mai gândi la el după efectuarea transferului. Apoi îi înmână o foaie de hârtie.

— Aici ai numărul şi codul de activare a contului bancar din Elveţia. Poţi face retrageri doar în zilele de luni şi miercuri, ca măsură suplimentară de securitate. Contul are în el şase milioane de dolari americani. Suma din cont poate fi verificată în orice moment, spuse Popov.

— Întotdeauna a fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Joe, spuse Sean, permiţându-şi unul dintre rarele lui zâmbete.

În cariera lui de revoluţionar de profesie de peste douăzeci de ani, niciodată nu avusese în posesie nici măcar o zecime din aceşti bani. *Mă rog,* se gândi Dimitri Arkadeevici, *nu suntem oameni de afaceri, nu?*

— Când veţi face deplasarea?

— Foarte curând. Am verificat obiectivul şi avem un plan frumos de tot, prietene. O să-i frigem rău, Iosif Andreevici, promise Grady. O să-i doară tare.

— Trebuie să ştiu când. Am şi eu de făcut nişte lucruri, îi spuse Popov.

Dimitri văzu că asta îi blocase. Problema era securitatea operaţională. Cineva din afară voia să afle lucruri pe care numai cei dinăuntru trebuiau să le ştie. Două perechi de ochi se priviră câteva secunde. Dar irlandezul se dădu bătut. O dată cu verificarea contului, încrederea în rus era justificată; livrarea a peste patru kilograme de pulbere albă era şi ea o dovadă în sine, presupunând că nu avea să fie arestat de Gardă în aceeaşi zi. Dar Popov nu era amator, nu?

— Poimâine. Operaţiunea va începe fix la 13.00.

— Atât de curând?

Grady era bucuros că rusul îl subestimase.

— Ce rost are să o amânăm? Avem tot ce ne trebuie, acum, că

banii sunt la locul lor.

— Cum spui, Sean. Mai ai nevoie de ceva din partea mea?

— Nu.

— Atunci, cu permisiunea ta, am sa plec.

De data asta dădură mâna.

— Daniel te va conduce cu maşina. La Dublin?

— Corect. La aeroport.

— Spune-i şi te duce unde vrei.

— Mulţumesc, Sean şi noroc. Poate ne întâlnim după aceea, adăugă Dimitri.

— Mi-ar face plăcere.

Popov îi aruncă o ultimă privire: fu sigur că era ultima, în ciuda celor spuse aici. Ochii lui Grady erau acum vii. Se gândea probabil la demonstraţia revoluţionară care va fi încununarea carierei lui. Exista în ei o cruzime pe care Popov nu o remarcase mai înainte. Ca şi Furchtner şi Dortmund, acesta nu era un om, era mai degrabă un animal de pradă şi, oricât de multă experienţă avea Popov cu asemenea oameni, tot se simţea tulburat. Ar fi trebuit să ştie să-i citească pe oamenii ăştia, dar în Grady nu vedea decât goliciune, absenţa oricărui sentiment uman, înlocuite toate de ideologia care îl mâna... unde? Oare Grady ştia? Probabil că nu. Se concepea pe sine în drum spre un viitor luminos – termenul favorit al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice – dar lumina care îl atrăgea era mult mai îndepărtată decât îşi dădea el seama, iar sclipirea ei ascundea găurile din drum, aflate chiar în faţa lui. Într-adevăr, îşi zise Popov, dacă va realiza vreodată ceea ce îşi dorea, atunci ar fi fost dezastruos pe post de conducător, cum fuseseră cei cu care semăna – Stalin, Mao şi restul – atât de depărtat era de viaţa omului obişnuit, de parcă ar fi fost un extraterestru, pentru care viaţa şi moartea erau simple unelte în realizarea viziunii lui, nu ceva legat de umanitate. Dintre toate lucrurile pe care le dăruise Karl Marx lumii, această viziune asupra vieţii era în mod sigur cel mai rău. Sean Grady îşi înlocuise omenia şi emoţiile cu un model geometric precis despre cum trebuia să arate lumea – şi era prea legat de această viziune ca să-şi mai dea seama că ar fi eşuat, ori de câte ori ar fi încercat. Urmărea o himeră, o creatură ireală, niciodată destul de apropiată ca să o atingi, dar care îi aducea dinăuntru propria distrugere dar şi distrugerea multor altora, pe care va apuca să-i omoare între timp. Puritatea lui ideologică îl împiedica să vadă lumea aşa cum era ea în realitate; până şi

ruşii ajunseseră să o vadă, în sfârşit, după şaptezeci de ani de urmărire a aceleiaşi himere. *Nişte ochi scânteietori care servesc unui stăpân orb – ce straniu!* îşi zise rusul, întorcându-se ca să plece.

— În regulă, Peter, îţi predau schimbul, îi spuse Chavez omologului lui din Echipa-1.

Din acea clipă, trupa de intervenţii era Echipa-1, iar Echipa-2 era cea de rezervă şi revenea la regimul de antrenament intensiv.

— Cum spui tu, Ding, răspunse Covington. Dar mie mi se pare că nu se mai întâmplă nimic.

Informaţiile care li se transmiseseră din partea diverselor agenţii naţionale erau mai degrabă încurajatoare. Informatorii care discutaseră cu teroriştii cunoscuţi sau presupuşi – în special presupuşi, pentru că cei activi ar fi fost arestaţi – raportau că incidentul de la Worldpark încordase considerabil atmosfera, mai ales după ce francezii publicaseră, în sfârşit, numele şi fotografiile teroriştilor cunoscuţi care fuseseră omorâţi în Spania, unul dintre ei fiind, după cum reieşise mai apoi, un venerat şi respectat fost membru al grupării Action Directe, care avea la activ şase crime cunoscute şi reputaţia unui expert în operaţiuni. Distrugerea lui publică avusese ecou în comunitate, împreună cu respectul tot mai mare pentru poliţia spaniolă, care se lăuda, ca instituţie, cu rezultatele faptelor lui Rainbow, spre marea neplăcere a teroriştilor basci, care, conform surselor spaniole, fuseseră şi ei întrucâtva temperaţi de pierderea unora dintre cei mai respectaţi membri.

Dacă era adevărat, sugera documentul rezumat al lui Bill Tawney, atunci Rainbow avea efectul sperat atunci când fusese înfiinţat. Poate că asta însemna că nu vor mai fi obligaţi atât de des să se deplaseze pe teren şi să ucidă oameni ca să-şi demonstreze forţa.

Dar, pe de altă parte, nu exista nimic care să arate de ce existaseră trei incidente atât de apropiate în timp sau cine le-a instigat, dacă fusese într-adevăr cineva. Serviciul Secret de Informaţii Britanic, secţia analize, le numea incidente aleatorii, amintind că Elveţia, Germania şi Spania erau ţâri diferite şi că era foarte improbabil ca cineva să aibă contacte cu grupurile ilegale din toate trei. Cu două, poate, dar nu cu toate. Se sugera contactarea serviciilor de informaţii din fostul bloc estic, ca să se

verifice ce se întâmplase cu anumiţi membri pensionaţi. Putea chiar să merite cumpărarea informaţiilor la preţul pieţei, care acum era destul de mare, pentru că foştii ofiţeri de informaţii erau acum nevoiţi să îşi câştige pâinea în lumea reală, dar nu cu preţul unor incidente în care să fie răniţi oameni. Tawney sublimase acest lucru atunci când îi raportase lui John Clark, iar acesta discutase din nou cu Langley, doar ca să fie din nou refuzat. Refuzul îl făcuse pe Rainbow Six să bombăne o săptămână întreagă la adresa băşinoşilor de la sediul CIA. Tawney se gândi atunci să sugereze o apropiere personală de britanici, fără susţinerea oficială a CIA, dar ar fi fost o risipă de efort.

Pe de altă parte, Rainbow părea să meargă bine. Până şi Clark recunoştea că, deşi nu-i plăcea, devenise un om în „costum" care lucra la un birou şi-i trimitea pe tineri să facă treaba propriu-zisă. Mare parte din cariera lui de ofiţer de informaţii, John obiectase în privinţa supervizorilor. Acum el făcea exact acest lucru şi credea că poate înţelege mai bine situaţia. Comanda putea să îţi aducă satisfacţii, dar el fusese acolo, în miezul lucrurilor, fusese implicat în schimburi de focuri, acţionase în situaţii pe muchie de cuţit. Ideea că ştia cum se face şi că, prin urmare, ar putea să le spună oamenilor ce să facă nu-i plăcea. Dar îi displăcea mai puţin ca acum cinci ani... Viaţa e o capcană, îşi zise Clark, iar singura cale de a ieşi din capcana asta nu era deloc simpatică. Prin urmare, se îmbrăca în fiecare dimineaţă în sacou şi bombănea împotriva efectului pe care îl avea vârsta asupra vieţii lui, ca oricare alt bărbat de aceeaşi vârstă.

Unde se dusese tinereţea lui? Unde o pierduse?

Popov sosi la aeroportul Dublin înainte de prânz. Acolo cumpără un bilet pentru Gatwick. Zborul până în Anglia dură o oră. Se trezi că îi lipseşte GV-ul de corporaţie. O metodă foarte convenabilă de călătorie, care te elibera de toată vânzoleala de pe aeroporturi. Mergea la fel de bine ca un *jumbo-jet.* Dar n-o să aibă niciodată suficienţi bani ca să-şi permită aşa ceva, aşa că îşi alungă gândul din minte. Rusul bodogăni, în timp ce îşi sorbea vinul şi avionul 737 lua înălţime, că nu va putea niciodată să meargă decât la clasa I. Avea din nou timp să se gândească şi să afle la ce ajuta singurătatea din cabina de clasa I a unui avion.

Oare îşi dorea ca Grady să reuşească? Mai la obiect, oare

patronul lui voia ca Grady să reuşească? La Berna şi Viena nu i se păruse, dar oare aici nu era altfel? Poate că Henriksen se gândea la asta. Îi dăduse lui Popov această impresie la discuţii. Era vreo deosebire? Şi dacă da, care anume?

Henriksen fusese în FBI. Poate că asta explică faptul. Ca şi Popov, nu admitea eşecul în nimic. Sau chiar voia ca acest grup Rainbow să fie afectat până la un punct în care nu putea… Ce să nu poată? Să se amestece în vreo operaţiune?

Din nou un zid de cărămidă şi din nou Popov se lovea cu capul de el. El instigase cele două operaţiuni teroriste. Singurul lor scop fusese să crească teama lumii faţă de terorism. Henriksen avea o companie internaţională de consultanţă în zonă, iar Henriksen voia ca teama de terorism să crească, pentru a câştiga contracte. Dar părea din capul locului o metodă prea scumpă şi ineficientă pentru a le obţine, se gândea Popov. În mod sigur, banii câştigaţi din contracte vor fi mai puţini decât cei pe care îi cheltuise – sau, mă rog, îi băgase în buzunar – Popov. Din nou îşi aminti că banii veneau de la John Brightling şi de la Corporaţia Horizon a acestuia – poate chiar de la Brightling însuşi – nu de la Global Security Inc. A lui Henriksen. Deci, cele două companii erau legate prin obiectivele comune, nu prin susţinerea financiară.

Prin urmare, îşi zise Popov, sorbind dintr-un Chablis franţuzesc, operaţiunea era în întregime opera lui Brightling, Henriksen fiind doar un auxiliar care oferea susţinere, expertiză şi sfaturi…

…dar unul dintre obiective era să obţină pentru Henriksen contractul pentru Olimpiada de la Sydney, care avea să înceapă peste doar câteva săptămâni, iar acest contract fusese important atât pentru Brightling, cât şi pentru Henriksen. Prin urmare, Henriksen era de mare importanţă pentru Brightling, fără îndoială pentru a îndeplini un scop al acestuia, indiferent care.

Dar ce făceau Brightling şi compania lui? Corporaţia Horizon şi multele ei sucursale din toată lumea se ocupau de cercetări în domeniul medical. Compania fabrica medicamente şi cheltuia în fiecare an sume exorbitante pentru conceperea unora noi. Era lider mondial în domeniul cercetării medicale. În laboratoarele ei lucrau laureaţi ai Premiului Nobel. Iar rezultatele cercetărilor lui difuzate prin Internet arătaseră că lucra într-unele din cele mai interesante domenii ale progresului medical. Popov clătină din cap. Ce legătură era între ingineria genetică şi producţia de

medicamente, pe de o parte şi terorism, pe de cealaltă?

Ideea îl fulgeră acum, deasupra Mării Irlandei şi îşi aminti: cu doar câteva luni în urmă, America fusese atacată cu arme biologice. Muriseră cam cinci mii de oameni, iar asta dusese la furia Statelor Unite şi a preşedintelui lor. Dosarul primit de el spunea că actualul şef al acestui grup Rainbow şi ginerele lui, Chavez, jucaseră un rol liniştit, dar altfel extrem din important, în încheierea acestui mic război sângeros.

Războiul biologic, îşi zise Popov. Toată lumea avusese motive foarte serioase să tremure. În cele din urmă, se dovedise o armă politică foarte ineficientă, în special datorită reacţiei rapide, furioase şi eficiente a Statelor Unite pe câmpurile de luptă din Arabia Saudită. Drept rezultat, nici un stat de astăzi nu îndrăznea să se gândească măcar să atace America. Forţele armate ale acesteia băteau lumea în lung şi în lat, ca un şerif de frontieră dintr-un western – respectate şi, mai important, temute pentru capacitatea lor de ripostă mortală.

Popov îşi termină vinul şi începu să rotească paharul în mână, privind în jos spre coasta verde a Angliei, care se apropia. Războiul biologic. Întreaga lume tremurase de frică, de groază. Corporaţia Horizon se situa în avangarda cercetării din ştiinţele medicale. Aşa că, în mod sigur, afacerile lui Brightling se ocupau şi de cercetarea în arme biologice; dar care să fi fost scopul posibil? În plus, era o corporaţie, nu un stat. Nu avea politică externă. Nu avea nimic de câştigat din activităţile războinice. Corporaţiile nu intrau în război decât, cel mult, cu alte corporaţii. Ele puteau să încerce să fure secrete comerciale, dar să verse sânge? Evident, nu. Popov îşi spuse din nou că se găsea în faţa unui zid opac, de care se lovea cu capul.

— Bun, le spuse sergentul-major Dick Voss. În primul rând, calitatea sunetului la aceste radiouri digitale este atât de bună, încât poţi recunoaşte vocile ca într-o conversaţie obişnuită, într-o cameră. În al doilea rând, radiourile sunt codificate astfel încât dacă ai două echipe diferite care operează pe teren, o echipă se aude în urechea stângă, iar cealaltă în urechea dreaptă. Asta îl ajută pe comandant să n-o ia pe mirişte, spuse el, spre amuzamentul subofiţerilor australieni. Asta vă dă mai mult control efectiv asupra operaţiunilor voastre şi informează pe toată lumea despre ce se întâmplă. Cu cât ştiu mai mulţi, cu atâta veţi fi mai eficienţi pe teren. Volumul se ajustează din

cadranul de aici.

Şi le arătă micul nod sferic de la rădăcina microfonului.

— Cât bate? întrebă un subofiţer australian mai în vârstă.

— Până la zece mile sau cinşpe kilometri, ceva mai departe decât orizontul vostru. Peste, nu mai e atât de bun. Bateriile sunt reîncărcabile. Fiecare set are două seturi de baterii de rezervă. Bateriile vor ţine până la şase luni în husele speciale cu care vin, dar noi recomandăm încărcarea lor săptămânală. Nu e mare lucru, fiecare set are un încărcător şi un ştecher universal. Or să se potrivească în orice priză, în oricare parte a lumii. Vă jucaţi puţin cu chestia asta mică, până găsiţi exact partea de ştecher care se potriveşte.

Le arătă. Cei mai mulţi dintre cei din cameră se uitară la aparatul lor preţ de câteva secunde.

— În regulă, oameni buni, să le punem şi să le încercăm. Avem aici comutatorul închis/deschis…

— Cincisprezece kilometri, zici? întrebă Malloy.

— Da, spuse Noonan. Aşa poţi să auzi tot ce facem la sol, în loc să aştepţi să ţi se spună. Sunetul în interiorul căştii de zbor şi nu ar trebui să interfereze prea mult cu ce vorbiţi voi prin intercom. Aici poate fi ataşat un mic întrerupător, iar butonul de control coboară de-a lungul mânecii până la palmă, aşa că poţi să-l opreşti şi să-l porneşti. Are şi un mod în care doar asculţi. E aici, în a treia poziţie.

— Bine, observă sergentul Nance. E bine să ştii ce se întâmplă la sol.

— Ba bine că nu. Dacă băieţii de la sol au nevoie de o evacuare, sunt deja la jumătatea drumului înainte să mă chemaţi voi, sublinie şi colonelul Malloy. Cred că-l păstrăm, Tim.

— E încă experimental. Cei de la E-Systems spun că mai are vreo câteva bube, dar nimeni nu le-a găsit încă. Sistemul de încriptare e ultimul răcnet, pe o sută douăzeci şi opt de biţi, continuu, sincronizat după setul maşter, dar ierarhizat astfel încât, dacă un set se prăbuşeşte, altul îi preia automat funcţiunile. Băieţii şi fetele de la Fort Meade probabil că pot să-i spargă codurile, dar numai la douăsprezece ore după ce l-ai folosit.

— E vreo problemă cu introducerea în aparate de zbor – interferenţe cu vreun sistem de la bord? întrebă locotenentul Harrison.

— Din câte ştim, nu. A fost testat pe Night Hawk şi pe Night Stalker la Fort Bragg. Nu s-a descoperit nici o problemă.

— Să verificăm şi asta, spuse pe loc Malloy.

Învăţase că nu era bine să te încrezi în aparatura electronică.

— Şi, în plus, era un pretext ideal pentru a se ridica de la sol cu Night Hawk-ul lui.

— Sergent Nance, la elicopter!

— Înţeles, domnule colonel.

Sergentul se ridică şi o porni spre uşă.

— Tim, tu stai aici. Am să îl încerc şi înăuntru şi afară, iar pe urmă am să fac şi o verificare de bătaie.

Treizeci de minute mai târziu, Night Hawk-ul făcea ture în jurul Herefordului.

— Cum se aude, Noonan?

— Perfect, Bear.

— În regulă, e bine, suntem la vreo... unşpe mile depărtare şi te aud de parcă ai fi vizavi. Radiourile astea digitale merg bine, nu?

— Absolut.

Noonan intră în maşină şi confirmă faptul că nici carcasa Faraday a acesteia nu avea vreun efect asupra performanţelor. Reieşi că radioul continua să se audă foarte bine la peste optsprezece kilometri, sau unsprezece mile, ceea ce nu era rău deloc, se gândiră ei, pentru o chestie cu o baterie de mărimea a două monede de un sfert şi o antenă cât o jumătate de scobitoare.

— Bear, cu asta coborârile cu coarda lungă vor fi mai uşoare.

— Cum aşa, Noonan?

— Păi, băieţii de la capătul funiei or să-ţi poată spune când eşti prea sus sau prea jos.

— Noonan, la ce crezi că e bună percepţia în profunzime? veni răspunsul iritat.

— Am înţeles, Bear, râse agentul FBI.

28
ÎN PUNĂ ZI

Banii simplificau totul. În loc sa fure camioanele, le puteau cumpăra cu cecuri la purtător emise din cont, cu ajutorul unei persoane cu acte falsificate, care mai şi fusese deghizată. Camioanele erau vehicule mari, suedeze, marca Volvo, drepte, sau camioane nearticulate, cu prelate pe care scria mare numele unei firme care nu exista în realitate.

Camioanele traversară Marea Irlandei până la Liverpool pe feriboturi comerciale, cu interioarele pline cu cutii de carton pentru frigidere şi trecură prin vama britanică fără probleme. De aici încolo, era doar o problemă de conducere fără depăşirea limitei legale de viteză. Camioanele rulară în formaţie strânsă prin ţinuturile de vest şi sosiră în apropiere de Hereford chiar înainte de amurg. Acolo, într-un punct stabilit dinainte, parcară toate. Şoferii coborâră la echivalentul local al unui popas pentru autocamioane şi se îndreptară cu toţii spre cârciumă.

Sean Grady şi Roddy Sands veniseră în aceeaşi zi cu avionul. Trecuseră prin controlul de vamă de la Gatwick cu nişte acte false care se dovediseră viabile în nenumărate rânduri şi care dovedeau încă o dată că ofiţerii britanici de la Imigraţie erau orbi, surzi şi muţi. Amândoi închiriară maşini cu cărţi de credit false şi porniră spre vest, spre Hereford, mergând pe un traseu prestabilit şi sosind la aceeaşi cârciumă înaintea camioanelor.

— Vreo problemă? îi întrebă Grady pe gemenii Barry.

— Nici una, răspunse Sam, confirmat şi de Peter.

Ca de obicei, membrii unităţii lui dovediseră sânge rece, în ciuda emoţiilor dinaintea misiunii pe care le încercau cu toţii. Curând, toată lumea era acolo şi două grupe, una de şapte şi alta de opt oameni, se aşezară în separeuri şi sorbeau din berea Guiness, discutând în linişte. Pentru obişnuiţii cârciumii, prezenţa lor nu însemna nimic nelalocul lui.

— Lucrează foarte bine, îi spuse Malloy lui Noonan. E-Systems, zici?

— Foarte bună aparatură. La echipa de Salvare am folosit o grămadă de aparate făcute de ei.

Puşcaşul marin dădu din cap.

— Da, la fel şi la Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale. Dar eu prefer lucrurile care sunt controlabile prin cabluri şi liţe.

— Da, domnule colonel, dar e cam greu să luăm două pahare de plastic şi să întindem o aţă din elicopter, nu?[4]

— Să ştii că nu e un sistem atât de înapoiat, Tim.

Îşi permise un zâmbet.

— Niciodată nu am avut nevoie de ajutor ca să fac o deplasare cu un fir lung.

— Eşti foarte bun la asta, spuse Noonan, sorbind din bere. De cât timp zbori pe elicoptere?

— De douăzeci de ani. Fac douăzeci şi unu în octombrie. Ştii, e ultimul stil care se mai poate numi zbor. La avioanele astea rapide şi noi, computerul se gândeşte dacă ce faci e bine, înainte să îţi preia comanda. Eu mă joc cu computere, jocuri, *e-mail* şi altele la fel, dar al dracului să fiu dacă le las vreodată să zboare în locul meu!

Evident, era lăudăroşenie sau aproape... îşi zise Noonan. Mai devreme sau mai târziu, forma asta a progresului va atinge şi aparatele astea, iar piloţii vor cârti, dar până la urmă vor fi nevoiţi să accepte, continuând să zboare, probabil mai în siguranţă şi cu rezultate mai bune.

— Aştept chiar acum o scrisoare de la şefii mei, adăugă locotenent-colonelul.

— Da? Pentru ce?

— Concurez pentru postul de ofiţer comandant pe VMH-1.

— Vrei să-l plimbi pe preşedinte?

Malloy confirmă din cap.

— La ora actuală, slujba asta o are Hank Goodman, dar i-au mai pus o stea şi trebuie să se mute. Şi se pare că cineva a aflat că sunt bun la manevrat maneta asta.

— Nu e cine ştie ce, spuse Noonan.

— E plictisitor, din păcate. Întotdeauna drept, lin, nu te distrezi deloc, îşi permise puşcaşul marin să se arate dezgustat.

Pentru un căpitan de zbor, să zbori pe VMH-1 era o mare onoare, iar comanda acestui elicopter era modul în care Corpul îţi arăta câtă încredere are în tine.

— Ar trebui să aflu în cam două săptămâni. Ar fi frumos să văd

[4] Aluzie la jucăria compusă dintr-un fir bine întins de aţă sau nylon, care uneşte două membrane la fel de bine întinse şi prin intermediul căreia se poate transmite vocea de la un capăt la altul (n.tr.).

iar pe viu un meci al lui Redskins.

— Ce avem mâine?

— Chiar înainte de prânz, exersăm lansarea la altitudine joasă, iar după-amiază – hârţogărie. Trebuie să completez o tonă de hârtii pentru Forţele Aeriene. Din păcate, aparatul ăsta e al lor şi sunt destul de amabili să-l întreţină şi să-mi dea un echipaj de zbor bun. Dar pot să pun pariu că piloţii de pe avioanele de linie nu sunt chinuiţi cu aşa ceva.

Ticăloşii ăia aveau noroc, singura lor treabă era să zboare, deşi aveau un stil de zbor mai puţin palpitant decât uscarea vopselei sau creşterea ierbii.

Chavez încă nu se obişnuise cu umorul britanic şi, drept urmare, era plictisit la culme de serialele de la posturile locale. Avea şi cablu, pe care prindea History Channel, care devenise favoritul lui. Nu şi al lui Patsy.

— Una singură, Ding, îi spuse ea.

Acum, că naşterea se apropia, îşi dorea să aibă un soţ treaz în orice clipă şi asta însemna cel mult o bere pe seară.

— Bine, iubito.

Ce uşor le e femeilor să-ţi impună, îşi zise Domingo, privind halba aproape goală şi dorindu-şi încă una. Era minunat să bei bere în club şi să discuţi problemele într-o ambianţă confortabilă, neoficială şi, în general, să păstrezi contactul cu oamenii tăi – dar în clipa asta nu voia să fie mai departe de cincisprezece metri de soţia lui; când se aflau departe, ea avea oricum numărul lui de pager. Copilul se întorsese cu capul în jos – ce-o mai fi însemnând şi asta? – şi asta însemna că naşterea era iminentă. Totuşi, ce o fi şi cu întoarcerea asta? Oricum, asta însemna că nu avea voie la mai mult de o bere pe seară, deşi putea să rămână cât se poate de treaz şi cu trei… poate chiar patru…

Stăteau împreună în două fotolii lipite. Ding încerca să se uite la TV şi în acelaşi timp să citească nişte documente informaţionale. Era un lucru de care părea capabil, spre nelinişstea uimită a soţiei lui, care citea dintr-o revistă medicală şi făcea însemnări pe marginile hârtiei lucioase.

La casa lui Clark se întâmpla cam acelaşi lucru, deşi acolo o casetă cu un film fusese introdusă în video şi acum era rulată.

— Ceva nou la birou? întrebă Sandy.

La birou, îşi zise John. Nu vorbea aşa pe vremea când el se

întorcea de pe teren. Nu, pe vremea aia îl întreba: „Eşti teafăr?” întotdeauna îl întreba cu o nuanţă de îngrijorare, pentru că, deşi el nu-i spusese niciodată – mă rog, aproape niciodată – despre ce făcea el teren, Sandy ştia că era ceva foarte diferit de şederea la un birou. Da, încă o confirmare că ajunsese şi el un conţopist nenorocit. *Mulţumesc, iubito,* îşi spuse el.

— Nu, nu chiar, răspunse el. Dar la spital?

— Un accident de maşină chiar după prânz. Nimic important.

— Cum se descurcă Patsy?

— O să fie un doctor foarte bun după ce o să înveţe să se relaxeze mai mult. Dar să nu uităm că eu sunt la Urgenţe de douăzeci şi ceva de ani. Ea ştie teorie mult mai multă ca mine, dar trebuie să înveţe ceva mai bine partea practică. Ştii şi tu însă că o să se descurce foarte bine.

— Te-ai gândit vreodată că ai fi putut fi şi tu medic? o întrebă soţul ei.

— Cred că aş fi putut, dar… pe vremea aceea nu prea era timpul potrivit, nu-i aşa?

— Şi copilul?

Asta o făcu pe Sandy să zâmbească.

— E nerăbdătoare, aşa cum eram şi eu. Ajungi până acolo încât vrei să se întâmple odată, ca să scapi.

— Probleme?

— Nu. Doctorul Reynolds e foarte bun, iar Patsy se descurcă foarte bine. Eu nu sunt sigură că sunt pregătită să ajung bunică, adăugă Sandy, râzând.

— Ştiu ce vrei să spui, iubito. Deci, ne putem aştepta în orice clipă?

— Copilul s-a întors în jos ieri. Asta înseamnă că băiatul e pregătit.

— Băiatul? întrebă John.

— Aşa par să gândească toţi, dar o să aflăm când iese.

John mormăi. Domingo insistase că *trebuia să fie un băiat, la fel de frumos şi de bilingv ca tatăl lui, jefe*[5]*,* adăugase el de fiecare dată cu un zâmbet. Ding era deştept – tipul care învăţa cel mai repede din câţi îi fusese dat să vadă. Se ridicase dintre tinerii sergenţi de la infanterie, la 11-Bravo, US Army, până la poziţia de respectat ofiţer operativ al CIA, având şi un masterat la Universitatea George Mason… iar acum se gândea serios să-şi dea doctoratul în doi ani, poate la Oxford, spusese Ding

[5] Şefule (în spaniolă) (n.tr.).

săptămâna asta, dacă ar putea aranja să-şi ia ceva timp liber. Asta ar fi fost lată rău! Un *chicano*[6] din vestul L.A.-ului, cu pălăria aia pătrată de Oxford! Mâine-poimâine îl vedeai cu docenţa în buzunar şi atunci să te ţii. John râse, sorbi o gură de Guinness şi îşi mută atenţia înapoi spre televizor.

Popov îşi spuse că trebuia să se uite şi el. Era din nou în Londra, se cazase la un hotel de clasă medie, format dintr-un şir de case identice, lipite unele de altele, renovate. Pe asta trebuia s-o urmărească. Ar fi fost o premieră în istoria terorismului. Aveau un plan, deşi sugerat de Bill Henriksen, dar Grady îmbrăţişase ideea şi în mod sigur părea un concept tactic solid, câtă vreme ştiau când trebuia să se oprească şi să fugă. În orice caz, Dimitri voia să vadă ce se întâmplă, să ştie dacă putea să sune la bancă şi să recodifice banii ca să fie vărsaţi în contul lui, iar apoi… să dispară când voia. Lui Grady nu-i trecuse prin cap că existau cel puţin doi oameni care aveau acces la fondurile transferate. Poate că Sean e un suflet plin de încredere, îşi spuse Popov, oricât de ciudat ar fi sunat această expresie. Acceptase foarte repede contactul cu fostul lui prieten din KGB şi, deşi trecuse de cele două teste importante, cu banii şi cocaina, o dată ce acestea fuseseră transferate, trecuse la acţiunea promisă. Era remarcabil acum că Popov îşi putea permite să se gândească la asta. Dar o să-şi ia Jaguarul de lux închiriat şi va merge să vadă. N-ar trebui să fie prea greu, îşi zise el şi nici prea periculos, dacă o făcea cum trebuia. Şi cu acest gând dădu peste cap ultima picătură de Stalichnaya din seara aceea şi stinse lumina.

În dimineaţa aceea se treziră la aceeaşi oră. Domingo şi Patricia într-o casă, John şi Sandra în alta, deschiseră ochii la 5.30, atunci când sună ceasul. Ambele cupluri îşi efectuară programul de dimineaţă ca să se încadreze în orarul zilei. Femeile urmau să fie la spital la 6.45, pentru serviciul care dura între 7.00 şi 15.00, în schimbul de zi din salonul de Urgenţe şi, de aceea, în ambele case partea feminină intra prima la baie, pe când bărbaţii se duceau în bucătărie, umplând cafetierele şi pornindu-le, apoi culegând de la uşă ziarele de dimineaţă şi deschizând radiourile pe BBC, pentru ştirile de dimineaţă. Peste douăzeci de minute, băile şi ziarele erau în stăpânirea soţilor, iar după alte cincisprezece minute cele două cupluri se aşezau la

[6] Cetăţean american de origine mexicană (n.tr.).

micul dejun, în bucătărie – deşi, în cazul lui Domingo, asta însemna o a doua ceaşcă de cafea, pentru că, de obicei, îşi lua micul dejun împreună cu oamenii lui, după antrenamentul fizic de dimineaţă. În casa Clark, Sandy făcea un experiment cu roşii prăjite, o delicatesă locală pe care încerca s-o înveţe, dar pe care soţul ei o respinse hotărât, pe motiv că era cetăţean american. La 6.20 trebuia ca femeile să se îmbrace în uniformele corespunzătoare, bărbaţii să facă la fel şi curând după aceea plecau cu toţii de acasă, ca să îşi înceapă activităţile diferite de peste zi.

Clark nu se mai antrena cu echipele. În sfârşit, recunoscuse în sinea lui că era prea bătrân ca să mai ţină ritmul cu ei, dar se arăta în acelaşi loc şi făcea acelaşi program zilnic. Nu era foarte diferit de ce făcuse pe când era la SEAL, deşi fără turele de înot – era şi aici un bazin, dar prea mic. În schimb, alerga trei mile. Da, dar echipele făceau cinci… şi, recunoscu el ruşinat, într-un ritm mult mai alert. Clark ştia că pentru un bărbat la vârsta lui era într-o formă fizică excepţională, dar îi era tot mai greu, pe zi ce trecea, să se menţină în această formă, iar următoarea piatră de hotar în drumul personal spre moarte avea pe ea numărul şaizeci. I se părea foarte ciudat că nu mai era tânărul tare ca stânca aşa cum fusese când se căsătorise cu Sandy. I se părea că cineva îl deposedase de ceva, dar, dacă chiar i se întâmplase asta, nu-şi dădea seama când. Pur şi simplu, într-o zi se uitase în jur şi se trezise altfel decât crezuse. O surpriză deloc plăcută, îşi spuse el, încheind cele trei mile. Transpirase şi îl dureau picioarele. Avea nevoie de al doilea duş al zilei.

În drum spre sediu, îl văzu pe Alistair Stanley pregătindu-se să-şi facă exerciţiul de dimineaţă. Al era mai tânăr decât el cu cinci ani şi probabil că încă păstra iluzia tinereţii. Deveniseră buni prieteni. Stanley avea instincte parcă făcute pentru informaţiile de spionaj şi era un ofiţer operativ foarte eficient, în stilul lui ciudat, britanic. Avea ceva din fascinaţia unui păianjen: nu vedeai mare lucru din el, până nu i te uitai direct în ochi. Şi chiar şi atunci, trebuia să ştii dinainte la ce să te uiţi. Era arătos, mereu la patru ace, cu părul încă blond şi zâmbea cu toată gura. Dar, ca şi John, omorâse oameni în misiune şi, tot ca şi John, nu avea coşmaruri pe tema asta. Adevărul este că avea instincte de comandant mai bune ca ale lui Clark, după cum recunoştea şi acesta, dar numai în sinea lui. Amândoi bărbaţii încă erau

competitivi, ca la douăzeci şi ceva de ani şi nici unul nu lăuda pe cineva pe degeaba.

După duş, Clark intră în birou, se aşeză la pupitru şi începu să parcurgă hârtiile venite de cu dimineaţă, blestemând în surdină timpul pierdut şi neuronii consumaţi în chestii imbecile, cum ar fi programarea cheltuielilor. În sertar avea pistolul Beretta de 11,43 mm, dovada că încă nu ajunsese un amărât de funcţionar civil, dar azi nu avea timp nici măcar să se ducă până la poligon şi să-şi exerseze calităţile de luptător care îl făcuseră comandant al lui Rainbow, o poziţie care, culmea ironiei, îl împiedica să demonstreze că încă era apt de asemenea activitate. Doamna Foorgate sosi imediat după ora 8.00, se uită în biroul şefului şi îl văzu încruntat, cum era de fiecare dată când umbla cu hârtiile, apoi se întoarse la masa ei de lucru, verificând pe faxul neinterceptabil dacă sosise ceva care să ajungă urgent la şef. Nu sosise nimic. La Hereford începea o nouă zi.

Treji erau şi Grady cu oamenii lui. Mâncară şi ei obişnuitul mic dejun cu ceai, ouă cu jumări şi pâine prăjită, pentru că micul dejun irlandez tipic se deosebea foarte puţin de cel englez. De fapt, ambele ţări erau prea puţin diferite în obiceiurile lor fundamentale, lucru la care Grady şi oamenii lui nu se gândiseră niciodată. Ambele erau societăţi politicoase şi extrem de ospitaliere cu vizitatorii. Cetăţenii ambelor ţări îşi zâmbeau unii altora, lucrau din greu la slujbă, se uitau la aceleaşi programe TV, citeau aceleaşi pagini sportive şi jucau aproape aceleaşi jocuri care iscau în ambele ţări adevărate patimi naţionale şi, în plus, beau cantităţi similare din aceleaşi feluri de bere în cârciumi pe care cu greu le-ai fi putut diferenţia. Nici măcar după siglele şi numele lor.

Dar mergeau la biserici diferite şi aveau accente diferite, care străinilor li se păreau foarte asemănătoare. O parte importantă a vieţii cotidiene era să remarci aceste deosebiri, dar televiziunea globală schimba toate astea, încet-încet. Un vizitator venit din timp, de acum cincizeci de ani, ar fi remarcat multele americanisme care intraseră în limba vorbită, dar pe care contemporanii nu le observau deloc. Era o situaţie comună ţărilor cu mişcări revoluţionare. Deosebirile erau foarte mici pentru observatorii exteriori, dar pentru cei care doreau schimbarea ele erau hiperbolizate, până la gradul în care Grady şi oamenii lui considerau similitudinile cu Anglia un simplu camuflaj care îi

ajuta în operaţiuni şi nu lucruri comune care puteau să le apropie mai mult popoarele. Oameni cu care ar fi putut foarte bine să bea o bere împreună şi să chibiţeze la un meci de fotbal de calitate erau pentru ei mai îndepărtaţi decât marţienii şi, prin urmare, meritau să fie ucişi. Erau nişte obiecte, nu nişte „cumetri”. Oricât de nebunească ar fi părut această concepţie unui terţ neutru şi obiectiv, ea era atât de adânc inoculată în ei, încât nici nu ştiau că exista, după cum nu ştiau nici de aerul din jurul lor, din acea dimineaţă senină, în timp ce urcau în camioane şi autoturisme, pregătindu-se pentru misiunea din acea zi.

La 10.30, Chavez şi echipa lui intrară în poligonul acoperit, pentru a exersa tirul de precizie. Înăuntru se afla Dave Woods, care plasase lăzile cu muniţie la locul lor, la îndemâna membrilor Echipei-2. Ca şi înainte, Chavez se decise să lucreze cu pistolul, nu cu MP-10-le, care era mai uşor de folosit şi cu care oricine avea doi ochi în bună stare şi un deget sănătos putea să tragă bine. Drept rezultat, dădu la o parte muniţia de 10 mm şi trase spre el două cutii cu gloanţe de 11,43 americane Federal „Hydra-Shok”, muniţie de prim rang, cu un canal central uriaş, în care puteai să-ţi amesteci un nes – sau cel puţin aşa părea când te uitai în el.

Locotenent-colonelul Malloy şi echipajul lui de zbor format din locotenentul Harrison şi sergentul Nance intrară în poligon pe când Echipa-2 începea să tragă. Erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră standard Beretta M9 şi trăgeau cu gloanţe cu cămaşă completă de metal, aşa cum cerea Convenţia de la Haga – America nu semnase niciodată tratatul internaţional care stabilea în detaliu ce se cădea şi ce nu se cădea să faci pe câmpul de luptă, dar oricum America trăia după aceste reguli. Oamenii de la operaţiunile speciale de la Rainbow foloseau o muniţie diferită, mai eficientă, pe principiul că nu se găseau pe un câmp de bătălie, ci aveau de-a face mai degrabă cu nişte criminali, care nu meritau solicitudinea cuvenită unor inamici mai bine organizaţi şi îmbrăcaţi în uniformă. Oricine se gândea mai bine la problema asta o găsea puţin cam deplasată, dar ştiau că nu exista nici o regulă de bun-simţ şi trăgeau cu gloanţele pe care le primiseră. În cazul militarilor de la Rainbow, nu mai puţin de o sută de gloanţe pe zi. Malloy şi echipajul lui trăgeau probabil cam cincizeci de gloanţe pe săptămână, dar nimeni nu le cerea să fie trăgători, iar prezenţa lor aici era mai mult din curtoazie. Malloy

se dovedi a fi un excelent trăgător, deşi trăgea cu o singură mână, în maniera de pe vremuri din armata americană. Harrison şi Nance foloseau postura Weaver, mai modernă, cu ambele mâini pe armă. Lui Malloy îi era dor de pistolul lui de 11,43 din tinereţe, dar serviciile armate americane trecuseră la calibre mai mici, ca să dea satisfacţie prietenilor din NATO, deşi acestea făceau găuri mai mici în inamicul în care trăgeai.

Fetiţa se numea Fiona. Mai avea puţin până să împlinească cinci ani şi căzuse dintr-un leagăn la grădiniţă. Pielea îi era zgâriată de aşchiile de lemn, dar exista temerea că îşi rupsese osul radius de la antebraţul stâng. Sandy Clark îi luă mâna şi copila urlă. O manevră foarte încet şi cu grijă, dar intensitatea plânsului nu se schimba. Nu, nu era rupt... dar era posibil să aibă o fisură pe partea convexă. Deşi probabil că nu era nici măcar asta.

— Să-i facem o radiografie, propuse Patsy, dându-i copilului o acadea.

Trucul funcţiona la fel de bine în Anglia ca şi în America. Lacrimile se opriră şi copila se folosi de dinţi şi de mâna dreaptă, validă, ca să rupă învelişul de plastic, apoi băgă acadeaua în guriţă. Sandy se folosi de un tifon umezit pentru a-i spăla braţul. Nu era nevoie de aţele, erau doar câteva zgârieturi urâte, pe care le va trata cu antiseptice şi le va acoperi cu doi plasturi mari.

Aceasta secţie de Urgenţe nu era omologă celor din Statele Unite. În primul rând, era la ţară şi şansele erau mai mici să dai de o rană gravă – avuseseră săptămâna trecută un fermier care aproape că îşi tăiase mâna cu o maşinărie agricolă, dar Sandy şi Patsy nu fuseseră de serviciu. În comparaţie cu o zonă americană similară, erau mai puţine accidente auto grave, pentru că englezii, în ciuda drumurilor lor înguste şi a limitelor de viteză mai mari, păreau să conducă mai prudent decât americanii, fapt care le cam nedumerea pe cele două americance. Una peste alta, serviciile aici erau foarte civilizate. După standardele americane, spitalul avea prea mult personal, ceea ce făcea ca încărcarea fiecăruia să fie rezonabilă spre uşoară, ceea ce iarăşi le nedumerea pe cele două femei din State. Zece minute mai târziu, Patsy se uita la radiografie şi vedea că antebraţul Fionei era în regulă. Treizeci de minute după aceea, fetiţa era trimisă înapoi la grădiniţă, unde era ora

prânzului. Patsy se aşeză la birou şi se întoarse la lectura ultimului număr din *The Lancet,* în vreme ce mama ei se întorcea la recepţia înaltă, ca să discute cu o colegă. Ambele îşi doreau, culmea, să aibă mai mult de lucru, deşi asta însemna suferinţă pentru o persoană pe care nu o cunoşteau. Sandy Clark îi făcu prietenei ei englezoaice observaţia că nu văzuse nici o rană de glonţ de când se afla în Anglia. În spitalul ei din Williamsburg, Virginia, aveau aproape un asemenea caz pe zi, fapt care le îngrozi pe colege, dar care făcea parte din regimul obişnuit al unei surori medicale americane de la Urgenţă.

Hereford nu era tocmai o comunitate somnoroasă, dar traficul rutier nu făcea din oraş o metropolă. Grady se găsea în maşina lui închiriată, urmând camioanele în drum spre obiectiv şi mergând mai încet decât de obicei, pe banda cea mai din stânga, pentru că se aşteptase la un trafic mult mai dens şi, prin urmare, la un drum mult mai lung în timp. S-ar fi putut deplasa mai repede, începând misiunea mai devreme, dar era un tip metodic. Planul întocmit trebuia respectat cu scrupulozitate. Astfel, toată lumea ştia ce şi când trebuia să se întâmple, lucru de bun simţ într-o operaţiune. Pentru lucrurile neaşteptate, fiecare membru al echipei avea un telefon celular aranjat să formeze rapid numerele celorlalţi. Sean îşi închipuia că erau la fel de bune ca radiourile tactice pe care le aveau soldaţii.

Iată spitalul, aflat pe fundul unei văi line. Parcarea nu părea prea aglomerată. Poate că nu aveau prea mulţi pacienţi în paturi, sau poate că vizitatorii se duseseră să mănânce, urmând să se întoarcă la scumpii lor bolnavi.

Dimitri trase maşina închiriată la marginea drumului şi opri. Era la cam o jumătate de kilometru de spital. De pe vârful dealului, vedea ambele intrări şi pe cea din faţă şi pe cea laterală, pentru secţia de urgenţe. După ce coborî geamurile acţionate electric, opri şi motorul. Aştepta să vadă ce se va întâmplă mai departe. În spate, avea un binoclu ieftin de 7x35, cumpărat la aeroport Se decise să-l scoată. Lângă el, pe scaun, se afla celularul, pentru cazul că ar fi avut nevoie de el. Văzu trei camioane grele trăgând aproape de spital, în poziţii mult mai apropiate decât a lui, dar, ca şi locul acesta, numai bune ca să acopere intrarea principală şi pe cea de urgenţă.

Abia atunci îi trecu lui Popov prin minte un gând fugar. De ce

să nu-l sune pe individul ăla, Clark şi să-l avertizeze de ce se va întâmpla? El, Popov, nu voia ca oamenii ăştia să mai fie în viaţă în seara asta, nu? Dacă ei nu scăpau cu viaţă, el avea peste cinci milioane de dolari şi atunci putea să dispară cine ştie unde. Insulele din Marea Caraibilor îl atrăgeau tare, se uitase peste nişte pliante turistice. Aveau oarecari reminiscenţe britanice: o poliţie cinstită, cârciumi, oameni prietenoşi, plus o viaţă liniştită, fără grabă; erai destul de aproape de America, puteai să călătoreşti până acolo ca să îţi administrezi fondurile, oricare ar fi fost schema de investiţii pe care o aleseseşi…

Dar mai bine nu! Exista o mică şansă ca Grady să scape din afacerea asta şi Popov nu avea nici un chef să fie vânat prin lume de irlandezul ăsta apucat şi nestăpânit. Nu, era mai bine ca totul să se întâmple fără amestecul lui, aşa că rămase în maşină, cu binoclul în poală, ascultând muzică clasică pe una dintre frecvenţele BBC-ului.

Grady ieşi din Jaguarul lui. Deschise portbagajul, scoase din el pachetul şi vârî cheile în buzunar. Timothy O'Neil ieşi şi el din vehiculul lui – alesese un *coupe* mic – şi rămase tăcut, aşteptând să i se alăture ceilalţi cinci oameni. Lucru pe care aceştia îl făcură în câteva minute. Timmy ridică telefonul celular şi apăsă pe numărul unu al formării rapide. La o sută de metri depărtare, telefonul lui Grady începu să târâie.

— Da?

— Suntem gata, Sean.

— Atunci, daţi-i bătaie. Şi noi suntem gata. Succes, băiete!

— Foarte bine, pornim.

O'Neil purta o salopetă maronie de lucrător de livrări la domiciliu. Se îndreptă spre intrarea laterală a spitalului, purtând o cutie mare de carton, urmat de alţi patru bărbaţi în haine civile şi purtând cutii de mărime similară. Dar de altă culoare.

Popov se uită supărat în oglinda retrovizoare. O maşină de poliţie trase la marginea şoselei, iar câteva secunde mai târziu un poliţist se apropie de maşina lui.

— Aveţi vreo problemă, domnule? întrebă poliţistul.

— Nu, nu tocmai. Am chemat compania de închirieri şi îmi trimit pe cineva.

— Ce s-a întâmplat? insistă poliţistul.

— Nu sunt sigur. Motorul a început să meargă prost şi m-am

gândit că nu ar fi o idee rea să îl opresc. Oricum, repetă rusul, am chemat compania şi îmi trimit pe cineva să-l repare.

— Atunci este foarte bine, spuse poliţistul, întinzându-şi oasele.

Se părea că mai degrabă oprise ca să ia o gură de aer proaspăt decât să ajute un automobilist eşuat la margine de drum. *Putea să-şi găsească alt moment,* se gândi Popov.

— Pot să vă ajut cu ceva? spuse funcţionara de la recepţie.

— Am o livrare de făcut pentru doctoriţa Chavez şi pentru doamna asistentă… – şi se uită în jos spre bucăţica de hârtie de pe pachet, lucru care i se păru foarte deştept – Clark. Sunt la serviciu după-amiaza asta? întrebă Timmy O'Neil.

— Mă duc să le aduc, spuse funcţionara cu solicitudine, îndreptându-se spre salonul de primire.

Soldatul IRA strecură o mână pe sub capacul cutiei, pregătit să o deschidă brusc. Se întoarse spre ceilalţi patru care aşteptau la coadă, politicoşi, în spatele lui şi le făcu semn din cap. O'Neil îşi frecă nasul, iar unul dintre ei, numit Jimmy Carr, ieşi pe alee. Acolo se afla o maşină de poliţie, un Range Rover alb cu o dungă portocalie. Poliţistul din maşină mânca un sandviş. Îşi lua prânzul într-un loc convenabil, ceea ce americanii numeau „la coteţ", adică îşi omora timpul, neavând nimic de făcut. Poliţistul văzu la intrarea pentru urgenţe un bărbat cu ceea ce părea a fi o cutie cu flori. Alţi câţiva tocmai intraseră cu nişte cutii asemănătoare; aici era un spital, iar lumea duce flori celor internaţi… totuşi… omul cu cutia aia albă prea se holba la maşina lui de poliţie. Mulţi se uitau la maşinile astea, dar poliţistului i se treziră instinctele profesionale.

— Eu sunt doctoriţa Chavez, spuse Patsy.

O'Neil văzu că era aproape la fel de înaltă ca el şi cu o sarcină foarte avansată, evidenţiată pe sub halatul de laborator scrobit.

— Aveţi ceva pentru mine?

— Da, doamnă doctor, am.

Apoi se apropie şi o altă femeie. Asemănarea cu doctoriţa era izbitoare de la prima privire. Nu puteau fi decât mamă şi fiică. Iar asta însemna că venise momentul…

O'Neil scoase capacul cutiei şi dădu la iveală AKM-ul. Uitându-se la armă, nu văzu ochii larg deschişi, şocaţi, ai celor două femei din faţa lui. Mâna lui dreaptă scoase unul dintre

încărcătoare şi îl înfipse în armă. Apoi schimbă mâinile şi prinse mânerul de pistol al armei, în vreme ce cu stânga trăgea percutorul în poziţie de tras. Operaţiunea nu dură mai mult de două secunde.

Patsy şi Sandy îngheţară, aşa cum se întâmplă cu mai toţi oamenii puşi în faţa unor arme. Aveau ochii mari şi erau în continuare şocate. La stânga lor, cineva strigă. În spatele omului de la livrări, alţi trei aveau acum în mâini arme identice şi se îndreptaseră cu faţa spre exterior, ţintind spre celelalte persoane din zona de primire. O zi obişnuită din secţia de Urgenţe se transformase brusc în ceva radical diferit.

Afară, Carr îşi deschise cutia, zâmbind în timp ce ţintea spre maşina de poliţie aflată la şapte metri distanţă.

Motorul mergea. Poliţistul avu primul impuls să fugă şi să raporteze. Cu mâna stângă, trase maneta în marşarier şi apăsă brusc pe accelerator. Maşina făcu un salt în spate.

Riposta lui Carr fu automată. Arma fu ridicată. Armare, ţintire, apăsare pe trăgaci, cincisprezece focuri trase în parbrizul automobilului. Rezultatul fu imediat. Roverul se deplasase până atunci înapoi într-o linie oarecum dreaptă, dar acum se clătină spre dreapta şi se opri în zidul de cărămidă al spitalului. Acolo se opri de tot, pentru că nimic nu mai apăsa acceleraţia. Carr sprintă până acolo şi văzu că numărul total al poliţiştilor scăzuse cu unu, ceea ce pentru irlandez nu era o mare pierdere.

— Ce-a fost asta?

Era poliţistul îndatoritor aflat pe marginea drumului. Popov nu avu nevoie să-şi pună întrebări retorice. Nu aveai cu ce să confunzi o rafală de armă automată. Întoarse capul şi văzu maşina de poliţie – la fel ca cea în care venise el – pornind cu un scrâşnet şi apoi oprind, după care zări un om mergând spre ea, uitându-se înăuntru şi depărtându-se.

— Al naibii să fiu!

Dimitri Arkadeevici rămase liniştit, privindu-l pe poliţistul care se oprise să-i ofere un ajutor de care nu avea nevoie. Omul alergă spre maşină, intră rapid şi scoase microfonul radioului. Popov nu auzea ce spunea, dar nici nu avea nevoie.

— Le-am luat, Sean, îi spuse vocea lui O’Neil.

Grady confirmă primirea informaţiei, apăsă pe butonul de

închidere şi pe cel care-i făcea apelul spre telefonul lui Peter Barry.

— Da?

— Timothy a pus mâna pe ele. Situaţia pare să fie sub control.

— Bine.

Şi convorbirea asta era terminată. Sean apăsă pe altă tastă.

— Sunt Patrick Casey. Am pus stăpânire pe spitalul municipal Hereford. Le ţinem ostatice pe doctoriţa Chavez şi pe sora Clark, plus numeroase alte persoane. Îi vom elibera pe ostatici numai dacă ne vor fi îndeplinite cererile. Dacă nu vor fi îndeplinite, atunci vom considera necesar să ucidem din ostatici, până când veţi înţelege eroarea pe care o comiteţi. Cerem să fie eliberaţi toţi deţinuţii politici din închisorile Albany şi Parkhurst de pe Insula Wright. Atunci când vor fi eliberaţi şi vom vedea eliberarea lor la televizor, vom părăsi zona. Aţi înţeles?

— Da, am înţeles, răspunse sergentul.

Nu înţelesese, dar avea o înregistrare a convorbirii şi avea să înainteze informaţia cuiva care avea s-o priceapă.

Carr preluă intrarea pentru cazuri de urgenţă, iar gemenii Barry, Peter şi Sam, merseră prin clădire spre intrarea principală. Acolo era deja un început de haos. Împuşcăturile iniţiale ale lui Carr nu fuseseră auzite prea bine, iar cei mai mulţi îşi întorseseră capetele în direcţia aproximativă a zgomotului şi, nevăzând nimic, se întorseseră la treburile lor. Responsabilul cu securitatea spitalului, un bărbat de cincizeci şi cinci de ani, care purta ceva ce semăna cu o uniformă de poliţist, se îndrepta şi el spre intrarea principală a spitalului, dar îi văzu pe gemeni venind spre el, cu armele în mână. Poliţistul aflat la pensie mai apucă să spună „ce mai e şi asta?”, reacţia obişnuită a poliţistului britanic, înainte ca o mişcare din ţeava unei arme să-l convingă să ridice mâinile şi să tacă. Sam îl luă de guler şi îl trase în holul principal. Abia atunci oamenii văzură armele. Unii se apucară să strige, alţii, puţini, fugiră spre uşi, reuşind să iasă toţi, fără să fie împuşcaţi, pentru că gemenii Barry aveau destul de lucru, oricum.

Apelul radio al poliţistului de la margine de drum generă o reacţie mai puternică decât apelul telefonic al lui Grady, mai ales că acesta raportă că un poliţist fusese împuşcat şi probabil omorât în maşina lui. Prima reacţie a superintendentului local fu

să-şi convoace toate unităţile mobile în zona din jurul spitalului. Doar jumătate din oameni aveau arme de foc, în majoritatea lor revolvere Smith Wesson, care nu ar fi reuşit nici pe departe să facă faţă pistoalelor mitralieră ale atacatorilor. Moartea poliţistului fu constatată atunci când, deşi parcat lângă spital, acesta nu raportă prezent, în ciuda multelor apeluri de la radioul poliţiei.

Orice secţie de poliţie din lume avea reacţii prestabilite la diverse tipuri de urgenţă. Aceasta avea un dosar pe care scria „Terorism”, iar superintendentul îl scoase, deşi îl cunoştea pe de rost, doar ca să se asigure că nu uitase nimic. Numărul care trebuia format de urgenţă era de la Home Office. Raportă puţinul pe care îl ştia unui funcţionar civil de rang înalt, adăugând că lucra la strângerea de noi informaţii şi că va reveni cu alt raport.

Clădirea Ministerului de Interne, aflată aproape de Palatul Buckingham, îi găzduia pe birocraţii care supravegheau aproape orice aspect al vieţii din Insulele Britanice. Asta includea impunerea legii. Şi în acea clădire se afla un dosar de procedură, care fu scos la lumină. Aici se afla o pagină nouă cu un număr nou.

— Patru-doi-trei-trei, spuse Alice Foorgate, ridicând receptorul.

Era linia folosită exclusiv pentru traficul vocal deosebit de important.

— Cu domnul Clark, vă rog.

— Da. Vă rog să aşteptaţi puţin. Domnule Clark, aveţi o convorbire pe treizeci şi trei, spuse ea în interfon.

— Aici John Clark, spuse Rainbow Six, după ridicarea receptorului.

— Sunt Frederick Callaway, de la Home Office. Avem o posibilă situaţie de urgenţă, spuse funcţionarul civil.

— Bine, unde anume?

— Mă tem că lângă dumneavoastră, la spitalul Hereford. Vocea care a sunat s-a identificat drept Patrick Casey. Este un nume de cod prin care îşi desemnează operaţiunile PERA.

— Spitalul Hereford? întrebă John, simţind că îi îngheaţă mâna pe receptor.

— Exact.

— Staţi o secundă. Vreau ca unul dintre oamenii mei să participe la convorbire.

John puse mâna la microfon.

— Alice, conectează-l imediat pe Alistair pe convorbirea asta!

— Da, John?

— Domnule Callaway, domnul este Alistair Stanley, secundul meu. Vă rog să repetaţi pentru el ceea ce mi-aţi spus mie.

Omul se conformă şi adăugă:

— Vocea a identificat pe nume doi ostatici, o anume soră medicală Clark şi o doamnă doctor Chavez.

— Drace, murmură John.

— Îl trimit pe Peter cu echipa lui, John, spuse Stanley.

— Foarte bine. Altceva, domnule Callaway?

— Deocamdată, asta e tot ce avem. Superintendentul local de la poliţie încearcă în clipa asta să afle mai multe detalii.

— Bine, vă mulţumesc. Dacă aveţi nevoie de mine, mă puteţi găsi oricând la acest număr.

Clark puse receptorul în furcă şi spuse cu năduf o înjurătură în surdină.

Mintea începuse să-i lucreze febril. Oricine strânsese informaţii despre Rainbow, o făcuse cu un anume scop, iar cele două nume nu erau date întâmplător. Era o provocare directă pentru el şi oamenii lui. Se foloseau de soţia şi de fiica lui drept arme. Următorul gând fu să-i transfere comanda lui Stanley, iar următorul... că soţia şi fiica lui erau în pericol de moarte... şi că el era neputincios.

— Dumnezeule, murmură maiorul Peter Covington în telefon. Da, domnule. Trimiteţi-mă acolo.

Se ridică şi intră în sala echipei lui.

— Atenţie, avem ceva de lucru. Toată lumea să fie gata de intervenţie imediat.

Membrii Echipei-1 se ridicară şi porniră spre dulapurile lor. Nu părea să fie un exerciţiu, dar trebuiau să se poarte ca şi cum ar fi fost. Maistrul militar Mike Chin fu primul echipat. Se apropie ca să-şi vadă şeful, care tocmai îşi punea vesta antiglonţ.

— Ce s-a întâmplat, domnule căpitan?

— PIRA. Sunt la spitalul local şi le au ostatice pe nevestele lui Clark şi Ding.

— Ce poveste mai e şi asta? se trezi spunând Chin, clipind des din ochi.

— Exact cum ai auzit, Mike.

— Drace! Oameni buni, pe cai! zise Chin şi se întoarse spre echipă. Nu e nici un fel de exerciţiu.

Malloy alergase deja la elicopter. Sergentul Nance se afla acolo, trăgând de blocatoarele cu steguleţe roşii ale ancorelor şi ridicându-le în aer, pentru ca pilotul să confirme numărul.

— Pare să fie bine, dă-i drumul, domnule locotenent.

— Unu se roteşte, confirmă Harrison, în vreme ce sergentul Nance urca din nou la bord şi îşi punea centura de siguranţă cu mai multe grade de libertate.

După aceea, sergentul se deplasă spre uşa din stânga, ca să verifice coada Night Hawkului.

— Rotorul de la coadă este liber, domnule colonel.

Malloy făcu semn că a înţeles, în timp ce se uita la instrumentele de control al motorului. Apoi porni din nou radioul.

— Comanda, aici Bear, aşteptăm să pornim. Unde vrei să mergem? Terminat.

— Bear, aici Five, se auzi, spre surprinderea lui Malloy, vocea lui Stanley. Ridică-te şi roteşte-te în jurul spitalului municipal. Acolo este locul incidentului.

— Repetă, Five, terminat.

— Bear, avem subiecţi care au ocupat spitalul local. Le ţin ostatice pe doamna Clark şi pe doamna Chavez. Le-au identificat pe amândouă după nume. Ordinul este să te ridici şi să faci ture în jurul spitalului.

— Înţeles. Bear se ridică.

Mâna stângă trase de manetă, ridicând în aer elicopterul Sikorsky.

— Am auzit bine, domnule colonel? întrebă Harrison.

— Sigur ai auzit. Să dea dracu'! spuse puşcaşul marin.

Cineva se cam joacă cu focul, îşi zise Malloy. Se uită în jos şi văzu două camioane plecând în grabă de la bază, îndreptându-se în aceeaşi direcţie cu a lui. Probabil că erau Covington şi Echipa-1, îşi zise el. Reflectând încă puţin, ridică elicopterul Night Hawk la o mie cinci sute de metri, chemă centrul local de control al traficului aerian ca să le spună ce face şi primi un cod de transponder, ca să-l poată urmări cum trebuia.

La faţa locului se aflau patru maşini ale poliţiei, care blocau accesul în parcarea spitalului, dar nu făceau nimic altceva, observă Popov prin binoclu. Poliţiştii doar se uitau, ieşiţi cu toţii din maşini. Doi din ei aveau revolvere, dar nu le îndreptau nicăieri, doar în pământ.

Aflat într-unul dintre camioane, Covington retransmise toate

informaţiile pe care le avea. În celălalt, Chin făcu acelaşi lucru. Toţi militarii erau mai şocaţi decât fuseseră vreodată, pentru că se consideraseră pe ei şi pe familiile lor imuni *ipso facto* la acest soi de treburi, pentru că nimeni nu fusese vreodată destul de nebun ca să încerce aşa ceva. Poţi să mergi la cuşca unui leu şi să-l zgândări cu un băţ, dar nu atunci când între tine şi el nu se află nici o gratie. Şi nu te legi niciodată de puii leului, nu? Dacă vrei să te prindă apusul soarelui viu. Pentru toţi, era o problemă de familie. Atacarea soţiei comandantului Rainbow era o palmă dată tuturor, un act de aroganţă de neînţeles, mai ales că soţia lui Chavez era însărcinată. Ea reprezenta două vieţi nevinovate, ambele legate de unul dintre ai lor, cu care îşi făceau în fiecare dimineaţă exerciţiile şi cu care băuseră ocazional câte o halbă de bere seara – un soldat, un camarad, unul din echipa lor. Îşi porniră toţi radiourile şi îşi puseră armele în poală, lăsându-şi gândurile să hălăduiască, dar nu prea departe.

— Al, trebuie să te las pe tine să conduci operaţiunea asta, spuse John, ridicându-se de la birou şi pregătindu-se să plece.

În cameră erau şi doctorul Bellow şi Bill Tawney.

— Înţeleg, John. Ştii cât de buni sunt Peter şi echipa lui.

Un oftat lung.

— Da.

În clipa aceea, nu erau prea multe de zis. Stanley se întoarse spre ceilalţi.

— Bill?

— S-au folosit de numele de cod corect. „Patrick Casey” nu e cunoscut presei. E un nume prin care ne arată că operaţiunea lor este reală; e folosit de obicei la ameninţările cu bombe. Paul?

— Numirea soţiei şi a fiicei tale este o provocare directă la adresa noastră. Ne spun că ştiu ce e Rainbow, că ştiu cine suntem şi, evident, cine eşti tu, John. Se anunţă a fi experţi şi foarte hotărâţi să obţină ceea ce vor.

Şi psihiatrul clătină din cap.

— Dar dacă sunt într-adevăr de la PIRA, asta înseamnă că sunt catolici. Pot să încerc să lucrez în direcţia asta. Trimiteţi-mă pe mine să stabilesc un contact cu ei, bine?

Tim Noonan era deja în maşina lui personală, cu echipamentul tactic în spate. Pentru el, era simplu. În zona Hereford erau două noduri de telefonie celulară şi fusese la amândouă pe vremea

când îşi exersase *software*-ul de blocare. Mai întâi, merse la cel aflat cel mai departe dintre cele două. Era o formaţie standard, într-o împrejmuire cu gard, cu o rulotă pe maşină. Chiar lângă gard era parcată o maşină. Noonan trase lângă aceasta şi sări afară fără să se mai obosească să încuie. Zece secunde mai târziu, bătea la uşa rulotei.

— Care-i problema? întrebă tehnicianul dinăuntru.

— Sunt de la Hereford. Celula asta este dezactivată chiar acum.

— Zău, cine spune?

— Eu spun!

Noonan se întoarse astfel încât bărbatul să-i vadă teaca cu pistol de la brâu.

— Sună-l pe şeful tău. El ştie cine sunt şi ce fac.

Fără să mai spună ceva, Noonan se duse la panoul principal de alimentare şi apăsă pe întrerupător, oprind transmisiunile dinspre turn. Apoi se aşeză în faţa sistemului de control computerizat şi inseră o dischetă adusă în buzunarul cămăşii. După două clicuri de *mouse* şi patruzeci de secunde, sistemul era modificat. Acum era acceptat doar un număr cu prefixul 777.

Tehnicianul nu avea habar despre ceea ce se întâmpla acolo, dar avu bunul simţ să nu se pună cu un om înarmat cu un pistol.

— E careva la celălalt... adică de partea cealaltă a oraşului? întrebă Noonan.

— Nu, doar eu mă duc acolo, dacă e vreo problemă... dar nu este.

— Cheile, spuse Noonan, întinzând mâna.

— Nu pot. Adică, nu am voie să...

— Cheamă-ţi şeful chiar acum, sugeră agentul FBI, întinzându-i receptorul.

Covington sări jos lângă nişte camioane comerciale. Poliţia stabilise o zonă împrejmuită, pentru a-i ţine departe pe curioşi. Se îndreptă spre cel care părea să fie poliţistul-şef din zonă.

— Au sosit, îi spuse Sean Grady lui Timmy O'Neil prin telefon. Au reacţionat al naibii de repede. Sunt buni, din ce se vede, adăugă el. Cum merge înăuntru?

— Prea mulţi oameni ca să-i putem controla cum trebuia, Sean. Îi am pe gemeni în holul principal, Jimmy e aici, cu mine, iar Daniel patrulează la etaj.

— Dar ostaticii?

— Muierile? Stau întinse pe podea. Tânăra e borţoasă, Sean. Ar putea să nască azi, din câte-mi dau seama.

— Încearcă să eviţi asta, băiete, îl sfătui Grady, cu un zâmbet.

Lucrurile mergeau conform planului, iar timpul curgea.

Nefericiţii de soldaţi îşi parcaseră camioanele la mai puţin de douăzeci de metri de al lui. Nici că se putea mai bine.

Numele de botez al lui Houston nu era Sam. Mama îi dăduse numele de Mortimer, după un unchi favorit, dar actuala poreclă o avea din timpul unei tabere de răcani, la Fort Jackson, Carolina de Sud, cu unsprezece ani înainte. Nu obiectase. Puşca lui cu lunetă era încă în cutia antişoc, care o proteja, iar el căuta un loc bun. Sergentul se gândea că nu era deloc rău acolo unde se afla. Era pregătit pentru orice i-ar fi oferit acea zi. Puşca lui era practic geamăna celei folosite de prietenul lui, Homer Johnson, iar precizia lui de tir era la fel de bună, ba chiar ceva mai bună, dacă te apucai să-l întrebi. Acelaşi lucru se putea spune şi despre Luneta 1-2, sergentul clasa I Fred Franklin, fost instructor de tir de precizie la Fort Benning, care te putea omorî de la o milă cu uriaşa lui armă Macmillan care trăgea cu gloanţe de calibrul 12,7 mm, cu încărcător cu piston de tip vechi.

— Ce zici, Sam?

— Îmi place aici, Freddy. Ce zici de dâmbul ăla de dincolo de heliport?

— Pare foarte bun. Ne auzim mai târziu.

Franklin ridică trusa pe umăr şi o porni într-acolo.

— Oamenii ăştia mă sperie, mărturisi Roddy Sands în telefon.

— Ştiu, dar unul dintre ei e suficient de aproape ca să-l eliminăm pe loc. Asta e misiunea ta, băiete.

— Se face, Sean, aprobă Sands, aflat în remorca marelui camion Volvo.

Noonan, care acum avea şi cheile celuilalt nod, se întorsese în maşină şi mergea într-acolo. N-o să-i ia mai mult de douăzeci de minute – ba da, ceva mai mult, îşi aminti el. Drumul era de clasa „A”, traficul era intens şi, deşi pistol avea la brâu şi însemne de poliţie, maşina lui nu avea sirenă şi nici girofar – o scăpare pentru care acum îi venea să-şi dea palme, pentru că niciodată nu îşi zisese la aşa ceva. Cum paştele mă-sii uitase tocmai de

asta?! Doar era poliţist, nu? Porni farurile obişnuite pentru urgenţe şi se propti în claxon, trecând în goană pe lângă maşinile oprite.

Chavez nu reacţionă prea violent. În loc să se arate furios sau îngrijorat, se închise în sine. Era un om mic, iar corpul lui părea să se micşoreze şi mai mult în faţa lui Clark.

— Bine, spuse el, într-un sfârşit, cu gura uscată. Ce facem cu treaba asta?

— Echipa-1 e pe poziţie sau ar trebui să fie. Al conduce operaţiunea. Noi suntem spectatori.

— Nu mergem acolo?

Clark ezită, ceea ce nu-i stătea în caracter. O parte a minţii îi spunea că cel mai bine era să stea liniştiţi în biroul lui şi să aştepte, nu să meargă acolo şi să se chinuiască, ştiind că nu putea să facă nimic. Decizia lui de a-l lăsa pe Stanley să conducă operaţiunile fusese corectă. Nu-şi putea permite să fie afectat de emoţiile personale în timpul unei acţiuni. Erau la mijloc mai multe vieţi decât cea a soţiei sau a fiicei lui, iar Stanley era un profesionist care făcea ce trebuia fără să fie nevoie să i se spună. Pe de altă parte, să stea şi să asculte la telefon sau la radio ce se întâmplă era mult mai rău. Aşa că se duse la biroul de lucru, deschise un raft şi îşi scoase pistolul Beretta de calibrul 11,43 automat. Îl agăţă la centură, la şoldul drept.

Să mergem.

— Stai.

Chavez ridică telefonul de pe biroul lui Clark şi sună la clădirea Echipei-2.

— Sergent-major Price, răspunse o voce.

— Eddie, sunt Ding. Eu şi John mergem acolo. Îţi predau comanda Echipei-2.

— Da, domnule, am înţeles. Domnul maior Covington şi băieţii lui sunt la fel de buni ca noi, domnule, iar Echipa-2 este echipată şi gata de acţiune.

— Bun, am la mine radioul.

— Succes, domnule.

— Mulţumesc, Eddie.

Chavez puse jos receptorul.

— Să mergem, John.

Pentru drum, Clark avea şoferul personal, dar şi acesta se lovi de problemele de mai înainte ale lui Noonan şi adoptă aceeaşi

soluţie, gonind cu claxonul apăsat şi cu farurile clipind. Un drum de zece minute se transformă astfel într-unul de douăzeci.

— Cu cine vorbesc?

— Sunt superintendentul Fergus Macleash, răspunse poliţistul de la celălalt capăt la firului. Iar dumneavoastră sunteţi...?

— Deocamdată, Patrick Casey, răspunse îngâmfat Grady. Aţi vorbit la Home Office?

— Da, domnule Casey, am vorbit.

Macleash se uită la Stanley şi la Bellow, aflaţi împreună cu el la postul de comandă, la mai puţin de un kilometru de spital, ascultând şi ei la cască.

— Când vor fi eliberaţi deţinuţii, conform cererii noastre?

— Domnule Casey, majoritatea cadrelor de conducere sunt la ora asta la masa de prânz. Băieţii de la Londra cu care am vorbit încearcă să-i găsească şi să-i aducă în birou. N-am vorbit cu nimeni aflat într-o funcţie înaltă.

— Vă sugerez să comunicaţi la Londra să îi găsească repede. Nu sunt de felul meu un om răbdător.

— Am nevoie de asigurarea dumneavoastră că nimeni nu a fost rănit, încercă mai departe Macleash.

— Cu excepţia unuia dintre oamenii dumneavoastră, nu, nimeni nu a fost rănit. Nu încă. Asta se va schimba dacă încercaţi să comiteţi vreo acţiune împotriva noastră şi se va schimba şi dacă prietenii dumneavoastră din Londra mă mai fac să aştept mult. Aţi înţeles?

— Da, domnule, am înţeles ce aţi spus.

— Aveţi două ore, după care începem să-i eliminăm pe ostatici. Avem, după cum ştiţi, o provizie serioasă.

— Trebuie să ştiţi că, dacă veţi face rău vreunui ostatic, asta va schimba radical problema, domnule Casey. Capacitatea mea de a negocia în numele dumneavoastră va fi foarte mult redusă dacă veţi trece de această linie.

— Asta e problema dumneavoastră, nu a mea, veni răspunsul rece. Am aici peste o sută de oameni, inclusiv soţia şi fiica şefului dumneavoastră de la antitero. Ele vor fi primele care vor suferi din cauza lipsei de activitate. Acum mai aveţi o oră şi cincizeci şi opt de minute ca să începeţi să-i eliberaţi pe toţi deţinuţii politici din închisorile Albany şi Parkhurst. Vă sugerez să vă mişcaţi repede. La revedere.

Convorbirea se încheie.

— E un tip dur, observă doctorul Bellow. Pare să aibă o voce de om matur, trecut de patruzeci de ani. A confirmat că ştie cine sunt doamna Clark şi doctoriţa Chavez. Avem de-a face cu un profesionist şi încă unul extrem de bine informat. De unde a putut să capete toate informaţiile astea?

Bill Tawney se uita în pământ.

— Nu ştim, domnule doctor. Aveam indicaţii că sunt unii care se interesează de noi, dar ceea ce am auzit aici e foarte neliniştitor.

— Bine, când sună data viitoare am să vorbesc eu cu el, spuse Bellow. Am să văd dacă îl pot linişti puţin.

— Peter, aici Stanley, se auzi apelul lui Rainbow Five în casca radioului tactic.

— Aici Covington.

— Ce aţi făcut până acum?

— I-am dispus pe ambii lunetişti pentru supraveghere şi adunare de informaţii, dar pe ceilalţi îi ţin la cutie. Aştept o diagramă a clădirii. Încă nu avem o estimare fermă a numărului de subiecţi sau de ostatici dinăuntru.

Înainte de a continua, vocea îi ezită puţin.

— Recomand să luaţi în consideraţie şi trimiterea Echipei-2. Este o clădire mare şi nu o putem acoperi doar cu opt oameni, dacă va trebui să ne deplasăm înăuntru.

Stanley dădu din cap.

— Foarte bine, Peter, o să îi chem.

— Cum stăm cu benzina? întrebă Malloy, privind în jos, în vreme ce se roteau deasupra spitalului.

— Mai avem încă trei ore şi jumătate bune, domnule colonel, răspunse locotenentul Harrison.

Malloy se răsuci ca să se uite în compartimentul de încărcătură al Night Hawkului. Sergentul Nance scosese corzile de lansare şi le prinsese în inelele de pe podeaua aparatului. După asta, se aşeză în scaunul mobil aflat între pilot şi copilot, în spatele lor, cu pistolul vizibil în teaca de la brâu, ascultând instrucţiunile tactice, la fel ca toţi ceilalţi.

— Se pare că o să cam stăm aşa o vreme, spuse puşcaşul marin.

— Domnule, ce credeţi despre…

— Cred că nu-mi place deloc, domnule locotenent. Pe lângă asta, ar trebui să nu ne gândim prea mult.

Un răspuns tâmpit, toţi o ştiau. Puteai mai degrabă să-i spui planetei să nu se mai învârtească decât să-i opreşti pe oamenii ăştia să se gândească. Malloy se uită iar în jos la spital, căutând nişte unghiuri favorabile de apropiere pentru lansarea cu coarda lungă sau cu cea scurtă. Nu i se părea prea dificil, dacă s-ar fi ivit necesitatea.

Vederea panoramică dată de zborul lor la înălţime era foarte folositoare. Malloy vedea totul. Maşini parcate peste tot, chiar şi nişte camioane în apropiere de spital. Maşinile poliţiei erau vizibile datorită girofarurilor albastre. Opriseră traficul şi peste tot drumurile erau barate – cel puţin cele spre spital. Ca de obicei, direcţia *dinspre* spital era lăsată liberă. O dubiţă TV apăruse, ca prin farmec, la mai puţin de un kilometru de spital, pe un dâmb înalt, unde mai erau oprite şi alte vehicule. Probabil că ăia din maşini mor de curiozitate, îşi zise puşcaşul marin. Întotdeauna era aşa, se adunau ca vulturii deasupra unui hoit. Dezgustător. Dar şi foarte omenesc.

Popov se întoarse când văzu dubiţa albă a postului de televiziune oprindu-se la mai puţin de zece metri de bara din spate a Jaguarului său. Avea o antenă parabolică pe acoperiş, iar oamenii începuseră deja să iasă, înainte ca maşina să se oprească de tot. Unul se urcă pe scara laterală, pe acoperiş, ca să îndrepte antena spre satelit, iar altul scoase o cameră de luat vederi. Apăru şi un al treilea, în costum şi cravată, evident reporterul. Acesta discută scurt cu ceilalţi doi, se întoarse şi se uită în josul dealului. Popov îi ignoră.

În sfârşit, îşi spuse Noonan, trăgând la marginea drumului, lângă celălalt nod de comunicaţii mobile. Parcă, ieşi şi scoase din buzunar cheile date de tehnician. După trei minute, *soft-ul* lui de derutare era rulat. Apoi îşi porni radioemiţătorul.

— Noonan către Stanley, recepţie.

— Aici Stanley.

— Al, e în regulă, am oprit şi a doua staţie. Ar trebui să nu mai meargă nici un telefon mobil în toată zona.

— Foarte bine, Tim. Acum vino aici.

— Am înţeles, sunt pe drum.

Agentul FBI îşi aranjă radioul, punându-şi microfonul chiar în faţa gurii, vârându-şi firul minuscul în ureche. Intră în maşină şi o luă spre spital. *Să vă văd acum, porcilor, cum mai folosiţi*

telefoanele mobile.

Popov îşi dădu seama că nimeni nu avea habar ce se întâmpla. Aşa stăteau lucrurile destul de des în situaţiile grave. Vedea cincisprezece maşini de poliţie, plus cele două camioane militare venite de la baza din Hereford. Binoclul nu-i permitea să distingă figurile, dar oricum nu văzuse de aproape decât un om, iar acesta era şeful unităţii, care nu putea fi decât într-un post de comandă, nu la vedere, dacă într-adevăr participa la acţiunea asta, îşi aminti ofiţerul de informaţii.

Doi bărbaţi care purtau cutii lungi, probabil lunetiştii, părăsiseră camioanele, dar pe ăştia nu-i vedea, deşi… da, îl văzu pe unul în câmpul binoclului, o pată verde care nu mai apăruse înainte. Foarte deştept. Era lunetistul, dar acum îşi folosea vizorul ca să adune informaţii, pe care să le trimită prin radio comandantului. Probabil că mai era unul în zonă, dar Popov nu-l putea vedea.

— Luneta 1-2 către Comandă, rosti Fred Franklin.

— 1-2, aici Comanda, răspunse Covington.

— Sunt pe poziţie, am perspectivă bună, dar nu e nici o activitate la ferestrele de la parter. Ceva mişcare la draperiile la etajul doi. Cineva se uită afară, dar nimic altceva.

— Înţeles, mulţumesc, continuă supravegherea.

— Înţeles. Luneta 1-2, terminat.

Câteva secunde mai târziu, Houston raportă cam acelaşi lucru. Amândoi oamenii erau la post, iar poziţiile erau ascunse de costumele de camuflaj.

— În sfârşit, spuse Covington.

Omul venit cu maşina de poliţie îi aducea, în sfârşit, planurile spitalului. Dar bucuria lui Peter se topi într-o clipă, văzând primele două pagini. Erau grămezi de camere, cele mai multe la nivelurile superioare; în toate se putea ascunde un om cu o armă şi trebuia să treci prin toate – mai rău, probabil că toate camerele erau ocupate de oameni bolnavi. Dacă lansai o grenadă *flashbang,* puteai să-i omori. Acum, singurul câştig adus de planuri era că îşi dădea seama cât de dificilă avea să fie misiunea.

— Sean?

Grady se întoarse.

— Da, Roddy?

— Au venit, arătă Sands spre exterior.

Soldaţii îmbrăcaţi în negru de sus până jos stăteau în spatele vehiculelor lor militare, la doar câţiva metri de camioanele aduse de irlandezi la faţa locului.

— Băiete, nu am numărat decât şase, spuse Grady. Speram să fie măcar zece.

— Nu e momentul să ne lăcomim, Sean.

Grady îi cântări spusele preţ de o clipă şi apoi se uită la ceas. Pentru misiunea asta, alocase patruzeci şi cinci până la şaizeci de minute. Mai mult, îşi zise el, i-ar da adversarului suficient timp să se organizeze. Mai erau zece minute până la atingerea limitei inferioare. Până acum, lucrurile mergeau conform planificării. Traficul rutier era blocat, dar numai spre spital, nu şi pentru maşinile care veneau dinspre spital. Îşi avea cele trei camioane grele, maşina *coupe* şi cele două automobile obişnuite grupate pe o rază de mai puţin de cincizeci de metri faţă de locul în care se afla el. Partea crucială a misiunii încă nu începuse, dar oamenii lui ştiau toţi ce aveau de făcut. Roddy avea dreptate. Era timpul să-şi facă bagajele şi să se mişte repede. Grady îi făcu semn subordonatului lui că e de acord, îşi scoase telefonul mobil şi apăsă pe butonul pentru numărul lui Timothy O'Neil.

Dar nu mergea. Ridicând telefonul la ureche, nu auzi decât un semnal de ocupat, doar ceva mai rapid, care anunţa că apelul nu fusese procesat cum trebuia. Supărat, apăsă pe butonul de închidere şi formă din nou. Acelaşi rezultat.

— Ce mai e şi asta? spuse el, încercând şi a treia oară. Roddy, dă-mi telefonul tău.

Sands i-l dădu şi Grady îl apucă grăbit. Toate telefoanele erau identice şi toate fuseseră programate la fel. Făcu aceeaşi comandă de formare a numărului şi obţinu acelaşi „ocupat" grăbit. Mai mult stupefiat decât furios, Grady simţi totuşi cum i se cască un hău în stomac. Luase în calcul multe posibilităţi, dar nu şi pe asta. Pentru ca misiunea să reuşească, trebuia să coordoneze cele trei grupuri. Toţi ştiau ce aveau de făcut, dar nu şi când. El trebuia să le spună când.

— Nenoro… spuse liniştit Grady, spre surpriza lui Roddy Sands.

Grady încercă îndată după aceea să sune la operatorul GSM, dar primi acelaşi semnal de ocupat.

— Nenorocitele astea de telefoane nu mai funcţionează.

— N-am mai primit de un timp nici un semn de viaţă de la el, remarcă Bellow.

— Nu ne-a dat încă numărul lui de telefon.

— Încercaţi-le pe astea, spuse Tawney, dându-le o foaie de hârtie scrisă de mână, cu lista numerelor de telefon din spital.

Bellow alese numărul principal de la secţia de Urgenţă şi îl formă de pe telefonul lui mobil, asigurându-se ca mai înainte să formeze prefixul 777. Înainte să-i răspundă cineva, telefonul sună timp de o jumătate de minut.

— Da?

Tot un accent irlandez, dar altă voce.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Casey, spuse psihiatrul, trecând pe *speaker.*

— În acest moment nu se află aici, veni răspunsul.

— Vreţi să-l aduceţi, vă rog? Trebuie să îi comunic ceva.

— Aşteptaţi, răspunse vocea.

Bellow întrerupse microfonul telefonului mobil.

— Altă voce. Nu e acelaşi tip. Unde-o fi Casey?

— E probabil în altă parte a spitalului, veni Stanley cu o explicaţie, dar răspunsul nu-l mulţumea, pentru că timp de câteva minute din partea cealaltă nu-i vorbi nimeni.

Noonan trebui să explice cine era la două baraje diferite de poliţie, dar acum ajunsese în apropiere de spital. Făcu un apel radio şi îi spuse lui Covington că vine în cinci minute, fiind la rândul lui informat că nu se întâmplase nimic nou.

Clark şi Chavez coborâră din maşina lor la cincizeci de metri depărtare de camioanele verzi care aduseseră la locul acţiunii Echipa-1. Echipa-2 era şi ea pe drum, tot într-un camion vopsit în verde al armatei britanice, cu o escortă de poliţie, ca să le mărească viteza în trafic. Chavez ţinea în braţe o colecţie de fotografii ale teroriştilor cunoscuţi de la PIRA, pe care o înşfăcase de la secţia de informaţii. Partea rea, descoperi Ding, era că nu putea să-şi oprească mâinile din tremurat – nu ştia încă dacă de furie sau de frică – şi avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să se gândească la meserie şi nu la soţie, la soacră şi… la fiul lui nenăscut. Iar asta era posibil numai dacă se uita la fotografii şi nu la peisaj, pentru că sub ochi avea nişte feţe pe care trebuia să le găsească şi să le ucidă, în timp ce iarba verde din jurul

spitalului era doar un peisaj pustiu, în care pândea pericolul. În asemenea momente, trebuia să fii bărbat, să înghiţi şi să te prefaci că ai totul sub control, dar Chavez afla acum că era uşor să fii viteaz pentru tine, dar să întâmpini un pericol pentru cineva pe care-l iubeşti era mult mai dificil. Aici curajul nu mai conta deloc, tot ce puteai să faci era… mai nimic. Erai un spectator, nimic mai mult, privind jocul unor şanse într-un joc în care vieţi dragi ţie sunt puse în pericol, dar în care tu nu ai voie să participi. Nu putea să facă altceva decât să privească şi să aibă încredere în profesionalismul Echipei-1 a lui Covington. O parte a minţii îi spunea că băieţii lui Peter erau la fel de buni ca ai lui şi că, dacă se putea întreprinde o acţiune de salvare, în mod sigur aveau s-o facă. Dar era altceva decât să fii acolo tu însuţi, să ai tu grijă, să faci ceea ce trebuia. Azi, puţin mai târziu, îşi zise Chavez, o să-mi ţin din nou soţia în braţe. Sau dacă nu, ea şi copilul lor nenăscut aveau să fie pierduţi pentru vecie. Mâinile i se încleştară pe fotografiile scoase pe computer, îndoindu-le marginile. Nu-l mai liniştea decât greutatea pistolului înfipt în teacă şi el vârât în grabă la centură. Era o senzaţie familiară, dar totodată una, îi spunea mintea lui, care pe moment era inutilă. Şi era foarte probabil că avea să rămână aşa.

— Şi pe dumneavoastră cum vă cheamă? întrebă Bellow, când linia telefonică deveni din nou activă.

— Îmi poţi spune Timothy.

— Bine, spuse doctorul cu amabilitate. Eu sunt Paul.

— Eşti american, observă O’Neil.

— Corect. La fel şi ostaticele pe care le deţii, Timothy, doctoriţa Chavez şi doamna Clark.

— Şi ce dacă?

— Credeam că inamicii voştri sunt englezii, nu noi, americanii. Ştii că cele două doamne sunt mamă şi fiică?

Era imposibil să nu fi aflat. Bellow ştia sigur. De aceea şi oferea această informaţie.

— Da? Şi?

— Ştiai că amândouă sunt catolice, ca şi tine?

— Nu.

— Ei bine, află, îl asigură Bellow. Poţi să le întrebi. Numele de fată al doamnei Clark este O’Toole, apropo. Este un cetăţean american de origine irlandeză. Prin ce îţi este ea duşman, Timothy?

— Ea e… adică soţul ei… adică…

— Şi el este un american irlandez. Şi tot catolic. Şi din câte ştiu, nu a fost niciodată într-o acţiune împotriva ta sau a celor din organizaţia ta. De aceea te întreb de ce le ameninţi vieţile.

— Soţul ei e şeful grupului Rainbow, care omoară oameni pentru guvernul britanic.

— Nu, de fapt nu fac aşa ceva. Rainbow este un grup al NATO. Ultima oară când am ieşit, a trebuit să salvăm treizeci de copii. Şi eu am fost acolo. Oamenii care îi ţineau prizonieri l-au omorât pe unul dintre copii, o fetiţă olandeză pe nume Anna. Era pe moarte, Timothy, avea cancer. Dar oamenii ăia n-au mai avut răbdare. Unul dintre ei a împuşcat-o în spate şi a omorât-o. Probabil că ai văzut la TV. Un om credincios nu ar face aşa ceva – oricum, în nici un caz un catolic. Nu ar omorî aşa o fetiţă. Iar doctoriţa Chavez este însărcinată, sunt sigur că se vede. Dacă îi faci rău, cum rămâne cu copilul ei? Nu ar fi o singură crimă, Timothy. Ai provoca şi avortarea copilului ei nenăscut. Ştiu ce spune Biserica Catolică despre asta. Şi tu o ştii. Şi guvernul Republicii Irlanda ştie. Te rog, Timothy, gândeşte-te bine ce vrei să faci. Aici sunt oameni în carne şi oase, nu abstracţii, iar copilul din pântecele doctoriţei Chavez este şi el tot o fiinţă omenească. Oricum, aş avea ceva să-i comunic domnului Casey. L-ai găsit? întrebă psihiatrul.

— Păi… nu, nu poate veni la telefon acum.

— Bine. Eu acum trebuie să plec. Dacă mai sun la numărul ăsta, tot tu o să-mi răspunzi?

— Da.

— Bine. O să vă sun când o să am veşti noi pentru voi.

Bellow apăsă pe butonul de oprire.

— Alt individ, tânăr, nu prea sigur de el. E o persoană pe care o pot manipula. Chiar este catolic, sau cel puţin aşa se consideră. Asta înseamnă conştiinţă şi reguli. Pot să lucrez cu el, trase el concluzia, fără efuziuni, dar încrezător.

— Dar unde este celălalt? întrebă Stanley. Doar dacă…

— Poftim? întrebă Tawney.

— Doar dacă nu e deloc pe acolo.

— Poftim? întrebă şi doctorul.

— Doar dacă nu e în altă parte. Ne-a sunat înainte, dar nu a mai vorbit cam de multă vreme. N-ar fi trebuit să revină?

Bellow dădu din cap.

— Da, mă aşteptam să ne sune.

— Dar Noonan a tăiat telefoanele celulare, le aminti Stanley.

Îşi porni radioemiţătorul.

— Aici Comanda. Căutaţi în jur pe cineva care încearcă să se folosească de un telefon celular. S-ar putea să avem două grupuri de subiecţi. Confirmaţi recepţia.

— Comanda, aici Covington. Înţeles!

— Drace, mârâi Malloy în elicopter.

— Coborâm în zonă? întrebă Harrison.

Puşcaşul marin clătină din cap.

— Nu, suntem destul de sus şi s-ar putea nici să nu ne vadă. Să stăm o vreme ascunzi.

— Cum dracu'? întreba Chavez, uitându-se la socrul lui.

— O echipă înăuntru, o alta afară, speculă John.

Grady era pe cale să-şi piardă cumpătul. Încercase în total de şapte ori să formeze numerele pe celularul lui, doar ca să audă acelaşi ţârâit înnebunitor. Crease o situaţie tactică perfectă, dar acum nu-şi mai putea coordona echipele. Oamenii ăia de la Rainbow erau acolo, strânşi ciorchine, la mai puţin de o sută de metri de cele două camioane Volvo. Situaţia nu putea continua aşa la nesfârşit, totuşi. Poliţia locală avea să înceapă curând să asigure zona, era sigur. Acum erau o sută cincizeci, poate două sute, strânşi în grupuri mici pe o rază de trei sute de metri în jurul spitalului. Era momentul potrivit. Ţintele erau la locul lor.

Noonan trecu de creasta dealului şi o luă spre echipă, întrebându-se ce dracu' mai putea să facă. Misiunea lui obişnuită, înţesarea clădirii cu microfoane, însemna să se apropie mai mult. Dar era ziua în amiaza mare şi era al naibii de greu să te apropii, probabil că nu se putea face asta decât după căderea nopţii. Mă rog, bine măcar că se achitase de prima misiune. Îi tăiase inamicului posibilitatea de a folosi telefoanele celulare – dacă ar fi încercat, lucru pe care nu mai avea de unde să-l afle. Încetini mersul pentru oprire şi îl văzu la distanţă pe Peter Covington discutând cu oamenii lui îmbrăcaţi în negru.

Chavez şi Clark făceau acelaşi lucru, stând tăcuţi la câţiva metri de maşina oficială a lui Clark.

— Perimetrul are nevoie de o securizare, spuse Ding.

De unde veniseră toate vehiculele astea? Probabil că erau oameni care se nimeriseră pe acolo la începerea împuşcăturilor. Normal, apăruse şi nenorocita de dubă TV, cu antena de satelit ridicata spre cer, precum şi un ins care părea să fie reporter şi care vorbea în faţa unei minicamere mobile. Deci, îşi zise Chavez, acum pericolul în care se zbătea familia lui era un eveniment pentru telespectatori.

Grady trebuia să ia o decizie, ceea ce şi făcuse. Dacă voia să îşi îndeplinească scopul şi să scape întreg, trebuia să acţioneze acum. Pachetul cu arma se afla pe pământ, lângă maşina închiriată. Îl lăsă acolo, păzit de Roddy Sands şi se îndreptă spre cel mai îndepărtat dintre camioanele Volvo.

— Sean, îl strigă o voce din compartimentul de marfă, nenorocitele astea de telefoane nu mai merg.

— Ştiu. Începem în cinci minute. Atenţionează-i pe ceilalţi şi apoi acţionaţi după plan.

— Bine, Sean, răspunse vocea.

Chiar atunci, Grady auzi cum se armează carabinele înăuntrul camionului, în vreme ce el se îndrepta spre următorul vehicul, transmiţând acelaşi mesaj, iar apoi spre al treilea. În fiecare dintre ele se aflau câte trei oameni. Prelatele care acopereau încărcătura aveau ochiuri tăiate, care semănau cu nişte creneluri de castel, iar cei dinăuntru le deschiseseră încet şi acum se uitau la soldaţii aflaţi la mai puţin de o sută de metri. Grady se întoarse la Jaguarul lui. Ajuns acolo, îşi consultă ceasul. Se uită la Roddy Sands şi dădu din cap.

Camionul Echipei-2 urcă dealul către spital. Maşina lui Noonan era chiar în faţă acum.

Popov supraveghea întreaga zonă cu ajutorul binoclului. În câmpul de vedere apăruse un al treilea camion militar. Se uită la acesta şi văzu mai mulţi oameni în spate, probabil întăriri pentru cei aflaţi deja în faţa spitalului. Îşi întoarse atenţia înspre zona în care deja se aflau militari. O examinare mai atentă îi arătă că... să fie chiar John Clark? se întrebă el. Stătea mai departe de ceilalţi. Evident, dacă soţia lui era ostatică, era foarte plauzibil să fi lăsat comanda altcuiva, probabil secundului din organizaţie. Aşa că acum stătea pur şi simplu pe loc şi arăta foarte tensionat în costumul acela.

— Scuzaţi-mă.

Popov se întoarse şi văzu un reporter şi un cameraman. Închise ochii şi înjură în gând.

— Da?

— Vreţi să ne spuneţi ce impresie vă fac evenimentele de aici? Mai întâi, vă rugăm să ne spuneţi numele şi de ce vă aflaţi aici.

— Numele meu… este Jack Smith, spuse Popov, cu cel mai bun accent londonez pe care îl avea. Am venit aici, la ţară, ca să văd păsările. Ieşisem să mă bucur de natură, e o vreme frumoasă, înţelegeţi…

— Domnule Smith, aveţi vreo idee despre ce se întâmplă acolo?

— Nu, nu prea.

Nu îşi dezlipise ochii de pe binoclu, dorind să nu le ofere o privire directă la faţa lui. *Nicevo!* Acolo erau Sean Grady şi Roddy Sands. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu, i-ar fi invocat numele în acea clipă, văzând ce făceau şi dându-şi pe loc seama ce gândeau.

Grady se aplecă şi deschise pachetul, scoţând AKM-ul din el. Apoi împinse încărcătorul, extinse patul rabatabil şi îl propti, cu o mişcare lină, de umăr. După o clipă, ţinti cu grijă şi trase în grupul de soldaţi îmbrăcaţi în negru. După doar o secundă, oamenii lui din camioane făcură la fel.

Totul se întâmplă pe nepusă masă. Gloanţele muşcară din camionul în spatele căruia se adăpostiseră. Dar înainte ca Echipa-1 să fi avut timp să reacţioneze, gloanţele le sfârtecară trupurile. Patru oameni căzură în primele două secunde. În acelaşi moment, restul echipei sărise deja într-o parte şi apoi la pământ, căutând din priviri sursa focurilor.

Noonan îi văzu cum se ghemuiesc şi îi fură necesare câteva secunde bune ca să-şi dea seama ce se întâmplă. Apoi vorbi în radioemiţător.

— Atenţie, atenţie! Echipa-1 este atacată. Se trage din spate!

În acelaşi timp, căuta cu privirea sursa: nu putea fi decât camionul acela mare. Agentul FBI apăsă acceleraţia până la podea şi căută cu mâna dreaptă pistolul.

Maistrul militar Mike Chin era la pământ, cu câte un glonţ în

ambele coapse. Durerea era cu atât mai mare, cu cât survenise brusc. Fusese cu totul nepregătit pentru asta, iar durerea îl paraliză timp de câteva secunde, până când experienţa antrenamentului preluă controlul. Încercă să se târască la adăpost.

— Chin – lovit! Chin – lovit! reuşi el să icnească în radio, apoi îşi întoarse capul şi văzu un alt membru al echipei la pământ, cu sângele şiroindu-i din tâmplă.

Sergentul Houston îşi desprinse brusc ochii de telescop şi se întoarse spre dreapta la auzul neaşteptatului tir de arme automate. Ce dracu'? Văzu ceea ce i se păru a fi ţeava unei puşti sclipind lângă un camion şi îşi ridică puşca, încercând s-o întoarcă spre dreapta, ca să aibă o ţintă.

Roddy Sands văzu mişcarea. Lunetistul era acolo unde şi-l amintea, dar se acoperise cu o pătură de camuflaj şi era greu de descoperit. Mişcarea îi trădă poziţia, iar ţinta era la doar vreo sută şi cincizeci de metri. Întoarse arma spre stânga şi apăsă pe trăgaci, ţinându-l aşa şi trimiţând gloanţele spre forma de pe versantul dealului. O rafală lungă, urmată de o alta.

Houston primi un singur glonţ, dar înnebuni de durere. Glonţul pătrunse prin umărul drept, direct prin vesta antiglonţ, care era suficientă ca să oprească un glonţ de pistol, dar nu unul de puşcă. Nici curajul şi nici puterea muşchilor nu puteau face nişte oase rupte să funcţioneze. Impactul îl făcu să se prăbuşească, iar o clipă mai târziu Houston ştiu că braţul lui nu va mai funcţiona. Din instinct, se rostogoli spre stânga, pe când cu mâna stângă căuta pistolul de la şoldul drept. Anunţă prin radio că şi el fusese lovit.

Pentru Fred Franklin fu mai uşor. Era prea departe ca să fie atins cu uşurinţă de armele teroriştilor şi în plus era bine ascuns sub pătura lui. Îi fură necesare câteva secunde ca să înţeleagă ce se întâmpla, dar strigătele şi gemetele din cască îi spuseră că unii membri ai echipei fuseseră răniţi grav. Îşi roti vizorul prin zonă şi văzu o ţeavă de armă apărând de după latura unui camion. Franklin ridică piedica, ţinti cu grijă şi trase primul glonţ cu calibru mare. Liniştea deplină fu spulberată de bubuitura de la gura ţevii lui. Uriaşa armă cu lunetă Macmillan trăgea gloanţe ca

ale mitralierei grele de 12,7 mm, trimiţând cu o viteză de opt sute cincizeci de metri pe secundă un proiectil de cincizeci şi şapte de grame. Distanţa fu acoperită în mai puţin de o treime de secundă. Glonţul făcu o gaură de o jumătate de ţol în camion, dar nu putea spune dacă fusese lovit cineva. Roti arma spre stânga, în căutarea unei alte ţinte. Trecu de un alt camion, care avea găuri în partea laterală, dar în ele nu se vedea nimic. Mai spre stânga – da, iată un individ care trăgea cu o armă. Trăgea spre Sam! Sergentul clasa I Fred Franklin armă din nou, băgă pe ţeavă un al doilea glonţ şi ţinti atent.

Roddy Sands era sigur că îşi atinsese ţinta, iar acum voia să-i dea lovitura de graţie. La stânga lui, Sean era deja în maşină, pornind motorul pentru fuga care avea să înceapă în mai puţin de două minute.

Grady auzi cum motorul intră în turaţia normală şi se întoarse spre cel mai de încredere dintre subordonaţii lui. Tocmai întorsese capul, când glonţul îl lovi pe Sands la baza craniului. Uriaşul glonţ de 12,7 mm provocă explozia capului ca a unui bol de supă imens. Deşi era un terorist trecut printr-o grămadă de experienţe, Grady nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Din cap nu mai rămăsese decât maxilarul. Corpul căzut nu se mai vedea. Echipa-1 doborâse primul terorist din ziua aceea.

Noonan îşi opri maşina la câţiva centimetri de al treilea camion. Se aruncă în dreptul uşii a şoferului şi auzi pârâitul caracteristic armelor de tipul Kalaşnikov. Aceştia erau inamicii. Şi probabil că erau aproape. Ţinându-şi Beretta cu ambele mâini, se uită o clipă în spatele camionului şi se întrebă cum… Da! Pe uşa din spate se afla o treaptă. Puse piciorul pe ea şi se ridică. Văzu o prelată prinsă în frânghii. Îşi vârî pistolul la centură şi îşi scoase baioneta, cu care tăie funiile de la un colţ al prelatei pe care putu să-l ridice. Înăuntru văzu trei bărbaţi care ţinteau cu armele spre stânga. Foarte bine. Nici nu-i trecu prin cap să spună sau să le strige ceva. Cu mâna stângă ţinând în continuare ridicat colţul prelatei, ţinti cu pistolul din dreapta. Primul glonţ era cu acţiune dublă. Apăsă cu grijă pe trăgaci, iar capul cel mai apropiat de el avu un recul spre dreapta şi corpul omului căzu grămadă. Ceilalţi erau prea mult distraşi de zgomotele propriilor lor arme ca să-i audă pistolul. Noonan îşi ajustă instantaneu priza la pistol şi trase un al doilea glonţ în al doilea cap. Al treilea om simţi corpul

lovindu-l şi se întoarse. Ochii căprui i se holbară îngroziţi. Sări de la marginea camionului şi îşi îndreptă arma spre stânga. Dar nu destul de repede. Noonan îi trase două gloanţe în piept, iar apoi aplecă pistolul, ridicat în urma reculului şi îi mai trimise un al treilea direct în nas. Glonţul ieşi prin bulbul rahidian.

Bărbatul murise. Noonan se uită cu ură la cele trei ţinte şi – sigur erau morţi – sări afară din camion şi se îndreptă spre următorul. Făcu o pauză pentru înlocuirea încărcătorului, în vreme ce într-un colţ al minţii îi încolţi ideea că trecuse pe pilot automat şi se mişca aproape fără să se gândească.

Grady apăsă acceleraţia până la podea, apăsând în acelaşi timp şi pe claxon. Era semnalul de plecare pentru ceilalţi. Asta îi includea şi pe oamenii din spital, pe care nu îi mai putea anunţa prin telefon.

— Iisuse Hristoase! strigă O’Neil la primele focuri. De ce naiba nu a…

— Prea târziu ca să-ţi mai pui problema, Timmy, îi spuse Sam Barry, făcându-i un semn fratelui lui şi alergând la uşă.

Jimmy Carr era acolo. Ultimul membru al echipei dinăuntru li se alătură zece secunde mai târziu, venind pe uşa scării de incendiu.

— Băieţi, e timpul să plecăm, le spuse O’Neil.

Se uită la cele două ostatice principale şi le făcu un semn să vină. Dar femeia gravidă nu ar fi făcut decât să-i încetinească. Iar până la camion erau treizeci de metri. Planul eşuase, nu se ştia de ce. Era timpul să se care dracului de acolo.

Al treilea camion militar se opri la câţiva metri în spatele maşinii personale a lui Noonan. Eddie Price sări primul, cu pistolul MP-10 în mâini. Se ghemui şi se uită în jur, ca să identifice zgomotul. Orice ar fi fost, se întâmplă al naibii de repede şi nu era timp de făcut planuri. Fusese antrenat pentru asemenea situaţii ca infanterist, dar asta fusese cu douăzeci de ani în urmă. Acum era soldat la operaţiuni speciale şi se presupunea că trebuia să cunoască dinainte orice pas pe care îl făcea. Mike Pierce îl urmă.

— Eddie, ce paştele mă-sii se întâmplă aici?

Chiar în clipa aceea, îl văzură pe Noonan sărind din camionul Volvo şi scoţând încărcătorul pistolului. Agentul FBI îi văzu şi le

făcu semn cu mâna.

— Cred că trebuie să-l urmăm, spuse Price.

Lângă Pierce apăruse şi Louis Loiselle. O porniră cu toţii într-acolo, prinşi imediat din urmă de Paddy Connolly, care deja băgase mâna în săculeţ după o grenadă *flashbang.*

O'Neil şi cei patru oameni conduşi de el ieşiră în goană prin intrarea de la Urgenţe şi parcurseră distanţa până la camion fără să fi fost reperaţi sau atacaţi. O'Neil lăsase cheile în contact. Porni vehiculul înainte ca ceilalţi să apuce să închidă uşile.

— Atenţie, atenţie! strigă Franklin în radio. Băieţii răi din camionul maro părăsesc spitalul. Par să fie patru.

Apoi roti puşca şi ţinti deasupra cauciucului din faţă, stânga. Şi trase.

Glonţul uriaş trecu prin tablă de parcă ar fi fost o foaie de hârtie, apoi lovi în blocul motorului cu şase cilindri. Intră într-unul dintre cilindri, determinând blocarea pistonului şi imediat a întregului motor. Cu motorul oprit, camionul viră spre stânga, ridicându-se periculos pe dreapta. Dar nu se răsturnă, ci reveni, lovind greu pământul.

O'Neil urlă o înjurătură şi încercă imediat să pornească motorul, dar fără rezultat. Starterul nu putea să mişte arborele motor înţepenit. O'Neil nu ştia de ce, dar maşina era moartă, iar el era expus în câmp deschis.

Franklin constată rezultatul tirului cu o oarecare satisfacţie şi mai băgă un glonţ pe ţeavă. De data asta, ţinti capul şoferului, îl prinse între reticule şi apăsă, dar în acelaşi timp capul se mişcă şi focul îşi rată ţinta. În viaţa lui nu mai păţise Fred Franklin aşa ceva. Se uită prin lunetă foarte surprins şi mai încărcă o dată.

O'Neil era tăiat rău la faţă de atâtea fragmente de sticlă. Glonţul trecuse pe lângă capul lui la mai puţin de cinci centimetri, dar şocul îl proiectase din scaunul şoferului în compartimentul pentru mărfuri. Acolo rămase îngheţat, fără cea mai mică idee despre ce ar trebui să facă.

Homer Johnston şi Dieter Weber aveau puştile încă împachetate în cutii şi se părea că nu vor avea destul timp ca să

le folosească. Aşa că se deplasară cu pistoalele în mâini, urmându-şi echipa. Îl văzură pe Eddie Price tăind o gaură în prelata din spate a celui de-al doilea camion Volvo. Paddy Connolly scoase cuiul de la grenada *flashbang* şi o aruncă înăuntru. Peste două secunde, explozia încărcăturii pirotehnice lăsă camionul fără prelată. Pierce şi Loiselle săriră pe platformă, cu armele în mâini, dar cei trei oameni dinăuntru erau prea buimăciţi de deflagraţie. Pierce sări la ei şi-i dezarmă, le aruncă armele în afara camionului şi îi forţă să îngenuncheze.

În fiecare dintre cele trei camioane Volvo, unul dintre trăgători trebuia să fie şoferul. În cel mai îndepărtat camion, şoferul se numea Paul Murphy. Acesta îşi împărţise atenţia încă de la început între trasul cu arma şi urmărirea Jaguarului lui Sean Grady. Văzu că maşina porneşte şi lăsă arma, urcă în scaunul şoferului şi porni motorul Diesel. Ridică privirea şi văzu ce mai rămăsese din Roddy Sands. Părea decapitat. Ce se întâmplase? Braţul lui Sean, scos pe fereastră, făcea semne circulare. Asta însemna că trebuia să fie urmat. Murphy băgă în viteză şi porni. Întoarse capul spre stânga şi văzu camionul lui Tim O'Neil oprit în parcarea spitalului. Instinctul îi spuse să se ducă acolo şi să-şi culeagă camarazii, dar întoarcerea ar fi fost foarte dificilă, iar Sean făcea în continuare semn să fie urmat. Trebuia să-şi urmeze liderul. În spate, unul dintre trăgătorii lui, cu AKM-ul în mână, ridică un colţ al prelatei şi se uită după celelalte camioane. Dar nici unul nu se mişca, iar acolo erau oameni în uniforme negre…

…dintre care unul era sergentul Scotty McTyler, care îşi ridică MP-10-le şi ţinti. Trase o rafală de trei gloanţe de la distanţă şi, spre satisfacţia lui, văzu un norişor rozaliu înainte ca omul să dispară din vedere.

— Comanda, McTyler, avem un camion care părăseşte zona, cu subiecţi la bord!

McTyler mai trimise câteva gloanţe, dar fără vreun efect vizibil şi se întoarse, căutând altceva de făcut.

Popov nu mai văzuse în viaţa lui o bătălie, dar era sigur că la aşa ceva se uită acum. I se părea ceva haotic, cu oameni care fugeau de colo-colo fără nici o ţintă. Dar oamenii în negru… Da, trei erau la pământ, lângă camionul lor, după primele focuri, iar ceilalţi se deplasau, aparent în urmărirea Jaguarului practic

identic cu al lui şi a camionului, care ieşeau acum din parcare. La doar trei metri distanţă de el, reporterul TV vorbea în microfon, iar cameramanul lui avea aparatul aţintit spre evenimentele din vale. Popov era sigur că era o privelişte foarte interesantă pentru oricine stătea cuminte în fotoliul lui de acasă. Şi mai era sigur şi că sosise vremea să plece.

Rusul se întoarse în maşină, porni motorul şi demară, împroşcându-l cu pietriş pe reporterul aflat în, spate.

— I-am văzut! Bear i-a găsit! raportă Malloy, coborând maneta colectivă ca să cadă de la cei trei sute de metri.

Ochii lui de aviator se fixaseră pe cele două vehicule în mişcare.

— E cineva la comandă în balamucul ăsta? întrebă el după aceea.

— Domnule C? întrebă Ding.

— Bear, aici Six. Am preluat comanda.

Clark şi Chavez o luară la goană spre maşina oficială a lui Clark, săriră amândoi în ea, iar şoferul, fără să i se mai spună, porni în urmărire. Era caporal în poliţia militară a armatei terestre britanice şi nu făcuse niciodată parte din echipa Rainbow, trupă care nu prea îi plăcea. Dar nu şi acum.

Nu era o încercare prea mare. Camionul Volvo era puternic, dar nu se putea pune cu motorul cu opt cilindri în V ai Jaguarului.

Paul Murphy se uită în oglinda retrovizoare şi brusc îngheţă. Spre el venea un Jaguar practic identic cu... Se uită în faţă, da, Sean era acolo. Atunci, cine era în spate? Se întoarse să strige la oamenii din spate, dar privindu-i îşi dădu seama că unul era căzut şi murise, după ce umpluse podeaua platformei cu un sânge gros, care se închega. Celălalt se lupta între viaţă şi moarte.

— Aici Price. Unde sunteţi? Unde sunt subiecţii?

— Price, aici Luneta 1-2. Cred că mai avem un subiect sau mai mulţi în camionul maro de lângă spital. Le-am ciuruit motorul. Nu mai pleacă nicăieri, Eddie.

— Bine.

Price se uită în jur. Situaţia locală s-ar fi putut să fie deja sub control. Se simţi de parcă s-ar fi trezit după o tornadă şi acum s-

ar fi uitat după ferma lui distrusă, încercând să-şi dea seama de cele întâmplate. Trase aer în piept şi îşi asumă prerogativele de comanda.

— Connolly şi Lincoln, la dreapta! Tomlinson şi Vega, în vale, la stânga! Patterson, vii cu mine. McTyler şi Pierce, păziţi-i pe prizonieri! Weber şi Johnston, coborâţi la Echipa-1 şi vedeţi cum stau! Executarea!

— Price, aici Chavez, se auzi în cască.

— Da, Ding?

— Care e situaţia?

— Avem doi sau trei capturaţi, un camion cu un număr necunoscut de subiecţi şi Dumnezeu mai ştie ce. Încerc să aflu şi eu.

Conversaţia era încheiată.

— Domingo, ai vânat în faţă, spuse Clark, aşezat în scaunul din stânga faţă al Jaguarului.

— Am înţeles, John, mârâi Chavez.

— Caporal… Mole, corect?

— Da, domnule, spuse şoferul, fără să-şi mişte ochii un milimetru.

— Bun, caporal, du-ne în dreapta lui. O să-i tragem în cauciucul din dreapta faţă. Şi să nu fim chiar lângă camion când o să se întâmple asta.

— Foarte bine, domnule, veni răspunsul calm. Am pornit.

Jaguarul se repezi în faţă, iar în douăzeci de secunde ajunse lângă camionul Volvo Diesel. Clark şi Chavez îşi coborâră geamurile. La peste o sută zece kilometri pe oră, se aplecară în afară.

La o sută de metri în faţă, Sean Grady era într-o stare de şoc şi furie. Ce dracu’ nu mersese bine? Prima rafală a oamenilor lui îi ucisese în mod sigur pe câţiva dintre inamicii în uniformă neagră, dar după aceea ce se mai întâmplase? Elaborase un plan bun, iar oamenii lui îl executaseră bine la început – dar nenorocitele alea de telefoane! Ce n-o fi mers la ele? Asta stricase totul. Dar acum lucrurile erau din nou aproape sub control. Era la doar zece minute de mers de zona comercială. Avea să lase maşina acolo şi să se piardă în mulţime; apoi va merge la altă parcare, va lua de acolo o altă maşină închiriată şi va merge până la Liverpool, de unde va lua feribotul spre casă. O să iasă el din treaba asta,

aşa cum or s-o facă şi flăcăii din camionul din spate – şi se uită în oglindă. Ce dracului mai era şi asta?

Caporalul Mole îşi făcuse bine treaba. Prima oară manevrase spre stânga camionului, schimbând brusc pe dreapta. Asta îl luase prin surprindere pe şofer.

Aflat în spate, Chavez văzu figura omului. O piele foarte albă şi părul roşu, un adevărat irlandez, îşi zise Domingo, întinzând pistolul şi ţintind roata din dreapta faţă.

— Acum! strigă John din faţă.

În aceeaşi clipă, şoferul viră spre stânga.

Paul Murphy văzu apropierea maşinii şi instinctiv viră spre stânga. Apoi auzi focuri de armă.

Clark şi Chavez traseră de câteva ori fiecare, de la doar doi metri de cauciucul negru. Gloanţele atinseră marginea roţii şi găurile de câte doi centimetri o dezumflară rapid. Când camionul o luă brusc spre dreapta, Jaguarul abia ţâşnise în faţă. Şoferul încercă să frâneze, dar reacţia instinctivă nu făcu decât să înrăutăţească situaţia. Camionul Volvo plonjă spre dreapta, iar frânarea neechilibrată amplifică efectul. Janta roţii din dreapta faţă se înfipse în carosabil. Camionul se opri brusc, iar cabina se desprinse, ateriză pe partea dreaptă şi porni la vale cu peste o sută de kilometri pe oră. Oricât ar fi de tare, nici o cabină nu era proiectată pentru aşa ceva. Aceasta începu să se dezintegreze.

Caporalul Mole se ghemui ca să vadă mai bine în oglinda retrovizoare, ocupată toată de părţile laterale ale cabinei. Dar nu se apropie şi viră spre stânga, ca să se asigure că nu va veni peste ei. Îşi permise apoi să mai încetinească, privind în oglindă cum camionul Volvo mergea ca o jucărie, lăsând în urmă bucăţi.

— *Jesus Christo!* suspină Ding, întorcându-se să privească.

Un corp omenesc fusese proiectat împreună cu cabina.

Văzu cum se rostogoleşte ca o morişcă, înaintând cu viteza camionului distrus.

— Opreşte maşina! ordonă Clark.

Mole făcu mai mult decât atât. Opri şi apoi dădu înapoi până la câţiva metri de epava camionului. Chavez sări primul afară, cu pistolul în ambele mâini şi înaintă spre vehicul.

— Bear, aici Chavez, eşti acolo?

— Bear, recepţionat, veni răspunsul.

— Vezi dacă poţi să prinzi maşina aia, te rog. Camionul ăsta e terminat.

— Am înţeles, Bear porneşte în urmărire.
— Domnule colonel? spuse sergentul Nance în intercom.
— Da?
— Aţi văzut cum au făcut?
— Da. Crezi că putem face la fel? întrebă Malloy.
— Am pistolul la mine, domnule.
— Bun, atunci e timpul să trecem la treabă, oameni buni.

Puşcaşul marin lăsă colectorul şi aduse elicopterul la treizeci de metri deasupra drumului. Dacă ticălosul nu avea cumva un acoperiş transparent, nu avea cum să-şi dea seama că elicopterul era deasupra.

— Indicator rutier! spuse Harrison, trăgând de manşă, ca să sară peste panourile care anunţau intrarea pe autostradă.

— Bine, Harrison, tu te ocupi de drum, eu de maşină. Dacă e nevoie, trage tare, fiule.

— Înţeles, domnule colonel.

— Bine, sergent Nance, la treabă.

Malloy verifică indicatorul de viteză. Era pe banda cea mai din dreapta şi gonea cu o sută şi patruzeci de kilometri la oră. Se cam proptise în acceleraţie, dar Night Hawk avea o rezervă de putere mult mai mare. Era ca şi cum ar fi zburat în formaţie cu un alt aparat de zbor, îşi zise Malloy, deşi cu o maşină nu o făcuse niciodată. Se apropie la cam treizeci de metri.

— Partea dreaptă, sergent.

— Da, domnule.

Nance deschise uşa din spate şi îngenunche pe podeaua de aluminiu, cu Beretta de 9 mm în ambele mâini.

— Sunt gata, domnule colonel. Să începem.

— Gata de conectare, încuviinţă Malloy, aruncând încă o privire drumului.

Spunea asta pentru că situaţia semăna cu căutarea furtunului lăsat în urmă de un Hercules-cisternă, dar la o viteză mai mică şi mult mai jos…

Grady îşi muşcă buzele, văzând că nu îl mai urmează nici un camion. Dar măcar nu mai era nimic în spatele lui, iar drumul era liber. În cinci minute, avea să ajungă în siguranţă. Răsuflă uşurat, îşi flexă degetele pe volan şi îi binecuvântă pe lucrătorii care făcuseră maşina asta solidă. În acea clipă, prinse cu vederea periferică o umbră spre stânga. Se întoarse să vadă ce era. Ce

dracu’…

— Al meu e, anunţă Nance, văzându-l pe şofer prin geamul din stânga spate.

Îşi ridică pistolul şi aşteptă ca Malloy să apropie elicopterul încă vreo câţiva metri, iar apoi…

…cu braţul stâng sprijinit pe genunchi, Nance apăsă pe trăgaci. Pistolul îi zvâcni în mână. Îl readuse pe direcţie şi continuă să tragă. Nu semăna deloc cu tirul la poligon. Pistolul zvâcnea puternic în mână, în ciuda eforturilor lui de a îl ţine nemişcat. Dar la al patrulea glonţ văzu că ţinta avea un recul spre dreapta.

Peste tot în jurul lui săreau cioburi de sticlă. Grady nu reacţionă corect. Ar fi putut să apese la maximum frâna, iar elicopterul ar fi trecut rapid pe deasupra lui. Dar situaţia era mult prea diferită de ceea ce trăise până acum. Încercă să accelereze, dar Jaguarul nu mai avea resurse. În clipa aceea umărul drept îi explodă în mii de flăcări. Pieptul i se strânse reflex. Mâna dreaptă se prăbuşi, determinând maşina să vireze brusc spre dreapta, direct în gardul metalic.

Malloy trase de maneta. Văzuse cel puţin o lovitură în plin. În câteva secunde, Night Hawk era la o sută de metri înălţime. Puşcaşul marin viră spre dreapta şi se uită la maşina fumegândă, staţionată în mijlocul drumului.

— Coborâm să-l culegem? întrebă copilotul.

— Cum să nu, fiule? îi spuse Malloy lui Harrison.

Apoi se uită după propria geantă de zbor. Beretta lui se afla acolo. Harrison se ocupă de aterizare, aducând aparatul Sikorsky la sol, la doar cincisprezece metri de maşină. Malloy desfăcu închizătoarea centurii de siguranţă şi se întoarse ca să iasă, dar Nance sări primul, ghemuindu-se sub rotorul principal şi alergând spre partea dreaptă a maşinii. Malloy îl urmă după câteva secunde.

— Cu grijă, sergent! strigă Malloy, încetinindu-şi fuga spre partea din stânga.

Geamul dispăruse, cu excepţia unor cioburi înfipte în cheder. Se vedea şi bărbatul, care respira, dar care nu mai putea face mare lucru, prins de *airbag-uri.* Şi geamul din partea dreaptă se făcuse ţăndări. Nance ajunse acolo, găsi mânerul şi deschise uşa.

Reieşi că şoferul nu se folosise de centura de siguranţă. Îl putură scoate cu mare uşurinţă. Pe canapeaua din spate, Malloy văzu o armă de producţie rusească. Infanteristul marin o luă, îi puse piedica şi abia apoi se îndreptă spre partea cealaltă a maşinii.

— Drace, spuse Nance uluit. Încă trăieşte!

Cum dracu' n-am reuşit să-l omor pe ticălos de la patru metri? se întrebă sergentul.

La spital, Timothy O'Neil era încă în maşina lui, întrebându-se ce să facă. Îşi închipuia ce se întâmplase cu motorul. În geamul stânga era o gaură de doi centimetri. Cum de nu-i atinsese capul, asta nu prea putea să-şi explice. Se uită şi văzu că unul dintre camioanele Volvo şi Jaguarul închiriat al lui Grady nu mai erau acolo. Oare să-şi fi abandonat Sean oamenii? Şi pe el? Totul se petrecuse prea repede şi prea fără avertisment. De ce nu-l sunase Sean ca să-l avertizeze ce voia să facă? Cum de eşuase planul? Dar răspunsurile la întrebările astea erau mai puţin importante decât faptul că rămăsese în camion, într-o parcare, înconjurat de inamici. Şi nu trebuia să rămână aşa.

— *Lieber Gott,* îşi spuse Weber, văzând rănile.

Unul dintre membrii Echipei-1 era în mod sigur mort. Primise un glonţ în tâmplă. Alţi patru fuseseră şi ei loviţi, trei dintre ei în piept. Weber ştia să dea primul ajutor, dar nu-i trebuiau cunoştinţe de medicină ca să-şi dea seama că doi dintre ei aveau nevoie de îngrijirile imediate ale unor profesionişti.

— Aici Weber. Avem nevoie urgentă de ajutor medical! strigă el în radioemiţător. Rainbow Five e lovit!

— Drace! spuse Homer Johnston lângă el. Nu-i de glumă. Comanda, aici Luneta 2-1. Avem nevoie de doctori. Avem nevoie repede!

Price recepţionă. Era acum la treizeci de metri de camion, cu sergentul Hank Patterson lângă el. Încercau să se apropie fără să fie văzuţi. La stânga lui se vedea corpul impozant al lui Julio Vega, lângă care se găsea Tomlinson. Spre dreapta se desluşea silueta lui Steve Lincoln. Acesta era însoţit de Paddy Connolly.

— Echipa-2, aici Price. Avem subiecţi într-o camionetă de livrări. Nu ştiu dacă mai avem vreunul în clădire. Vega şi Tomlinson, intraţi şi verificaţi. Fiţi foarte atenţi!

— Aici Vega. Recepţionat, Eddie. Am plecat.

Oso schimbă direcţia de mers, îndreptându-se spre intrarea principală, împreună cu Tomlinson, în vreme ce ceilalţi ţineau sub o atentă observaţie camionul maro. Cei doi sergenţi se apropiară încet de uşa principală, furişându-se pe după colţuri ca să se uite pe ferestre şi văzând doar un mic grup de oameni foarte aiuriţi. Sergentul Unu Vega îşi propti un deget în piept şi arătă apoi înăuntru. Tomlinson încuviinţă. Vega se deplasă rapid, intrând în holul principal şi măturându-l cu privirea. Doi inşi se apucară să urle, văzând încă un om înarmat, deşi deosebirea de uniformă era evidentă. Îşi ridică mâna stângă.

— Băieţi, sunt unul dintre băieţii buni. Ştie careva unde sunt ăia răi?

Răspunsul general fu destul de confuz, dar doi oameni arătară spre spatele clădirii, în direcţia secţiei de Urgenţe. Era foarte plauzibil. Vega avansă până la uşile duble care dădeau într-acolo şi vorbi în radio.

— Holul e liber. Hai, George. Comanda, aici Vega, continuă el.

— Vega, aici Price.

— Holul spitalului e liber, Eddie. Avem cam douăzeci de civili de verificat.

— Nu am pe cine să-ţi trimit, Oso. Suntem ocupaţi aici. Weber a raportat răniri foarte grave.

— Aici Franklin. Am auzit. Pot sa mă deplasez acolo, dacă e nevoie.

— Franklin, sunt Price. Deplasează-te spre vest. Repet, deplasează-te spre vest.

— Franklin se deplasează spre vest, răspunse lunetistul. Am pornit.

— Ăsta a cam renunţat la cariera de aruncător, spuse Nance, încărcându-l pe rănit în Night Hawk.

— Absolut sigur, mai des dacă e stângaci. Cred că e cazul să ne ducem la spital.

Malloy se instala în scaun şi trecu la comenzi. În mai puţin de un minut, erau în aer şi se îndreptau spre spital. În spate, Nance îl prinse în chingi pe prizonier. Cât putu de strâns.

Era un dezastru. Chavez văzu că şoferul era mort, zdrobit între volanul mare şi spătarul scaunului, în momentul în care camionul lovise gardul protector. Mortul avea ochii deschişi. Din gura căscată îi curgea sânge. Corpul aruncat în spate era tot

neînsufleţit. Avea în faţă două găuri de glonţ. Mai rămăsese un individ cu picioarele rupte şi cu nişte răni oribile pe faţă. Durerea acestuia era mascată de starea de inconştienţă.

— Bear, aici Six, spuse Clark.

— Bear, recepţie.

— Poţi să ne iei? Avem aici un subiect rănit şi vreau să mă întorc să văd ce naiba se mai întâmplă.

— Aşteptaţi o clipă, ajungem acolo. Vă anunţ că avem şi noi un subiect la bord.

— Recepţionat, Bear.

Clark se uită spre vest. Night Hawk-ul era deja vizibil. Văzu cum elicopterul îşi schimbă cursul şi vine direct spre ei.

Chavez şi Mole scoaseră corpul pe carosabil. Picioarele rupte închipuiau nişte unghiuri nefireşti, dar era un terorist, aşa că nu le fu milă.

— Înapoi la spital? întrebă unul dintre oamenii lui O'Neil.

— Dar acolo intrăm în capcană! obiectă Sam Barry.

— Suntem în capcană şi aici, le aminti Jimmy Carr. Trebuie să ne mişcăm. Acum.

O'Neil îşi zise că bărbatul avea dreptate.

— Bine, bine. Eu deschid uşa şi voi alergaţi la intrare. Gata?

Confirmară din cap, legănându-şi armele.

— Acum, icni el, trăgând uşa glisantă.

— Drace! strigă Price de la o distanţă de o sută de metri. Subiecţii aleargă înapoi în spital. Am numărat cinci.

— Confirm cinci, se auzi o altă voce în circuitul radio.

Vega şi Tomlinson parcurseseră cea mai mare parte a distanţei spre Urgenţe. Erau destul de aproape ca să-i vadă pe oamenii de acolo, dar nu şi uşile duble de sticlă care dădeau spre afară. Auziră alte strigăte. Vega îşi scoase casca de kevlar şi îşi îţi capul după colţ. *Mă-sa,* îşi zise el, văzând un tip cu un AKM. Individul se uita în jur prin clădire, iar în spatele lui se vedea jumătate din corpul altcuiva, care se uita afară. Lui Oso îi sări inima din piept. Cineva îi pusese mâna pe umăr. Se întoarse şi îl văzu pe Franklin, fără monstrul lui de puşcă, doar cu pistolul Beretta.

— Tocmai am auzit. Cinci băieţi răi?

— Aşa a spus omul, confirmă Vega.

Îi făcu un semn sergentului Tomlinson, aflat de partea cealaltă a coridorului.

— Fred, rămâi cu mine.

— Înţeles, Oso. Nu era bun acuma un M-60?

— Cum dracu’ să nu fie?!

MP-10-le nemţesc era uriaş, dar în mâinile lui părea o jucărie.

Vega mai privi o dată. Uite-o pe nevasta lui Ding, în picioare, uitându-se la băieţii răi, gravidă şi îmbrăcată cu un halat alb. El şi Chavez se cunoşteau de aproape zece ani. Nu putea să lase să i se întâmple ceva femeii. Se întoarse la colţ şi încercă să-i facă semn cu mâna.

Doctoriţa Patsy Clark Chavez văzu mişcarea cu coada ochiului şi întorcându-se văzu un bărbat în uniformă, care îi făcea semn cu mâna, chemând-o la el. I se păru o idee bună. Începu să se deplaseze încet spre dreapta.

— Tu, stai pe loc! strigă furios Jimmy Carr.

Apoi începu să se apropie de ea. La stânga lui, nevăzut, sergentul George Tomlinson îşi îţi de după colţ mutra şi ţeava armei. Vega începu să facă nebuneşte cu mâna, iar Patsy îşi continuă drumul spre el. Carr se îndreptă spre ea, ridicând arma…

La vederea lui Carr, Tomlinson îl luă la ţintă. Dar mai văzu arma îndreptată spre soţia lui Ding şi apăsă uşurel pe trăgaci, lansând o rafală de trei gloanţe.

Rafala tăcută era cumva mai rea decât cel mai mare vacarm. Patsy se întoarse şi apucă să-l vadă pe individul cu arma. Capul îi explodase, fără să se fi auzit altceva decât şuieratul caracteristic unei arme cu un amortizor bine reglat, iar apoi zgomotul de pepene crăpat al craniului. Figura omului dispăruse, iar ceafa îi explodase într-un jet de sânge. În ce privea corpul, acesta căzu drept. Singurul zgomot serios fu cel al armei izbite de podea, scăpată de mâinile inerte.

— Vino aici! tună Vega, iar ea făcu ce i se spunea, aplecându-se şi alergând spre el.

Oso o luă de braţ ca pe o păpuşă, străbătând rapid pardoseala în carouri. Sergentul Franklin o luă apoi în braţe şi alergă cu ea pe coridor, ţinând-o ca pe o jucărie de preţ. În holul principal, descoperi pe agentul de securitate al spitalului şi o lăsă cu el, după care fugi înapoi.

— Franklin către Comandă. Doctoriţa Chavez este teafără. Am

dus-o în holul principal. Trimiteţi nişte oameni acolo, vă rog. Să-i evacuăm mai întâi pe nefericiţii ăştia de civili, bine?

— Price către Echipă. Unde sunteţi? Unde sunt subiecţii?

— Price, aici Vega, suntem în luptă cu patru subiecţi. George a doborât adineaori unul. Sunt în secţia Urgenţe. Doamna Clark e probabil tot acolo. Auzim zgomote, sunt civili înăuntru. Le-am închis căile de refugiu. Îi am aici pe Tomlinson şi pe Franklin. Fred are doar un pistol. Numărul de ostatici e necunoscut, dar din câte îmi dau seama, avem patru băieţi răi. Terminat.

— Trebuie să merg acolo, spuse doctorul Bellow.

Era foarte zdruncinat. La câţiva paşi de el fuseseră împuşcaţi nişte oameni. Alistair Stanley era la pământ, cu o rană în piept, iar cel puţin un soldat de la Rainbow era mort, alţi trei fiind răniţi, din care unul arăta foarte rău.

— Pe acolo, arătă Price spre intrarea din faţă a spitalului.

Apăru un membru al Echipei-1, care se îndreptă şi el în direcţia aceea. Era Geoff Bates, unul dintre oamenii lui Covington de la SAS, înarmat complet, deşi nu apucase să tragă nici un foc în toată ziua. El şi Bellow o luară din loc rapid.

Carr murise fără să-şi dea cineva seama. O'Neil se întoarse şi-l văzu întins, cu corpul devenit sursa unui şuvoi roşu ce curgea pe podeaua înnegrită. Situaţia era tot mai rea. Avea patru oameni înarmaţi, dar nu putea să vadă nici după colţul aflat la şapte metri distanţă; acolo sigur erau soldaţi înarmaţi ai SAS, iar el nu avea nici o scăpare. Avea în apropiere opt alţi oameni, pe care îi putea folosi în cele din urmă ca ostatici, dar pericolul acestui joc era evident. *Nici o scăpare,* îi spunea mintea, dar emoţiile îi spuneau altceva. Avea arme, inamicii erau aproape, iar datoria lui era să îi omoare şi, dacă era să moară şi el, putea foarte bine să moară pentru Cauză, ideea căreia îi dedicase întreaga viaţă, ideea pentru care îşi spusese de mii de ori că merita să mori. Ei bine, iată-l ajuns şi acolo, iar moartea era aproape, nu era ceva la care să te gândeşti în pat, în aşteptarea somnului, nici ceva discutat la un pahar de vorbă cu alţi camarazi şi ei la fel de dedicaţi Cauzei, oameni care discutau despre vitejie când nu era nevoie de aşa ceva. Acum ajunsese la acel moment. Acum, pericolul era acolo, prezent şi era timpul să-i arate nenorocitei ăsteia de lumi că era bărbat de cuvânt şi un om cu convingeri adevărate... dar, pe de altă parte, voia să fugă în Irlanda, nu să moară într-un spital din Anglia.

Sandy Clark îl privea de la cinci metri distanţă. Era un bărbat frumos şi probabil şi destul de curajos pentru un criminal, îşi spuse imediat în sinea ei. Îşi aminti că John îi spusese pe vremuri că vitejia era ceva mult mai răspândit decât laşitatea, iar asta din cauza ruşinii. Oamenii nu înfruntau pericolele singuri, ci cu prietenii lor şi nimeni nu voia să pară slab în faţa acestora, aşa că frica de laşitate declanşa cel mai nebunesc comportament, iar nebuniile care reuşeau erau apoi sărbătorite drept un mare eroism. Pe vremea aceea, îl considerase pe John un cinic… Şi totuşi, soţul ei nu era un om cinic. Oare nu cumva spusese adevărul?

În acest caz, era vorba de un bărbat abia trecut de treizeci de ani, care ţinea în mână o armă şi avea o căutătură de parcă n-ar fi avut nici măcar un prieten pe lume…

…ca mamă, Sandy se gândea că fiica ei era, probabil, în siguranţă, împreună cu nepotul ei. Cel care murise strigase după ea, dar acum era făcut terci pe podeaua Spitalului şi probabil că Patsy plecase de acolo. Era cea mai bună veste a zilei, aşa că putea să închidă ochii şi să şoptească o rugăciune de mulţumire.

— Vă salut, dom’ doctor, spuse Vega, întâmpinându-l.

— Unde sunt?

Vega arătă spre locul cu pricina.

— După colţul acela. Credem că sunt patru. George i-a împuţinat cu unu’.

— Aţi vorbit cu ei?

Oso clătină din cap.

— Nu.

— Bine, spuse doctorul Bellow, trăgând aer în piept. Aici e Paul, spuse el tare. Timothy e pe acolo?

— Da, veni răspunsul.

— Eşti bine? Adică, nu eşti rănit, n-ai nimic? întrebă psihiatrul.

O’Neil îşi şterse sângele de pe faţă; fragmentele de sticlă din maşină îi cauzaseră tăieturi minore.

— Toţi suntem bine. Tu cine eşti?

— Sunt doctor. Mă numesc Paul Bellow. Pe tine cum te cheamă?

— Pentru tine, Timothy e suficient.

— Bun, foarte bine. Timothy, gândeşte-te puţin la situaţie, ce zici?

— Cunosc situaţia, răspunse O’Neil, gata să izbucnească.

Afară, lucrurile erau organizate tot mai bine. La locul faptelor veniseră câteva ambulanţe, plus sanitarii din armata britanică. Răniţii erau transportaţi de acolo la spitalul bazei de la Hereford, unde îi aşteptau doctorii, iar pentru asistarea grupului Rainbow sosiseră treizeci de soldaţi de la SAS. Elicopterul colonelului Malloy se aşeză pe heliportul bazei, iar cei doi prizonieri fură duşi la spitalul militar pentru tratament.

— Tim, n-o să ajungi departe. Cred că îţi dai seama de asta, făcu observaţia Bellow, cu cea mai blândă voce din lume.

— Dacă nu mă lăsaţi să plec, o să omor din ostatici, îl contră O’Neil.

— Da, poţi s-o faci, iar după aceea noi intrăm şi încercăm să te oprim, dar în orice caz n-o să scapi. Dar ce câştigi asasinând oameni, Tim?

— Libertatea ţării mele.

— Păi, nu se rezolvă deja? întrebă Bellow. Se semnează acorduri de pace, Tim. Şi te rog să-mi spui, ce ţară şi-a început existenţa prin omorârea unor oameni nevinovaţi? Ce vor spune compatrioţii tăi despre omorârea ostaticilor?

— Suntem luptători pentru libertate.

— Bun, deci sunteţi soldaţi ai Revoluţiei, fu de acord doctorul. Dar soldaţii, adevăraţii soldaţi, nu asasinează oameni. Bine, azi mi-ai spus că tu şi prietenii tăi împuşcaţi soldaţi şi asta nu e o crimă. Dar să omori oameni neînarmaţi este o crimă, Tim. Cred că ştii asta. Oamenii care sunt cu tine, are vreunul dintre ei armă? Poartă vreunul dintre ei uniformă?

— Şi ce dacă? Sunt duşmanii ţării mele!

— Ce anume îi face duşmani, Tim? Locul în care s-au născut? A încercat vreunul dintre ei să-ţi facă rău? A făcut vreunul dintre ei rău ţării tale? De ce nu-i întrebi? sugeră doctorul.

O’Neil clătină din cap. Scopul omului era să-l facă să se predea, ştia asta. Se uită la camarazii lui. Le era greu să se uite unul în ochii altuia. Erau prinşi în capcană şi o ştiau cu toţii. Rezistenţa lor era mai degrabă o problemă de minte decât de arme, iar minţile lor, ale tuturor, nutreau îndoieli cărora nimeni nu le dăduse glas, dar îndoielile existau, iar ei o ştiau foarte bine.

— Vrem un autobuz să ne ducă de aici!

— Unde să vă ducă? întrebă doctorul.

— Adu-ne nenorocitul ăla de autobuz! strigă O’Neil.

— Bine, pot să vorbesc mai sus pentru asta, dar trebuie să ştie unde merge autobuzul, ca să vă facă loc poliţia pe şosea, observă logic Bellow.

Acum era doar o problemă de timp. Tim – ar fi fost foarte util să ştie dacă era numele lui adevărat, deşi Bellow era încredinţat că era – nu vorbea de omorârea unor oameni, nu ameninţase cu adevărat cu aşa ceva, nu dăduse nici un termen şi nu le aruncase nici un cadavru. Pe el însuşi se concepea ca pe un soldat, foarte diferit de profilul unui criminal. În lumea teroriştilor, era o linie de demarcaţie foarte clară. Nu îi era frică de moarte, deşi îi era teamă de eşec şi se temea cel mai mult să nu fie considerat asasinul unor nevinovaţi. Să omori soldaţi era una. Să omori copii şi femei era cu totul altceva. Era vechea poveste a terorismului. Cea mai vulnerabilă componentă a oricărui om este propria lui imagine. Cei care se gândesc la ce cred alţii despre ei, cei care se uită în oglindă când se rad, aceştia pot fi manipulaţi. Era doar o chestiune de timp. Aceştia erau diferiţi de adevăraţii fanatici. Era un tip care putea fi convins…

— Ascultă, Tim…

— Da?

— Vrei să faci ceva pentru mine?

— Ce?

— Vrei să-mi permiţi să mă asigur că ostaticii sunt teferi? Trebuia să fac asta, e şeful cu gura pe mine. Pot să vin acolo?

O’Neil ezită.

— Hai, Tim, ce zici? Tu trebuie să faci ce ai de făcut, la fel şi eu. Eu sunt medic. Nu am armă sau alte astea. N-are de ce să-ţi fie frică.

Să-i spui cuiva că nu avea de ce să-i fie frică şi deci să îi sugerezi că, de fapt, se temea era o carte numai bună de jucat în multe situaţii. Urmă obişnuita ezitare, care confirma că într-adevăr îi era frică – iar asta arăta că Tim era raţional. O veste bună pentru psihiatrul lui Rainbow

.

— Nu, Tim, n-o face, îl îndemnă Peter Barry. Nu le ceda cu nimic.

— Dar cum o să ieşim de aici ca să ajungem la autobuz, dacă nu dăm şi noi ceva? întrebă O’Neil, uitându-se la ceilalţi trei.

Sam Barry dădu din cap. La fel şi Dan McCorley.

— Bine! strigă O’Neil. Vino la noi.

— Mulţumesc, îi spuse Bellow.

Se uită la Vega, militarul cel mai înalt în grad de acolo.

— Domnule doctor, păzeşte-te, îi spuse sergentul.

Să intri neînarmat în bârlogul unor băieţi răi înarmaţi nu e o idee prea deşteaptă, îşi zise el. Nu-i trecuse niciodată prin minte că doctorul era atât de curajos.

— Întotdeauna mă păzesc, zâmbi doctorul.

Apoi trase aer adânc în piept, făcu cei trei metri până la colţ şi trecu dincolo, dispărând din faţa ochilor soldaţilor de la Rainbow.

Lui Bellow i se păruse întotdeauna straniu, aproape caraghios, că distanţa dintre siguranţă şi pericol se măsura mereu în câţiva paşi şi un colţ. Şi totuşi, privi lucrurile cu un interes real. Rareori se întâlnea cu un infractor în asemenea circumstanţe. Era cu atât mai bine că ei erau înarmaţi şi el nu. Aveau nevoie de siguranţa adusă de perceperea puterii proprii, ca să echilibreze faptul că, înarmaţi sau nu, se găseau într-o cuşcă din care nu exista scăpare.

— Eşti rănit, spuse Bellow, văzând figura lui Timothy.

— A, nu-i nimic, doar nişte zgârieturi.

— De ce nu pui pe cineva să te îngrijească?

— Nu e nimic, mai spuse o dată Tim O’Neil.

— Mă rog, e faţa ta, spuse Bellow, uitându-se în jur şi numărându-i.

Erau patru, toţi înarmaţi cu acelaşi tip de armă, AKM-uri, din ce-şi dădea seama. Abia după aceea începu să-i numere şi pe ostatici. O recunoscu pe Sandy Clark. Mai erau alţi şapte, toţi speriaţi, dar asta era de aşteptat.

— Ia zi, ce anume vreţi?

— Vrem un autobuz şi asta repede.

— Bine, pot să vorbesc pentru asta, dar o să-mi trebuiască ceva timp pentru organizare şi am nevoie şi de ceva în schimb.

— Ce anume? întrebă Timothy.

— Să eliberaţi câţiva ostatici, răspunse psihiatrul.

— Nu. Avem doar opt.

— Hai, Tim, ce Dumnezeu, trebuia să vorbesc şi eu mai departe în numele tău – vrei autobuzul, nu? – şi trebuie să le dau ceva, altfel cum să-i conving să-ţi facă pe plac? întrebă Bellow, părând foarte rezonabil. Aşa se joacă jocul ăsta, Tim. Are nişte reguli, ştii bine. Dacă vrei ceva, dai altceva în schimb.

— Adică?

— Adică, în semn de bună credinţă, îmi dai câţiva ostatici; de obicei femeile şi copiii – dă mai bine în ochii celorlalţi.

Bellow se uită la ostatici. Patru bărbaţi, patru femei. Era bine s-o poată scoate pe Sandy de acolo.

— Şi după aia?

— După aia, le spun superiorilor că vrei un autobuz şi că te-ai arătat de bună credinţă. Trebuie să te reprezint în faţa lor, înţelegi?

— Ia te uită, ai trecut de partea noastră, spuse ironic un alt glas.

Bellow se uită după el şi văzu doi gemeni. Fratele celui care vorbise era la doar câţiva paşi depărtare. Terorişti gemeni… Interesant.

— Nu, nu se poate spune asta, nu vreau să vă insult inteligenţa. Ştiţi foarte bine în ce situaţie vă aflaţi. Dar dacă vreţi să obţineţi ceva, trebuie să negociaţi. Astea sunt regulile şi nu le-am inventat eu. Trebuie să fiu intermediarul şi atâta tot. Asta înseamnă că vă reprezint pe voi în faţa şefilor mei şi pe ei în faţa voastră. Dacă aveţi nevoie de timp de gândire, perfect, mă îndepărtez, dar cu cât vă mişcaţi voi mai repede, cu atâta pot şi eu să acţionez. Aş vrea să vă gândiţi la asta, băieţi.

— Adu autobuzul ăla, spuse Timothy.

— Ce dai în schimb? întrebă Paul.

— Două femei, spuse O’Neil, întorcându-se. Aia şi aia.

— Pot să vină cu mine?

Bellow văzu că printre cele două indicate de Timothy era şi Sandy Clark. Puştiul ăsta, O’Neil, era depăşit de evenimente. Ceea ce era iarăşi un lucru bun, probabil.

— Da, dar adu nenorocitul ăla de autobuz!

— Am să fac tot ce pot, promise Bellow, făcându-le semn celor două femei să îl urmeze după colţ.

— Bine v-aţi întors, domnule doctor, spuse în şoaptă Vega. Formidabil, adăugă el, văzându-le pe cele două femei. Ce mai faceţi, doamnă Clark? Eu sunt Julio Vega.

— Mamă!

Patsy Chavez veni în fugă de la locul ei sigur şi îşi îmbrăţişă mama. Apoi doi soldaţi de la SAS proaspăt sosiţi le preluară pe cele două femei.

— Comanda, aici Vega, chemă Oso prin radio.

— Vega, aici Price.

— Zi-i lui Six că soţia şi fiica lui sunt în siguranţă.

John era într-un camion, în spate, îndreptându-se spre spital, ca să preia comanda operaţiunii. Domingo Chavez era lângă el. Ambii auziră apelul radio. Amândoi simţiră o imensă uşurare. Dar tot mai erau şase ostatici.

— Bun, aici Clark, ce se întâmplă acum?

În spital, Vega îi dădu radioul lui doctorului Bellow.

— John, aici Paul.

— Salut, domnule doctor, ce se petrece acum acolo?

— John, dă-mi câteva ore şi sunt ai tăi. Ştiu că nu au nici o ieşire. E doar o chestiune de convingere. Sunt patru, toţi trecuţi de treizeci de ani, toţi înarmaţi. Acum au şase ostatici. Dar am vorbit cu şeful lor, e un puşti, practic şi poate fi convins.

— Foarte bine, domnule doctor, ajungem acolo în zece minute. Ce cer?

— Ca de obicei, răspunse Bellow. Vor un autobuz care să-i ducă undeva.

John cumpăni situaţia. Dacă îi scoteau în câmp deschis, se puteau ocupa de ei lunetiştii. Patru focuri, o joacă de copii.

— Le dăm ce vor?

— Nu încă. Trebuie să mai tărăgănăm puţin.

— Bine, domnule doctor, tu le faci vizita. Când ajung acolo, îmi dai mai multe detalii. Pe curând. Terminat.

— S-a făcut.

Bellow îi dădu înapoi radioul sergentului Vega. Soldatul avea o diagramă a parterului prinsă cu piuneze pe perete.

— Ostaticii sunt aici, spuse Bellow. Subiecţii sunt aici şi aici. Doi dintre ei sunt gemeni, apropo. Toţi albi, treizeci şi ceva de ani, toţi au versiunea cu pat rabatabil a lui AK-47.

Vega dădu din cap.

— Bun. Dacă trebuie să sărim pe ei…

— Nu va fi cazul. Cel puţin, aşa cred eu. Liderul lor nu este un criminal. Mă rog, nu vrea să devină.

— Dom’ doctor, dacă zici… spuse Vega, cam neîncrezător.

Dar partea bună era că puteau să arunce foarte uşor nişte *flashbang-uri* după colţ, după care să se repeadă la ei şi să-i căsăpească… Doar că un ostatic putea să o păţească rău, iar asta trebuia evitat pe cât posibil. Oso nu se gândise până atunci cât curaj avea doctorul. O adusese pe madam Clark, fără nici o problemă. Al naibii doctoru’! Se uită la cei şase băieţi de la SAS

proaspăt sosiţi, îmbrăcaţi în negru ca şi ai lui şi gata să între în acţiune, dacă li se ivea ocazia. Paddy Connolly era în afara clădirii, cu geanta lui plină cu şmecherii. Poziţia era izolată, iar situaţia relativ sub control. Pentru prima oară în ultima oră, sergentul Vega îşi putea permite să se relaxeze puţin.

— Salut, Sean, spuse Bill Tawney, recunoscându-i figura. Am avut o zi grea, nu-i aşa?

Se aflau la spitalul bazei de la Hereford.

Umărul lui Grady fusese imobilizat şi necesita o operaţie. La analiză rezultase că încasase două gloanţe de 9 mm în umăr, dintre care unul îi sfărâmase humerusul, osul lung al braţului stâng. Era o rană foarte dureroasă, deşi i se administraseră cu zece minute în urmă nişte tranchilizante. Întoarse ochii spre englezul cu cravată. Evident, Grady îşi închipui că era un poliţist englez şi nu spuse nimic.

— Băiete, azi ai greşit adresa, continuă Tawney. Pentru informarea ta, acum eşti în spitalul bazei de la Hereford. Vorbim mai târziu, Sean.

Pentru moment, chirurgul avea de lucru la repararea braţului rănit. Tawney se uită la sora medicală militară care administra medicaţia pentru operaţia care urma. Apoi se duse într-o altă cameră, ca să discute cu omul salvat din camionul distrus.

Iată o zi foarte veselă pentru toţi cei implicaţi, îşi zise omul de la Six. Autostrada fusese blocată de două maşini distruse, iar peisajul era negru de atâtea uniforme de poliţişti, la care se adăugau oamenii de la SAS şi de la Rainbow. Curând aveau să apară şi oamenii de la Londra, de la Five şi de la Six, care or să se certe ca chiorii a cui era jurisdicţia şi or să facă un adevărat balamuc, întrucât, ce-i drept, exista un acord scris între guvernul Unchiului Sam şi cel al Maiestăţii Sale, dar nici dracu’ nu se gândi la o asemenea situaţie. Acordul garanta că şeful secţiei CIA de la Londra avea dreptul să vină şi să facă pe maestrul de ceremonii. Şi normal că avea să se dea în stambă. Tawney şi-l închipui sub forma unui dresor în tot circul ăsta – unul dotat cu bici, scaun şi pistol. Probabil că urma să aibă nevoie de ele.

Tawney îşi mai temperă dispoziţia veselă, amintindu-şi că doi oameni de la Rainbow erau morţi şi alţi patru răniţi, trataţi chiar în spitalul ăsta. Oameni pe care îi ştia măcar după figură, dintre care pe doi n-avea să-i mai vadă niciodată, dar în schimbul lor uite că îl capturaseră pe Sean Grady, unul dintre extremiştii

fanatici ai PIRA, care acum începea ceea ce sigur va fi o carieră pe viaţă în închisorile guvernului Maiestăţii Sale. Iar omul avea precis în tărtăcuţă o grămadă de informaţii utile. Meseria lui era să înceapă să le extragă de acolo.

— Unde e nenorocitul ăla de autobuz?

— Tim, am vorbit cu superiorii mei. Îţi analizează cererea.

— Ce dracu' au de analizat? izbucni O'Neil.

— Ştii şi tu foarte bine, Tim. Sunt birocraţi guvernamentali şi nu fac nimic înainte să-şi acopere spatele.

— Paul, am aici şase ostatici şi pot să…

— Da, poţi, dar de fapt nu prea e chiar aşa, nu? Timothy, dacă o faci, atunci soldaţii de afară se năpustesc la voi şi asta pune capăt situaţiei, iar tu o să intri în istorie ca un asasin al unor nevinovaţi, un criminal. Asta vrei, Tim? Chiar ţi-o doreşti?

Bellow făcu o pauză.

— Dar familiile voastre? Şi cum rămâne cu felul cum e percepută organizaţia voastră politică? Cum o să justifice ea omorârea oamenilor ăstora? Voi nu sunteţi extremişti musulmani, nu? Sunteţi creştini şi creştinii se ştie că nu fac asemenea lucruri. Oricum, ameninţarea este bună ca atare, în nici un caz dacă o îndeplineşti. Nu poţi s-o faci, Tim. Rezultatul ar fi moartea voastră şi recuzarea voastră politică. Apropo, să nu uit, Sam Grady a fost prins, adăugă Bellow, exact în momentul critic.

— Ce?

Era clar că Timothy fusese zguduit la auzul veştii.

— A fost capturat în timp ce încerca să fugă. În cursul acţiunii, a fost împuşcat, dar o să supravieţuiască. Îl operează chiar acum.

Psihiatrul văzu că pusese degetul pe rană. Încrederea omului trebuia sfărâmată încet-încet. Dacă o făcea prea rapid, ar fi reacţionat violent. Oboseşte-l puţin câte puţin şi al tău e. Bellow scrisese şi o carte pe tema asta. Mai întâi îţi impui controlul fizic, altfel spus stabileşti perimetrul strict. Pe urmă impui controlul informaţional. După aceea le furnizezi informaţii, picătură cu picătură, într-o manieră foarte îngrijită, de parcă ai regiza un spectacol pe Broadway. Apoi sunt ai tăi.

— Îl veţi elibera pe Sean. O să vină cu noi în autobuz.

— Timothy, e pe masa de operaţie chiar acum. O să stea acolo ore întregi. Dacă încearcă fie şi să-l mişte de acolo, ar putea să

moară, Tim. Oricât de mult ţi-ai dori-o, pur şi simplu nu se poate. Este imposibil. Îmi pare rău că ţi-o spun, dar nimeni nu poate face nimic în direcţia asta.

Şeful lui, prizonier? *Sean, capturat?* îşi zise Tim O'Neil. Ciudat, i se părea că era o situaţie chiar mai rea decât a lui. Chiar dacă ei intrau în închisoare, le-ar fi rămas speranţa că va găsi Sean o cale să-i elibereze, dar cu Sean dus pe Insula Wright... totul era pierdut... Dar...

— De unde ştiu că nu mă minţi?

— Tim, într-o situaţie ca asta nu-mi pot permite să mint. Aş da-o rău de tot în bară. E foarte greu să minţi. Dacă mă prinzi cu minciuna poţi să nu mă mai crezi niciodată, iar asta ar însemna că nici şefii mei nu mai vor avea încredere în mine.

Iarăşi vocea liniştită a raţiunii.

— Şi zici că eşti doctor?

— Corect, zise Bellow şi dădu din cap.

— Unde lucrezi?

— În principal, în Anglia, dar mi-am făcut rezidenţiatul la Harvard. Am muncit în patru locuri diferite şi am şi predat.

— Deci, meseria ta e să-i faci pe oamenii ca mine să se predea, nu-i aşa?

În sfârşit, furia la înţelegerea evidenţei.

Bellow clătină din cap.

— Nu, eu zic că meseria mea este să salvez vieţile oamenilor. Sunt medic, Tim. Nu-mi e permis să omor oameni sau să-i ajut pe alţii să omoare oameni. Am depus un jurământ acum multă vreme. Voi aveţi arme. Oamenii de după colţ au şi ei arme. Eu nu vreau să moară nici unul dintre voi. Au murit destui azi, nu crezi? Tim, îţi place să omori oameni?

— Cum... Nu, bineînţeles că nu. Cui îi place?

— Unora le place, îi spuse Bellow, hotărând că era cazul să-i alimenteze mândria. În limbajul nostru, se numesc personalităţi sociopate, dar tu nu te numeri printre ei. Tu eşti un soldat. Tu lupţi pentru un lucru în care crezi. La fel şi oamenii de acolo – şi Bellow arătă spre locul în care se aflau oamenii de la Rainbow. Ei te respectă şi sper că şi tu îi respecţi pe ei. Soldaţii nu asasinează oameni. Numai criminalii fac asta, iar un soldat nu e un criminal.

Pe lângă faptul că spunea un adevăr, era important să-i inculce acest gând interlocutorului. Asta în special pentru că teroriştii erau nişte romantici şi îi dispreţuiau pe infractorii de

drept comun. Bellow îl ajuta pe Timothy să-şi creeze o imagine proprie pozitivă, pentru a-l devia de la o acţiune pe care nu voia s-o comită. Erau soldaţi, nu criminali şi trebuia să se poarte ca nişte adevăraţi soldaţi, nu ca nişte asasini.

— Domnule doctor Bellow? se auzi o voce de după colţ. Sunteţi chemat la telefon, domnule.

— Tim, pot să mă duc să vorbesc?

Cere-le întotdeauna permisiunea pentru orice! Dă-le iluzia că stăpânesc situaţia!

— Da, spuse O'Neil, făcându-i semn cu mâna.

Bellow se întoarse la soldaţi.

Acolo îl văzu pe John Clark. Se îndepărtară amândoi cincisprezece metri, intrând într-o altă secţie a spitalului.

— Mulţumesc că le-ai scos pe soţia şi pe fetiţa mea de acolo, Paul.

Bellow ridică din umeri.

— A fost mai mult norocul. E puţin cam depăşit de situaţie şi nu gândeşte prea bine. Vor un autobuz.

— Mi-ai mai spus, îi aminti Clark. Li-l dăm?

— Nu va fi nevoie. Sunt într-o partidă de pocher, John şi am în mână o chintă regală. Dacă nu se întâmplă ceva urât de tot, suntem stăpâni pe situaţie.

— Noonan e afară şi are un microfon pus pe geam. Am ascultat ultima parte. Bravo, dom' doctor.

— Mulţumesc.

Bellow îşi frecă obrajii. Asupra lui se exercita o presiune imensă, pe care avea voie să o trădeze doar aici. Acolo, cu Timothy, era rece ca gheaţa, ca un profesor prietenos, dar respectat.

— Care e treaba cu ceilalţi prizonieri?

— Nimic nou. Grady este operat chiar acum şi mi-au zis că o să dureze câteva ore. Celălalt e încă inconştient. Nu avem nici un nume şi nici un act.

— Grady e liderul?

— Credem că da, aşa ne-au spus cei de la Informaţii.

— Deci ne poate spune multe. Cred că o să ai nevoie de mine când iese din operaţie, îi spuse Paul lui Rainbow Six.

— Trebuie să-ţi termini mai întâi treaba de aici.

— Ştiu. Mă întorc la muncă.

Clark îl bătu pe umăr şi Bellow se întoarse la teroriştii.

— Ei, bine? întrebă Timothy.

— Încă nu s-au decis cu autobuzul. Îmi pare rău, adăugă Bellow cu o voce deprimată. Credeam că i-am convins, dar nu vor deloc să-şi mişte fundul.

— Să le spui că dacă nu, o să…

— Nu, n-o să faci nimic, Tim. Ştii asta. O ştiu şi eu. Şi o ştiu şi ei.

— Atunci, care-i treaba cu autobuzul? întrebă O'Neil, pe cale să îşi piardă controlul.

— Le-am spus că eşti om de cuvânt şi că trebuie să te ia foarte în serios. Deşi nu cred că o s-o faci, trebuie să nu uite că *poţi* s-o faci şi că, dacă o s-o faci, ei or să primească şuturi urâte de la şefii lor.

Timothy clătină din cap în faţa acestei probe de logică, părând acum mai mult nedumerit decât furios.

— Ai încredere în mine, continuă Paul Bellow. Am mai făcut asta şi ştiu cum merge. E mai uşor să negociezi cu soldaţii decât cu nenorociţii ăia de hârţogari. Oamenii ca tine pot lua decizii. Oamenii ăia fug de decizii. Nu le pasă dacă mor alţii, nu-i interesează decât să dea ei bine în ziare.

Atunci se întâmplă un lucru bun: Tim vârî mâna în buzunar şi scoase o ţigară – un semn sigur de stres şi o încercare de a-l controla.

— Nu face bine la sănătate, băiete, spuse Clark imaginii TV pe care o stabilise Noonan.

Planul asaltului era stabilit. Connolly avea deja puse la ferestre încărcăturile liniare, menite atât să ofere o cale de intrare, cât şi să distragă atenţia teroriştilor. Vega, Tomlinson şi Bates de la Echipa-1, urmau să arunce grenadele *flashbang* în acelaşi timp, să se repeadă în cameră şi să-i doboare pe terorişti cu focuri bine ţintite. Singurul neajuns al acţiunii, ca de obicei, era acela că unul dintre ei putea să împuşte un ostatic, ca ultim act conştient. Sau chiar dintr-un accident, ceea ce era la fel de periculos. După toate aparenţele, Bellow îşi făcea bine treaba. Dacă subiecţii aveau ceva creier, ştiau sigur că era cazul să încline steagul, dar John îşi aminti că nu se gândise niciodată la viaţa într-o închisoare, nu într-o perspectivă atât de imediată şi îşi închipui că nu era prea plăcut. Acum avea la dispoziţie o întreagă armată de soldaţi experţi. Băieţii de la SAS care sosiseră se puseseră sub comanda lui operaţională, deşi propriul lor colonel venise să chibiţeze şi el în holul principal al spitalului.

— Grea zi pentru noi toţi, ce zici, Tim? întrebă psihiatrul.

— Da, putea să fie mai bună, fu de acord Timothy O'Neil.

— Ştii cum se va termina, nu-i aşa? făcu Bellow prima tentativă, trecând-o ca pe o momeală prin faţa păstrăvului, ca să vadă dacă muşcă.

— Da, domnule doctor, ştiu.

Tim făcu o pauză.

— Azi n-am tras cu puşca. N-am ucis pe nimeni. Jimmy a omorât unul – şi făcu semn cu mâna spre cadavrul de pe dale – dar dintre noi, nimeni.

Aha! îi veni lui Bellow ideea.

— Asta are o oarecare importanţă, Tim. Dar ce spun eu, are o importanţă extremă. Războiul ăsta o să se termine în curând. Vor face pace şi când se va întâmpla asta se va da o amnistie pentru cei mai mulţi luptători. Aşa că aveţi şanse mari, voi toţi, le spuse Paul şi celorlalţi trei, care se uitau, ascultau... şi tremurau, ca şi conducătorul lor.

Şi ei ştiau că totul era pierdut. Erau înconjuraţi, iar şeful lor fusese capturat. Asta nu se putea termina decât în două feluri. Fie erau închişi, fie mureau. Scăparea nu era o posibilitate practică şi ei ştiau că tentativa de a-i deplasa pe ostatici la autobuz nu ar fi făcut decât să îi expună unei morţi sigure, într-un fel nou, diferit.

— Tim?

— Da? răspunse Tim, privind prin fumul de ţigară.

— Dacă lăsaţi armele pe podea, vă pot da cuvântul meu că nu veţi păţi nimic.

— Şi să mergem la închisoare? izbucni Timothy, mânios şi sfidător.

— Timothy, din închisoare tot mai poţi să ieşi într-o bună zi. Dar de înviat nu ai cum. Gândeşte-te, te rog, la asta. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt doctor, îi aminti Bellow. Nu-mi place să văd oameni murind.

Timothy O'Neil se întoarse spre camarazii lui. Toţi aveau privirile în pământ. Nici măcar gemenii Barry nu păreau prea îndârjiţi.

— Băieţi, dacă nu aţi rănit pe nimeni azi, atunci da, o să mergeţi la închisoare, dar aveţi şanse mari să ieşiţi într-o bună zi, când va fi promulgată o amnistie. Altfel, o să muriţi degeaba. În nici un caz pentru ţara voastră. Nimeni nu face eroi din cei care

au ucis civili, le reaminti el, aplicând regula „repetă, până vor înţelege, pisează-i cu acelaşi lucru”. Să omori soldaţi, da, asta fac uneori soldaţii, dar nu ucid oameni nevinovaţi. Veţi muri de pomană – sau veţi trăi şi veţi fi din nou liberi într-o zi. Voi alegeţi, băieţi. Voi aveţi armele. Dar n-o să vină nici un autobuz. Nu veţi scăpa. Aveţi şase oameni pe care îi puteţi omorî, desigur, dar ce vă asigură asta, în afară de o călătorie în iad? Ziua s-a încheiat, trase el concluzia, întrebându-se dacă vreo călugăriţă catolică de la şcoala elementară i se adresase vreodată aşa.

Lui Tim O’Neil nu-i era deloc uşor. Ideea de a sta într-o celulă cu nişte infractori de drept comun, de a fi vizitat de familie ca un animal la grădina zoologică, îi dădea fiori reci… dar ştia că peste câţiva ani va avea o şansă şi, deşi prefera imaginea unei morţi eroice, cu arma în mâini şi trăgând în duşmanii ţării lui, doctorul acesta american spusese un mare adevăr. Nu câştigai nici o glorie dacă lichidai şase civili englezi. Nu avea să-i scrie nimeni nici un cântec, de cântat nici atâta, nu se vor ridica halbe în cinstea lui în cârciumile din Ulster… Iar ceea ce îi rămânea era o moarte lipsită de glorie… Viaţa, în închisoare sau în afara ei, era preferabilă unei asemenea morţi.

Timothy Dennis O’Neil se întoarse spre tovarăşii lui din PIRA şi observă la ei exact aceeaşi expresie pe care o vedeau şi ei la el. Fără să mai vorbească unii cu alţii, dădură toţi din cap. O’Neil îşi asigură arma şi o puse pe podea. Ceilalţi făcură la fel.

Bellow se duse la ei şi le strânse mâinile.

— Vega, aici Six, intră acum, se auzi glasul lui Clark, care văzuse toată scena pe micul lui ecran alb-negru.

Oso Vega se năpusti după colţ, cu pistolul MP-10 în mâini. Iată-i, în picioare, împreună cu doctorul. Tomlinson şi Bates îi împinseră la perete, dar nu prea brutal. Primul stătea la acoperire, în vreme ce al doilea îi percheziţiona. În câteva secunde apărură şi doi poliţişti în uniformă, cu cătuşe, care, spre uimirea soldaţilor prezenţi, se apucară să le citească drepturile. Şi aşa, în linişte şi calm, se termină încă o zi.

29
RECUPERAREA

Pentru doctorul Bellow, ziua nu se terminase. Fără să fi băut măcar puţină apă ca să-şi dreagă gâtul uscat, sări într-un camion vopsit în verde al armatei britanice care se întorcea la Hereford. Ziua nu se terminase nici pentru cei lăsaţi în urmă.

— Bună, iubito, spuse Ding.

În sfârşit, îşi găsise soţia în spital, înconjurată de un grup de soldaţi de la SAS.

Patsy alergă spre el cei zece paşi şi îl îmbrăţişă cât de strâns îi permitea abdomenul bombat.

— Eşti bine?

Ea confirmă, cu lacrimi în ochi.

— Dar tu?

— Foarte bine. Am avut ceva emoţii o vreme. Şi am pierdut câţiva băieţi, dar totul este acum sub control.

— Unul dintre ei – cineva l-a omorât şi…

— Ştiu. Era cu arma aţintită spre tine şi de aceea a fost ucis.

Chavez îşi aminti că trebuia să-i facă cinste sergentului Tomlinson cu o bere pentru tirul lui perfect; de fapt, îi datora mult mai mult, dar în lumea asta a războinicilor aşa se plăteau aceste datorii. Pe moment însă, în timp ce o strângea în braţe pe Patsy, nu se gândea mai departe. În ochi i se adunară lacrimi. Ding clipi ca să le gonească. Nu se potriveau cu imaginea lui de *macho.* Se întrebă cât de rău îi făcuseră soţiei lui evenimentele astea. Ea era un vindecător, nu un ucigaş şi văzuse prea de aproape moartea de tip violent. Nenorociţii ăştia de la IRA, îşi zise el. Îi invadaseră viaţa, atacaseră nişte noncombatanţi şi-i omorâseră pe câţiva dintre membrii echipei lui. Cineva le furnizase informaţii, ca s-o poată face. Undeva se găsea o scurgere de informaţii, una gravă de tot. Găsirea ei trebuia să fie prima lor prioritate.

— Dar ăla mic ce face? îşi întrebă Chavez soţia.

— Îl simt foarte bine, Ding. Zău, nu am nimic, îl asigură Patsy.

— Bine, iubito. Acum trebuie să mă duc, am de lucru. Tu du-te acasă îi făcu un semn cu mâna unui soldat de la SAS.

— Te rog să o duci la bază.

— Da, domnule, răspunse sergentul.

Plecară împreună spre parcarea, unde se aflau Sandy şi John Clark, care se îmbrăţişau şi îşi strângeau mâinile. Cei doi păreau să vrea să meargă la sediul lui John. Un ofiţer de la SAS se oferi de bunăvoie, ca şi sergentul. Ca de obicei, după ce te opăreai cu ciorbă, suflai şi în iaurt. Cele două femei fură duse acasă, având şi o escortă suplimentară de poliţie. Nu era deloc de condamnat.

— Încotro, domnule C.? întrebă Chavez.

— Prietenii noştri au fost duşi la spital. Paul e deja acolo. Vrea să îl interogheze pe Grady – liderul – imediat după ce iese din operaţie. Cred că ne dorim şi noi să fim acolo.

— Am înţeles, John. Să mergem.

Popov parcursese aproape tot drumul până la Londra. Asculta ştirile la radio. Individul care se ocupa de legătura cu mass-media ştia prea multe şi vorbea prea mult. Apoi auzi că liderul comandoului IRA fusese capturat. Dimitri simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Dacă îl aveau pe Grady, atunci îl aveau pe omul care ştia cine este, îi ştia numele conspirativ, ştia de transferul bancar, ştia mult prea multe! Nu avea voie să între în panică. Venise vremea acţiunii.

Popov se uită la ceas. Băncile erau încă deschise. Ridică telefonul celular şi formă un număr din Berna. Într-un minut, îl avu la telefon pe funcţionarul bancar cerut, căruia îi dădu numărul corect de cont, pe care acesta îl verifică pe computer. Apoi Popov îi dădu codul tranzacţiei şi comandă transferul fondurilor în alt cont. Funcţionarul nici măcar nu îşi exprimă dezamăgirea că se retrăgeau atâţia bani. Banca era plină de asemenea depozite, nu? Rusul era acum mai bogat cu peste cinci milioane de dolari, dar era totodată mai sărac, în sensul că acum inamicul era pe cale să între în posesia numelui şi descrierii lui fizică. Popov trebuia să părăsească urgent ţara. O luă spre Heathrow şi se îndreptă spre terminalul patru. Zece minute mai târziu, după ce înapoiase maşina închiriată, intră în terminal şi cumpără ultimul bilet la clasa I spre Chicago, la British Airways. Trebui să se grăbească să prindă avionul, dar reuşi să ajungă la bord, unde o stewardesă frumoasă îl conduse la locul lui. Curând după aceea, aparatul 747 părăsi terminalul.

— Asta e o porcărie, rosti John Brightling, oprind sonorul

televizorului de la ei din birou.

Evenimentul de la Hereford deschidea ştirile din toată lumea.

— Au avut ghinion, răspunse Henriksen. Dar ăia de la antitero ăia sunt al naibii de buni. Cum le-ai dat un răgaz, cum l-au folosit. Ce dracu', nu uita că au căzut patru sau cinci şi de-ai lor! Nimeni nu a reuşit până acum performanţa asta împotriva unei asemenea forţe.

Brightling ştia că, în privinţa acestei misiuni, Bill era foarte îngrijorat. Nu se putea să nu aibă măcar puţină simpatie pentru oamenii la atacarea cărora ajutase şi el.

— Avem cumva necazuri?

— Dacă l-au prins viu pe liderul lor, or să cam scoată untul din el, dar tipii ăştia de la IRA nu ciripesc. Vreau să zic, nu ciripesc niciodată. Singurul fir care ar putea să-i ducă la noi este Dimitri, care e un profesionist Probabil că deja a plecat de pe-acolo, e în vreun avion, dacă îl cunosc bine. Are tot felul de documente false de călătorie, cărţi de credit şi acte de identitate. Probabil că e într-un loc sigur, John. KGB-ul ştia să-şi antreneze oamenii, crede-mă.

— Dacă pun mâna pe el, o să vorbească? întrebă Brightling.

— Ăsta ar fi un risc. Da, s-ar putea să dea pe goarnă tot, recunoscu Henriksen. Dacă se întoarce, am să-l informez asupra tuturor riscurilor.

— Nu ar fi o idee bună să... hm... să fie eliminat?

Henriksen văzu bine că întrebarea îl jena pe şef şi de aceea îşi pregăti un răspuns cinstit şi atent:

— În sens tehnic, da, dar există nişte pericole, John. Omul e un profesionist. Probabil că are o cutie poştală pe undeva.

Văzându-l pe Brightling nedumerit, îi explică:

— Ca să te asiguri că nu vei fi omorât, scrii informaţiile incriminante şi le plasezi într-un loc sigur. Dacă nu ajungi la locul cu pricina, să zicem, o dată pe lună, informaţia este distribuită conform unui plan aranjat dinainte. Poţi să angajezi un avocat să o facă pentru tine. Iar asta prezintă un risc mare pentru noi, înţelegi? Viu sau mort, ne poate pârli rău, iar în situaţia asta e mai periculos mort.

Henriksen făcu o pauză.

— Nu, John, îl vrem viu şi sub controlul nostru.

— Bine, Bill, ai tu grijă de asta.

Brightling se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii. Erau mult prea aproape acum ca să-şi asume riscuri inutile. Rusul putea să

fie manipulat şi băgat la apă. I-ar putea chiar salva viaţa lui Popov – la naiba, îşi zise el, chiar îi va salva viaţa, nu? Spera că rusul avea să-i fie recunoscător. Brightling trebuia să fie şi el recunoscător. Trupa aia, Rainbow, era acum lovită rău, sau măcar scoasă din funcţiune. Trebuia să fie. Popov îndeplinise două misiuni, îl ajutase să aducă în lume conştiinţa pericolului terorismului şi, prin urmare, îi oferise contractul pentru Global Security la Olimpiada de la Sydney, iar apoi îl ajutase să pună cu botul pe labe echipa aceea antiteroristă nouă. Spera că-i scosese de tot din funcţiune. Operaţiunea se mutase acum la faţa locului şi nu aştepta decât timpul potrivit pentru acţiune.

Sean Grady ieşi din sala de operaţii imediat după ora 20.00, după o intervenţie de trei ore şi jumătate. Bellow văzu că medicul care îl operase este unul de primă mână. Humerusul fusese fixat la locul lui cu o tijă de oţel în aliaj cu cobalt, care avea să rămână permanent acolo şi era suficient de mare ca să-l împiedice, în eventualitatea improbabilă că ar mai scăpa, să între în vreun aeroport internaţional. Orice detector de metale l-ar fi prins imediat, chiar dacă ar fi fost gol-puşcă. Din fericire pentru el, plexul brahial nu fusese distrus de cele două gloanţe care îi străpunseseră braţul şi putea să-şi folosească pe mai departe braţul. Rana a doua, de la piept, era minoră. Chirurgul militar britanic conchise că se va restabili complet şi că se va bucura de o sănătate de fier în timpul detenţiei pe viaţă care îl aştepta cu siguranţă.

Intervenţia chirurgicală fusese efectuată sub anestezie totală, evident, folosindu-se oxid azotos, ca în spitalele americane, la care se adăugase şi efectul remanent al sedativelor administrate împotriva durerilor. Bellow se aşeză lângă patul de spital, privind monitoarele aparatelor şi aşteptând ca bolnavul să se trezească. Avea să fie o trezire lungă, nu una bruscă.

Locul era înconjurat de poliţişti şi în uniformă şi fără. Se aflau, de asemenea, acolo Clark şi Chavez, stând în picioare şi uitându-se fioros la cel care îndrăznise să le atace oamenii – şi soţiile, îşi aminti Bellow. Mai ales Chavez avea o căutătură de oţel, dură, rece, deşi figura părea destul de placidă. Se gândi că îi cunoştea destul de bine pe şefii de la Rainbow. Se vedea pe ei că erau profesionişti, iar Clark şi Chavez erau doi oameni care trăiau într-o lume ascunsă şi făcuseră lucruri foarte secrete, despre care el nu auzise şi nici nu va auzi vreodată. Dar Bellow ştia că amândoi

erau oameni ai ordinii; într-un fel, semănau cu poliţiştii. Impuneau legile. Poate că uneori mai şi încălcau aceste legi, dar de fapt numai ca să le întărească. Erau nişte romantici, ca şi teroriştii, dar deosebirea era că ei aleseseră o altă cauză. Scopul lor era să protejeze. Scopul lui Grady era să tulbure, iar misiunea aleasă era cea care făcea deosebirea. Pentru ei era simplu. Acum, oricât de furios s-ar fi uitat la omul care încă dormea, în mod sigur nu aveau să-i facă nici un rău. Aveau să lase pedeapsa în seama societăţii pe care Grady o atacase atât de perfid şi ale cărei reguli ei juraseră să le apere. Chiar dacă nu întotdeauna după lege…

— Poate să se trezească în orice clipă, spuse Bellow.

Semnalele vitale ale lui Grady începeau să crească. Corpul se mişcă puţin, pe măsură ce creierul începea să între în starea de trezie, cu diverse reflexe ale muşchilor. Va afla că unele părţi nu reacţionau cum trebuia, apoi se va concentra asupra lor, ca să-şi vadă limitările impuse, căutând durerea şi negăsind-o încă.

Acum se întorcea încet, stânga, dreapta, iar curând…

Pleoapele clipiră, tot încet. Bellow consultă lista de identităţi furnizate de cei prezenţi şi speră ca poliţia britanică şi tipii de la Five să îi fi dat informaţii valabile.

— Sean? spuse el. Sean, te-ai trezit?

— Cine…

— Sunt eu, Jimmy Carr, Sean. Te-ai întors la noi, Sean!

— Unde… unde sunt? icni vocea.

— Spitalul Universitar, Dublin, Sean. Doctorul McCaskey tocmai ţi-a reparat umărul. Eşti în salonul de recuperare. O să fie bine, Sean. Dar, pentru numele Domnului, am avut de furcă rău să te aducem aici. Te doare umărul, Sean?

— Nu, acum nu mă doare, Jimmy. Câţi…?

— Câţi dintre noi? Zece, am scăpat zece. Sunt în casele conspirative, băiete.

— E bine.

Rănitul deschise ochii şi văzu o persoană cu mască şi o bonetă de chirurg, dar nu putu focaliza bine imaginea neclară. Camera… da, era de spital… plafonul avea acele plăci dreptunghiulare în cadre metalice… iluminat fluorescent. Avea gâtul uscat şi îl cam durea, din cauza tubulaturii, dar nu conta. Trăia într-un vis, nimic nu se întâmplă cu adevărat cu el. Plutea într-un nor alb, neplăcut, dar bine că măcar Jimmy Carr era cu el.

— Roddy, unde e Roddy?

— Roddy e mort, Sean, răspunse Bellow. Îmi pare rău, nu a rezistat.

— La naiba, şuieră Grady. Chiar Roddy.

— Sean, avem nevoie de nişte informaţii, rapid.

— Ce… informaţii?

— Individul care ne-a adus informaţiile, trebuie să luăm legătura cu el, dar nu ştim cum.

— Vrei să spui, Iosif?

Ăsta e! îşi zise Paul Bellow.

— Da, Sean, Iosif, trebuia să luăm legătura cu el.

— Banii? Caută în portofelul meu, băiete.

Aha! îşi spuse Clark, întorcându-se spre Bill Tawney, care avea toate efectele personale ale lui Grady pe o masa portabilă. Văzu că în portofel se aflau două sute şi zece lire britanice, o sută şi şaptezeci de lire irlandeze şi câteva foiţe de hârtie. Pe un petic de hârtie colantă erau două numere de câte şase cifre, fără vreo explicaţie. Să fie un număr de cont în Elveţia sau de aiurea? se întrebă spionul.

— Cum îl accesăm, Sean? Trebuie să o facem pe loc, prietene, altfel…

— Banca Comercială Elveţiană din Berna… Sună acolo. Numărul de cont şi numărul de control sunt în portofelul meu.

— Bine. Mulţumesc, Sean… şi Iosif, care e restul numelui, cum luăm legătura cu el? Te rog, avem nevoie chiar acum de el.

Accentul irlandez închipuit de Bellow nu ar fi păcălit nici un beţiv, dar starea prezentă a lui Grady depăşea mult ceea ce-i putea face alcoolul minţii omeneşti.

— Nu… ştiu. Nu uita că el ne sună pe noi. Iosif Andreevici ne contactează prin Robert… prin reţea… nu mi-a dat nici o cale să-l contactez.

— Numele lui de familie, Sean, nu mi l-ai spus niciodată.

— Serov, Iosif Andreevici Serov… rus… de la KGB… Valea Bekaa… acum mulţi ani.

— Avea informaţii foarte precise despre nenorociţii ăia de la Rainbow, nu-i aşa?

— Câţi am…? câţi…?

— Zece, Sean. Am omorât zece dintre ei şi am scăpat, dar pe tine te-au împuşcat în Jaguar, pe când fugeam. Dar le-am tras-o, Sean, le-am tras-o rău de tot, îl asigură Bellow.

— Bun… bun… trageţi-le-o, omorâţi-i… omorâţi-i pe toţi, şuieră Grady din patul lui pe rotile.

— Încă n-am dat colţul, jigodie, spuse în barbă Chavez, aflat la câţiva paşi depărtare.

— Cele două muieri le-am omorât? Le-am omorât, Jimmy?

— O, da, Sean, le-am împuşcat cu mâna mea. Acum, Sean, spune-mi de insul ăla din Rusia. Trebuie să ştiu mai multe despre el.

— Iosif? Un tip valabil, din KGB, ne-a adus banii şi drogurile. O grămadă de bani… şase milioane… şase… şi cocaina, adăugă Grady spre minicamera TV aşezată pe un trepied în apropierea patului. Ni le-a adus la Shannon, nu-ţi aminteşti? A zburat cu un reactor mic, a adus banii şi drogurile din America, credem noi că e America… nu poate să fie altfel. Vorbeşte americăneşte acum, ca la televizor. Ce nostim, Jimmy, la un rus…

— Iosif Andreevici Serov?

Personajul din pat încercă să confirme din cap.

— Aşa îşi dau ei numele, Jimmy. Iosif, fiul lui Andrei.

— Cum arată, Sean?

— Înalt cam cât mine… păr castaniu, ochii… căprui… faţă rotundă, vorbeşte multe limbi… Valea Bekaa… în optzeci şi şase… tip ca lumea, ne-a ajutat foarte mult.

— Cum stăm, Bill? îi şopti Clark lui Tawney.

— Nimic din toate astea nu se poate folosi în instanţă, dar…

— Dă-le în mă-sa de instanţe, Bill! Cât de bine se potriveşte cu informaţiile pe care le avem?

— Numele de Serov nu-mi aminteşte nimic, dar putem să verificăm în dosare. Putem să folosim numerele astea şi poate găsim o urmă prin nişte acte, dar… – şi se uită la ceas – va trebui să aşteptăm până mâine.

— Mişto metodă de interogare, dădu Clark din cap.

— Da, nici eu n-am mai văzut-o vreodată Da, aşa e.

Chiar în clipa aceea, Grady deschise larg ochii. Îi văzu pe toţi cei din jurul patului lui şi faţa i se strâmbă interogativ.

— Cine sunteţi? întrebă el ameţit, găsind în visul lui o figură ciudată.

— Mă numesc Clark, John Clark, Sean.

Făcu ochii şi mai largi, preţ de o clipă.

— Dar tu eşti…

— Aşa e amice. Ăla sunt. Şi mersi că ai dat totul în vileag. V-am prins pe toţi, Sean. Toţi cincisprezece sunteţi fie morţi, fie capturaţi. Sper să îţi placă aici, în Anglia, băiete. O să stai aici multă-multă vreme. Acum, ce-ar fi să te întorci la somnul tău?

întrebă el, cu o politeţe teatrală.

Am omorât oameni mai buni ca tine, jigodie, îşi zise el, exprimându-şi adevăratele sentimente în spatele mimicii impasibile.

Doctorul Bellow vârî reportofonul şi însemnările în buzunar. Metoda dădea greş rareori. Starea de veghe care urma anesteziei totale făcea orice minte vulnerabilă la sugestii. De aceea, persoanele cu înalte autorizaţii de securitate nu mergeau niciodată la spital fără să fie însoţite de cineva de la agenţie. În acest caz, avusese cam zece minute în care să sondeze în mintea omului şi să capete nişte informaţii. Aceste informaţii nu puteau fi folosite la vreun proces, dar nici Rainbow nu era compus din poliţişti.

— Malloy l-a prins? întrebă Clark, în drum spre uşă.

— Nu, de fapt a fost sergentul Nance, răspunse Chavez.

— Trebuie să-l recompensăm cumva pentru treaba asta, spuse Rainbow Six. I-o datorăm. Domingo, acum avem un nume rusesc.

— Nu prea bun, trebuie să fie un nume conspirativ.

— Da?

— Da, John, nu-l recunoşti? Serov, fostul preşedinte al KGB-ului, în anii ’60, cred, l-au împuşcat cu ceva timp în urmă pentru că a dat-o în bară cu nu ştiu ce.

Clark dădu din cap. Sigur că nu era numele de pe paşaportul individului, dar era un nume, iar numele puteau fi urmărite. Ieşiră din spital, în răcoroasa seară britanică. Maşina lui John îi aştepta, caporalul Mole părând mai mult decât mulţumit de sine. Pentru ziua asta de muncă, avea să primească o medalie agăţată de o panglică, plus o scrisoare de mulţumire de la acest pseudogeneral american. John şi Ding urcară în maşină şi o porniră spre închisoarea cazarmei, unde erau deţinuţi ceilalţi, din cauză că închisoarea municipală nu era destul de sigură. Fură conduşi până la camera de interogatorii. Timothy O’Neil era acolo, legat cu cătuşele de un scaun.

— Bună ziua, spuse John. Mă numesc Clark. Iar dânsul este Domingo Chavez.

Prizonierul nu făcu altceva decât să se holbeze la ei.

— Aţi fost trimişi să ne asasinaţi soţiile, continuă John.

Bărbatul nici măcar nu clipi.

— Dar aţi ratat total. Aţi fost cincisprezece, mai sunteţi în viaţă şase. Restul n-or să mai facă nimic niciodată. Ştii, din cauza unora ca tine le e ruşine irlandezilor că sunt irlandezi. Puştiule,

nici măcar nu eşti măcar un infractor serios. Apropo, mă cheamă Clark. Înainte, mă numeam John Kelly, iar numele de fată al soţiei mele era O'Toole. Nişte nenorociţi de la IRA omoară americani irlandezi catolici. N-o să dea deloc bine în ziare, ticălosule.

— Ca să nu mai vorbim de cocaină, aţi vândut toată cocaina pe care a adus-o rusul, adăugă Chavez.

— Droguri? Noi nu…

— Ba voi. Sean Grady ne-a spus totul, a ciripit ca un canar. Avem numărul de cont din banca elveţiană, îl avem pe rusul ăla…

— Serov, sări să-l ajute Chavez. Iosif Andreevici Serov, amicul de demult al lui Sean din Valea Bekaa.

— Nu am nimic de spus.

Ceea ce oricum era mai mult decât îşi propusese O'Neil să spună. Sean Grady vorbise… Sean? Nu, imposibil – dar cine altul le putea da informaţia asta? Înnebunise toată lumea?

— *Mano,* continuă Ding, ai vrut s-o omori pe nevastă-mea, care îmi poartă copilul în pântece. Crezi că o să mai respiri mult aerul ăsta? John, o să iasă vreodată jigodia asta din închisoare?

— Nu prea curând, Domingo.

— Ascultă, Timmy, să-ţi zic vreo două. De unde vin eu, dacă te bagi la muierea altuia, trebuie să plăteşti. Şi preţul e mare, puiule. Iar de unde vin eu, nu te bagi niciodată, auzi, niciodată la copiii altuia. Pentru că preţul e şi mai mare, labagiu ce eşti! Hopa, labagiu? se întrebă retoric Chavez. Nu, cred că o să rezolvăm treaba asta, John. Pot să-l fac să nu se mai bucure de unul singur în viaţa lui.

Ding scoase de la centură o ditamai baioneta. Avea lama neagră, cu excepţia unei benzi strălucitoare cam de doi centimetri.

— Ding, nu sunt sigur că e o idee foarte bună, obiectă slab Clark.

— De ce nu? Mie mi se pare o idee foarte bună la ora asta.

Chavez se ridică din scaunul lui se apropie de O'Neil.

Coborî mâna cu cuţitul spre scaun.

— Nu e greu de făcut, *mano.* Doar o mişcare şi ţi-am schimbat sexul. Înţelegi, nu sunt doctor, dar ştiu prima parte a procedurii.

Ding se aplecă şi îşi lipi nasul de al lui O'Neil.

— Omule, nu te bagi niciodată, NICIODATĂ, la femeia unui *latino!* M-ai auzit?

Timothy O'Neil avusese deja o zi foarte proastă. Se uită în

ochii hispanicului, îi recunoscu accentul şi ştiu că nu era nici englez şi nici un american obişnuit.

— Am mai făcut-o, omule. În general folosesc pistolul, dar am omorât vreo doi şi cu cuţitul. E nostim cum guiţă. Dar pe tine, băiete, nu te omor. Nu! Fac din tine o fetiţă.

Şi cuţitul se ridică spre pubisul omului legat de scaun.

— Domingo, înapoi! ordonă Clark.

— În chestia asta nu-mi ordonă nimeni, John. Ai vrut să-i faci rău nevesti-mii, nefericitule! O s-o fac pe jigodia asta să nu mai provoace nici un rău nici unei fete.

Chavez se mai uită o dată la prizonier.

— Timmy, băiete, o să mă uit în ochii tăi câtă vreme te tai. Vreau să-ţi văd mutra când o să încep să te transform în fetiţă.

O'Neil clipi din ochi. Nu putea susţine privirea ochilor negri de hispanic. Văzu în ei o ură fierbinte, pasională, dar, oricât ar fi fost de rea, mai rău era că avea motive întemeiate. El şi camarazii lui plănuiseră să răpească şi să omoare o femeie însărcinată, un lucru foarte ruşinos, iar ăsta era motivul pentru furia pe care o vedea.

— N-a fost aşa! strigă O'Neil. Noi n-am... nu am...

— Nu ai avut ocazia să o violezi, ai? Nu-i aşa? Mare vitejie, observă Chavez.

— Nu, nu viol... niciodată, nimeni din unitate n-a făcut aşa ceva! Noi nu...

— Eşti un lăbar, Timmy, dar curând n-o s-o mai faci nici singur şi nici cu o femeie.

Cuţitul se mai apropie puţin.

— O să fie nostim, John. Ca în Libia, cu individul ăla, îţi aminteşti?

— Iisuse, Ding, încă mai am coşmaruri, confirmă Clark, uitându-se în lături. Ding, ascultă-mă pe mine, nu face asta.

— John, du-te dracului!

Cu mâna liberă, îi desfăcu centura lui O'Neil şi apoi îi deschise nasturii pantalonilor. Vârî mâna înăuntru.

— Rahat cu ochi ce eşti, nici nu prea am ce tăia. Abia de găseşti puţulica.

— O'Neil, dacă ai ceva de spus, mai bine spune-o acum. Nu pot să-l controlez pe băiatul ăsta. L-am mai văzut şi înainte şi...

— Prea multă vorbărie, John. La dracu', Grady a zis şi laptele supt de la mă-sa, ce poate să ne mai spună ăsta? Îl tai şi-i dau boaşele de mâncare la unul dintre câinii de aici. Le place al

dracu’ carnea proaspătă.

— Domingo, suntem oameni civilizaţi, ce Dumnezeu!

— Civilizaţi? Civilizaţi pe dracu’, John, a vrut să-mi omoare nevasta şi copilul.

Ochii lui O’Neil mai că nu săriseră din orbite.

— Nu, nu, n-am vrut niciodată…

— Ba sigur că aţi vrut, găozarule! îl bruscă Chavez. V-aţi dus acolo cu armele alea ca să le cuceriţi inima şi sufletul, ai? Nişte asasini de femei şi copii! se răsti el.

— Eu nu am omorât pe nimeni, nici măcar nu am tras cu arma. Eu…

— Minunat, înseamnă că eşti incompetent. Crezi că merită să mai rămâi cu puţulica întreagă doar pentru că eşti un nepriceput?

— Cine e tipul din Rusia? întrebă Clark.

— Prietenul lui Sean, Serov, Iosif Serov. A adus bani şi droguri…

— Droguri! Hristoase, John, sunt şi traficanţi, nenorociţii!

— Unde sunt banii? insistă John.

— Într-o bancă elveţiană, într-un cont cu număr. Iosif i-a pus acolo, şase milioane de dolari… şi… şi Sean i-a spus să mai aducă zece kilograme de cocaină, ca s-o vândă pe bani. Avem nevoie de bani ca să ne continuăm operaţiunile.

— Unde sunt drogurile, Tim? continuă Clark.

— Fermă… Lângă o fermă, într-o casă.

O’Neil le dădu oraşul şi descrierea drumului fu consimţită de reportofonul ascuns în buzunarul lui Chavez.

— Şi Serov ăsta cum arată?

Obţinu şi descrierea cerută.

Chavez se retrase şi renunţă brusc la furia din priviri. Îi zâmbi irlandezului.

— Bun, John, să vorbim cu ceilalţi. Mersi, Timmy. Poţi să-ţi păstrezi puţulica, *mano.*

În provincia canadiană Quebec era spre sfârşitul după-amiezei. Soarele se reflecta în sutele de lacuri, între care unele încă erau acoperite de gheaţă. Popov nu pusese geană pe geană tot timpul traversării, singurul insomniac de la toată clasa I. Îşi derula din nou în minte aceleaşi date. Dacă britanicii îl capturaseră pe Grady, atunci aveau numele lui de acoperire primar, care era şi în documentele de călătorie. Mă rog, scăpase

de ele chiar în ziua aceea. Aveau o descriere fizică a lui, dar nu ieşea cu nimic în evidenţă. Grady avea numărul contului bancar din Elveţia înfiinţat de Dimitri, dar deja transferase banii în alt cont, unul pe care nu-l mai putea descoperi nimeni. Teoretic, era posibil ca adversarii să poată urmări informaţia asta, pe care Grady sigur le-o va da – Popov nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa asta – poate chiar vor obţine un set de amprente digitale de la… nu, era prea improbabil să fie considerat un pericol atât de mare, iar serviciile occidentale de spionaj să vrea să mai verifice şi din altă sursă. Nici un serviciu occidental nu ştia nimic despre el; dacă ar fi ştiut, ar fi fost arestat de mult.

Ce lăsase în urmă? Un nume care în curând se va evapora, o descriere care se potrivea pentru un milion de bărbaţi şi un număr al unui cont inutil. Pe scurt, foarte puţin. Totuşi, trebuia să verifice foarte rapid procedurile prin care băncile elveţiene transferau fondurile şi dacă acest proces respecta şi el legile anonimatului care apărau conturile în sine. Chiar şi aşa, elveţienii nu puteau fi consideraţi un model de corectitudine absolută, nu? Nu, în mod sigur exista un aranjament între bănci şi poliţie. Nu se putea să nu fie, măcar pentru ca poliţia elveţiană să poată minţi convingător alte poliţii naţionale. Dar al doilea cont chiar era unul fantomă. Îl înfiinţase prin intermediul unui avocat care nu ar fi avut posibilitatea să-l trădeze, pentru că nu discutaseră decât telefonic. Deci, nu exista nici un drum spre el de la informaţiile pe care le avea Grady, acolo unde se găsea acum. Trebuia să se gândească foarte atent la accesul în al doilea cont, dar probabil că exista o cale şi către el. Prin intermediul unui alt avocat, poate din Liechtenstein, stat în care regulamentele bancare erau chiar mai stricte decât în Elveţia? Trebuia să studieze problema. Un avocat american îl putea ghida prin procedurile necesare, tot în condiţii de anonimat deplin.

Eşti în siguranţă, Dimitri Arkadeevici, îşi spuse Popov. În siguranţă şi bogat; dar era cazul să înceteze să-şi mai asume riscuri. Nu va mai pune la punct nici o operaţiune pe teren pentru John Brightling. Întors la O’Hare, va prinde primul zbor spre New York, se va întoarce în elegantul lui apartament, îi va da raportul lui Brightling şi apoi va căuta o scăpare elegantă. Dar oare Brightling îl va lăsa?

Era obligat, îşi spuse Popov. El şi Henriksen erau singurii oameni de pe planetă care puteau să facă legătura dintre magnat şi asasinatul în masă pe care îl pregătea.

Poate că se gândeşte să mă omoare, dar probabil că Henriksen l-a avertizat să se abţină. Henriksen era şi el un profesionist şi cunoştea regulile jocului. Popov ţinuse un jurnal care se afla într-un loc sigur, în seiful unei firme de avocatură din New York, însoţit de însemnări de mână scrise îngrijit. Deci nu, nu era într-un pericol serios, câtă vreme „prietenii" lui cunoşteau regulile. Dar pentru orice eventualitate, Popov avea să li le amintească.

Dar de ce să se mai întoarcă la New York? De ce să nu dispară, pur şi simplu? O idee foarte ispititoare, dar... nu. Fie şi pentru a le spune lui Brightling şi lui Henriksen să-l mai lase naibii în pace de acum încolo şi să le explice de ce era în interesul lor s-o facă. În plus, Brightling avea în guvernul american o sursă de informaţii neobişnuit de bună, iar Popov se putea folosi de informaţiile persoanei respective ca protecţie suplimentară. Nu erai niciodată prea apărat.

Decizându-se asupra acestor lucruri, Popov îşi permise, în sfârşit, să se relaxeze. Până la Chicago mai erau nouăzeci de minute. Sub el se întindea o lume vastă, cu o grămadă de locuri în care să dispari, iar acum avea şi banii necesari. Meritase efortul.

— Bun, ce avem? îi întrebă John pe oamenii de la Informaţii.

— Numele ăsta, Iosif Serov. Nu se află în calculatorul nostru din Londra, răspunse Cyril Hoit, de la Serviciul de Securitate. Ce zice CIA?

Clark clătină din cap.

— Avem doi tipi numiţi Serov în dosare. Unul e mort, altul e trecut de şaizeci de ani şi stă la Moscova. Dar descrierea?

— Se potriveşte cu individul ăsta.

Şi Hoit îi înmână o fotografie peste birou.

— L-am mai văzut.

— E tipul cu care s-a întâlnit Ivan Kirilenko la Londra acum câteva săptămâni. Se potriveşte cu toate datele, John. Credem că tot el e implicat şi în scurgerea de informaţii despre organizaţia ta Trebuie să-l găsim şi să-l confruntăm cu Grady. Se potriveşte, de fapt, prea bine.

— Putem găsi vreo cale să impunem asta?

— Putem merge la ai lor. Şi noi şi CIA avem legături foarte bune cu Serghei Golovko şi poate va fi în măsură să ne ajute. Am să fac presiuni pentru asta, promise Hoit.

— Altceva?

— Numerele astea, spuse Bill Tawney, punându-i-le în faţă. Unul este, probabil, numărul de identificare al unui cont bancar, iar celălalt cred că este codul de activare. Vom cere poliţiei lor să se ocupe de cazul ăsta. Aşa vom afla câte ceva, evident, dacă banii nu au fost spălaţi şi dacă contul e încă activ, ceea ce ar fi normal.

— Judecând după serii, armele sunt de origine sovietică, de la fabrica din Kazan, le spuse ofiţerul superior de poliţie. Sunt destul de vechi, de vreo zece ani, dar cu nici una dintre ele nu s-a tras până azi. În ce priveşte problema drogurilor, i-am transmis mai departe informaţia lui Dennis Maguire, şeful Gărzii. Am să vorbesc cu el la telefon mâine dimineaţă. Au găsit şi au capturat patru kilograme şi jumătate de cocaină pură, prin „pură” înţeleg calitate medicală, echivalentul celei cumpărate direct de la un producător farmaceutic. Valoarea pe stradă este enormă Milioane, le spuse superintendentul-şef. A fost descoperită într-o fermă pe jumătate părăsită de pe coasta de vest a Irlandei.

— Am primit identificări pentru trei dintre cei şase prizonieri. Unul încă nu e în măsură să vorbească cu noi, din cauza rănilor. Da, foloseau telefoanele celulare pentru comunicare. Tipul vostru, Noonan, a făcut o treabă excelentă când le-a închis. Dumnezeu ştie câte vieţi de oameni a salvat în felul ăsta.

Aflat în capul celălalt al mesei, Chavez dădu din cap şi tremură. Dacă ar fi fost în măsură să-şi coordoneze acţiunile... Iisuse! N-ar fi fost deloc bine pentru băieţii buni. Şi aşa le fusese foarte greu. Urma să-şi îngroape morţii. Oamenii aveau să-şi pună uniformele de paradă, să se alinieze şi să tragă în aer...

Iar apoi vor fi nevoiţi să înlocuiască oamenii pierduţi. Nu departe de ei, Mike Chin era la pat, cu un picior în ghips, din cauza unui os fracturat. Echipa-1 era scoasă din joc pentru cel puţin o lună, deşi reuşise să riposteze. Noonan întreprinsese o acţiune spectaculoasă, omorând cu pistolul trei dintre terorişti, ca şi Franklin, care îl descăpăţânase pe unul cu MacMillan-ul lui de o jumătate de ţol, iar apoi se folosise de monstrul lui de puşcă pentru a distruge motorul maşinii în care erau cinci terorişti, împiedicându-i să fugă. Chavez se uită fără chef de-a lungul mesei. Tresări când pagerul începu să sune. Îl ridică şi văzu că era numărul lui de acasă. Se ridică şi se duse la telefonul de la perete.

— Da, iubito?

— Ding, trebuie să vii aici. A început, îi spuse Patsy calmă.

Reacţia lui Ding fu un puls accelerat.

— Sunt pe drum, iubito, spuse el, închizând. John, trebuie să plec acasă. Patsy spune că a început.

— În regulă, Domingo, spuse Clark, permiţându-şi, în sfârşit, un zâmbet. Sărut-o din partea mea.

— ’Nţeles, să trăiţi, domnule C.!

Şi Chavez o porni în goană spre uşă.

— Niciodată nu încep când trebuie chestiile astea, observă Tawney.

— Ei bine, măcar un lucru bun pe ziua de azi.

John se frecă la ochi. Accepta până şi ideea de a deveni bunic. Era mult mai palpitant decât să-ţi pierzi oamenii. Oamenii lui. Doi oameni morţi, alţi câţiva răniţi. Oamenii lui.

— Bun, continuă Clark. Cum este cu scurgerea de informaţii? Oameni buni, ni s-a înscenat porcăria asta. Cum ripostăm?

— Bună, Ed, aici Carol, se auzi vocea consilierului prezidenţial pentru ştiinţă.

— Bună ziua, doamnă doctor Brightling. Cu ce pot să te ajut?

— Ce s-a întâmplat azi în Anglia? A fost echipa ta de la Rainbow?

— Da, Carol, a fost.

— Şi cum s-au descurcat? La TV n-a fost prea clar şi…

— Doi morţi şi alţi patru sau cam aşa ceva răniţi, răspunse directorul CIA. Nouă terorişti morţi, şase capturaţi, inclusiv liderul.

— Radiourile pe care le-au primit cum au funcţionat?

— Nu ştiu sigur. Nu am văzut nici un raport de acţiune, dar ştiu în mare ce vor să afle.

— Şi ce vor să afle?

— Cum de s-a dus vorba despre ei. Cunoşteau numele lui John, ale soţiei şi fiicei lui, unde lucrează, totul. Au o bună sursă de informaţii şi John e pachet de nervi.

— Membrii familiilor sunt bine?

— Da, nu a fost rănit nici un civil, slavă Domnului. La naiba, Carol, le cunosc pe Sandy şi pe Patricia. O să se facă zarvă mare pe tema asta.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu ştiu sigur încă, dar n-am să uit că m-ai întrebat.

— Bine, voiam să ştiu dacă radiourile alea au mers bine. Le-

am spus băieţilor de la E-Systems să le trimită urgent, pentru că băieţii ăia sunt importanţi. Sper că le-a fost de ajutor.

— Am să aflu, Carol, promise directorul.

— Bun, ştii unde dai de mine.

— Mulţumesc că m-ai sunat.

30
PEISAJE

Era exact cum îşi închipuise – anume că habar nu avea la ce să se aştepte – şi pe deasupra, la sfârşit, Domingo Chavez îşi ţinu fiul în braţe.

— Minunat, spuse el, privind-o pe fiinţa micuţă pe care trebuia de acum să o păzească, să o educe, iar la timpul potrivit să o prezinte lumii.

După o secundă, care păru să fie o eternitate, îi dădu soţiei lui copilul.

Faţa lui Patsy era scăldată în transpiraţie şi obosită de calvarul celor cinci ore de travaliu, dar, cum se întâmpla în asemenea situaţii, durerea fusese deja uitată. Scopul fusese îndeplinit, îşi ţinea copilul în braţe. Era un ghemotoc rozaliu, fără păr şi zgomotos. Ultima parte fu rezolvată de sânul stâng al lui Patsy. Aşa îşi luă John Conor Chavez prima masă din viaţă. Dar Patsy era epuizată şi, la timpul cuvenit, o soră medicală veni să-i ia copilul. Apoi Ding îşi sărută soţia şi merse alături de patul ei mobil, care era împins spre camera ei. La sosire, adormise deja. Maşina îl duse la baza Hereford, apoi la casa oficială a lui Rainbow Six.

— Da? spuse John, deschizând uşa.

Chavez îi întinse un trabuc cu o bandă circulară albastră.

— John Conor Chavez, trei kile jumate. Patsy se simte bine, bunicule, spuse Ding cu un zâmbet maliţios.

La urma urmei Patsy făcuse partea grea.

Existau momente în care până şi cei mai tari oameni plângeau, iar acesta era unul dintre ele. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Ei bine, spuse John, după un minut de efuziuni, băgând mâna în buzunarul halatului şi ştergându-şi ochii cu batista scoasă de acolo, cu cine seamănă?

— Cu Winston Churchill, răspunse Domingo, izbucnind în râs. La naiba, John, n-am avut timp să mă gândesc la asta, dar John Conor Chavez e un nume destul de tare, nu? Micuţul are în spate o moştenire serioasă. O să încep să fac cu el karate şi să-l învăţ despre armele de foc pe la cinci ani… poate şase, se amuză

Ding.

— Mai bine golf şi base-ball, dar, mă rog, e copilul tău, Domingo. Intră.

— Ei bine? întrebă Sandy, iar Chavez repetă vestea, în vreme ce şeful lui îşi aprindea trabucul.

Ura fumatul, iar Sandy, ca soră medicală, nu era nici ea de acord cu el, dar era o situaţie unică şi amândoi erau mai ponderaţi. Doamna Clark îl îmbrăţişă pe Ding.

— John Conor?

— Ştiai? întrebă John Terence Clark.

Sandy dădu din cap.

— Mi-a spus Patsy săptămâna trecută.

— Păi, trebuia să fie secret, se îmbufnă proaspătul tată.

— Ding, sunt mama ei, spuse Sandy. Micul dejun?

Cei doi bărbaţi se uitară la ceas. Era puţin după 4.00 dimineaţa, mai aveau destul timp, aşa că acceptară.

— Ştii, John, e o chestie profundă, spuse Chavez.

Socrul lui remarcă pe loc cum îşi schimba Domingo accentele în funcţie de natura conversaţiei. Cu o zi în urmă, la interogarea prizonierilor PIRA, folosise limbajul de şmecheraş *latino* din Los Angeles, plin de violenţe verbale şi de expresii de stradă. Dar în momentele lui de reflecţie lăsa să se vadă bărbatul cu masterat universitar, fără urmă de accent.

— Sunt şi eu tătic. Am un fiu.

După care urmă un zâmbet moale, satisfăcut şi oarecum stângaci:

— Ce chestie!

— Marea aventură, Domingo, fu de acord John, în vreme ce soţia lui gătea costiţa şi el turna cafeaua.

— Poftim?

— Să zămisleşti o fiinţă omenească. Asta e marea aventură, fiule, iar dacă nu o faci bine, la ce dracu’ mai eşti bun pe lume?

— Păi, voi aţi făcut-o bine.

— Mulţumesc, Domingo, spuse Sandy de lângă cuptor. Să ştii că am tras din greu.

— Mai mult ea decât mine, recunoscu John. Eu eram mereu pe teren, mă jucam de-a fantoma operativă. Am fost departe de casă la trei Crăciunuri, fir-ar să fie. Niciodată nu ţi-o poţi ierta, explică el. Vine dimineaţa fermecată şi trebuie să fii acolo.

— Păi, ce-ai făcut?

— De două ori în Rusia, o dată în Iran, ca să scot agenţi

infiltraţi. Două treburi rezolvate, una ratată. L-am pierdut pe om, n-a reuşit. Ruşii nu iartă niciodată când e vorba de trădarea ţării. Nenorocitul a muşcat ţărâna patru luni mai târziu. N-a fost deloc un Crăciun fericit, trase Clark concluzia, amintindu-şi ce distrus fusese după ce KGB-ul pusese mâna pe agent, la numai cincizeci de metri de locul în care se afla el, cum se uita bărbatul acela la el cu o figură de om nenorocit şi cum fusese nevoit să o ia la goană pe drumul pregătit pentru ei doi, ştiind că nu putea face nimic, simţindu-se ca ultimul om.

Apoi, cum se dusese să-i dea raportul lui Ed Foley.

Mai târziu, aflase că agentul fusese vândut – termenul intern era „pârlit” – de o cârtiţă a KGB-ului chiar din sediul CIA. Iar porcul ăla încă trăia, într-o închisoare federală, cu cablu TV şi încălzire centrală.

— A trecut, John, spuse Chavez, înţelegându-i privirea în gol.

Fuseseră în misiuni asemănătoare, dar echipa Clark-Chavez nu dăduse greş niciodată, deşi unele dintre misiuni aproape că îi trimiseseră la balamuc.

— Ştii care e partea nostimă din afacerea asta?

— Care? întrebă John, întrebându-se dacă nu cumva era exact ce-i trecuse şi lui prin cap.

— Acuma ştiu că o să mor. Adică, într-o bună zi. Puştiul ăsta o să trăiască după mine. Dacă nu o s-o facă, înseamnă că am dat-o în bară undeva. Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva, nu? JC e răspunderea mea, corect? Câtă vreme el creşte, eu îmbătrânesc şi când o să fie de vârsta mea de acum, eu o să fiu sărit de şaizeci de ani! Iisuse, John, nu mi-am planificat niciodată să îmbătrânesc!

Clark chicoti.

— Da, nici eu. Relaxează-te, puştiule. Acum, eu sunt un – fu cât pe-aci să lase să-i scape un termen mai deocheat, dar era de faţă Sandy, care nu tolera asemenea cuvinte – un amărât de bunic. Nici eu n-am planificat asta.

— Nu e aşa rău, John, observă Sandy, în vreme ce spărgea ouăle. Putem să-l răsfăţăm, după care li-l dăm înapoi.

Cu ei nu fusese aşa. Cel puţin, nu în privinţa lui John. Mama lui murise de cancer cu multă vreme în urmă, iar tatăl lui făcuse infarct, la serviciu, în vreme ce salva nişte copii dintr-un bloc care ardea în Indianapolis, în anii ’60. John se întrebă dacă ştiau că fiul lor crescuse, îmbătrânise şi ajunsese bunic. Nu aveai de unde să ştii... Moartea şi problemele care o însoţesc sunt

subiecte normale în asemenea momente, cel puţin aşa i se părea lui. Marele ciclu al vieţii. Ce avea să devină John Conor Chavez? Un om bogat, unul sărac? Cerşetor, hoţ, doctor, avocat, şef de trib indian? Asta era în principal problema lui Domingo şi a lui Patsy, iar el nu putea decât să creadă că amândoi îşi vor face bine treaba, ceea ce probabil că se va şi întâmpla. O cunoştea pe fiica lui şi îl cunoştea la fel de bine şi pe Ding. De când îl văzuse prima oară pe puştiul ăsta, în munţii din Colorado, ştiuse că avea în el ceva deosebit, iar tânărul crescuse într-un loc extrem de ostil. Domingo Chavez era o versiune mai tânără a lui însuşi, un om de onoare şi curajos, îşi spuse Clark. Prin urmare, va fi un tată demn, după ce se dovedise a fi şi un soţ demn de acest nume. Marele ciclu al vieţii, îşi spuse din nou John, sorbind din cafea şi pufăind din trabuc. Iar dacă era încă o bomă în drumul care duce la moarte, fie. Avusese o viaţă interesantă, o viaţă care fusese importantă pentru cei din jur, ca şi a lui Domingo. Ca şi, sperau ei toţi, a lui John Conor. Şi, la urma urmei, ce dracu'? îşi spuse Clark, viaţa încă nu se terminase.

Să cumperi un bilet spre New York era o treabă mai complicată decât îşi închipuise. Toate zborurile erau pline, dar în cele din urmă Popov reuşi să facă rost de un loc în coada unui 727 vechi al lui United. Nu prea îi conveni gradul de confort, dar zborul fu scurt. De pe aeroportul Laguardia o luă spre staţia de taxi, verificând pe drum buzunarul interior şi găsind documentele de călătorie care îl aduseseră peste Atlantic. Îl serviseră bine, dar acum trebuia să dispară. Ieşind în aerul serii, le strecură într-un container de gunoi, înainte de a ajunge la staţia de taxiuri. Era un om obosit. Ziua lui începuse puţin înainte de miezul nopţii – ora Coastei de Est americane – şi nu reuşise să doarmă prea mult în timpul traversării, iar corpul lui era... – cum ziceau americanii ăştia?... – i se terminase benzina. Poate de asta renunţase la munca de teren.

Treizeci de minute după aceea, Popov era în apartamentul lui din centrul oraşului. Echipa de curăţenie care avea în grijă terminalul lui United Airlines îşi făcea tura de înlocuire a sacilor din coşurile de gunoi. Era o muncă de rutină, mecanică, o muncă fizică grea pentru lucrători, în special portoricani. Ridicau vârfurile metalice ale coşurilor unul câte unul şi scoteau sacii de plastic foarte grei, pe care îi îngrămădeau într-o benă mare, care avea apoi să fie deşertată într-o groapă de gunoi din Staten

Island. Rutina asta era un bun exerciţiu pentru partea superioară a corpului, iar majoritatea oamenilor aveau la ei radiouri portabile, ca să-i ajute să mai alunge plictiseala muncii.

Un coş aflat la cam cincizeci de metri de staţia de taxiuri nu stătea bine în suport. Lucrătorul ridică sacul care se agăţă de muchia metalică şi-şi vărsă conţinutul pe trotuar. Asta generă o înjurătură înfundată din partea muncitorului, care acum trebuia să adune totul cu mâinile înmănuşate. Ridicase cam jumătate din gunoaie, când văzu o copertă cartonată purpurie. Părea să fie un paşaport britanic. Lumea nu arunca aşa ceva, nu? Îl deschise şi văzu înăuntru două cărţi de credit, pe care era ştanţat tot numele de pe paşaport. Serov, citi el, ce nume ciudat. Lăsă toate actele să lunece în buzunarul lateral al salopetei de lucru. O să le ducă la obiecte găsite. Nu era prima oară că găsea lucruri preţioase în gunoi. O dată găsise chiar şi un pistol de 9 mm, cu toată încărcătura!

La vremea aceea, Popov era deja în apartament, prea obosit ca să mai despacheteze. Mai apucă doar să se dezbrace şi să se prăbuşească în pat, fără măcar să bea o votcă pentru a-l ajuta să adoarmă. Din reflex, dădu drumul la televizor şi prinse o altă poveste despre schimburile de focuri de la Hereford. Televiziunea asta e un *goino,* un rahat, îşi spuse el. O dubiţă de televiziune venise la faţa locului, iar reporterul încercase să-i ia un interviu! Nu reuşise, dar uite-l şi pe el, luat din profil, de la cinci-şase metri, în vreme ce reporterul făcea un comentariu, încă un motiv serios să se piardă, îşi zise el, în vreme ce adormea. Nu avu nici măcar energia să oprească televizorul şi aţipi pe sunetul lui. Ştirile repetate îi intraseră în subconştient şi îi provocară nişte vise foarte confuze şi neplăcute toată noaptea.

Paşaportul, cărţile de credit şi alte câteva lucruri considerate de valoare sosiră la sediul companiei de curăţenie din Staten Island – de fapt, sediul era o baracă remorcată până la groapa de gunoi, după terminarea orelor de muncă obişnuite. Gunoierul le lăsă pe pupitrul corespunzător şi îşi perforă cartela de pontaj, în drum spre parcare şi spre Queens. Şi spre obişnuita lui cină târzie.

Tom Sullivan lucrase până târziu, iar acum era în barul frecventat de agenţii FBI, aflat la un cvartal depărtare de Clădirea Federală Jacob Javits din Manhattan. Partenerul lui,

Frank Chatham, era şi el acolo. Cei doi se aşezaseră într-un separeu şi sorbeau din berile San Adams.

— S-a întâmplat ceva la tine? întrebă Sullivan.

Fusese toată ziua la tribunal, aşteptând să depună mărturie într-un caz de fraudă, dar nu ajunsese la bară, din cauza unor întârzieri de procedură.

— Am vorbit azi cu două fete, răspunse Chatham. Amândouă mi-au spus că îl cunosc pe Kirk MacLean, dar nici una nu a ieşit cu el. Se pare că e tot o pistă moartă. La urma urmei, omul a cooperat, nu?

— Alte nume asociate cu fetele dispărute?

Chatham clătină din cap.

— Nimic. Amândouă mi-au spus că l-au văzut vorbind cu una dintre fete şi a plecat o dată cu una dintre ele, dar nimic deosebit.

O scenă obişnuită într-un bar pentru burlaci. Nimic care să contrazică ce ne-a spus el. Nici una nu se prea înnebuneşte după MacLean. Au spus că se dă la fete, le pune întrebări şi de obicei le lasă baltă.

— Ce întrebări?

— Cele obişnuite – nume, adresă, unde lucrezi, ce familie ai. Ce întrebăm şi noi, Tom.

— Cele două fete cu care ai vorbit, zise Sullivan gânditor, de unde sunt?

— Una e din New York, alta de pe malul celălalt, din Jersey.

— Bannister şi Pretloe nu sunt din oraş, nu-i aşa? sublinie Sullivan.

— Da, ştiu. Şi?

— Deci, dacă ai fi un criminal în serie, nu ţi-ar fi mai uşor cu victime fără membri apropiaţi de familie?

— Să facă parte asta din procesul de selecţie? Tom, cred că exagerezi.

— Poate, dar avem altă pistă?

Într-adevăr, nu aveau. Fiţuicile trimise la NYPD aduseseră cincisprezece oameni care spuneau că le recunosc figurile, dar nu puteau să dea nici o altă informaţie utilă.

— Sunt de acord, MacLean a cooperat cu noi, dar dacă le abordează pe fete şi le lasă baltă pe cele care au familie aici, iar apoi merge la casa victimei, la naiba, el e singura pistă pe care o avem.

— Ne întoarcem să vorbim cu el?

Sullivan confirmă din cap.

— Da.

Era o simplă procedură de rutină. Kirk MacLean nu li se păruse nici unuia un potenţial criminal în serie, dar asta era cea mai bună cale de a te ascunde, o ştiau amândoi încă de la Academia FBI de la Quantico, Virginia. De asemenea, ştiau şi că cea mai plictisitoare muncă de rutină rezolva mult mai multe cazuri decât minunile peste care dădeai în romanele poliţiste. Adevărata muncă de poliţist era plictisitoare: rutina care îţi tocea creierii; iar cei care o făceau bine reuşeau. De obicei.

Ciudată era dimineaţa aceea la Hereford. Pe de o parte, Echipa-2 era zdrobită de tristeţe pentru cele întâmplate cu o zi în urmă. Aşa se întâmplă în orice unitate când se pierde un camarad. Dar, pe de altă parte, şeful lor era acum tătic, iar asta era întotdeauna cea mai frumoasă întâmplare din viaţa unui bărbat, în drum spre antrenamentul fizic de dimineaţă, un şef de echipă puţin emoţionat primi strângeri de mână din partea fiecărui om. Toţi îi adresară câteva cuvinte de felicitare şi un zâmbet cunoscător, pentru că toţi erau deja taţi, chiar şi cei mai tineri decât şeful lor. Exerciţiul fizic de dimineaţă fu scurtat, dată fiind condiţia lui fizică. După alergare, Eddie Price îi sugeră lui Chavez că n-ar strica să-l ducă el cu maşina până acasă, să doarmă câteva ore, pentru că oricum nu putea face mare lucru în actuala stare. Ceea ce Chavez şi făcu, dormind până după-amiaza târziu, când se trezi cu o cumplită durere de cap.

Ca şi Dimitri Popov. *Nu e cinstit,* îşi zise el, *ieri n-am băut mai nimic.* Presupuse că era vorba de răzbunarea corpului pentru nenumăratele călătorii, plus ziua lungă şi extenuantă petrecută la vest de Londra. Se trezi pe fondul sonor al CNN-ului la televizorul din dormitor şi o porni spre baie, pentru obişnuita toaletă de dimineaţă. Înghiţi o tabletă de aspirină; de acolo o luă spre bucătărie, ca să-şi facă o cafea. În două ore, îşi făcuse duşul şi era îmbrăcat, cu bagajele despachetate şi hainele puse la locul lor. Ridurile de oboseală vor dispărea peste o zi-două, îşi zise el. Era vremea să ia un taxi.

În Staten Island, persoana răspunzătoare de obiectele pierdute era o secretară care privea îndatorirea ca pe o treabă suplimentară şi o ura din tot sufletul. Ce i se lăsa pe birou

mirosea întotdeauna, iar adeseori o făcea să îşi astupe nasul. Ziua aceea nu făcea nici ea excepţie. Se trezi întrebându-se de ce trebuia lumea să arunce asemenea lucruri la gunoi, în loc să le... Aici, raţionamentul ei se opri. Să le fi păstrat în buzunare? Paşaportul purpuriu nu făcea excepţie. „Joseph A. Serov". Fotografia reprezenta un bărbat de vreo cincizeci de ani, care ieşea în evidenţă la fel de mult ca un hamburger de la McDonalds. Totuşi, erau un paşaport şi două cărţi de credit care aparţineau cuiva. Luă cartea de telefon de pe birou şi sună la Consulatul Britanic din Manhattan, îi spuse operatoarei despre ce era vorba şi drept rezultat i se dădu legătura la ofiţerul pentru controlul paşapoartelor. Nu ştia că oficiul pentru controlul paşapoartelor era de fapt de generaţii întregi o acoperire pentru ofiţerii de teren de la Secret Intelligence Service. După o scurtă discuţie, o maşină a companiei porni spre Manhattan şi lăsă un plic la consulat. Santinela de la poartă sună la biroul corespunzător, iar o secretară veni să îl ia, după care îl lăsă pe pupitrul de lucru al şefului, Peter Williams.

Williams era o vedetă în devenire; era la prima misiune în afara graniţelor ţării. Avea o slujbă în mod tradiţional confortabilă, într-un oraş important al unei ţări aliate şi coordona câţiva agenţi, majoritatea diplomaţi ai Naţiunilor Unite. De la ei cerea şi, uneori, obţinea informaţii de nivel diplomatic redus, care erau înaintate mai departe la Whitehall, ca să fie examinate şi parafate de nişte birocraţi de nivel inferior de la Foreign Office.

Acest paşaport urât mirositor era neobişnuit. Deşi slujba lui se ocupa teoretic exact de asemenea lucruri, de fapt treaba lui era să găsească nişte paşapoarte de înlocuire pentru indivizii care şi le pierduseră cumva prin New York, lucru nu tocmai rar, deşi destul de neplăcut pentru persoanele care aveau nevoie de un paşaport nou. Procedura spunea că Williams trebuia să trimită prin fax numărul documentului la Londra, pentru ca deţinătorul să fie identificat, apoi sunat acasă, în speranţa că un membru al familiei sau un angajat va şti unde se afla titularul paşaportului.

Dar în acest caz Williams primi un telefon de la Whitehall, la doar treizeci de minute după ce a trimisese informaţia.

— Peter?

Da, Burt.

— Cu paşaportul ăsta al lui Iosif Serov să ştii că se petrec lucruri ciudate.

— Cum adică?

— Adresa pe care o avem pentru individ este un cimitir, iar numărul de telefon e tot acolo. Nu au auzit în viaţa lor de Iosif Serov, nici viu, nici mort.

— Aha, deci un paşaport fals?

Williams îl ridică de pe foaia de sugativă. Dacă era un fals, era unul al dracului de bine făcut. Deci iată că se întâmpla, în sfârşit şi la el ceva interesant.

— Nu, computerul avea numărul paşaportului şi numele, dar acest Serov nu trăieşte acolo unde zice. Cred că e o problemă de acte false. Înregistrările ne arată că e un tip naturalizat. Vrei să săpăm mai mult la chestia asta?

Williams se întrebă ce ar fi fost mai bine. Mai văzuse acte false la viaţa lui şi fusese antrenat la academia SIS să le obţină el însuşi. Ei bine, de ce să nu sape? Poate că era acoperirea unui spion.

— Da, Burt, poţi să mă ajuţi în chestia asta?

— Te sun mâine, îi promise funcţionarul de la Foreign Office.

În ce-l privea, Peter Williams îşi porni calculatorul şi trimise un *e-mail* la Londra – o altă zi de rutină pentru un tânăr ofiţer aflat la prima misiune post în străinătate. New York-ul semăna mult cu Londra, era scump, impersonal, dar din păcate aici lipseau bunele maniere din oraşul lui natal.

Serov, îşi zise el. *Un nume rusesc, dar asta nu spunea mare lucru.* În Londra erau destui, în New York şi mai mulţi. Destui şoferi de taxi proaspăt picaţi din vapor sau avion, direct dinspre Maica Rusia, fără să ştie engleza sau măcar vreun reper în New York. Un paşaport britanic pierdut, cu nume rusesc…

La peste cinci mii de kilometri distanţă, numele lui Serov fusese introdus în sistemul de computere de la SIS. Numele fusese deja trecut prin toate căutările posibile, fără să se fi găsit ceva de folos, dar programul avea multe nume şi fraze şi trecea prin toate. Numele „Serov” era suficient. Fusese introdus şi sub forma Seroff sau Serof. La sosirea *e-mail*ului de la New York, motorul de căutare prinse imediat cuvântul-cheie şi redirecţionă mesajul spre un funcţionar. Dat fiind că pe paşaport era numele Josef, varianta engleză a rusului Iosif şi a americanului Joseph, funcţionarul marcă mesajul şi îl trimise mai departe terminalului la care lucra persoana care iniţiase căutarea pe numele unui anume Serov, Iosif Andreevici.

La timpul cuvenit, mesajul apăru sub forma de *e-mail* pe

computerul de pe biroul lui Bill Tawney. *Domnule, folositoare lucruri computerele astea!* îşi zise Tawney, în timp ce tipărea mesajul. New York... Interesant... Sună la numărul indicat în e-mail ş*i dădu* de Peter Williams de la Consulat.

— Mă interesează paşaportul acestui individ, Serov, aveţi vreun element suplimentar? întrebă el, după ce se făcură prezentările de rigoare şi se stabiliră ierarhiile.

— Da, există şi două cărţi de credit, Mastercard şi Visa, ambele *platinum.*

Ceea ce însemna, nu mai trebui să adauge, că aveau limite de credit destul de mari.

— Foarte bine. Vreau să-mi trimiteţi fotografia şi numerele cărţilor de credit pe o linie codificată imediat.

Tawney îi dădu numerele corespunzătoare de telefon.

— Da, domnule, vi le voi trimite, răspunse foarte sincer Williams, întrebându-se despre ce era vorba.

Şi cine dracu' era acest William Tawney? Oricine ar fi fost, lucra târziu, pentru că Anglia avea un decalaj de cinci ore faţă de New York, iar Peter Williams se întreba deja ce avea să mănânce la cină.

— John?

— Da, Bill? întrebă Clark obosit, uitându-se la el peste birou şi întrebându-se dacă avea să apuce să-şi vadă nepotul în ziua aceea.

— Prietenul nostru Serov a apărut, spuse omul de la SIS.

Obţinu reacţia aşteptată, ochii lui Clark îngustându-se pe loc.

— Aha, unde?

— New York. A fost descoperit un paşaport britanic într-un coş de gunoi de la aeroportul La Guardia, împreună cu două cărţi de credit. Ei bine, îşi scurtă el raportul, paşaportul şi cărţile de credit erau pe numele lui Iosif A. Serov.

— Vezi ce spun cărţile de credit, poate...

— Am sunat deja ataşatul legal al ambasadei voastre din Londra ca să pună în circulaţie numerele. Ar trebui să avem informaţia în mai puţin de o oră. Ar putea să însemne o şansă pentru noi, John, adăugă Tawney cu speranţă în glas.

— Cine se ocupă de caz în State?

— Gus Werner, director adjunct la Divizia Antiterorism. L-ai întâlnit vreodată?

Clark clătină din cap.

— Nu, dar îl ştiu după nume.
— Eu îl ştiu. Băiat de treabă.

FBI-ul avea relaţii cordiale cu tot felul de firme. Visa şi Mastercard nu făceau excepţie. Un agent al FBI-ului sună la sediile ambelor companii de la biroul lui din Clădirea Hoover şi le dădu şefilor securităţii numerele cărţilor de credit. Amândoi erau ei înşişi foşti agenţi FBI – erau trimişi mulţi agenţi pensionaţi în asemenea posturi, ceea ce crea o vastă reţea de prietenii – şi ambii căutară pe computerele lor, venind cu informaţiile contului, incluzând nume, adresă, istoria creditului şi, cel mai important, ultimele operaţiuni. Pe ecran apăru imediat zborul de la Heathrow, din Londra, până la aeroportul O'Hare din Chicago – de fapt, informaţia apăru pe pagina de fax trimisă agentului de la biroul din Washington.

— Da? întreba Gus Werner, văzându-l pe tânărul agent intrând în biroul lui.

— A luat, ieri seara târziu, un avion de la Londra la Chicago, iar apoi un zbor de la Chicago la New York, se pare că ultimul. A luat unul dintre biletele rămase libere în ultimul compartiment, în spate. Probabil că şi-a aruncat actele de îndată ce a ajuns acolo. Poftim!

Tânărul îi înmână înregistrările debitărilor din cartele şi informaţiile despre zboruri.

— Ei, pe dracu'! spuse încet fostul şef al Echipei de Salvare a Ostaticilor. Johnny, se pare că am dat peste el.

— Da, domnule, răspunse tânărul agent, proaspăt sosit de la divizia de teren din Oklahoma City. Dar mai rămâne ceva nelămurit, anume modul în care a ajuns de data aceasta în Europa. Tot restul este bine documentat, există şi un zbor de la Dublin la Londra, dar nimic de aici până în Irlanda, îi spuse agentul special James Washington şefului lui.

— Poate că are şi un American Express. Sună şi verifică, îi porunci Werner subordonatului lui.

— S-a făcut, promise Washington.

— Pe cine sun pentru asta? întreba Werner.

— Aici, domnule, îi arătă Washington un număr de pe coperta dosarului.

— A, foarte bine, îl cunosc. Mulţumesc, Jimmy.

Werner ridică telefonul şi formă un număr internaţional.

— Cu domnul Tawney, vă rog, îi spuse el centralistei. Sunt Gus

Werner, sun de la sediul FBI de la Washington.

— Salut, Gus, eşti foarte rapid, spuse Tawney, pe jumătate îmbrăcat în haina de ploaie şi sperând să ajungă şi el acasă.

— Minunile epocii computerelor, Bill. Am o posibilă pistă pentru Serov ăsta. A zburat ieri de la Heathrow la Chicago. Zborul a avut loc cam la trei ore după necazul pe care l-aţi avut la Hereford. Am o maşină închiriată, o notă de hotel şi un zbor de la Chicago la New York, după ce a ajuns în State.

— Vreo adresă?

— Nu am avut norocul ăsta. Doar o cutie poştală în Manhattan, îi spuse interlocutorului adjunctul directorului. Bill, cât de tare arde?

— Gus, frige rău de tot. Sean Grady ne-a dat numele, iar unul dintre ceilalţi prizonieri l-a confirmat. Tipul ăsta, Serov, le-a dat o sumă mare de bani şi peste patru kile de cocaină la scurt timp înainte de atac. Lucrăm cu elveţienii ca să punem mâna pe bani. Iar acum individul se pare că stă în America. Foarte interesant!

— Drace! O să fim nevoiţi s-o prindem pe jigodia asta, dacă putem, îşi zise Werner cu voce tare.

Era pe cale să dea drumul unei căutări cu jurisdicţie foarte întinsă. Legile antiteroriste americane îşi întindeau mâna asupra întregii lumi şi erau însoţite de pedepse draconice. La fel şi legile antidrog.

— Ce zici, o să încerci? întrebă Tawney.

— Ba bine că nu, Bill, răspunse Werner, foarte sigur pe el. Mă ocup eu însumi de dosar. Am declanşat vânătoarea domnului Serov.

— Excelent! Mulţumesc, Gus.

Werner îşi consultă computerul, căutând un cuvânt de cod. Cazul era important, dar secret, iar cuvântul de cod ar trebui să fie... Nu, nu ăsta. Îi spuse maşinii să aleagă altul. Da. PREFECT, un cuvânt pe care şi-l amintea de la liceul iezuit din St. Louis.

— Domnule Werner? se auzi secretara. Vă caută domnul Henriksen pe linia trei.

— Ce mai faci, Bill? spuse Werner, ridicând telefonul.

— Frumuşel mai e puiul ăsta al meu, ce zici? întrebă Chavez.

John Conor Chavez se afla în pătuţ şi deocamdată dormea liniştit. În faţa culcuşului, o plăcuţă arăta identitatea copilului, lucru întărit şi de prezenţa unui poliţist înarmat în camera

copiilor. Mai era unul la parterul maternităţii, plus o echipă de trei soldaţi SAS în perimetrul spitalului, greu de identificat, pentru că nu aveau o tunsoare militară. Din nou acea pază exagerată, dar Chavez nu se sinchisea că nişte oameni îi protejau soţia şi copilul.

— Cei mai mulţi copii sunt, fu de acord John Clark, amintindu-şi că Patsy fuseseră la fel la vârsta aceea. Parcă ar fi fost ieri…

Ca mai toţi bărbaţii, John îşi privea fetele ca pe nişte prunci, nefiind în stare să uite prima oară când le ţinuse în braţe, înfăşurate în păturicile spitalului. Simţi din nou cum se cufunda în acea senzaţie caldă, ştiind exact cum se simţea acum Ding, mândru şi puţin intimidat de răspunderea care însoţeşte paternitatea. Păi, aşa şi trebuie să fie. E puţin de partea maică-sii, îşi zise după aceea John. Asta însemna că semăna cu familia lui, ceea ce, nu-i aşa, era bine. Dar John se întrebă zâmbind dacă nu cumva micuţul visa în spaniolă şi dacă va învăţa spaniola când va creşte. Nu era rău să fii bilingv. Apoi îi piui pagerul. John mormăi ceva şi îl scoase de la centură. Era numărul lui Bill Tawney. Îşi scoase telefonul din buzunarul de la pantaloni şi formă numărul. Fu nevoie de cinci secunde pentru ca sistemele de codificare să se sincronizeze.

— Da, Bill?

— Veşti bune, John, băieţii de la FBI au dat de urma lui Serov. Am vorbit acum o jumătate de oră cu Gus Werner. Au stabilit că a zburat ieri de la Heathrow la Chicago, iar de acolo la New York. Asta spun cărţile lui de credit. FBI-ul se mişcă foarte repede.

Următorul pas fu să se verifice permisul de conducere, dar pista era moartă din capul locului, pentru că nu aveau nici o fotografie a subiectului. Agenţii FBI care căutau prin Albany se arătară dezamăgiţi, dar nu foarte surprinşi. Pasul următor, pentru a doua zi, era să-i interogheze pe toţi angajaţii oficiului unde se afla căsuţa poştala.

Deci, Dimitri, te-ai întors în mare grabă, observă Brightling.

— Mi s-a părut o idee bună, răspunse Popov. Misiunea a fost o greşeală. Soldaţii de la Rainbow sunt prea buni ca să-i ataci în felul acesta. Oamenii lui Sean s-au descurcat bine. Planificarea şi lovitura au fost excelente, dar inamicul este mult prea priceput. După cum am văzut, indivizii au nişte calităţi impresionante.

— Dar atacul pare să îi fi zdruncinat bine, spuse patronul.

— Foarte posibil, fu de acord Popov, exact când intra Henriksen.

— Veşti proaste, anunţă el.

— Ce veşti?

— Dimitri, ai zbârcit-o.

— Zău? Şi cum am făcut-o? întrebă rusul, nu fără o bună doză de ironie în glas.

— Nu ştiu precis cum, dar se ştie că la pregătirea atacului împotriva lui Rainbow a participat un rus, iar FBI-ul lucrează acum la caz. S-ar putea să ştie că eşti aici.

— Nu este posibil, obiectă Popov. Mă rog, da... dacă îl au pe Grady... poate că a vorbit. Da, ştia că am venit din America sau îşi putea închipui şi ştie şi numele pe care l-am folosit, dar identitatea aceea s-a dus, am distrus-o.

— Poate, dar tocmai am vorbit la telefon cu Gus Werner. L-am întrebat cum e cu incidentul de la Hereford, dacă poate să-mi spună ceva. Mi-a zis că au început să lucreze la un caz, caută numele unui rus şi au motive să creadă că un rus, probabil stabilit în America, a luat legătura cu PIRA. Asta înseamnă că îţi ştiu numele, Dimitri şi mai înseamnă că vor căuta pe toate listele de pasageri ale zborurilor. Nu subestima FBI-ul, amice, îl avertiză Henriksen.

— Nu-l subestimez, spuse Popov, care însă era deja puţin îngrijorat.

Totuşi, nu din cale-afară. Nu le va fi deloc uşor să verifice toate zborurile transatlantice, chiar şi în era computerelor. De asemenea, decisese că următorul lui set de acte false avea să fie pe numele de Jones, Smith, Brown sau Johnson, în nici un caz al unui preşedinte al KGB-ului căzut în dizgraţie în anii ’50. Numele Serov fusese o mică glumă a lui. Acum era clar că nu fusese o glumă bună. Joseph Andrew Brown, asta avea să fie data viitoare, îşi zise Dimitri Arkadeevici Popov, aflat în biroul de la ultimul nivel.

— Prezintă vreun pericol pentru noi? întrebă Brightling.

— Dacă îl găsesc pe prietenul nostru de faţă, da.

Brightling dădu din cap şi se gândi rapid.

— Dimitri, ai fost vreodată în Kansas?

— Salut, MacLean, spuse Tom Sullivan.

— Bună, vreţi să mai aflaţi ceva?

— Da, dacă nu te supără, desigur, îi spuse Frank Chatham.

— Bun, atunci intraţi, spuse MacLean, deschizând larg uşa şi pornind spre camera de zi.

Îşi tot repeta în minte că trebuia să-şi păstreze calmul. Se aşeză şi dădu sonorul televizorului la minim.

— Ia spuneţi! Ce-aţi vrea să ştiţi?

— Îţi mai aminteşti de cineva care să fi fost apropiat de Mary Bannister?

Cei doi agenţi îl văzură cum se încruntă şi clatină din cap.

— Nu cunosc pe nimeni după nume. Ştiţi, e un bar pentru burlaci, iar oamenii se lovesc unii de alţii, vorbesc, se împrietenesc şi toate alea, înţelegeţi…

Se mai gândi preţ de o clipă.

— Poate un tip, dar nu îi ştiu numele… înalt, cam de vârsta mea, cu părul blond, un tip masiv, îi place să tragă de fiare… dar nu ştiu cum îl cheamă, îmi pare rău. Mary a dansat cu el şi au băut ceva, cred, dar mai mult nu ştiu, pentru că acolo e mereu înghesuială şi întuneric.

— Ai dus-o acasă chiar atunci?

— Cred că da. Am vorbit, am glumit puţin, dar nu am ajuns niciodată în pat. Pur şi simplu. Ăăă… niciodată nu m-am dat la ea, înţelegeţi. Nu am ajuns niciodată atât de departe. Da, sigur, am dus-o acasă, dar nici măcar nu am intrat în clădire, nu am sărutat-o, nimic. Doar am dat mâna.

Văzu că Chatham făcea însemnări.

Aoleu, oare înainte le-am spus altceva? Parcă aşa îşi amintea, dar era greu să îţi dai seama, cu doi agenţi federali în cameră. Partea urâtă era că nu îşi amintea mai nimic de fata aia. O alesese, o încărcase în dubiţă şi gata. Nu avea idee unde era acum, deşi îşi închipuia că, probabil, murise. MacLean ştia ce însemna partea asta a Proiectului, ceea ce îl transforma într-un complice la răpire şi la crimă, două lucruri pe care nu avea de gând să le mărturisească în faţa acestor doi tipi de la FBI. Statul New York nu renunţase la pedeapsa capitală. Şi nici guvernul federal, din câte îşi amintea. Îşi umezi buzele şi îşi şterse mâinile de pantaloni, rezemându-se de spătarul fotoliului. Apoi se ridică şi o porni spre bucătărie.

— Pot să vă pregătesc ceva, domnilor?

— Nu, mulţumesc, dar dă-i bătaie! spuse Sullivan.

Văzuse ceva ce lipsise la prima lor venire. Tensiunea. Oare să fie tresărirea obişnuită a omului care se vedea în faţa unui agent federal sau individul ăsta chiar ascundea ceva? Îl văzură pe

MacLean pregătindu-şi o băutură şi întorcându-se.

— Cum ai descrie-o pe Mary Bannister? întrebă Sullivan.

— Frumoasă, dar nu izbitoare. Drăguţă, prezentabilă, plăcută. Avea simţul umorului, era nostimă. Fată din provincie, cred; era pentru prima oară într-un oraş mare. Pur şi simplu, o fată bună, înţelegeţi.

— Dar nu s-a apropiat nimeni de ea, din câte ai spus.

— Nimeni de care să ştiu, dar nici de asta nu sunt sigur. Ceilalţi ce zic?

— Ceilalţi de la bar spun că eraţi prieteni destul de buni.

— Poate că da, dar nu cine ştie ce. Vreau să spun că nu am ieşit nicăieri. Nici măcar nu am sărutat-o vreodată.

Se repeta, în vreme ce sorbea din whisky-ul îndoit.

— Aş fi vrut eu, dar n-am făcut-o, adăugă el.

— Cu cine de la bar ai ajuns atât de apropiat?

— Păi, parcă ziceaţi că-mi respectaţi intimitatea, obiectă Kirk.

— Ştii cum stau lucrurile. Încercăm să ne introducem în atmosfera locului, să vedem cum e, cam aşa ceva.

— Dar eu nu raportez pe cine sărut, bine? Nu sunt eu genul.

— Nu pot să te condamn pentru asta, spuse Sullivan, cu un zâmbet, dar e ceva neobişnuit la un bar al burlacilor plin ochi.

— Da, sigur, sunt unii care vin acolo să bifeze încă o cucerire, dar nu e stilul meu.

— Deci, Mary Bannister a dispărut şi nici măcar n-ai remarcat?

— Poate că am remarcat, dar nu m-am gândit prea mult la asta. E o comunitate foarte schimbătoare, înţelegeţi? Oamenii vin şi pleacă, iar pe unii nu-i mai vezi în viaţa ta. Pur şi simplu dispar.

— Ai sunat-o vreodată?

MacLean se încruntă.

— Nu, nu-mi amintesc să-mi fi dat numărul ei. Cred că e în cartea de telefoane, dar nu, n-am sunat-o niciodată.

— Deci, ai dus-o până acasă o singură dată?

— Corect, doar atunci, confirmă MacLean, încă o dată din băutură şi dorindu-şi ca aceşti indivizi curioşi să plece naibii din casa lui. Oare ar putea să ştie ceva? De ce se întorseseră? Doar nu avea nimic în apartament care să confirme că fusese cu vreo femeie de la Turtle Inn. Mă rog, câteva numere de telefon, dar nu ciorapi uitaţi de femeile aduse aici ocazional.

— Domnilor, v-aţi tot uitat prin jur de când aţi venit aici prima oară, rosti el.

— Nu e mare lucru, întotdeauna punem întrebările astea. E munca de rutină, îi spuse Sullivan suspectului. Acum mai avem o întâlnire, în câteva minute, pe strada asta. Mulţumim pentru timpul pierdut cu noi. Mai ai cartea mea de vizită?

— Da, o am în bucătărie, lipită de frigider.

— Bine. Cum să-ţi zic, e un caz dificil pentru noi. Te rog să te mai gândeşti dacă poţi să vii cu ceva nou, orice. Te rog, bine?

— Bineînţeles.

MacLean se ridică în picioare şi îi conduse la uşă, iar apoi se întoarse ca să mai tragă o duşcă.

— E foarte agitat, spuse Chatham, după ce ieşiră pe stradă.

— Absolut. Avem destule date ca să facem o anchetă de mediu?

— Nici o problemă, răspunse Chatham.

— Mâine dimineaţă, spuse agentul mai în vârstă.

Era pentru a doua oară la aeroportul Teterboro, New Jersey, vizavi de Manhattan, dar de data asta era un avion diferit, pe al cărui derivor scria HORIZON CORR Dimitri se prinsese în joc, închipuindu-şi că putea să evadeze din orice loc din Statele Unite şi ştiind că Henriksen îl avertizase pe Brightling să nu ia nici o măsură radicală. Exista în această călătorie un element de nelinişte, dar mai slab decât curiozitatea lui, aşa că Popov se aşeză în scaunul lui de la bordul stânga şi aşteptă ca avionul să pornească motoarele şi să ruleze spre pistă. Apăru chiar şi o stewardesă, una drăguţă, care îi oferi un pahar cu votcă Finlandia, pe care el îl sorbi în vreme ce Gulfstreamul V începea să ruleze. *Kansas,* îşi zise el, *un stat cu lanuri de grâu şi tornade, aflat la mai puţin de trei ore distanţă.*

— Domnul Henriksen?

— Da, cu cine vorbesc?

— Kirk MacLean.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Henriksen, alertat de tonul interlocutorului.

31
MIŞCARE

Întunericul ascundea peisajul. Popov ieşi din avion şi descoperi un automobil de tip militar care îl aştepta. Apoi remarcă liniile vopsite pe beton şi se întrebă dacă aterizase pe o pistă de avioane sau pe vreo şosea. Dar nu, la distanţă se vedea o clădire uriaşă, luminată parţial. Mai curios ca oricând, Dimitri intră în vehicul şi se îndreptă spre clădire. Ochii se obişnuiră treptat cu întunericul. Terenul înconjurător părea să fie plat. Se vedeau doar nişte coline foarte domoale. În spatele lui, observă că lângă avionul de companie se oprise o cisternă, poate pentru alimentarea pentru drumul înapoi spre New Jersey. Sunt cam scumpe, îşi zise el. Fără îndoială, Brightling şi oamenii lui voiau ca avionul să fie acolo unde se puteau folosi de el. Popov nu ştia că Horizon Corporation poseda mai multe, având trei proaspăt ieşite de pe uşile fabricii de lângă Savannah, Georgia. Încă nu se obişnuise cu schimbarea de fus orar. Găsi intrarea în clădire. Un gardian în uniformă îl conduse la un lift, iar apoi în camera lui de la al patrulea nivel, care semăna o cameră de hotel decentă, având în plus dispozitive pentru gătit şi un frigider. Mai erau acolo un televizor şi un video recorder cu casete într-un dulăpior. Toate casetele erau despre natură, remarcă el. Lei, urşi, elani, migraţia somonilor. Nici măcar un film artistic. Revistele de pe noptieră erau şi ele tot despre natură. Foarte ciudat. Dar mai exista şi un bar complet utilat, care avea inclusiv votcă Absolut, care era aproape la fel de bună precum cea rusească pe care o prefera. Îşi turnă un pahar şi dădu televizorul pe CNN.

Henriksen este excesiv de prudent, îşi zise Dimitri. Cum ar putea să-l prindă FBI-ul? Luând urma unui nume? Ce ar putea scoate dintr-un simplu nume? Puteau scoate ceva din cărţile de credit, dacă aveau noroc şi din înregistrările zborurilor, dar nici una dintre acestea nu aveau valoare în instanţă. Nu, era în absolută siguranţă, cu excepţia cazului în care Sean Grady îl arăta categoric drept furnizor de informaţii şi fonduri. Popov se gândi că putea să se bazeze pe Grady, care nu va coopera cu britanicii, îi ura prea mult ca să lucreze cu ei. Trebuia doar „să tragi uşa după tine”, un americanism pe care Popov îl admira.

Banii pe care îi depusese în al doilea cont bancar din Elveţia ar fi putut fi descoperiţi, dar existau şi aici soluţii. Era un lucru bun, instituţia asta a avocaţilor, o aflase de mult. Lucrul cu avocaţii era mai bun decât cu toţi ofiţerii operativi din KGB.

Nu, dacă exista un pericol pentru el, acesta venea din partea patronului, care s-ar putea să nu cunoască regulile jocului, dar chiar dacă el nu le cunoştea, Henriksen l-ar fi ajutat să le afle. Aşa că Dimitri sorbi relaxat din pahar. O să-şi exploreze noua locuinţă mâine, iar din felul în care o să fie tratat o să-şi dea seama…

…nu, există o cale mult mai simplă. Ridică telefonul, apăsă pe nouă pentru o linie exterioară şi formă numărul apartamentului lui din New York. Apelul porni. Sună de patru ori, după care îi răspunse robotul telefonic. Deci, avea legături telefonice cu restul lumii. Asta înseamnă că era în siguranţă, deşi nu aflase nimic în plus care să-l facă să înţeleagă ce se întâmplă, aşa cum nu ştiuse nici în Franţa, la prima întâlnire cu un om de afaceri american pe care îl delectase cu poveştile lui de ofiţer KGB de teren. Acum se afla în Kansas, Statele Unite, sorbea dintr-o votcă, se uita la televizor şi avea peste şase milioane de dolari în două conturi fără titular în Elveţia. Îşi împlinise unul dintre scopuri. Mai trebuia să ajungă şi la cel de-al doilea. Despre ce dracu’ era vorba în aventura asta a lui? Oare va afla aici? Aşa spera.

Avioanele erau pline cu oameni. Toţi se îndreptau spre Aeroportul Internaţional Kingford Smith, aflat lângă Sydney. Multe dintre ele aterizară pe pista care se întindea ca un deget în largul Golfului Botany, vestit pentru că aici debarcaseră diverşi infractori şi alţi englezi respinşi de societate, trimişi în partea cealaltă a lumii în corăbii de lemn, ca să pună temelia unei ţări noi, lucru pe care, spre uimirea celor care îi trimiseseră aici, îl făcuseră foarte bine. Mulţi dintre pasagerii zborurilor erau tineri, sportivi în plină formă, fala şi mândria ţărilor lor, care îi trimiseseră îmbrăcaţi în treninguri pe care scria de unde veneau. Cei mai mulţi erau turişti, oameni care fie cumpăraseră pe bani grei pachete de servicii cu cazare şi bilete de la agenţiile turistice, fie le primiseră pe post de cadouri de la politicienii din ţările lor. Mulţi purtau steguleţe minuscule. Foarte puţinii pasageri veniţi cu afaceri ascultaseră tot felul de preziceri optimiste pentru gloria ţărilor respective la Olimpiada care avea

să înceapă în câteva zile.

La sosire, toţi sportivii fură trataţi regeşte şi urcară în autobuzele care aveau să-i ducă în oraş pe Autostrada 64, iar de acolo la satul olimpic construit cu mare cheltuială pentru ei de statul australian. Deja vedeau în apropiere magnificul stadion, întrebându-se, fiecare în parte, dacă îşi vor găsi gloria personală acolo.

— Spuneţi, domnule colonel, ce credeţi?

— E un stadion pe cinste, nu am ce zice, răspunse colonelul în rezervă Wilson Gearing din Corpul Chimic al Armatei Statelor Unite. Dar ştiu că aici se încălzeşte rău vara, amice.

— E iar afurisitul ăla de El Nino. Curenţii din largul Americii de Sud şi-au schimbat iar direcţia, ceea ce înseamnă o temperatură mare aici. Vor fi în jur de treizeci şi cinci de grade – în Fahrenheit, nouăzeci şi ceva, cred – pe toată durata Olimpiadei.

— Atunci nu pot decât să sper că sistemul de ceaţă funcţionează, pentru că dacă nu, o să aveţi o grămadă de atacuri de cord datorate căldurii, amice.

— Funcţionează, răspunse poliţistul australian. Este testat complet.

— Pot să arunc o privire? Bill Henriksen vrea să vadă dacă nu cumva poate fi folosit de băieţii răi ca sistem de distribuire a unui agent chimic.

— Bineînţeles. Pe aici.

Ajunseră în cinci minute. Conductele de aducţiune a apei îşi aveau propria cameră, sub cheie. Poliţistul avea cheia şi îl introduse pe colonel înăuntru.

— Aha, aici băgaţi clor în apă? întrebă Gearing, pe jumătate surprins. Apa vine de la sistemul de alimentare al oraşului, corect?

— Da, nu vrem să se răspândească vreun germen şi să ajungă la oaspeţii noştri.

— Păi chiar aşa, cum să vreţi? fu de acord colonelul Gearing, privind containerul de plastic cu clor, care atârna de ţevile de distribuire, înaintea pompelor.

Apa era filtrată prin acel sac, după care intra în duzele de pulverizare care atârnau la toate gurile de acces şi pe rampele acoperişului stadionului. Sistemul va trebui să fie spălat bine cu apă fără clor, înainte de folosire, dar asta se putea face uşor, iar containerul fals de clor din camera lui de hotel era practic identic

cu acesta. Conţinutul chiar semăna cu clorul, era aproape ca el, deşi nanocapsulele conţineau de fapt ceva care se numea Shiva. Aceste gânduri se desfăşurau în spatele ochilor căprui ai lui Gearing. Întreaga lui carieră lucrase ca expert în arme chimice la Arsenalul Edgewood din Maryland şi la Poligonul de Teste Subterane din Utah – dar aici nu era vorba de arme chimice. Era un război biologic, fratele celui pe care îl studiase în cei peste douăzeci de ani în uniformă.

— Uşa este păzită? întrebă el.

— Nu, dar are o alarmă şi e nevoie oricum de câteva minute ca să umbli la sistem, după cum vedeţi. Sistemul de alarmă e legat de postul de comandă, iar acolo avem o forţă de reacţie importantă.

— Cât de importanta? întrebă colonelul în rezervă.

— Douăzeci de membri ai SAS, plus douăzeci de poliţişti de gardă permanent, plus alţi zece oameni de la SAS care patrulează doi câte doi în jurul stadionului. Cei de la centrul de comandă au arme automate. Cei care patrulează au pistoale şi radioemiţătoare. Există şi o forţă suplimentară de reacţie, la un kilometru distanţă, cu vehicule blindate uşoare şi cu arme grele, de forţa unui pluton. Mai departe avem un batalion de infanterie la douăzeci de kilometri, cu elicoptere şi alte mijloace de susţinere.

— Mie îmi sună foarte bine, spuse colonelul Gearing. Poţi să-mi dai codul de alarmă pentru dispozitivul ăsta?

I-l dădu fără să clipească. Era, la urma urmei, un fost ofiţer de stat-major, membru important al echipei de consultanţă pentru securitate la Jocurile Olimpice.

— Opt-nouă-cinci-şapte-nouă-zero, spuse poliţistul-şef.

Gearing îl notă, apoi bătu numerele pe tastatura de la uşă, care pornea sau oprea sistemul. O să fie în stare să schimbe canistra aceea cu clor foarte repede. Sistemul era proiectat pentru întreţinere rapidă. O să funcţioneze foarte bine, exact ca modelul pe care îl construiseră în Kansas, la care el şi oamenii lui exersaseră câteva zile. Ajunseseră la un timp de schimbare de până la paisprezece secunde. Orice timp sub douăzeci de secunde însemna că nimeni nu-şi va da seama de vreo întrerupere a fluxului de ceaţă, pentru că presiunea remanentă avea să-l menţină.

Gearing văzu pentru prima oară locul în care va acţiona şi simţi un uşor fior rece. Să planifici era una. Să vezi unde se va

întâmpla cu adevărat era altceva. Acesta era locul. Aici va dezlănţui o epidemic universală, care va curma mai multe vieţi decât va putea cineva să numere şi din care vor ieşi vii doar cei aleşi. Va salva planeta, cu un preţ cumplit, bineînţeles, dar el era dedicat acestei misiuni de mulţi ani. Văzuse ce putea să-i facă omul naturii. Fusese tânăr locotenent la Poligonul de Teste Dugway când avusese loc mult mediatizatul accident cu GB, un agent paralizant care ajunsese prea departe şi omorâse câteva sute de oi, iar neurotoxinele nu erau o moarte prea frumoasă, nici măcar pentru o oaie. Iar programele de ştiri nu se obosiseră să vorbească despre animalele sălbatice care suferiseră o moarte similară, urâtă, toate, de la insecte la antilope. Îl izbise faptul că organizaţia în care era el, Armata Terestră a Statelor Unite, putea să comită erori atât de grave, care să provoace atâta suferinţă. Iar lucrurile pe care le aflase mai târziu erau şi mai grave. Agenţii binari la care lucrase ani în şir făceau parte dintr-un efort de a produce otrăvuri „sigure” pentru utilizarea lor pe câmpul de bătălie... Partea proastă era că totul începuse o dată cu cercetările din Germania pentru un insecticid, în anii ’20 şi ’30. Cele mai multe substanţe chimice pentru omorârea insectelor erau agenţi neuroparalizanţi, unii simpli care atacau şi distrugeau sistemele nervoase ale furnicilor şi albinelor, dar acei chimişti germani dăduseră peste cel mai devastator produs chimic formulat vreodată. Aşa că o mare parte din cariera lui Gearing fusese petrecută în legătura cu comunitatea informaţională, pentru evaluarea datelor despre posibile fabrici de arme chimice în ţări despre care se ştia că nu aveau aşa ceva.

Dar problema armamentului chimic fusese dintotdeauna distribuirea lui, cum să-l împrăştii pe tot câmpul de bătălie, expunându-i eficient pe soldaţii inamicului. Faptul că aceleaşi substanţe chimice puteau să călătorească nestingherite şi să omoare civili nevinovaţi rămăsese secretul murdar al organizaţiilor şi al guvernelor răspunzătoare, un secret mereu ignorat. Iar la animale nici măcar nu se gândiseră. Fauna avea să fie exterminată în mare parte; mai rău, agenţii puteau să determine dezastre genetice, pentru că doze foarte mici de gaz paralizant, insuficiente ca să ucidă, invadau însuşi ADN-ul victimei, asigurând apariţia unor mutaţii care vor dura timp de generaţii. Gearing îşi petrecuse toată viaţa învăţând asta. Presupunea acum că acest fapt îl desensibilizase, făcându-l să ucidă multe fiinţe fără să tresară.

Nu era chiar acelaşi lucru. Nu avea să răspândească otrăvuri chimice de tipul compuşilor organici ai fosforului, ci nişte mici particule de virus. Oamenii care vor trece prin ceaţa răcoritoare de la rampe şi gurile de acces le vor inspira, chimia organismului lor va sparge nanocapsulele, permiţând germenilor de Shiva să acţioneze – evident, încet – ei vor merge la ei acasă şi îl vor răspândi departe de tot pe Shiva, iar în patru până la şase săptămâni epidemia va izbucni în toată lumea, urmată fiind de o panică globală. Atunci, Corporaţia Horizon va anunţa că avea un vaccin experimental, numit „A”, care funcţionase pe animale, inclusiv pe primate, că era sigur bun pentru oameni şi că era gata pentru producţia de masă. Se va produce în masă şi va fi distribuit în lumea întreagă, iar la patru până la şase săptămâni de la injecţie şi acei oameni vor prezenta simptomele. Cu puţin noroc, planeta va fi golită şi omenirea va ajunge la doar o fracţiune din actuala populaţie. Vor fi tulburări, în care vor muri mulţi dintre oamenii binecuvântaţi de Natură cu sisteme imunitare eficiente, iar în cam şase luni vor rămâne doar puţinii aleşi, bine organizaţi şi bine echipaţi, aflaţi în siguranţă în Kansas şi în Brazilia. În şase luni, aceştia vor fi moştenitorii unei lumi care se va întoarce la starea ei naturală. Ce făceau ei nu va fi ca la Dugway – un accident fără scop. Va fi considerat un act al unui om care toată viaţa lui profesională se gândise la distrugerea în masă a oamenilor, dar care de fapt omorâse experimental animale nevinovate… Se întoarse spre gazdele lui.

— Care este previziunea meteo pe termen lung?

— Vreme caldă şi uscată. Sper că sportivii sunt în formă, pentru că vor avea nevoie.

— Atunci sistemul acesta de ceaţă va salva multe vieţi, observă Gearing. Asta dacă nu se bagă în el cine nu trebuie. Cu permisiunea dumneavoastră, am să-mi pun oamenii să supravegheze instalaţia asta îndeaproape.

— Foarte bine, spuse poliţistul-şef.

Americanul ăsta avea o fixaţie cu sistemul de producere a ceţii, dar, la urma urmei, fusese militar, se ocupase de armele chimice şi asta ar fi putut fi o explicaţie.

Popov nu îşi închisese obloanele în seara anterioară, aşa că zorii îl treziră aproape brusc. Deschise ochii şi apoi îi închise repede. Soarele răsărit peste câmpiile din Kansas îl orbea. Dulăpiorul cu medicamente pe care îl găsi în baie conţinea

Tylenol şi aspirină, iar în bucătărie avea cafea pentru filtru. Însă frigiderul nu avea nimic bun înăuntru. Aşa că făcu un duş, îşi bău cafeaua şi ieşi în căutare de hrană. Descoperi o cantină uriaşă, aproape goală. Doar ici şi acolo se mai vedea câte cineva mâncând. Se aşeză şi el la una, singur şi i se servi micul dejun. Mâncă, trăgând cu ochiul la ceilalţi prezenţi în sala aceea imensă. *În principal oameni de treizeci-patruzeci şi ceva de ani,* îşi zise el, *cu aspect de profesionişti, unii purtând halate albe de laborator.*

— Domnul Popov? se auzi o voce.

Dimitri se întoarse.

— Da?

— Sunt David Dawson, şeful pazei. Am pentru dumneavoastră o insignă. Trebuie să o purtaţi.

Şi îi înmână un dreptunghi mic de plastic, pe care Popov îl agăţă de cămaşă.

— Astăzi trebuie să vă prezint împrejurimile. Bine aţi venit în Kansas!

— Mulţumesc, spuse Popov, terminând de înfipt ecusonul.

Rusul văzu că pe ecuson apărea inclusiv poza lui.

— Va trebui să o purtaţi permanent, ca să se ştie că sunteţi de aici, îi explică Dawson.

— Da, înţeleg.

Deci, locul ăsta era bine controlat şi avea chiar şi un director de securitate. Interesant.

— Cum a fost zborul de aseară?

— Plăcut şi fără evenimente deosebite, răspunse Popov, sorbind din a doua cafea din acea dimineaţă. Ce este locul acesta?

— Horizon l-a înfiinţat ca pe un complex de cercetare. Ştiţi cu ce se ocupă compania, nu?

— Da, dădu Popov din cap. Medicamente şi cercetări biologice, lider mondial.

— Ei bine, este unul dintre complexele lor de cercetare-dezvoltare. A fost terminat de curând. Acum aducem oamenii. Curând, va fi principalul sediu al companiei.

— De ce aici, unde şi-a înţărcat dracul copiii? întrebă Popov, privind înjur, la cantina aproape goală.

— În primul rând, pentru că are o poziţie centrală. Se poate ajunge în orice parte a ţării în mai puţin de trei ore. Şi nu e nimeni înjur care să ne deranjeze. Este şi un complex izolat.

Horizon are foarte multe lucrări care necesită protecţie, mă înţelegeţi.

— Spionajul industrial?

Dawson dădu din cap.

— Corect, este un lucru care ne preocupă.

— Voi putea să dau o raită, ca să văd terenul?

— Vă voi conduce eu însumi cu maşina. Domnul Henriksen mi-a spus să fiu gazda dumneavoastră în acest complex. Terminaţi-vă micul dejun. Eu mai am de aranjat nişte lucruri. Mă întorc în cincisprezece minute.

— Foarte bine, vă mulţumesc, spuse Popov, urmărindu-l apoi cum iese din sală.

O să-i fie util. Acest loc avea un aer straniu, instituţional, parcă ar fi fost o instalaţie secretă guvernamentală… rusească, îşi zise Popov. Era depersonalizată, nu era construită ţinând cont de vreo dimensiune a umanului. Până şi KGB-ul ar fi avut o uriaşă efigie a lui Lenin atârnată pe zidurile imense, albe, goale, ca să-i dea locului măcar o idee de apartenenţă la ceva. Aici existau doar pereţi punctaţi de ferestre colorate, care răsăreau brusc dintre lanurile de grâu, plus un drum, dar nimic altceva. Aducea mult cu o corabie pe mare. Se gândi că nu semăna cu nimic întâlnit de el vreodată. Fostul ofiţer KGB îşi termină micul dejun. Avea toate instinctele în alertă şi spera să afle mai multe şi cât mai repede posibil.

— Domingo, trebuie să preiei tu povestea asta, spuse John.

— John, e foarte departe şi nu uita că abia am devenit tătic.

— Îmi pare rău, băiete, dar Covington e indisponibil, ca şi Chin. Te trimit pe tine cu patru oameni. E o treabă uşoară, Ding. Australienii îşi cunosc meseria, dar ne-au cerut să mergem să aruncăm o privire. Asta pentru că aţi rezolvat atât de competent situaţiile de pe teren.

— Când plec?

— Diseară, cu un 747 de la Heathrow.

Clark îi întinse plicul cu biletele.

— Minunat, mormăi Chavez.

— Hei, zi mersi că ai fost aici la naştere, tăticule!

— *Merci!* Dar dacă apare vreo situaţie problematică aici? încercă Chavez un ultim argument, foarte slab, de altfel.

— Putem să încropim o echipă, dar chiar crezi că o să mai scoată cineva nasul aşa curând? După ce i-am făcut zob pe

nefericiţii ăia din IRA? Eu personal nu cred.

— Dar tipul ăla, rusul, Serov?

— FBI-ul lucrează la caz. Încearcă să dea de el prin New York. Au mobilizat o grămadă de agenţi pentru asta.

Unul din aceştia era Tom Sullivan, care acum se afla la poştă. Cutia poştală nr. 1453 aparţinea misteriosului domn Serov. Avea câteva pliante şi o factură de la Visa, dar căsuţa nu mai fusese deschisă de nouă zile cel puţin, judecând după datele de pe plicuri, iar unul dintre funcţionarii de acolo spuse că ştia cum arată posesorul cutiei 1453, deşi omul nu-şi ridica prea des corespondenţa. La obţinerea căsuţei, dăduse o adresă, dar reieşi că era a unei brutării italiene aflate la doar câteva cvartale distanţă, iar numărul de telefon era inexistent, lucru făcut, evident, cu bună ştiinţă.

— Absolut sigur, individul e un spion, îşi zise Sullivan cu voce tare, întrebându-se de ce cazul nu fusese preluat de Secţia de Contrainformaţii pentru Străini.

— Sigur se poartă ca un spion, fu de acord Chatham.

Misiunea lor se termina aici. Nu aveau nici o dovadă a unei infracţiuni şi nici suficienţi oameni ca să pună un agent să supravegheze căsuţa poştală douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Securitatea e bună aici, îşi zise Popov, în timp ce mergea în alt vehicul de tip militar, căruia Dawson îi spunea Hummer. Primul lucru care te izbea când te uitai la acel complex era întinderea lui. Era imens. Nu mai puţin de zece kilometri până la un gard care apăra proprietatea privată.

— Aici au fost mai multe ferme mari, dar Horizon le-a reunit acum câţiva ani şi a început să construiască laboratorul de cercetări. A durat ceva timp, dar acum s-a terminat.

— Încă aveţi recolte de grâu…

— Da, instalaţia în sine nu foloseşte prea mult teren şi încercăm să păstrăm restul aşa cum era înainte. La naiba, avem destul grâu pentru toţi oamenii din laboratoare, avem propriile noastre elevatoare şi aşa mai departe.

Şi arătă undeva spre nord.

Popov se uită în direcţia aceea şi văzu la o distanţă oarecare nişte clădiri masive de beton. *Uimitoare America asta,* îşi spuse Dimitri Arkadeevici. Zona asta era plană, semăna destul de mult

cu stepele ruseşti. Terenul avea ridicături şi adâncituri, dar acestea nu făceau decât să sublinieze lipsa unui deal adevărat. Hummer-ul o luă spre nord şi în cele din urmă traversă o cale ferată evident destinată marilor silozuri. De ce le spusese Dawson „elevatoare”? De ce cuvântul ăsta? Mai încolo, spre nord, se vedea cu mare greutate traficul de pe o autostradă depărtată.

— Asta e frontiera nordică, explică Dawson, în vreme ce treceau printr-o zonă necultivată.

— Şi asta ce e?

— Asta e mica noastră turmă de antilope.

Dawson întoarse volanul ca să se apropie. Hummer-ul sălta printre ierburi.

— Frumoase animale.

— Da, sunt şi foarte rapide. Noi le numim capre iuţi. Nu sunt antilope adevărate, genetic sunt înrudite cu caprele. Puii ăştia pot să alerge cu şaizeci de kilometri pe oră, fără să se oprească o oră întreagă. Au şi o vedere absolut senzaţională.

— Bănuiesc că sunt greu de vânat. Le vânaţi?

— Sunt greu de vânat şi nu le vânez. Sunt „vegan”.

— Cum?

— Vegetarian. Nu mănânc carne şi nici un alt produs animal, spuse Dawson, întrucâtva mândru de el.

Până şi cureaua lui era dintr-o ţesătură, nu din piele.

— De ce, David? întrebă Popov.

Nu mai întâlnise în viaţa lui un asemenea om.

— E o simplă chestiune de alegere. Nu sunt de acord cu omorârea animalelor pentru hrană sau pentru oricare alt motiv.

Se întoarse spre el.

— Nu toată lumea este de acord cu mine, nici măcar cei de aici, de la Proiect, dar nu sunt singurul care gândeşte astfel. Natura e ceva ce trebuie respectat, nu exploatat.

— Deci nu-i cumperi soţiei haină de blană, spuse Popov cu un zâmbet.

Auzise el de maniacii ăştia.

— Nici vorbă, râse Dawson.

— Nu am vânat în viaţa mea, spuse apoi Popov, întrebându-se ce reacţie va avea celălalt. Nu i-am văzut niciodată rostul. În Rusia au fost exterminate aproape toate animalele sălbatice.

— Înţeleg. Este foarte trist, dar poate că într-o bună zi totul se va repara, rosti Dawson.

— Cum, când vânătorii de stat chiar cu asta se ocupă, cu uciderea lor?

Instituţia respectivă nu se desfiinţase nici după căderea comunismului.

Dawson făcu o faţă care îl intrigă pe Popov, care văzuse mimica asta de nenumărate ori la KGB. Omul ştia ceva ce nu voia să spună chiar atunci, deşi ceea ce ştia era oarecum important.

— Există căi, prietene, există căi.

Turul complet în maşină dură cam o oră şi jumătate, iar la sfârşitul lui Popov fu impresionat de mărimea complexului. Drumul de acces la ansamblul de clădiri era un adevărat aerodrom, după cum văzuse, cu instrumente electronice care să ghideze avioanele şi cu semafoare care să-i atenţioneze pe şoferi că erau în curs operaţiuni de zbor.

— Da, e evident, nu? Poţi să aduci şi să scoţi uşor mărfuri. Se spune că pot să aducă aici chiar şi reactoare comerciale adevărate, de mărime medie, dar n-am văzut până acum nici unul.

— Doctorul Brightling a cheltuit o grămadă de bani pentru complexul ăsta.

— Aşa este, confirmă Dawson. Dar merită, crede-mă.

O luă pe pista care ducea spre clădirea-laborator.

— Vino cu mine.

Popov îl urmă fără să mai întrebe de ce. Niciodată nu fusese în măsură să aprecieze puterea unei mari corporaţii americane. Asta ar fi putut fi şi ar fi trebuit să fie o instalaţie guvernamentală, cu atâta teren şi cu complexul uriaş de clădiri, în clădirea-hotel în care îşi petrecuse noaptea probabil că încăpeau o mie de oameni. Dar de ce să construieşti un asemenea loc? Oare Brightling plănuia să mute aici întreaga lui corporaţie, toţi angajaţii? Atât de departe de marile oraşe, de tot ceea ce oferea civilizaţia? De ce aici? Evident, numai motivele de securitate puteau fi invocate. Era departe şi de marile agenţii de poliţie, de mass-media, de reporteri. Din punctul de vedere al securităţii, acest complex ar fi putut fi la fel de bine şi pe lună.

Clădirea laboratoarelor era şi ea mai mare decât ar fi fost cazul, îşi zise Dimitri, dar, spre deosebire de celelalte, ea părea să funcţioneze deja. Înăuntru se afla o recepţie, iar bărbatul de acolo îl cunoştea pe David Dawson. Cei doi îşi continuară nestânjeniţi drumul până la lifturi, urcând la al patrulea nivel.

Apăsară pe un buton de sonerie de lângă o uşă de birou.

— Vă salut, domnule doctor, spuse Dawson. El este Dimitri. Doctorul Brightling l-a trimis la noi aseară. O să stea o vreme aici, adăugă şeful securităţii.

— Am primit faxul.

Doctorul se ridică în picioare şi îi întinse mâna lui Popov.

— Salut, sunt John Kiligore. Vino cu mine.

Ieşiră amândoi pe o uşă laterală şi ajunseră într-o cameră de examinare. Dawson rămase să aştepte afară. Kiligore îi spuse lui Popov să se dezbrace şi începu la un examen fizic amănunţit, cu luarea tensiunii, verificarea ochilor, a urechilor şi a reflexelor, palpându-i abdomenul, ca să vadă dacă ficatul nu era mărit şi, în sfârşit, umplând patru eprubete cu sânge, pentru analizele ulterioare. Popov se supuse la toate astea fără să obiecteze, amuzat oarecum de întreaga acţiune şi uşor intimidat de doctor, cum erau mai toţi oamenii. În sfârşit, Kiligore scoase dintr-un dulăpior de medicamente o fiolă, al cărei conţinut îl introduse într-o seringă de unică folosinţă.

— Asta pentru ce e? întrebă Dimitri Arkadeevici.

— E un vitalizant, explică Kiligore, lăsând jos fiola.

Popov o luă şi se uită la eticheta pe care văzu scris doar „B-2100 11-21-00”. Apoi avu o tresărire când acul îi intră în braţul drept. Nu-i plăcuse niciodată să facă injecţii.

— Bun, am încheiat, spuse Kiligore. O să discutăm mâine despre analizele sanguine.

Cu aceasta, îi arătă celuilalt spre cuierul în care îşi atârnase hainele. Mare păcat, îşi zise Kiligore, că pacientul nu putea să aprecieze faptul că i se salvase viaţa.

— S-ar putea la fel de bine să nu existe, îi spuse agentul special Sullivan şefului lui. Poate că vine cineva să-i verifice poşta, dar nu a apărut nimeni timp de nouă sau zece zile.

— Şi ce putem face în direcţia asta?

— Dacă doriţi, putem pune o cameră cu un senzor de mişcare în interiorul cutiei, ca băieţii de la FCI când se ocupă de flagrante. Putem s-o facem, dar asta înseamnă bani şi oameni. Trebuie să ţinem pe aproape un agent sau doi, ca să fie pe fază dacă se declanşează alarma. Cazul este chiar atât de important?

— Da, acum este, îi spuse subordonatului agentul special şef de la divizia teritorială New York. Dosarul a fost deschis de Gus Werner, care îl urmăreşte personal. Aşa că vorbeşte cu băieţii de

la FCI şi adu-i să te ajute în problema cu cutia poştală.

Sullivan dădu din cap ascunzându-şi surpriza.

— S-a făcut.

— Altceva. Ce se mai aude cu cazul Bannister?

— Deocamdată, nimic. Cel mai interesant lucru este a doua întâlnire cu individul acela, Kirk MacLean. S-a purtat puţin cam aiurea. Poate a fost doar emoţia, poate altceva; nu-l avem la mână cu nimic în ceea ce priveşte victima dispărută, doar că au băut împreună şi au vorbit la bar. Am cerut o anchetă. Nimic deosebit de raportat. Omul câştigă foarte bine la Corporaţia Horizon – e biochimist, a absolvit la Universitatea Delaware, unde şi-a luat şi masteratul; acum îşi dă doctoratul la Columbia. E membru al unor grupuri conservatoare, între care Pământul înainte de Toate şi Sierra Club, e abonat la periodicele lor. Cel mai mult îi place să meargă pe munte cu rucsacul. Are douăzeci şi două de miare în bancă şi îşi plăteşte la timp toate facturile. Vecinii spun că e un tip tăcut şi retras, nu prea şi-a făcut prieteni prin clădire. Nu i se cunoaşte nici o prietenă. Cică a întâlnit-o pe Mary Bannister întâmplător, a dus-o acasă o dată, fără implicaţii sexuale şi asta e tot, zice el.

— Altceva? întrebă şeful.

— Fiţuicile răspândite prin NYPD încă nu au adus nimic nou. Nu pot să spun că sunt prea optimist.

— Ce urmează atunci?

Sullivan ridică din umeri.

— Peste alte câteva zile o să ne întoarcem la MacLean ca să-l mai luăm niţel la întrebări. Cum am spus, omul e cam ciudat, dar nu destul ca să sărim pe el.

— Am vorbit cu acest locotenent D’Allessandro. Crede că în zona asta a oraşului s-ar putea să bântuie un criminal în serie.

— S-ar putea. Mai lipseşte o fată, Anne Pretloe, dar nici în cazul ăsta nu a apărut nimic. Nimic de care să ne putem agăţa. O să continuăm cercetările, promise Sullivan. Dacă e vreunul pe aici, în mod sigur o să facă vreo greşeală.

Dar până o s-o facă, alte şi alte femei tinere vor continua să dispară în această gaură neagră, iar forţele combinate ale NYPD şi FBI nu pot face nimic ca să împiedice asta.

— În viaţa mea n-am lucrat la un asemenea caz.

— Eu am lucrat, spuse şeful. Criminalul din Green River, în Seattle. Am alocat o grămadă de resurse ca să-l prindem, dar nu l-am prins niciodată. Pur şi simplu, crimele au încetat. Poate că a

fost prins pentru vreo tâlhărie sau jefuind vreun magazin de băuturi. Poate că acum e într-o închisoare a statului Washington şi aşteaptă să fie eliberat condiţionat, ca să mai taie nişte prostituate. Avem profilul omului, ştim cum gândeşte, dar asta e tot, nu ştim cine este. Cazurile astea te înnebunesc.

Kirk MacLean îşi lua masa de prânz într-unul dintre sutele de restaurante în care erau servite delicatese din New York. Salată de ouă şi un cocteil dintr-o băutură carbogazoasă şi una cremoasă, ultima modă.

— Ei, bine? întrebă Henriksen.

— Deci au venit iar să vorbească cu mine. Mi-au pus aceleaşi întrebări, de parcă s-ar aştepta să-mi schimb declaraţia.

— Şi ai schimbat-o?

— Nu, e o singură versiune şi pe asta o s-o ţin. Era pregătită dinainte. De unde ştiaţi că s-ar putea să se ajungă aici? întrebă MacLean.

— Am lucrat la FBI. Am lucrat la asemenea cazuri şi ştiu cum acţionează Biroul. Sunt foarte uşor de subestimat, dar după aceea apar – nu, tu le apari în colimator şi încep să se uite întruna la tine. Şi nu se opresc până nu găsesc ceva, spuse Henriksen, avertizându-l încă o dată pe tânăr.

— Şi ele unde sunt acum? întrebă MacLean. Fetele, adică.

— Nu e necesar să ştii, Kirk. Să-ţi între bine în cap. Nu-i nevoie să ştii.

— Aveţi dreptate, spuse supus MacLean. Acum ce facem?

— Vor mai veni să te vadă o dată. Probabil că au făcut verificări amănunţite…

— Şi asta ce înseamnă?

— Că vorbesc cu vecinii, cu colegii de muncă, îţi controlează contul în bancă, maşina – dacă ai luat vreo amendă, condamnări penale, caută orice care să sugereze că eşti un băiat rău, explică Henriksen.

— Nu am nimic din toate astea, spuse Kirk.

— Da, ştiu.

Henriksen făcuse şi el aceeaşi verificare. Nu avea rost să te încurci, în numele Proiectului, cu cineva care avea în spate un întreg palmares de nesocotire a legii. Singura pată neagră era apartenenţa lui MacLean la Pământul înainte de Toate, pe care Biroul o considera o organizaţie aproape teroristă, extremistă. Dar MacLean nu făcea altceva decât să citească buletinul lunar.

Indivizii aveau o grămadă de idei bune şi se vorbea în Proiect să fie injectaţi unii dintre ei cu vaccinul, „B”, dar aveau prea mulţi membri ale căror idei de protejare a planetei se rezumau la baterea de cuie în copaci, ca să se strice drujbele în ele. Chestiile astea nu făceau decât să ducă la accidente în joagăre şi ridicau publicul ignorant împotriva principiilor lor, fără să îl înveţe ceva util. Asta era problema cu terorişti, pe care Henriksen o cunoştea de mulţi ani. Acţiunile nu li se potriveau niciodată cu aspiraţiile. Mă rog, nu erau destul de deştepţi ca să acumuleze mijloacele necesare pentru a fi eficienţi. Trebuia să trăieşti în ecostructura economică pentru a obţine asta, iar ei nu făceau faţă pe acest câmp de luptă. Ideologia nu era niciodată îndeajuns. Aveai nevoie de minţi eficiente şi de adaptabilitate. Dar ca să fii unul dintre aleşi, trebuia să dovedeşti că meriţi. Kirk MacLean nu era prea merituos, dar făcea parte din echipă. Iar acum atrăsese atenţia FBI-ului. Îi era însă suficient să nu se abată de la povestea lui. Numai că omul era prea zdruncinat şi, prin urmare, nu puteai avea încredere în el. Trebuia deci făcut ceva.

— Împachetează-ţi lucrurile. Te mutăm la Proiect seara asta.

Ce dracu’, oricum avea să înceapă curând. De fapt, foarte curând.

— Foarte bine, răspunse MacLean, terminându-şi salata de ouă.

Văzu că Henriksen consuma pastramă. Deci nu era un „vegan”. Cine ştie, poate că într-o bună zi…

Pe unii dintre pereţii albi erau în curs de montare tablouri. Deci, îşi zise Popov, complexul nu era cu totul lipsit de suflet. Erau peisaje naturale cu munţi, păduri, animale. Unele dintre picturi erau foarte bune, dar cele mai multe erau de doi bani, din acelea pe care le vedeai în motelurile ieftine. *Ce straniu,* îşi spuse rusul, *cu atâţia bani cheltuiţi ca să construiască acest complex monstruos la dracu’ în praznic, să aducă artă de mâna a doua. Mă rog, gusturile nu se discută.* Brightling era un tehnocrat şi, fără îndoială, era needucat în privinţa aspectelor mai rafinate ale vieţii. În vremurile de demult, ar fi fost druid, îşi zise Dimitri, un bărbat cu barbă şi o robă lungă, care adora copacii şi animalele şi sacrifica fecioarele pe altare de piatră pentru credinţele lui păgâne. Cu fecioarele puteai face lucruri mult mai bune. Era în omul ăsta un amestec straniu de nou şi vechi. La fel

şi cu compania lui. Director de securitate „vegan”, unul care nu se atinge de carne? Ce prostie! Horizon Corporation era liderul mondial în câteva domenii tehnologice noi, dar era populată de nişte nebuni care aveau multe credinţe primitive, stranii. Bănuia că aici era de vină obişnuita afectare americană. O ţară uriaşă, în care geniile trăiau la un loc cu nebunii. Brightling era un geniu, dar îl angajase pe Popov ca să iniţieze atacuri teroriste…

…şi apoi îl adusese aici. Dimitri Arkadeevici se tot gândea la astea în vreme ce îşi lua cina. De ce aici? Ce avea deosebit locul ăsta?

Acum înţelegea de ce ridicase din umeri Brightling la sumele pe care le transferase teroriştilor. Horizon Corporation cheltuise numai pentru betonarea drumului de acces mult mai mult decât toţi banii luaţi de Popov din seifurile corporaţiei şi transferaţi în conturile lui. Dar locul ăsta era important. Se vedea în fiecare detaliu, începând chiar cu uşile rotative care ţineau aerul înăuntru – toate uşile pe care le văzuse erau etanşate şi te făceau să te gândeşti la o navă spaţială. Nu se precupeţise nici un dolar pentru ca acest complex să fie perfect. Dar perfect pentru ce?

Popov clătină din cap şi sorbi din ceai. Calitatea hranei era excelentă. Totul era foarte bun, cu excepţia absurdelor opere de artă lipsite de viziune. Dar exista *o singură,* greşeală. Brightling nu era omul care să facă vreun compromis, nu? În nimic. Prin urmare, îşi spuse Dimitri Arkadeevici, tot ceea ce era aici era deliberat şi se potrivea într-un tipar din care puteai să discerni scopul clădirii şi al omului care o ridicase. Se lăsase ademenit în turul acela al unităţii. Şi mai era şi examinarea medicală. Ce dracu’ însemna asta? Doctorul îi făcuse o injecţie. Un vitalizant, spusese el. Dar pentru ce? Împotriva a ce?

În afara acestui altar al tehnologiei se găsea o simplă fermă, iar dincolo de ea animale sălbatice, pe care şoferul lui de azi părea să le adore.

Druizi, îşi zise el. Pe vremea când era ofiţer operativ în Anglia, îşi permisese răgazul de a citi despre cultura englezilor, făcuse pe turistul, chiar fusese la Stonehenge şi în alte locuri, în speranţa de a înţelege mai bine acest popor. În cele din urmă, îşi dăduse seama că istoria era istorie şi, deşi era foarte interesantă, nu era mai logică decât cea din Uniunea Sovietică, unde istoria era formată în principal din minciuni adaptate modelului ideologic al marxism-leninismului.

Druizii fuseseră păgâni, cultura lor bazându-se pe zei care ar fi trăit în copaci şi stânci şi cărora li se sacrificau vieţi omeneşti. Asta era fără îndoială o măsură luată de preoţimea druidă pentru a-i ţine sub control pe ţărani… şi pe nobili, cum încercau de fapt toate religiile. În schimbul unei speranţe şi certitudini pentru marile mistere ale vieţii – ce se întâmplă după moarte, de ce plouă, cum avea să fie lumea – percepeau un tarif de la toţi: le spuneau cum să trăiască. Probabil că aşa ajungeau oamenii cu capacităţi intelectuale şi cu o obârşie nu prea nobilă la puterea asociată în general cu aristocraţia. Dar în ultimă instanţă era vorba de putere, de puterea lumească. Ca şi membrii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, preoţimea druidă credea, probabil, în ceea ce propovăduia, credinţă pe care o întărea, pentru că… pentru că era nevoită să creadă. Era sursa puterii sale şi în aşa ceva trebuia să crezi.

Dar aceşti oameni nu erau nişte primitivi, ce Dumnezeu! Erau în majoritate oameni de ştiinţă, iar unii dintre ei erau cei mai buni în domeniile lor. Horizon Corporation avea o întreagă colecţie de genii, nu? Cum altfel ar fi putut acumula Brightling atâţia bani?

Popov strânse încruntat farfuriile înapoi pe tavă şi le duse la masa de debarasare. Foarte ciudat, semăna cu popota din Piaţa Dzerjinski, nr. 2. Mâncare bună şi anonimat. După terminarea mesei, se întoarse în camera lui, încă nedumerit de cele întâmplate în viaţa lui în ultimele câteva luni. Druizi? Cum ar putea fi ei oameni de ştiinţă? „Vegani”? Cum ar putea nişte oameni în toate minţile să nu mănânce carne? Ce aveau atât de deosebit antilopele alea cenuşiu-maronii de la marginile proprietăţii? Iar omul acela, directorul securităţii, trebuia să fie prin definiţie un tip de încredere. Un nenorocit de vegetarian într-o ţară care producea cantităţi de carne la care alţii puteau doar să viseze…

Ce dracului însemna şi injecţia aia? se întrebă din nou Popov, deschizând televizorul? „Vitalizant”? Împotriva a ce?

La urma urmei, pentru ce-l examinase? Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai contrariat.

Dar orice ar fi fost, trebuia să fie de amploarea şi întinderea investiţiei efectuate de Brightling şi de compania lui – care era imensă. Şi orice ar fi fost, nu s-ar fi împiedicat de moartea unor oameni necunoscuţi şi evident neimportanţi pentru John Brightling. Dar ce tipar de gândire se putea potrivi pe aşa ceva?

Popov recunoscu încă o dată că nu avea nici cea mai vagă idee. Dacă ar fi raportat aventura lui superiorilor de la KGB, aceştia l-ar fi considerat zănatic şi i-ar fi ordonat să urmărească mai departe cazul, până ajungea la o concluzie. Şi, pentru că era antrenat la KGB, nu s-ar mai fi putut opri din cercetări, aşa cum nu s-ar fi putut opri din respirat.

Bine cel puţin că scaunele astea de clasai sunt confortabile, îşi spuse Chavez. Zborul avea să fie lung, cât de lung putea fi un zbor, pentru că destinaţia era la optsprezece mii de kilometri depărtare, în vreme ce întreaga planetă avea cam patruzeci de mii de kilometri perimetru. Zborul 9 British Airways pleca la 22.15, făcea unsprezece ore şi trei sferturi până la Bangkok, făcea acolo o escală de o oră şi jumătate şi după alte opt ore şi cincizeci de minute ateriza la Sydney. La vremea aceea, îşi zise Ding, s-ar putea ca eu să-mi fi pierdut calmul şi să fi împuşcat echipajul. Zborul ăsta, plus faptul că nu era cu nevasta şi copilul, doar pentru că blestemaţii ăia de australieni voiau să-i ţină de mână în timp ce ceilalţi alergau pe pistă, îl scoteau din minţi. O să ajungă la ora 5.20 dimineaţa, peste două zile, datorită trecerii peste Ecuator şi peste linia de schimbare a datei, aşa că ceasul lui intern avea să fie făcut praf ca ouăle pe care le făcea el dimineaţa omletă. Dar nu avea ce-i face şi era măcar bine că British Airways interzisese fumatul la bord; fumătorii probabil că aveau să înnebunească, dar asta nu era problema lui. Avea patru cărţi şi şase reviste ca să-şi omoare timpul, plus un ecran TV privat pentru filme şi se decise să profite de toate astea. Stewardesele închiseră uşile, motoarele porniră, iar căpitanul le ură prin difuzor bun venit la bordul căminului lor pentru două zile – sau una, în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia.

32
AFACERI SÂNGEROASE

— Oare a fost o idee bună? întrebă Brightling.

— Eu zic că da. Kirk era oricum pe lista de mutare. Putem să-i convingem pe colegi să le spună tuturor că a fost trimis prin ţară, cu probleme de-ale firmei, îi răspunse Henriksen.

— Dar dacă agenţii FBI se întorc ca să stea de vorbă cu el?

— Atunci o să fie plecat din oraş şi vor fi nevoiţi să aştepte, spuse Henriksen. Asemenea anchete durează multe luni, dar nu prea mai au la dispoziţie atâtea, nu?

Brightling confirmă din cap.

— Presupun că aşa e. Dimitri cum se adaptează?

— Dawson spune că se poartă bine, pune o grămadă de întrebări turistice, dar asta este. Doctorul Kiligore i-a administrat injecţia cu „B”.

— Sper că-i place să fie în viaţă. Din câte mi-am dat seama, s-ar putea să fie de-ai noştri.

— Nu sunt atât de sigur, dar nu ştie nimic, iar când va afla va fi oricum prea târziu. Will Gearing e la faţa locului şi spune că totul merge conform planului, John. Încă trei săptămâni şi totul o să pornească. Deci, e cazul să începem să ne transportăm oamenii în Kansas.

— Păcat. Proiectul longevităţii pare să meargă foarte bine.

— Zău?

— Este foarte greu să prezici descoperirile, dar progresele arată foarte interesant la ora asta, Bill.

— Deci s-ar putea să trăim veşnic? întrebă Henriksen cu un zâmbet perfid.

De la începutul asocierii lui cu Brightling şi cu Horizon nu crezuse deloc în asemenea previziuni. Compania înfăptuise câteva miracole medicale adevărate, dar asta era prea gogonată.

— Pot să mă gândesc şi la lucruri mai rele. Am de gând să mă asigur că întreaga echipă va primi vaccinul „B”, spuse Brightling.

— Atunci, du întreaga echipă acolo, în Kansas şi pune-o la muncă, sugeră Bill. Dar restul companiei?

Lui Brightling nu-i plăcea acest subiect, nu-i plăcea că peste

jumătate din angajaţii lui Horizon aveau să fie trataţi ca restul omenirii: în cel mai bun caz, lăsaţi să moară, în cel mai rău – asasinaţi cu vaccinul „A”. John Brightling, medic de profesie şi doctor în ştiinţe, avea o rămăşiţă de moralitate, mare parte din aceasta fiind ocupată de loialitatea pentru oamenii care lucrau pentru el, de aceea şi Dimitri Popov se afla acum în Kansas, iar prin sângele lui circulau acum anticorpii de clasă B. De aceea, nici Marele Şef nu se simţea bine când aborda asemenea subiecte, constată Henriksen. Mă rog, asta se pare că se numea *conştiinţă.* Era unul, Shakespeare, care scrisese despre fenomenul cu pricina.

— Am decis deja, spuse Brightling, după o neplăcere de o secundă.

Avea să-i salveze pe cei care luau parte la Proiect şi pe cei ale căror cunoştinţe ştiinţifice aveau să fie utile pe viitor. Contabilii, avocaţii şi secretarele aveau să fie lăsaţi să moară în masă. Salvarea a cinci mii de oameni, capacitatea totală a complexelor din Kansas şi Brazilia, era foarte dificilă, dacă ţineai cont că doar o mică fracţiune din aceşti oameni ştiau ce era cu Proiectul. Dacă ar fi fost marxist, Brightling ar fi crezut (şi chiar ar fi spus cu voce tare) că Noua Lume avea nevoie de o elită intelectuală, dar el nu jongla cu asemenea termeni. Credea sincer că salva planeta şi, deşi preţul era inimaginabil de mare, era un scop care merita să fie împlinit, chit că o parte din el spera că va trece peste perioada de tranziţie fără să se sinucidă din cauza vinovăţiei, care în mod sigur îl va asalta.

Pentru Henriksen era mai uşor. Ce făceau oamenii cu planeta se numea crimă. Cei care o făceau, o susţineau, sau nu făceau nimic ca să o oprească erau criminali. Misiunea lui era să oprească această crimă. Iar asta era singura cale. La sfârşitul misiunii, nevinovaţii vor fi salvaţi. Natura, de asemenea. În orice caz, oamenii şi instrumentele Proiectului erau deja gata să lucreze. Will Gearing era încredinţat că îşi va îndeplini misiunea, atât de inteligent se insinuase Global Security în sistemul de securitate al Olimpiadei de la Sydney, cu ajutorul lui Popov şi al operaţiunilor lui fabricate în Europa. Deci, Proiectul va merge înainte şi cu asta-basta, iar peste un an planeta va fi cu totul alta. Singura grijă a lui Henriksen era câţi oameni vor supravieţui molimei. Membrii de vază ai Proiectului discutaseră subiectul la nesfârşit. Cei mai mulţi aveau să moară de foame şi din alte cauze, iar puţinii care vor avea capacitatea să se organizeze

suficient de bine aveau să îşi dea seama de ce supravieţuiseră şi membrii Proiectului ar fi putut să treacă la acţiune împotriva lor. Cei mai mulţi supravieţuitori naturali vor fi invitaţi sub protecţia aleşilor, iar cei inteligenţi vor accepta această protecţie. Ceilalţi… dar cui îi păsa? Henriksen pusese la punct şi sistemul de securitate de la complexul din Kansas. Erau acolo chiar şi arme grele, suficiente ca să-i pună pe goană pe fermierii înnebuniţi care prezentau simptome de Shiva. De asta era sigur.

Cel mai plauzibil rezultat al molimei va fi o prăbuşire rapidă a societăţii. Chiar şi armata se va dezagrega, iar complexul din Kansas era la o distanţă serioasă de cea mai apropiată bază militară, iar soldaţii de la Fort Riley vor fi trimişi mai întâi în oraşe, ca să asigure ordinea, până când şi ei vor prezenta simptomele. Atunci vor fi trataţi de doctorii militari – cât vor putea de bine – iar la vremea aceea coeziunea şi unitatea se vor fi dus şi va fi mult prea târziu ca militarii să pornească o acţiune organizată. Deci, avea o să fie un spasm uriaş al societăţii, dar unul care va trece rapid şi câtă vreme oamenii Proiectului din Kansas păstrau liniştea, nu urmau să aibă parte de nici un atac organizat. La naiba, tot ce le mai trebuia era să convingă lumea că şi acolo se murea, poate să se sape nişte morminte şi să se arunce în ele nişte saci, pentru camerele de luat vederi – nu, mai bine să-i ardă pe câmp – iar oamenii se vor feri de acel focar al epidemiei. Nu, se gândeau la toate astea de ani întregi. Proiectul o să reuşească. Trebuia să reuşească. Cine altcineva ar mai fi putut salva planeta?

Astăzi la cantină se servea mâncare italienească, iar Popov era mulţumit să vadă că felurile nu erau vegetariene. *Lasagna* avea în ea carne. Părăsind linia cu tava pe care pusese şi un pahar de Chianti, îl zări pe doctorul Kiligore mâncând singur şi se decise să o ia spre el.

— A, bună ziua, domnule Popov.

— Bună ziua, domnule doctor. Cum a ieşit sângele meu?

— Bine. Colesterolul uşor ridicat, iar raportul HDL/LDL[7]-ul e puţin cam mic, dar personal nu m-aş îngrijora. Ceva mişcare şi se rezolvă. Aveţi şi un PSA bun.

— Ăsta ce mai e?

[7] HDL este o lipoproteina care ajută la înlăturarea colesterolului din sânge. LDL este proteina care fixează în ţesuturi colesterolul din sânge, crescând riscul de accidente coronariene (n.tr.).

— Un anticorp specific al prostatei, care se verifică pentru detectarea cancerului la prostată. Toţi bărbaţii ar trebui să facă testul după cincizeci de ani. Al dumneavoastră e bun. Ar fi trebuit să vă spun de ieri, dar eram prea ocupat. Îmi pare rău, dar nu era atât de important. E o situaţie în care, dacă nu apare nimic nou, e bine, domnule Popov.

— Mă numesc Dimitri, spuse rusul, întinzându-i mâna.

— John, răspunse doctorul, luându-i-o. Ivan, la voi, cred.

— Văd că nu eşti un „vegan”, observă Dimitri Arkadeevici, arătând spre mâncarea lui Kiligore.

— Cum? Cine, eu? Nu, Dimitri, nu sunt din ăia. *Homo sapiens* e un animal omnivor. Dinţii noi nu sunt potriviţi pentru vegetale. Smalţul lor nu e suficient de gros. „Veganii” ăştia sunt un fel de mişcare politică. Unii dintre ei nu poartă nici măcar pantofi de piele, pentru că pielea e un produs animal.

Kiligore înghiţi o jumătate de chiftea, ca să demonstreze ce credea despre problema asta.

— Ba chiar îmi place să vânez.

— Zău? Şi unde se poate vâna?

— Pe terenul Proiectului nu se poate. Avem reguli stricte, dar la momentul potrivit am să fiu în măsură să vânez cerbi, elani, bizoni, păsări, tot ce-mi doresc, spuse Kiligore, privind pe uriaşele ferestre.

— Bizoni? Păi, nu au dispărut? spuse Popov, amintindu-şi ce citise cu multă vreme în urmă.

— Nu tocmai. Acum o sută de ani aproape că dispăruseră, dar rămaseră destui în parcul Yellowstone, ca să menţină specia şi în parcurile private. Unii chiar i-au încrucişat cu vitele domestice. Carnea hibrizilor e foarte bună.

— Un bizon se poate împerechea cu o vacă? întrebă Popov.

— Evident. Sunt animale foarte înrudite din punct de vedere genetic, iar încrucişarea este foarte simplă. Partea grea, spuse Kiligore cu un zâmbet, e că un taur domestic este intimidat de o femelă de bizon şi că are probleme să-şi îndeplinească datoria. Aşa a fost. Au rezolvat problema crescându-i împreună de mici, aşa că taurul este obişnuit cu ele atunci când e destul de mare ca să se împerecheze.

— Şi caii? M-aş fi aşteptat să văd cai într-un loc ca ăsta.

— Avem şi cai, în special cai uşori şi nişte Appaloosa. Grajdurile sunt în partea de sud-vest a proprietăţii. Ştii să călăreşti, Dimitri?

— Nu, dar am văzut multe westernuri. Când Dawson m-a dus cu maşina prin jur, m-am aşteptat să văd cow-boy care mână vite şi poartă pistoale Colt la centură.

Kiligore nu putu să nu râdă din toată inima.

— Bag seamă că eşti băiat de oraş. Şi eu am fost, dar am ajuns să-mi placă aici, mai ales când sunt călare. Vrei să ieşim să călărim?

— Nu m-am urcat niciodată în şa, recunoscu Popov, intrigat de invitaţie.

Doctorul ăsta era un tip deschis, părea de încredere. Poate credea sincer în ce făcea. De la un asemenea om s-ar putea obţine informaţii, îşi zise Dimitri Arkadeevici.

— Ei bine, avem o frumoasă iapă blândă – Buttermilk, îţi vine să crezi?

Kiligore făcu o pauză.

— E foarte frumos aici.

— Ai venit de curând?

— Săptămâna trecută. Lucram în laboratorul Binghamton, la nord-vest de New York, explică el.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt medic, în special epidemiolog. Sunt un fel de expert în modul în care se împrăştie bolile în populaţii. Dar rezolv şi o grămadă de cazuri clinice, aşa că sunt unul dintre medicii de familie. Ca un generalist de pe vremuri. Ştiu câte puţin din toate. Nu sunt expert în nici un domeniu, cu excepţia epidemiologiei. Şi asta înseamnă să fii mai mult contabil decât doctor, pe bune.

— Am şi eu o soră care e medic, tatonă Popov.

— Da? Unde?

— La Moscova. E pediatru. A absolvit Universitatea de Stat din Moscova, în anii ’70. Se numeşte Maria Arkadeevna. Eu sunt Dimitri Arkadeevici. Înţelegi? Tata se numea Arkadi.

— A fost şi el doctor?

— Nu, clătină din cap Popov. A fost spion ca mine, vreau să spun ofiţer de informaţii la Securitatea Statului.

Popov lăsase să-i scape asta ca să vadă reacţia lui Kiligore. Îşi închipuia că nu avea nevoie să păstreze acest secret aici, ba chiar i-ar fi putut fi de folos. Dai ceva ca să primeşti ceva.

— Nu zău, ai fost în KGB? întrebă doctorul, vădit impresionat.

— Da, am fost, dar o dată cu schimbările din ţara mea KGB-ul s-a micşorat şi am fost, cum se spune… disponibilizat.

— Şi ce ai făcut în KGB? Poţi să spui?

Parcă i-aş fi spus că sunt un mare sportiv, îşi zise Popov.

— Am fost ofiţer de informaţii. Strângeam informaţii şi făceam legătura cu oamenii cu care avea interese KGB-ul.

— Cum adică?

— Păi, mă întâlneam cu anumiţi oameni şi grupuri, ca să discutăm… probleme de interes comun, veni răspunsul încet.

— Ce fel de probleme?

— Nu am voie să spun. Şeful, doctorul Brightling, le cunoaşte. De aceea m-a şi angajat, de fapt.

— Dar acum faci parte din Proiect, nu?

— Nu ştiu ce înseamnă „Proiectul”. John m-a trimis aici, dar nu mi-a spus de ce.

— A, înţeleg. Ei bine, o să rămâi aici o vreme, Dimitri.

Asta era evident din faxul primit de doctor de la New York.

Acest Popov făcea parte din Proiect, fie că voia, fie că nu. La urma urmei, i se administrase vaccinul „B”.

Rusul încercă să recapete controlul discuţiei.

— Am auzit şi înainte de Proiect. Despre ce e vorba?

Kiligore păru stânjenit pentru prima oară.

— Păi, cred că John o să te informeze cu prima ocazie când dă pe aici, Dimitri. Cum a fost cina?

— Mâncarea este bună pentru o cantină, răspunse Popov, întrebându-se pe ce mină călcase.

Era clar că se apropiase mult de ceva foarte important. Instinctele i-o spuneau limpede. Pusese o întrebare directă, al cărei răspuns ar fi trebuit să-l cunoască deja, iar faptul că nu ştiuse acest răspuns îl surprinsese pe Kiligore.

— Da, avem oameni foarte buni la bucătărie, spuse Kiligore, terminându-şi pâinea. Ia zi, vrei să călărim?

— Da, mi-ar plăcea foarte mult.

— Atunci, hai să ne întâlnim mâine dimineaţă, să zicem, pe la ora 7.00. Am să îţi arăt împrejurimile.

Kiligore se îndepărtă, întrebându-se pentru ce se află rusul ăsta aici. Mă rog, dacă John Brightling îl recrutase personal, atunci trebuia să fie important pentru proiect. Dar dacă aşa era, de ce dracu’ nu cunoştea scopul Proiectului?! N-ar fi mai bine să întrebe pe cineva? Dar pe cine?

Bătură la uşă, dar nu le răspunsese nimeni. Sullivan şi Chatham aşteptară câteva minute – poate că omul e la WC sau e sub duş – dar nu le răspunse nimeni. Luară liftul până la parter, îl

găsiră pe portar şi se legitimară.

— Aveţi idee unde s-a dus domnul MacLean?

— A plecat ieri, devreme, cu câteva genţi, parcă s-ar fi dus undeva, dar nu ştiu unde.

— A luat vreun taxi spre aeroport? întrebă Chatham.

Omul clătină din cap.

— Nu, a venit o maşină şi l-a dus încolo.

Şi omul le arătă cu mâna spre vest.

— A zis unde să i se trimită poşta?

Clătină din nou din cap.

— Nu.

— Mulţumesc, spuse Sullivan, îndreptându-se spre parcarea în care îşi lăsaseră maşina de serviciu.

— Călătorie de afaceri? Vacanţă?

— Putem să mergem mâine dimineaţă la el la serviciu, ca să aflăm. Totuşi, nu e un suspect, nu, Tom?

— Nu prea, răspunse Sullivan. Să mergem la bar şi să mai încercăm să aflăm ceva; luăm pozele şi întrebăm în stânga şi în dreapta.

— Corect, aprobă Chatham, cam fără chef.

Cazul ăsta îl ţinea departe de televizorul de acasă, ceea ce era deja destul de rău. Mai era şi faptul că nu ajungeau nicăieri, ceea ce era şi mai rău.

Clark se trezi din cauza zgomotului şi îi trebui o clipă să-şi amintească de mutarea lui Patsy la ei, ca să poată fi ajutată de mama ei cu JC. De data asta, se decise să se trezească şi el, chiar dacă era foarte devreme. Sandy se trezise deja, cu instinctele materne stârnite de plânsul copilului. John sosi la timp ca să-şi vadă soţia înmânându-i fiicei lui un bebeluş proaspăt înfăşat. Fiica ei stătea cam pleoştită în pătuţul-balansoar cumpărat special pentru ocazie, cu halatul de noapte desfăcut şi expunându-şi sânul. John se întoarse, uşor jenat şi se uită în schimb la soţia lui, care părea la fel de adormită, dar care zâmbea blând la scena din faţa ei.

Clark îşi zise: ce puşti frumos! Se uită în spate. Guriţa lui JC era lipită de sfârcul care i se oferise şi începuse să sugă, poate singurul instinct cu care se năşteau puii de om, legătura mamă-copil, pe care bărbaţii pur şi simplu nu o puteau reproduce în acest stadiu al dezvoltării copilului. Minunat şi preţios lucru era viaţa! Cu doar câteva zile în urmă, John Conor Chavez era doar

un făt, ceva care trăia în mama lui – rămânerea lui în viaţă depindea de ce credea cineva despre noţiunea de avort, iar asta, după John Clark, era o chestie discutabilă. La viaţa lui omorâse oameni, nu prea mulţi, dar nici atât de rar pe cât şi-ar fi dorit. Îşi spunea în asemenea ocazii că oamenii aceia o meritaseră, fie din cauza acţiunilor lor, fie din a asociaţilor. În asemenea situaţii, se considerase un instrument al ţării lui şi deci un om capabil să lase deoparte orice senzaţie de vină pe care ar fi simţit-o. Dar acum, privindu-l pe JE, trebui să-şi amintească de toate vieţile pe care le luase şi care începuseră tot aşa – copii neajutoraţi, dependenţi total de grija mamei şi apoi devenind nişte bărbaţi desfăşurând acţiuni proprii, dependenţi de influenţa altora şi abia atunci devenind o forţă a binelui sau a răului. Cum se întâmpla asta? Ce îl făcea rău pe un om? Alegerea? Destinul? Norocul? Ghinionul? Ce îndreptase macazul vieţii lui către bine? Căci el fusese toată viaţa un servitor al binelui. Era doar unul dintre gândurile care îi veneau în minte la o oră de noapte. Ei bine, îşi spuse el, sunt sigur că n-am făcut rău în viaţa mea vreunui copil, oricât de violentă ar fi fost ea pe alocuri. Şi niciodată nu avea să-i facă rău vreunui copil. Nu, le făcuse rău doar maturilor care comiseseră fărădelegi sau care ameninţau să le comită şi trebuia să fie împiedicaţi cumva, pentru că ceilalţi, cei pe care îi proteja, fie în imediata lui apropiere, fie departe, acasă, aveau şi ei drepturi, iar el îi apăra de răufăcători. Iar asta încheie consideraţiile filosofice ale zilei.

Făcu un pas către mamă şi fiu, întinzând mâna ca să atingă picioruşele bebeluşului. Nu obţinu nici o reacţie, pentru că JC avea priorităţile foarte bine puse la punct pentru moment. Hrana. Şi anticorpii care veneau o dată cu laptele din sân şi care îi păstrau sănătatea. Cu timpul, ochii lui vor recunoaşte figuri, faţa lui mică va zâmbi, iar el va învăţa să stea în capul oaselor, apoi să meargă de-a buşilea, apoi să meargă şi în sfârşit va începe să se alăture lumii oamenilor. Ding va fi un tată bun şi un model bun de urmat de către fiul lui, Clark era sigur de asta, mai ales că era acolo şi Patsy, capabilă să domolească tendinţele adverse ale tatălui lui. Clark zâmbi şi se întoarse în pat, încercând să-şi amintească exact în ce punct se aflau Chavez şi Elder în momentul acela. Treaba femeilor trebuia făcută de către femei, nu?

Câteva ore mai târziu, Popov fu trezit din nou de lumina

zorilor, pătrunsă în camera lui ca de motel. Intrase repede într-o rutină care începea cu pornirea cafetierei, apoi cu mersul în baie pentru duş şi ras, iar pe urmă, după zece minute, televizorul pe CNN. Subiectul principal era Olimpiada. Lumea devenise foarte plicticoasă. Îşi aminti de prima lui misiune de teren, la Londra. Era în hotel şi se uita la un reportaj şi un comentariu al CNN despre divergenţele dintre Est şi Vest, deplasările de armate şi creşterea suspiciunilor între grupările politice care definiseră lumea tinereţii lui. Îşi amintea în special de subiectele strategice, tratate de nişte ziarişti prost informaţi, de la ziare sau de la televiziune: rachetele balistice intercontinentale, cu un focos sau mai multe, capacitatea utilă, sistemele de apărare împotriva rachetelor, care ar fi afectat echilibrul de forţe. Toate astea erau acum de domeniul trecutului, îşi spuse Popov. Pentru el, era de parcă ar fi dispărut un întreg lanţ muntos. Faţa lumii se schimbase practic peste noapte, lucruri pe care el le crezuse imuabile se transformaseră în altele, pe care nu le crezuse posibile vreodată. Războiul global, de care se temuse, o dată cu agenţia şi cu ţara lui, era acum mai puţin probabil decât un meteorit distrugător picat din cer.

Era vremea să afle mai multe. Popov se îmbrăcă şi se îndreptă spre cantină, unde îl găsi pe doctorul Kiligore luându-şi micul dejun, exact cum promisese.

— Bună dimineaţa, John. Gata pentru călărit?

— Da, cred că da. Spui că e un cal blând?

— Nu degeaba i se spune Buttermilk. O iapă de opt ani, de sfert. N-o să-ţi facă nici un rău.

— Cum adică de sfert?

— Adică poate să alerge fix un sfert de milă. Dar una dintre cele mai mari curse de cai din lume se aleargă pe distanţa asta în Texas. Am uitat cum se numeşte, dar potul este uriaş. Mă rog, încă o instituţie pe care n-o s-o mai vedem, continuă Kiligore, ungându-şi pâinea prăjită cu unt.

— Poftim? întrebă Popov.

— Ăăă… nimic important, Dimitri.

Chiar că nu era important. Caii aveau să supravieţuiască în marea lor majoritate, întorcându-se la viaţa sălbatică, pentru a vedea dacă se puteau adapta, după sute de ani în care se acomodaseră la viaţa în grija omului. El credea că instinctele lor, codificate genetic în ADN, îi vor salva pe cei mai mulţi. Iar într-o bună zi membri ai Proiectului sau progeniturile lor îi vor prinde şi

îi vor călări, ca să se bucure de Natură şi de căile Ei. Caii de muncă, fie ei de sfert sau Appaloosa, se vor descurca bine. Mai puţin sigur era de caii pur-sânge, superadaptaţi la un singur lucru – să alerge în cerc cât de repede le permiteau resursele fiziologice – şi la nimic altceva. Asta e, ghinionul lor. Legile lui Darwin erau dure. Kiligore îşi termină micul dejun şi se ridică în picioare.

— Gata?

— Da, John.

Popov îl urmă până la uşa exterioară. Afară, Kiligore îşi avea propriul lui Hummer, pe care îl conduse spre sud-vest în dimineaţa limpede şi strălucitoare. În zece minute, ajunseră la grajdurile cailor. Luă o şa din vestiar şi se îndreptă spre un padoc pe care scria numele BUTTERMILK, gravat în lemn de pin. Deschise poarta şi intră, puse rapid şaua pe cal şi îi înmână frâiele lui Popov.

— Du-o de frâu până afară. N-o să te muşte, n-o să te lovească. Este foarte docilă, Dimitri.

— Dacă spui tu, John… răspunse rusul, cam îndoit.

Nu purta cizme, ci pantofi de sport şi acum se întrebă dacă era important sau nu. Iapa se uită la el cu ochii ei imenşi, căprui, fără să lase să se vadă ce gândea – dacă gândea ceva – despre acest nou-venit care o conducea afară. Dimitri o scoase pe poarta mare a grajdului şi iapa îl urmă în aerul limpede al dimineţii. Câteva minute mai târziu, apăru şi Kiligore pe calul lui, un animal castrat, după toate aparenţele.

— Ştii cum să urci în şa? întrebă doctorul.

Popov îşi spuse că văzuse destule westernuri. Băgă piciorul stâng în scară şi se ridică în şa, balansând piciorul drept peste crupă şi găsind şi cealaltă scară.

— Bine. Acum ţine frâiele aşa şi scoate sunetul ăsta.

Kiligore îi demonstră. Popov făcu la fel, iar iapa, cât de apatică ar fi părut, începu să meargă înainte. O parte din mersul ăsta era probabil instinctiv, îşi spuse rusul. Uite că făcea nişte lucruri – aparent bine – practic fără să fi fost instruit. Nu era remarcabil?

— Bravo, Dimitri, spuse aprobator doctorul. Aşa trebuie să faci, omule. Frumoasă dimineaţă, cu un cal între picioare şi pământ cât vezi cu ochii.

— Da, dar nu avem pistoale, observă Popov râzând.

Kiligore râse şi el.

— Păi, amice, nu ai aici nici indieni şi nici bandiţi de omorât.

Să mergem.

Picioarele lui Kiligore loviră în burta calului şi îl făcură să se mişte puţin mai repede. Buttermilk făcu la fel. Popov îşi acordă ritmul cu cel al lui Buttermilk şi ţinu pasul cu doctorul.

Dimitri Arkadeevici îşi spuse că era ceva magnific. Acum înţelegea de unde venea etosul acelor filme proaste pe care le văzuse. Era ceva fundamental şi bărbătesc în toate astea, deşi îi lipsea o pălărie adecvată şi pistolul cu şase gloanţe. Băgă mâna în buzunar ca să-şi scoată ochelarii de soare, privind peisajul din jur. Se simţi întrucâtva o parte a acelui întreg.

— John, mă văd nevoit să-ţi mulţumesc. N-am mai făcut niciodată aşa ceva. E minunat, spuse el cu sinceritate.

— E natura, omule. Aşa ar trebui să meargă lucrurile de la sine. Dii, Mystic, îi spuse calului, zorind puţin şi uitându-se înapoi, să vadă dacă Popov putea ţine pasul.

Nu era uşor să-ţi sincronizezi mişcările corpului cu cele ale calului, dar Popov reuşi treptat să se adapteze şi în curând ajunse alături de doctor.

— Deci aşa au colonizat americanii Vestul?

Kiligore confirma din cap.

— Da. Pe vremuri, cât vedeai cu ochii erau bizoni, trei sau patru turme imense... Vânătorii i-au omorât pe toţi, într-o perioadă de doar zece ani, folosind puşti cu un singur glonţ Sharps, făcute special pentru vânătoarea de bizoni. I-au ucis pentru piei, ca să facă pături şi alte alea din ele, sau pentru carne – iar uneori îi omorau doar ca să le ia limbile.

Îi măcelăriseră cum făcuse Hitler cu evreii. Kiligore clătină din cap:

— E una dintre cele mai mari crime pe care le-a comis vreodată America, Dimitri. I-a omorât pentru că îi stăteau în cale. Dar se vor întoarce, adăugă el, întrebându-se oare cât timp va lua.

Poate cincizeci de ani? Atunci avea o şansă destul de mare să vadă cu ochii lui. Poate o sută de ani? Aşa vor reveni şi lupii şi urşii grizzly de prerie, dar prădătorii se vor răspândi mai lent. Ei nu se înmulţesc atât de rapid ca prada lor. Îşi dorea să vadă preria din nou aşa cum fusese pe vremuri. Asta voiau mulţi alţi membri ai Proiectului, iar unii dintre ei doreau să trăiască în corturi de piele, ca indienii pe vremuri. Dar el credea că asta era o exagerare – ideile politice luau locul bunului-simţ.

— Hei, John! se auzi o voce de la câteva sute de metri în urma

lor.

Se întoarseră amândoi şi văzură un om călare care se apropia de ei în galop. Cam după un minut, figura omului deveni vizibilă.

— Kirk! Când ai venit?

— Am venit cu avionul aseară, răspunse MacLean.

Îşi opri calul şi dădu mâna cu Kiligore.

— Dar tu?

— Săptămâna trecută, cu echipa de la Binghamton. Am închis lucrările şi ne-am zis că e cazul să ridicăm ancora.

— Le-aţi încheiat pe toate? întrebă MacLean într-un fel care-i suscită imediat atenţia lui Popov.

Toate ce?

— Da, răspunse Kiligore cu sobrietate.

— A mers totul după plan? întrebă apoi MacLean, părând uşurat de orice l-ar fi răscolit înainte.

— Planul a funcţionat aproape perfect. Pe ultimii i-am... ajutat puţin.

— Aha, spuse MacLean, privind în pământ şi simţind o clipă un uşor regret pentru femeile pe care le recrutase.

Dar numai pentru scurt timp.

— Deci, lucrurile merg înainte?

— Da, Kirk, merg. Olimpiada începe poimâine şi apoi...

— Da, pe urmă începem pe bune.

— Salut, spuse Popov, după o secundă, amintindu-i lui Kiligore că uitase de prezenţa lui acolo.

— A, iartă-mă, Dimitri.

Îşi strânseră mâinile.

— Rus? întrebă MacLean.

— Da, dădu din cap Dimitri. Lucrez direct cu doctorul Brightling. Şi tu?

— Am un rol minor în cadrul Proiectului, recunoscu MacLean.

— Kirk e biochimist şi inginer de mediului, explică Kiligore. E şi arătos şi l-am rugat să ne facă şi alte servicii, îl tachină el. Dar acum s-a terminat. Ia zi, ce te-a făcut să apari atât de devreme, Kirk?

— Ţi-o aminteşti pe Mary Bannister?

— Da, ce-i cu ea?

— FBI-ul m-a întrebat dacă o cunosc. L-am anunţat pe Henriksen şi el a decis să mă trimită aici puţin mai devreme. Presupun că...

Kiligore confirmă nonşalant din cap.

— Da, săptămâna trecută.

— Deci, merge şi „A”-ul?

— Da, merge. Şi „B”-ul.

— Asta e foarte bine. Eu mi-am făcut deja „B”-ul.

Popov se gândi la injecţia pe care i-o făcuse Kiligore. Pe fiola respectivă fusese un B mare, parcă. Dar ce era cu treaba asta cu FBI-ul? Cei doi vorbeau liber, dar într-un limbaj care nu-i era accesibil – nu, era o discuţie a unor indivizi aflaţi în miezul lucrurilor, care foloseau cuvinte şi fraze profesionale, aşa cum făceau inginerii şi doctorii. Mă rog şi ofiţerii de informaţii. Făcea parte din meseria lui Popov să-şi amintească tot ce se discutase în jurul lui, oricât de neînţelese ar fi fost cuvintele. În ciuda expresiei lui buimace, înregistrase totul.

Kiligore îşi mână iar calul.

— Eşti pentru prima oară pe cal, Kirk?

— Prima oară în ultimele luni. Aveam o înţelegere cu un tip din New York, dar nu am avut niciodată suficient timp. O să mă doară rău mâine picioarele şi fundul, John.

Bioinginerul râse.

— Da, dar e o durere de bun augur, râse şi Kiligore.

Avea un cal la Binghamton şi spera că familia care i-l ţinea avea să-i dea drumul la timpul potrivit, astfel încât Stormy să se poată hrăni singur… dar Stormy era un cal castrat şi deci neimportant pentru viitor altfel decât drept consumator de iarbă. Păcat, îşi zise doctorul. Fusese un cal de călărie bun.

MacLean se ridică în scări şi se uită în jur. Se putea întoarce, ca să privească la clădirile Proiectului, dar în faţa lui, în stânga şi în dreapta se întindea practic preria. Într-o bună zi, vor arde toate clădirile şi fermele. Stricau peisajul.

— Atenţie, John, spuse el, văzând un pericol oarecare înainte şi arătându-i nişte găuri în teren.

— Ce este acolo? întrebă Popov.

— Câini de prerie, răspunse Kiligore, lăsându-şi calul mai liber în frâu, ca să încetinească. Animale sălbatice, care sapă vizuini şi construiesc adevărate oraşe subterane, numite oraşe de prerie. Dacă un cal calcă într-o gaură de asta, e vai de el. Dar dacă merge încet, poate să evite găurile.

— De ce nu faceţi ceva în privinţa lor? Nu-i împuşcaţi, nu-i otrăviţi? Dacă pot să facă rău unui cal, atunci…

— Dimitri, fac parte din Natură, înţelegi. *Ei sunt de aici,* sunt chiar *mai acasă* decât noi, îi explică MacLean.

Dar un cal este…

Voia să spună *scump,* dar doctorul i-o tăie:

— Nu face parte din Natură, nu tocmai, spuse Kiligore. Şi eu iubesc caii, dar dacă e să o zicem pe bune, nici ei nu au ce căuta aici.

— Şoimii şi alte păsări de pradă se vor întoarce şi vor ţine sub control populaţia de câini de prerie, spuse şi MacLean. Nici un fermier n-o să le mai facă rău. Doamne, ce-mi place să-i văd cum lucrează.

— Normal, sunt mica bombă inteligentă a naturii, fu de acord Kiligore. Antrenarea unui şoim să plece la vânătoare de pe pumnul tău era sportul regilor. Peste câţiva ani, poate că voi face şi eu aşa ceva. Întotdeauna mi-a plăcut şoimul arctic.

— A, şoimul alb, da, nobilă pasăre, aprobă MacLean.

Ei credeau că zona se va schimba radical peste câţiva ani, îşi zise Popov. Dar ce ar putea să aducă schimbarea asta?

— Spuneţi-mi, întrebă rusul, cum o să arate pe aici peste cinci ani?

— Mult mai bine, răspunse Kiligore. Se vor întoarce câţiva bizoni. S-ar putea să fim nevoiţi să ne apărăm grânele de ei.

— Ce facem, îi gonim cu Hummer-ele? se întrebă MacLean.

— Nu, probabil cu elicopterele, zise doctorul. O să avem câteva pentru numărătoarea populaţiilor. Mark Holz zice că se duce la Yellowstone ca să captureze câţiva şi să-i aducă aici cu camioanele, ca să ajute la reformarea turmelor. Îl cunoşti pe Mark?

MacLean negă din cap.

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată.

— E un tip cu viziune amplă asupra ecologiei, dar nu e de acord cu intervenţia în treburile Naturii. Vrea doar să o ajute puţin.

— Şi ce o să facem cu câinii? întrebă Kirk, referindu-se la câinii domestici care, odată eliberaţi în natură, vor deveni nişte vânători feroce.

— Va trebui să ne gândim şi la asta, spuse Kiligore. Cei mai mulţi nu vor fi suficient de mari ca să le facă rău animalelor mature şi mulţi sunt deja sterilizaţi, deci nu se vor înmulţi. Poate că pe unii vom fi nevoiţi să-i împuşcăm. N-ar trebui să fie prea dificil.

— Unora n-o să le placă. Ştii care e părerea majorităţii: nu facem altceva decât să ne uităm. Dar eu nu cred asta. Dacă tot

am nenorocit ecosistemul, trebuie să reparăm unele părţi pe care le-am stricat, măcar unele.

— Sunt de acord. Dar pe tema asta va trebui să votăm. La naiba, aş vrea să vânez, iar indivizii or să voteze şi chestia asta, anunţă Kiligore cu o strâmbătură scârbită.

— Ei, pe dracu'! Păi, cum e cu Jim Bridger? A pus nişte capcane pentru castori, dar în rest ce naiba a mai făcut rău?

— „Veganii" ăştia sunt pătimaşi, nişte extremişti, Kirk. Cine nu e cu ei, e împotriva lor.

— Să-i ia naiba! Zi-le că Natura nu ne-a făcut erbivore, pentru numele lui Dumnezeu! Asta e ştiinţă pură!

În timp ce treceau pe lângă ultima gaură rotundă din pământ, îşi dădură seama că era un bârlog al câinilor de prerie.

— Păi, ce or să zică vecinii? întrebă Popov, zâmbind uşor.

Despre ce naiba vorbesc oamenii ăştia?

— Care vecini? întrebă Kiligore.

Care vecini? Nici măcar asta nu-l mai deranjă pe Popov. Îl deranja doar tonul retoric al întrebării. Dar doctorul schimbă imediat subiectul.

— Domnule, e o dimineaţă perfectă ca să ieşi la călărie.

Care vecini? îşi repetă Popov. La nici zece kilometri, se vedeau acoperişuri de case de ţară şi alte clădiri, bine iluminate de soarele dimineţii. Cum adică? Ce însemna asta, „care vecini?" Vorbeau despre un viitor luminos, cu animale sălbatice, dar fără oameni. Voiau să cumpere toate fermele din jur? Dar nici măcar Horizon Corporation nu avea atâţia bani, nu? Era o zonă cu aşezări, civilizată. Fermele din jur erau mari şi prospere, erau locuite de oameni cu dare de mână. Ăştia unde se duceau? De ce să plece? Şi, din nou, o întrebare mai veche îşi croi drum prin mintea lui Popov.

Ce dracu' se întâmplă aici?

33
ÎNCEP JOCURILE

Chavez fu cât pe-aci să se împiedice la ieşirea din avion, sub privirile vesele ale echipajului însoţitor. Erau obişnuiţi şi poate că erau mai bine adaptaţi la schimbările de fus orar decât el. Ca mai toţi civilii din jur, îşi şterse buzele ca să scape de gustul acela amar şi îşi frecă ochii, îndreptându-se spre uşă cu zvâcnetul unuia care tocmai era eliberat dintr-o închisoare de maximă securitate. Poate că o călătorie pe distanţe mari cu vaporul era o idee mai bună.

— Domnul maior Chavez? se auzi o voce cu accent australian.

— Aici, spuse Chavez, privindu-l pe tipul în haine civile.

— Bună ziua, sunt locotenent-colonelul Frank Wilkerson, Serviciul Aerian Special Australian, spuse omul, întinzându-i mâna.

— Salutare!

Chavez reuşi să-i ia mâna şi să i-o scuture.

— Dumnealor sunt oamenii mei, sergenţii Johnston, Pierce şi Tomlinson şi agentul special FBI Tim Noonan.

Se schimbară mai multe strângeri de mână.

— Bine aţi venit în Australia, domnilor. Vă rog să mă urmaţi.

Colonelul le făcu semn să vină după el.

Le trebui un sfert de oră ca să-şi culeagă toate bagajele. Acestea includeau şi o jumătate de duzină de containere mari, cu specificaţii militare pe ele. Zece minute mai târziu, părăseau perimetrul aeroportului şi se îndreptau spre Autostrada 64, care avea să-i ducă la Sydney.

— Şi cum a fost zborul? întrebă colonelul Wilkerson, întorcându-se de la locul lui din faţă.

— Lung, spuse Chavez, uitându-se în jur.

Soarele răsărea – era abia trecut de ora 6.00 dimineaţa – dar membrii lui Rainbow proaspăt sosiţi se întrebau dacă nu cumva apunea, după cum le sugera ceasul lor biologic. Toţi sperau că un duş şi o cafea le vor fi de ajutor.

— Zborul ăsta de la Londra până aici e un chin, le spuse colonelul cu simpatie.

— Aşa e, răspunse Chavez în numele tuturor.

— Când încep Jocurile? întrebă Mike Pierce.

— Mâine, răspunse Wilkerson. Majoritatea sportivilor au fost cazaţi, iar echipele noastre de securitate sunt complete şi ca efectiv şi ca instruire. Nu ne aşteptăm să avem vreo dificultate. La Informaţii, lista de ameninţări este goală. Oamenii pe care îi avem la aeroport nu au raportat nimic şi avem fotografii şi descrieri ale tuturor teroriştilor internaţionali cunoscuţi. Care nici nu mai sunt pe câţi erau, mulţumită grupului dumneavoastră, adăugă colonelul de la SAS, cu un zâmbet prietenesc, ca între profesionişti.

— Da, domnule colonel, facem şi noi ce putem, spuse George Tomlinson, frecându-şi faţa.

— Cei care v-au atacat direct erau de la IRA, cum a apărut în mass-media?

— Da, răspunse Chavez. Un grup disident. Dar au fost foarte bine informaţi. Cineva le-a dat informaţii de primă mână despre organizaţie. Ţintele lor civile erau identificate după nume şi ocupaţie, inclusiv soţia şi soacra mea şi…

— De asta chiar că nu auzisem, spuse australianul, cu ochii căscaţi de uimire.

— Nu a fost deloc amuzant. Doi dintre oamenii noştri au fost omorâţi şi patru răniţi, inclusiv Peter Covington, care e omologul meu, comandantul Echipei-1, îi explică Ding. Cum v-am spus, n-a fost deloc amuzant. Până la urmă s-a dovedit că dumnealui, Tim, a salvat situaţia, continuă Chavez, arătând spre Noonan.

— Cum aşa? îl întrebă Wilkerson pe agentul FBI, care părea puţin cam stânjenit.

— Am un sistem de blocare a comunicaţiilor de pe celular. Am observat că băieţii răi le foloseau pentru a-şi coordona mişcările, explică agentul FBI. Le-am anulat posibilitatea şi le-am dat peste cap planurile. Apoi Ding şi restul băieţilor au venit şi i-au aiurit şi mai rău. Am avut mare noroc, domnule colonel.

— Deci eşti de la FBI. Înţeleg că îl cunoşti şi pe Gus Werner.

— Da, sigur. Eu şi Gus ne ştim de multă vreme. El e noul director-adjunct pentru terorism, e o divizie nou înfiinţată la Birou. Aţi fost la Quantico?

— Acum câteva luni. Am făcut exerciţii cu echipa voastră de eliberare a ostaticilor şi cu grupul Delta al colonelului Byron. Băieţi buni cu toţii.

Şoferul ieşi de pe autostrada care semăna cu o interstatală americană şi se încadră pe un drum care părea să ducă direct în

centrul Sydneyului. Traficul nu era aglomerat. Era încă prea vreme ca oamenii să fie foarte activi, cu excepţia lăptăreselor şi a copiilor cu ziarele. Microbuzul trase la un hotel uriaş, al cărui personal era treaz şi la ora aceea neomenească.

— Avem un aranjament cu hotelul ăsta, le explică Wilkerson. Tot aici sunt şi oamenii de la Global Security.

— Cine? întrebă Ding.

— Global Security, ei au contractul pentru securitate. Domnule Noonan, probabil că îl cunoaşteţi pe şeful lor, Bill Henriksen.

— Bill cel ahtiat după copaci? îşi permise Noonan un râs reprimat. Da, îl cunosc.

— Cum adică ahtiat după copaci?

— Domnule colonel, Bill era acum câţiva ani om important la Eliberarea Ostaticilor, dar e unul dintre acei ecologişti cărora le lipseşte o doagă. Îmbrăţişează copacii şi iepuraşii. Îl îngrijorează împuţinarea stratului de ozon şi alte rahaturi de-astea, explică Noonan.

— Nu ştiam. Şi noi, aici, ne facem griji cu stratul de ozon. Când eşti pe plajă aici, trebuie să-ţi dai cu o cremă – ecran împotriva ultravioletelor. Se spune că, în câţiva ani, problema o să devină foarte gravă.

— O fi, nu zic, spuse Tim, scăpându-i un căscat. Eu nu sunt *surfer.*

Un angajat al hotelului le deschise uşa, iar ei intrară, împiedicându-se. Probabil că fuseseră anunţaţi de colonelul Wilkerson, pentru că fură conduşi foarte repede în camerele lor drăguţe, unde făcură un duş de trezire, urmat de un mic dejun copios, stropit cu multă cafea. Oricât de îngrozitoare era schimbarea de fus orar, cea mai bună cale de a o depăşi era să treacă din prima zi la un program normal, să încerce să tragă un somn adevărat de noapte şi să se sincronizeze într-o singură zi. *Cel puţin, asta e teoria,* îşi zise Ding, ştergându-se cu prosopul în faţa oglinzii de la baie şi văzând că arăta la fel de rău pe cât se simţea. Curând după aceea, îmbrăcat în haine civile, apăru în restaurantul hotelului.

— Ştiţi, domnule colonel, dacă cineva ar inventa un drog pentru schimbarea fusului orar, ar muri putred de bogat.

— Zău că aşa el Am trecut şi eu prin asta, domnule maior.

— Spuneţi-mi Ding. Numele meu de botez e Domingo, dar mi se spune Ding.

— De unde vii, Ding?

— Am început la infanterie, dar apoi am intrat în CIA şi acum sunt aici. Sunt comandantul Echipei-2 de la Rainbow.

— Grupul vostru a fost cam ocupat.

— Adevărat, domnule colonel, fu de acord Ding, clătinând din cap, în vreme ce chelnerul venea cu o cană de cafea. Ding se întrebă dacă exista pe aici cafea de armată, din aceea cu de trei ori mai multă cofeină. I-ar fi prins bine acum. Poate că exerciţiile de dimineaţă aveau să-l ajute puţin. Pe lângă oboseală, corpul lui se răzvrătea şi împotriva nemişcării impuse o zi întreagă în 747. Blestematul ăla de avion era suficient de mare ca să poţi face ture prin el, dar dobitocii ăia de proiectanţi uitaseră cumva să prevadă pistele. Apoi îi veni în minte o uşoară senzaţie de vinovăţie pentru nefericiţii înghesuiţi la clasa turist. Ăia chiar că sufereau, de asta Ding era sigur. Dar bine măcar că mersese repede. Dacă luai un vas de pasageri, îţi trebuia o lună întreagă. O lună întreagă de confort, de exerciţii fizice şi de mâncare bună. Viaţa era plină de compromisuri, nu?

— Ai fost la afacerea aia cu Worldpark-ul?

— Da, dădu Ding din cap. Echipa mea a efectuat asaltul asupra castelului. Eram la doar treizeci de metri când nenorocitul ăla a ucis-o pe fetiţă. Nici asta n-a fost deloc amuzant, domnule colonel.

— Frank.

— Mulţumesc. Da, Frank, a fost cumplit. Dar i-am făcut-o jigodiei, adică Homer Johnston i-a făcut-o. El e unul dintre lunetiştii mei.

— Am văzut la televizor. Nu mi s-a părut o lovitură prea bună.

— Homer a vrut să facă o declaraţie publică. N-o s-o mai facă, spuse Chavez, ridicând o sprânceană.

Wilkerson şi-a dat seama pe loc ce dorise să spună.

— Da, corect. Ai copii, Ding?

— Am devenit tată acum câteva zile. Am un fiu.

— Felicitări! Va trebui să dai o bere pe chestia asta, poate chiar azi.

— Frank, după o singură bere o să mă fac turtă şi o să mă cari în spate până aici, spuse Ding, căscând şi simţindu-se stânjenit de starea aceea fizică. Oricum, ce nevoie mai aveaţi de noi aici? Toată lumea zice că sunteţi buni.

— Nu doare pe nimeni dacă aude şi o a doua părere, Ding. Băieţii mei suit bine antrenaţi, dar nu avem deloc experienţă practică. Şi avem nevoie şi de tehnică nouă. Toate radiourile alea

noi de la E-Systems, aduse de Global Security, sunt nişte minuni, pe cinstea mea. Ce alte instrumente magice aţi putea avea voi?

— Noonan a adus ceva care o să te facă să cazi pe spate, Frank. Nici mie nu-mi vine să cred cum merge, dar oricum nu cred să fie nevoie de el aici. Sunt prea mulţi oameni în jur. Dar o să ţi se pară interesant, asta o garantez.

— Cum se numeşte?

— Tim îi zice „Tricorder" – ştii, chestia aia folosită mereu de Mr. Spock în *Star Trek.* Îi găseşte pe oameni la fel cum vede radarul avioanele.

— Păi cum face asta?

— O să-ţi spună el. E ceva cu câmpul electric din jurul inimii omeneşti.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— E ceva nou, îi explică Chavez. O companie mică în State, numită DKL... Jucărioara asta e o minunăţie, s-o vezi cum merge. Micul Willie de la Fort Bragg e nebun după ea.

— Colonelul Byron?

— Da, despre el e vorba. Zici că ai lucrat de curând cu el?

— Da, minunat om.

Chavez chicoti auzindu-l.

— Nu prea ne iubeşte pe noi ăştia de la Rainbow. Normal, i-am luat pe unii dintre cei mai buni oameni.

— Da şi le-aţi dat ceva practic de făcut.

— Adevărat, spuse Chavez, sorbind din cafea.

Atunci apăru şi restul echipei; toţi erau îmbrăcaţi ca şi comandantul lor, în haine semimilitare obişnuite. Intrară şovăind în restaurant şi, zărindu-şi şeful, se îndreptară spre el.

În Kansas era cam ora 16.00. Lecţia de călărie de dimineaţă îi adusese lui Popov dureri în locuri neobişnuite. În special şoldurile protestau în privinţa tratamentului la care fuseseră supuse de dimineaţă, cu coapsele depărtate într-un unghi anormal. Cu toate astea, era o amintire plăcută.

Popov nu avea nimic de făcut acolo. Nu avea o muncă anume, iar la prânz terminase deja de explorat tot ce se putea. Îi mai rămânea televizorul, dar niciodată nu se omorâse după asemenea distracţie. Era un om prea deştept şi se plictisea uşor astfel. În plus, ura plictiseala. CNN tot repeta aceleaşi poveşti despre Olimpiadă şi, oricât de nerăbdător ar fi aşteptat competiţia internaţională, aceasta nu începuse. Aşa că se tot

plimba pe coridoarele hotelului şi se uita prin uriaşii pereţi de sticlă la peisajul rural din jur. Încă o partidă de călărie mâine dimineaţă, îşi spuse el. Măcar avea să se plimbe prin împrejurimi mai plăcute. După o oră de plimbare, se îndreptă spre cantină.

— A, bună, Dimitri, spuse Kirk MacLean, care se afla chiar în faţa lui la coadă.

MacLean nu era nici el un „vegan”, după cum văzu rusul. Pe o farfurie se răsfăţa o felie mare de costiţă.

— După cum am spus azi-dimineaţă, nu am fost proiectaţi să fim nişte vegetarieni, sublinie MacLean cu un zâmbet.

— De unde ştii că e aşa?

— În special după dinţi, răspunse MacLean. Erbivorele mestecă iarbă şi alte chestii şi în hrana asta sunt o grămadă de gunoaie şi pietricele, care rod smalţul ca şmirghelul. Aşa că ele au dinţi cu smalţ foarte gros, ca să nu se uzeze mulţi ani. Smalţul de la dinţii omului e mult mai subţire decât cel de la vacă. Aşa că fie suntem adaptaţi ca să spălăm gunoaiele de pe mâncare mai înainte, fie că am fost proiectaţi ca în cea mai mare parte aportul de proteine să fie din carne. Eu nu cred că ne-am adaptat aşa repede cu apa curentă de la bucătărie, tu ce crezi? îl întrebă Kirk cu un zâmbet

Cei doi se aşezară la aceeaşi masă.

— Tu ce faci pentru John?

— Pentru doctorul Brightling, vrei să spui?

— Da, spui că lucrezi direct pentru el.

— Am lucrat în KGB.

Se putea încerca şi aşa, nu?

— Oho, spionezi pentru noi, deci, spuse MacLean, tăindu-şi carnea.

Popov clătină din cap.

— Nu tocmai. Am stabilit contactul cu oameni la care doctorul Brightling avea nişte interese şi le-am cerut să efectueze anumite acţiuni pe care dorea să le facă.

— Zău? Şi pentru ce anume? întrebă MacLean.

— Mă tem că nu îmi e permis să spun.

— Deci chestii secrete? Păi, aici avem o grămadă secrete. Ai fost informat asupra Proiectului?

— Nu tocmai. Cred că fac parte din el, dar nu mi s-a spus cu exactitate care este scopul final. Tu îl ştii?

— Da, desigur. Sunt în proiect aproape de la început. E ceva măreţ, omule. Are şi nişte părţi urâte, dar adăugă el cu o privire

oţelită – nu poţi să faci omleta fără să spargi ouăle, nu?

Lenin a spus asta, îşi aminti Popov. În anii ’20, când i s-a cerut socoteală pentru violenţa distructivă comisă în numele Revoluţiei Comuniste. Citatul devenise faimos, mai ales în KGB, atunci când cineva obiecta ocazional asupra unei operaţiuni deosebit de crude – cum a fost, de pildă, legătura făcută de Popov cu teroriştii, care au acţionat după aceea de o manieră inumană. Dar ce fel de omletă spera omul ăsta să facă?

— O să schimbăm lumea, Dimitri, spuse MacLean.

— Cum, Kirk?

— Aşteaptă şi o să vezi, omule. Îţi aminteşti cum a fost dimineaţa asta, pe cal?

— Da, a fost foarte plăcut.

— Închipuie-ţi cum e ca toată lumea să fie aşa.

Mai departe, MacLean nu era dispus să meargă.

— Dar cum o să faceţi asta cu atâţia fermieri care trebuie să plece? întrebă Popov, sincer uimit.

— Gândeşte-te la ei ca la nişte ouă, omule, răspunse MacLean, cu un zâmbet, iar lui Dimitri îi îngheţă instantaneu sângele în vine, fără să ştie precis de ce.

Mintea lui nu putea să facă saltul, oricât ar fi vrut. Era ca şi cum ar fi fost iar ofiţer operativ, încercând să-şi dea seama de intenţiile inamicului într-o importantă misiune pe teren şi cunoscând o parte, poate chiar o mare parte, din informaţiile necesare, dar incapabil să-şi asambleze în minte întreaga imagine. Însă partea înfricoşătoare a Proiectului era că aceşti oameni ai lui vorbeau despre vieţile omeneşti ca fasciştii germani pe vremuri. *Nu sunt decât nişte evrei.* Auzi un zgomot, îşi ridică privirea şi văzu încă un avion care ateriza pe şoseaua-pistă. În spatele lui, în depărtare, la capătul pistei, erau parcate mai multe automobile, care aşteptau să pornească spre clădire. Văzu că acum la cantină erau mai mulţi oameni, aproape de două ori mai mulţi ca în ziua anterioară. Deci Horizon Corporation îşi aducea toţi oamenii aici. De ce? Făcea şi asta parte din Proiect? Era pur şi simplu intrarea în activitate a acestui complex de cercetare atât de scump? Toate piesele mozaicului se aflau în faţa lui, Popov ştia asta, dar felul cum se lipeau rămânea un mister.

— Bună, Dimitri, se auzi vocea lui Kiligore, care li se alăturase. Te doare puţin, nu?

— Întrucâtva, recunoscu Popov, dar nu regret deloc. Putem să

mai mergem?

— Desigur, face parte din programul meu de dimineaţă de aici. Vrei să vii cu mine?

— Da, mulţumesc. Frumos din partea ta.

— La 7.00 dimineaţa fix, prietene, spuse Kiligore, cu un zâmbet. Vii şi tu, Kirk?

— Normal! Mâine trebuie să merg să-mi cumpăr nişte cizme noi. E pe aproape vreun magazin bun de material sportiv?

— Cam la o jumătate de oră, se numeşte U.S. Cavalry. Mergi spre est pe interstatală, îl sfătui doctorul Kiligore.

— Minunat. Vreau să le iau înainte ca noii sosiţi să cumpere tot echipamentul sportiv de pe aici.

— Mi se părea de bun-simţ, spuse Kiligore, după care se întoarse. Ia zi, Dimitri, cum e să fii spion?

— E o muncă adeseori frustrantă, răspunse sincer Popov.

— Dumnezeule, ce construcţie! spuse Ding.

Stadionul era uriaş, putând să adăpostească uşor o sută de mii de oameni. Dar aici avea să fie al naibii de cald, înăuntrul unor ziduri de beton. Mă rog, se găseau o grămadă de concesionari în intervalele dintre tribune, care vor trimite oameni cu Coca-Cola şi alte băuturi răcoritoare. Iar chiar sub tribune erau tot felul de cârciumi, pentru cei care preferau berea. Iarba deasă de pe teren era pe moment goală, doar câţiva îngrijitori ocupându-se de nişte porţiuni. Cea mai mare parte a concursurilor de atletism vor avea loc aici. Ovalul de tartan era marcat pentru diversele curse de alergări cu sau fără obstacole, iar aici erau gropile pentru sărituri. O tabelă de afişaj şi un ecran imense se aflau în partea opusă, astfel încât oamenii puteau vedea în reluare fazele importante, iar Ding simţi cum se emoţionează. Nu mai fusese niciodată prezent la o competiţie olimpică. Era el însuşi un sportiv destul de bun ca să poată aprecia câtă muncă şi câtă dăruire implicau asemenea lucruri. Partea nebunească era că oricât de buni ar fi fost de buni oamenii lui, nu se puteau pune cu sportivii – cei mai mulţi nişte puşti, din punctul de vedere al lui Ding – care mâine vor defila pe pistele astea. Probabil că oamenii lui nu ar fi câştigat nici măcar la probele de pistol sau puşcă. Oamenii lui erau „generalişti”, antrenaţi în multe direcţii, în vreme ce sportivii olimpici erau specializaţi şi antrenaţi ca să facă perfect un singur lucru. Ce făceau ei avea aceeaşi însemnătate în viaţa reală cu ceea ce făceau baschetbaliştii

profesionişti, dar oricum era un lucru minunat să te uiţi la ei.

— Da, am cheltuit o grămadă de bani ca să-l construim, fu de acord Frank Wilkerson.

— Unde vă ţineţi forţa de reacţie? întrebă Chavez.

Gazda făcu un semn şi se întoarse.

— Pe aici.

— Hei, dar aici e bine, spuse Chavez, intrând în ceaţa fină.

— Da, e. Reduce temperatura aparentă cu aproape cincisprezece grade. Cred că în timpul competiţiilor mulţi vor veni aici să se răcorească. Vezi că avem televizoare care ne arată tot ce se întâmplă.

— Totul e la îndemână, Frank. Dar sportivii?

— Avem o instalaţie asemănătoare şi în tunelele de acces, ca şi în tunelul mare, prin care vor intra la deschidere, dar pe teren trebuie să transpire.

— Dumnezeu să-i ajute pe alergătorii de maraton! spuse Chavez.

— Aşa e, fu de acord Wilkerson. O să avem personal medical în diverse puncte. Mă tem că prognoza meteo pe termen mediu e cu cer senin şi caniculă. Dar avem şi corturi de prim-ajutor amplasate peste tot. Velodromul e un alt loc în care o să fie nevoie de el.

— Gatorade, spuse Chavez după o clipă de gândire.

— Poftim?

— E o băutură pentru sportivi, cu apă şi o grămadă de electroliţi care te ajută împotriva insolaţiei.

— A, da îmi amintesc, avem şi noi ceva asemănător, plus tablete de săruri de rehidratare orală, o grămadă.

Câteva minute mai târziu, ajunseră în zona de securitate. Chavez îi văzu pe băieţii de la SAS-ul australian aranjaţi comod, lângă aerul condiţionat, cu televizoarele la îndemână, ca să poată privi jocurile – plus alte ecrane pe care să arunce un ochi în punctele-cheie. Wilkerson făcu prezentările, după care majoritatea veniră la ei pentru o strângere de mână şi un salut, arătând prietenia obişnuită a tuturor australienilor. Sergenţii lui începură să tăifăsuiască cu cei australieni, iar în curând se instala o atmosferă de respect reciproc. Oamenii antrenaţi se recunoşteau imediat unii pe alţii, iar frăţia lor internaţională era una de elită.

Complexul se umplea rapid. În prima zi, Popov fusese singur la

nivelul al patrulea, dar acum nu mai era. Cel puţin şase dintre camerele învecinate erau acum ocupate, iar privind afară putea să vadă parcarea plină cu maşini personale, cu care se mersese chiar în ziua aceea. Îşi închipuia că de la New York până aici se face un drum de două-trei zile şi deci ordinul de a-i aduce pe oameni aici fusese dat de curând – dar unde erau camioanele de mobilă? Oamenii ăştia intenţionau să se mute aici de tot? Clădirea-hotel era confortabilă pentru un hotel, dar nu oferea acelaşi confort cu cel al unei case adevărate. Aceşti oameni cu copii mici s-ar putea să înnebunească ţinându-i pe copii atât de aproape atâta vreme. Văzu o familie tânără discutând cu un alt cuplu şi prinse în treacăt o frântură din conversaţie. Erau evident încântaţi de animalele sălbatice văzute pe când conduceau încoace. Da, căprioarele şi toate celelalte erau frumoase, îi aprobă tăcut Popov, dar nu prea merita să discuţi atât de însufleţit despre ele. Ăştia să fie marii savanţi care lucrau pentru Horizon Corporation? Vorbeau ca pionierii din Moscova ajunşi pentru prima oară la o fermă de stat, căscând gura la minunile de acolo. Era mai bine să vezi opera din Viena sau pe cea din Paris, îşi spuse fostul ofiţer KGB, intrând în camera lui. Dar apoi îşi zise altceva. Toţi oamenii ăştia erau mari iubitori ai naturii. Probabil că trebuia să se intereseze şi el mai mult de subiect. Nu existau casetele alea în cameră...? Da, iată-le! Introduse una în video şi apăsă pe butonul de pornire, deschizând şi televizorul.

Aha, văzu el, stratul de ozon, un subiect care-i preocupa mult pe oamenii din Occident. Popov îşi zise că ar trebui să înceapă să arate şi el mai multă grijă pentru pinguinii din Antarctica. Dacă vor muri de arsuri solare? Dar privi şi ascultă oricum. Caseta era produsă de un grup numit *Pământul înainte de Toate,* iar conţinutul, îşi dădu seama imediat, contrazicea puternic orice producţie de film a companiilor de stat din URSS. Oamenii de aici erau într-adevăr foarte preocupaţi de subiect, dorind să înceteze producţia unor substanţe chimice industriale – dar cum va mai funcţiona climatizarea caselor fără ele? Să renunţi la aerul condiţionat pentru a-i salva pe pinguini de radiaţiile ultraviolete? Ce mai era tâmpenia asta?

Caseta dură cincizeci şi două de minute. Următoarea pe care o alese era produsă de acelaşi grup şi se referea la diguri. Începea prin punerea la zid a „asasinilor mediului”, care deciseseră şi construiseră barajul Hoover de pe fluviul Colorado. *Dar ăsta nu era un baraj hidroenergetic? Oamenii nu aveau nevoie de*

electricitate? Iar electricitatea generată de hidrocentrale nu era cea mai curată? Chiar caseta asta era produsă cu ajutorul electricităţii generate de acel dig. Cine erau oameni ăştia…

…şi de ce casetele lor se găsesc în camera asta de hotel? se întrebă Popov. Şi iar îi veni în minte: sacrificarea fecioarelor, adorarea copacilor – dacă era aşa, însemna că nimeriseră într-un loc cam nepotrivit. Puteai să dai cu tunul până să vezi vreun copac în preria din West Kansas.

Druizi? Adoratori ai naturii? Lăsă caseta să se deruleze de la capăt, în timp ce el se uita la periodice, găsind o revistă scoasă tot de grupul Pământul înainte de Toate.

Ce fel de nume era ăsta? Pământul înainte de ce? Articolele erau nişte strigăte de furie la adresa diverselor maltratări suportate de planetă. Trebui să recunoască şi el că mineritul era o chestie urâtă. Planeta trebuia să fie frumoasă şi apreciată. Se bucura şi el de priveliştea unei păduri verzi, ca oricine, la fel şi de stâncile semeţe ale munţilor golaşi. Dacă exista Dumnezeu, acesta era un artist desăvârşit, dar… dar ce era asta?

Al doilea articol spunea că omenirea era o specie parazită pe suprafaţa planetei, care mai mult distrugea decât să creeze. *Oamenii au distrus multe specii de animale şi plante şi, făcând asta şi-au pierdut dreptul de a fi aici,* citi el.

Iată încă o tâmpenie, îşi spuse Popov. Oare gazela atacată de leu suna la poliţie sau la avocat şi striga că avea drept la viaţă? Oare somonul care înota în susul râului trebuia să depună plângere împotriva colţilor ursului care îl săltaseră din apă şi îl făcuseră bucăţi, pentru a se hrăni? Este vaca egala omului? În ochii cui?

În Uniunea Sovietică exista o credinţă aproape religioasă că, oricât de formidabili şi de bogaţi ar fi, americanii erau nebuni, inculţi şi imprevizibili. Erau lacomi, furau de la alţii şi exploatau oamenii pentru câştigul lor egoist. Aflase de mult despre falsitatea acestei propagande, de la prima lui misiune peste hotare, dar aflase că şi europenii din Vest credeau că americanii erau puţin cam nebuni, iar dacă acest grup Pământul înainte de Toate era reprezentativ pentru America, atunci în mod sigur aveau dreptate. Dar şi în Marea Britanie erau unii care îi vopseau cu nişte sprayuri pe cei care purtau haine de blană. Ei spuneau că şi vizonul avea dreptul la viaţă. Un vizon? Vizonul – un animal solitar, asemănător nurcii, cu o blană foarte fină. Unde scria că *avea dreptul* la viaţă?

Chiar în dimineaţa aceea obiectaseră la propunerea lui de a-i omorî pe... cum se numeau? Câinii de prerie. Alte vietăţi ale căror vizuini puteau să rupă picioarele cailor pe care îi călăreau; dar ce spuseseră...? Că erau de aici, *în vreme* ce caii şi oamenii nu erau. De unde atâta grijă exagerată pentru un şobolan? Animalele nobile, şoimii, urşii, cerbii şi acele antilope cu aspect straniu erau frumoase, dar şobolanii ăştia? Avusese discuţii asemănătoare cu Brightling şi Henriksen, care şi ei păreau să iubească peste măsură tot ce trăia şi se târa. Se gândi ce sentimente înalte aveau cei doi faţă de ţânţari şi licurici.

Oare această porcărie druidică era răspunsul la întrebarea cea mare? Popov se gândi că ceea ce îi trebuia era mai multă informaţie, doar ca să se asigure că nu se angajase la un nebun... Sau poate că nu era un nebun, ci doar un asasin în masă...? Pe moment, nu era deloc un gând liniştitor.

— Cum aţi zburat?

— Cum naiba să fie o zi întreagă înghesuiţi într-un nenorocit de 747? mormăi Ding la telefon.

— Bine că a fost la clasa I, observă Clark.

— Minunat, John, Data viitoare poţi să-ţi oferi ţie plăcerea asta. Cum se simt Patsy şi JC? întrebă Chavez, trecând la subiectele importante.

— Foarte bine. Nu e foarte rău să fii bunic.

Clark ar fi trebuit să adauge că încă nu schimbase nici un scutec. Sandy acaparase toate îndatoririle de mamă, el nu mai avea decât să-l ia, din când în când, în braţe. Bănuia că la femei acest instinct era puternic şi nu voia să-i strice plăcerea aceasta nouă.

— Domingo, e un scump. Ai făcut o treabă bună, băiete.

— Vai, mulţumesc, tăticule, veni răspunsul ironic de la cincisprezece mii de kilometri. Patsy?

— Se simte bine, dar nu prea apucă să doarmă. JC doarme doar câte trei ore neîntrerupt, dar când vii tu o să se schimbe treaba. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Tu ce crezi, domnule C?

— Bine, stai puţin. Patsy! strigă el. E Domingo.

— Bună, iubito, spuse Chavez în camera lui de hotel.

— Cum e, Ding? Cum a fost zborul?

— Lung, dar n-a fost mare lucru, minţi el.

Nu trebuie să te arăţi slab în faţa propriei soţii.

— Ne tratează bine, dar aici e cam cald. Uitasem ce-i aia vreme călduroasă.

— O să fii acolo la deschidere?

— Da, Pats, avem toate autorizaţiile posibile, mulţumită australienilor. Ce face JC?

— Minunat, veni răspunsul inevitabil. E tare frumos. Nu plânge prea mult. E minunat că-l avem!

— Tu cum dormi, iubito?

— Bine, prind câteva ore din când în când. Nu e mare lucru. Când eram în stagiu era mult mai rău.

— Mai las-o şi pe mama să te ajute, bine?

— Mă ajută, îşi asigură Patsy soţul.

— Bun, aş vrea să vorbesc iar cu tatăl tău. Probleme de serviciu. Te iubesc, fetiţo.

— Şi eu te iubesc, Ding.

— Domingo, cred că o să fii un ginere foarte agreat, se auzi o voce bărbătească peste trei secunde. N-am mai văzut-o niciodată pe Patricia zâmbind atât şi cred că tu eşti de vină.

— Vai, tăticule, mulţumesc, răspunse Chavez, uitându-se la ceasul lui lăsat pe ora britanică.

Acolo era puţin după 7.00 dimineaţa, în vreme ce la Sydney era ora 16.00 a unei după-amieze caniculare.

— Bun, cum stau lucrurile acolo? întrebă Clark.

— Bine, îi spuse Chavez lui Rainbow Six. Omul nostru de legătură este un colonel scund, numit Frank Wilkerson. Este o trupă ca lumea. Oamenii sunt buni, bine antrenaţi, încrezători, dezgheţaţi şi drăguţi. Relaţia cu poliţia este excelentă. Planurile de reacţie mi se par foarte bune – pe scurt, John, nu au nevoie de noi aici, după cum nu au nevoie de încă nişte canguri în plus. Am zburat deasupra sălbăticiei în dimineaţa asta.

— Atunci, ce dracu', bucură-te şi tu de Jocurile alea!

Oricât ar fi fost de nemulţumiţi, Chavez şi oamenii lui aveau să se bucure de o vacanţă în valoare de zece miare, îşi zise Clark, iar asta era o recompensă frumuşică.

— John, ne pierdem timpul aici, îi spuse Chavez şefului său.

— Poate, dar nu se ştie niciodată, Domingo.

— Aşa e, fu obligat Chavez să recunoască.

De câteva luni asta făceau: demonstrau că asta nu se ştia niciodată.

— Oamenii tăi sunt bine?

— Da, ne tratează excelent. Camere de hotel bune, destul de aproape de stadion ca să mergi pe jos, dar avem şi maşini oficiale. Deci, înţeleg că suntem un fel de turişti plătiţi, da?

— Da. Cum ţi-am spus, Ding, bucură-te de Jocuri!

— Peter ce face?

— Se reface repede, dar o să stea pe tuşă cel puţin o lună, mai probabil şase săptămâni. Doctorii sunt buni. Cu picioarele lui Chin o să fie o problemă mare. Ţi-l închipui două luni şi jumătate în ghips?

— Cred că e tare supărat.

— Este.

— Dar prizonierii?

— Poliţia îi interoghează acum, răspunse Clark. Am auzit mai multe lucruri despre rusul ăla, dar nimic care să poată fi folosit. Poliţiştii irlandezi încearcă să identifice cocaina după producător. E de calitate, de la o companie medicală adevărată. Patru kilograme şi jumătate de cocaină pură. Cu cât iei pe ea pe stradă, cumperi un avion de linie. Garda e îngrijorată că ar putea să fie iniţierea unei tendinţe, cu grupurile disidente din IRA intrând în afaceri pe scară mare cu droguri, dar asta nu e treaba noastră.

— Şi rusul, Serov, nu? El e cel care le-a dat informaţiile despre noi?

— Da, Domingo, dar de unde le avea habar nu am, iar oaspeţii noştri irlandezi nu ne oferă mai multe decât ştiam şi noi,

— Probabil că nici ei nu ştiu mai mult. Grady nu vorbeşte deloc.

Iar avocatul lui mănâncă rahat despre felul cum l-am interogat în salonul de recuperare.

— Uite cum vor ăştia să facă din rahat bici!

— Ştiu ce vrei să spui, Ding, râse Clark.

Informaţiile smulse nu puteau îi folosite într-un proces. Exista chiar şi o casetă cu Grady părăsind scena acţiunii, înregistrată de echipa BBC apărută la Hereford. Sean Grady avea să fie întemniţat pentru o perioadă definită ca fiind „la latitudinea Maiestăţii Sale”, ceea ce însemna pe viaţă, dacă nu cumva contravenea vreunui tratat din Uniunea Europeană. Timothy O’Neil şi oamenii care se predaseră împreună cu el ar fi putut să iasă din închisoare cam pe la şaizeci de ani, după cum îi spusese Bill Tawney cu o zi înainte.

— Altceva?

— Nimic, totul pare bine şi frumos aici, John. Am să-ţi raportez mâine, la aceeaşi oră.

— Înţeles, Domingo.

— Sărut-o pe Patsy din partea mea.

— Dacă vrei, cred că pun şi de o îmbrăţişare.

— Mulţumesc, bunicule, fu de acord Ding, zâmbind.

— Cu bine, zise el şi convorbirea se încheie.

— Nu e o perioadă rea să fii departe de casă, şefule, spuse Mike Pierce, aflat la un metru, doi. Primele două săptămâni or să fie o pacoste. Aşa, când te întorci acasă, puştiul o să doarmă neîntors patru-cinci ore. Poate mai multe, dacă ai baftă, prezise mândrul tată a trei fii.

— Mike, vezi tu vreo problemă aici?

— Cum i-ai spus şi tu lui Six, australienii au totul sub control. Omule, sunt buni. Am venit degeaba, dar ce naiba, vedem Olimpiada, zise maimuţărind accentul local.

— Probabil că asta o să facem. Alte întrebări?

— Ce purtăm? întrebă Pierce.

— Doar pistoalele şi haine care să nu bată la ochi. Pentru acces avem legitimaţiile. Mergem câte doi. Tu cu mine, George cu Homer. Ne luăm şi radioemiţătoarele, dar asta e tot.

— În regulă. Mie îmi convine. Cum stai cu decalajul orar?

— Dar tu, Mike?

— Parcă m-a pus cineva într-un sac şi m-a bătut cu o bâtă de base-ball, spuse Pierce, strâmbându-se. Dar mâine o să-mi fie mai bine. La dracu', nu mi-ar plăcea să văd că eforturile de azi nu o să ne ajute mâine. Hei, ce zici? Mâine alergăm cu băieţii de aici sau poate singuri, pe pista olimpică. Ca lumea, nu?

— Îmi place ideea.

— Da, ar fi plăcut să ne întâlnim cu nişte sportivi dintre ăştia, să vedem cât de repede aleargă *ei* cu armele şi vestele antiglonţ.

Pierce, cu tot echipamentul pe el şi în forma lui cea mai bună, făcea mila în patru minute şi treizeci de secunde, dar niciodată nu înregistrase mai puţin de patru minute, nici în adidaşi şi şort. Louis Loiselle spuse că făcuse o dată sub patru minute, iar Chavez îl crezu. Micuţul francez avea exact mărimea cerută pentru un alergător de semifond. Pierce era prea mare, pentru un sportiv. Era mai degrabă un dog german decât un ogar.

— Potoleşte-te, Mike, trebuie să îi protejăm de băieţii răi. Aşa se vede cine e mai bun, observă Chavez prin ameţeala dată de decalajul de fus orar.

— Înţeles, domnule.
Pierce nu avea să uite poanta.

Popov se trezi fără un motiv aparent, poate doar… da, un alt Gulfstream aterizase chiar atunci. Îşi închipui că aşa veneau persoanele cu adevărat importante în acest Proiect. Cei mai puţin importanţi sau cei cu familii veneau fie cu maşina, fie cu zboruri comerciale. Avionul se afla acum în lumina reflectoarelor, scările fuseseră coborâte de la bord, iar oamenii ieşeau spre maşinile care îi aşteptau şi plecau iute de la aparatul de zbor, spre clădirea hotelului. Popov se întrebă cine erau oamenii ăştia, dar erau prea departe ca să le recunoască figurile. Probabil că o să-i vadă dimineaţa, la cantină. Dimitri Arkadeevici bău nişte apă de la baie şi se întoarse în patul lui. Complexul se umplea rapid, dar el tot nu ştia de ce.

Colonelul Wilson Gearing se afla în camera lui de hotel, la doar câteva etaje deasupra militarilor de la Rainbow. Bagajele lui mari erau în dulap, iar hainele erau atârnate pe umeraşe. Camerista şi restul personalului de îngrijire nu atinseseră nimic, ci doar verificaseră dulapul şi trecuseră la schimbarea paturilor şi la curăţenia din baie. Nu verificaseră în bagaje – Gearing avea nişte explicaţii pregătite pentru această eventualitate – unde ar fi găsit o canistră de plastic pe care scria „Clor”. Pe dinafară, era la fel ca cea de la sistemul de ventilaţie de la Stadionul Olimpic
— De fapt, fusese cumpărată de la aceeaşi companie care instalase sistemul de ventilaţie, apoi fusese curăţată şi umplută cu nanocapsule. Avea şi sculele necesare pentru schimbare şi Gearing exersase procedura în Kansas, unde se găsea o instalaţie similară. Putea să facă treaba cu ochii închişi, de multe ori la rând, pentru ca instalaţia să nu stea prea mult. Se gândi la conţinutul containerului. Niciodată nu existase un potenţial de distrugere atât de mare şi de bine împachetat. Mult mai mult decât într-o bombă nucleară, pentru că, spre deosebire de aceasta, aici pericolul se multiplica, în locul unei singure detonări. După cum funcţiona sistemul de producere a ceţii, avea să fie nevoie de treizeci de minute pentru ca nanocapsulele să ajungă în întreg sistemul. Şi simulările pe computer şi testele mecanice propriu-zise arătaseră că nanocapsulele vor ajunge în toate ţevile şi se vor împrăştia prin toate duzele de ceaţă, invizibile în ceaţa răcoroasă. Oamenii care aveau să se afle în

tunelele care duceau la stadion şi în cele ale sportivilor le vor respira, în medie cam două sute de nanocapsule în patru minute de respiraţie, ceea ce era mult peste doza mortală. Capsulele aveau să între în plămâni şi transferate în sânge, iar acolo se vor dizolva, eliberându-l pe Shiva. Germenii obţinuţi prin inginerie genetică vor fi transportaţi de fluxul sanguin al spectatorilor şi sportivilor şi, în curând, vor ajunge la ficat şi la rinichi, organele pentru care au cea mai mare afinitate, începând procesul lent de multiplicare. Toate astea fuseseră stabilite la Laboratorul Binghamton, pe subiecţii de test „normali”. Apoi avea să fie doar o problemă de săptămâni până când Shiva se va multiplica destul ca să-şi îndeplinească misiunea. Între timp, oamenii îl vor transmite pe Shiva prin sărut şi contact sexual, prin tuse şi strănut. Şi acestea fuseseră demonstrate tot la Laboratorul Binghamton. În cam patru săptămâni, oamenii se vor simţi destul de rău. Unii se vor duce la doctorii personali şi vor primi diagnosticul de gripă, li se va spune să ia aspirină, să bea multe lichide şi să stea în faţa televizorului. Vor face asta şi se vor simţi mai bine – pentru că mersul la medic făcea bine prin definiţie – timp de o zi sau două. Dar nu le va fi mai bine. Mai devreme sau mai târziu, vor începe hemoragiile interne produse în ultimul stadiu de Shiva, cam la cinci săptămâni după eliberarea iniţială a nanocapsulelor. Unii doctori vor face un test de anticorpi şi vor fi îngroziţi de reîntoarcerea faimoasei şi temutei febre Ebola. Un program epidemiologie bun ar fi putut identifica Olimpiada de la Sydney drept focarul principal, dar zeci de mii de oameni vor fi deja morţi. Era un loc perfect pentru distribuirea lui Shiva, un lucru pe care membrii importanţi ai Proiectului îl stabiliseră cu ani în urmă, chiar înainte de tentativa de atac biologic a Iranului împotriva Americii, care eşuase, previzibil, pentru că virusul nu fusese cel potrivit, iar metoda de distribuire aleatorie. Nu, planul ăsta era perfecţiunea însăşi. Orice ţară din lumea asta trimitea jucători şi arbitri la Jocurile Olimpice; toţi vor merge prin aerul răcorit de stropii de apă pulverizaţi, zăbovind acolo ca să scape de căldură, vor inspira adânc şi se vor relaxa în locul acela răcoros. Apoi se vor întoarce în ţările lor, în America şi Argentina, în Rusia şi Rwanda, pentru a-l răspândi pe Shiva şi pentru a porni panica iniţială.

Apoi venea Faza a Doua. Corporaţia Horizon avea să producă şi să distribuie vaccinul „A”, în loturi de mii de litri, pe care îl va trimite în toată lumea prin servicii aeriene expres, în acele ţări în

care doctorii şi surorile medicale de la serviciile de sănătate publică îi vor vaccina pe toţi cetăţenii pe care vor pune mâna. Faza a Doua avea să termine treaba începută cu panica globală la care avea să ducă cu siguranţă Faza Întâi. La patru până la şase săptămâni după injectare, cei vaccinaţi cu „A” vor începe să se simtă rău. Deci, trei săptămâni începând cu ziua de azi, îşi zise Gearing, plus alte şase săptămâni, plus încă două, plus alte şase, plus două săptămâni finale. Un total de nouăsprezece săptămâni, nici măcar o jumătate de an, nici măcar un sezon întreg de base-ball şi mai mult de nouăzeci şi nouă la sută din oamenii de pe Pământ vor fi morţi. Iar planeta va fi salvată. Nu vor mai fi omorâte oi pentru testarea armelor chimice. Nu vor mai fi măcelărite specii din cauza nepăsării omului. Gaura din stratul de ozon se va repara de la sine. Natura va înflori încă o dată. Iar el va fi acolo ca să vadă, să se bucure şi să aprecieze, împreună cu prietenii şi colegii lui din Proiect. Vor salva planeta şi îşi vor creşte copiii în spiritul respectului, iubirii şi apărării ei. Lumea va fi din nou verde şi frumoasă.

Dar nu se putea spune că era cu totul lipsit de regrete. Vedea pe fereastră oamenii care se plimbau pe străzile din Sydney şi îl durea să se gândească la ce li se va întâmpla tuturor. Dar văzuse prea multă suferinţă la viaţa lui. Oile de la Dugway. Maimuţele, porcii şi celelalte animale pe care se făceau teste, de la Arsenalul Edgewood. Şi pe ele le durea cumplit. Şi ele aveau dreptul să trăiască, dar oamenii trecuseră cu vederea acest drept evident. Oamenii de pe stradă nu foloseau şampoane decât după ce se încercau pe iepuri de laborator, ţinuţi înghesuiţi în cuşti mici, unde sufereau pe muteşte, fără ca un singur om să le înţeleagă expresia de suferinţă, pentru că nu oamenii nu înţelegeau animalele şi le păsa prea puţin de ele, după cum nu le păsa nici cum erau prăjite chiftelele la McDonald’s-ul din colţ. Ei ajutau la distrugerea planetei prin propria nepăsare. Nu le păsa, nici măcar nu încercau să vadă ce era important, iar pentru că nu apreciau ce era important… vor muri. Erau o specie care se punea singură în pericol şi de aceea va culege furtuna propriei ignorante. Oamenii ăştia nu sunt ca mine, îşi zise Gearing. Ei nu văd. O consecinţă a legilor crude, dar cinstite ale lui Charles Darwin, asta le conferea un dezavantaj. Şi aşa cum un animal îl înlocuieşte pe un altul, aşa şi el şi cei ca el îi vor înlocui pe ei şi pe ai lor. La urma urmei, el era doar instrumentul selecţiei naturale.

Chavez credea că efectul schimbării de fus orar dispăruse deja. Exerciţiile de dimineaţă fuseseră un deliciu, cu transpiraţia şi durerea lor atenuată de endorfine, mai ales alergarea pe pista olimpică. El şi Mike Pierce trăseseră tare la cursa aceea, fără să se cronometreze, uitându-se amândoi la scaunele goale şi închipuindu-şi ce urale ar fi primit dacă ar fi fost sportivi profesionişti. Apoi urmaseră duşurile şi zâmbetele ca de la soldat la soldat, încântaţi de isprava lor, îmbrăcarea în hainele mai mult civile, cu pistoalele ascunse sub cămăşi şi cu radioemiţătoarele vârâte în buzunare şi cu ecusoanele de acces legate de gât.

Mai târziu sunară goarnele, echipa primei ţări din paradă, Grecia, mărşălui prin tunelul de la capătul cel mai depărtat, în uralele dezlănţuite ale spectatorilor, iar Olimpiada de la Sydney începu. Chavez îşi închipuia că un ofiţer de securitate trebuia să supravegheze mulţimea, dar se trezi că nu era în stare, fără un pericol anume pe care să-l urmărească. Mândrii sportivi tineri mărşăluiau ca nişte soldaţi, urmându-şi drapelul şi arbitrii pe pista ovală. Probabil că pentru ei era un moment de maximă mândrie, îşi zicea Ding. Îşi reprezentau ţara în faţa tuturor celorlalte naţiuni de pe lume. Fiecare dintre ei se antrenase luni şi ani întregi ca să ajungă la această onoare, ca să primească uralele şi să spere să fie demn de acest moment. În sfârşit, nu era ceva pentru un ofiţer operativ al CIA şi nici pentru un comandant de echipă de la Rainbow. Ăsta era sport pur, competiţie pură, nu se lega de lumea reală. Şi ce dacă? Orice eveniment va fi o formă de activitate fizică dusă la esenţă, iar cele mai multe erau de natură pur militară. Alergarea... cea mai importantă calitate a unui războinic era să poţi să fugi spre locul bătăliei sau departe de el. Aruncarea suliţei era capacitatea de a azvârli cu arma în inamic. Aruncarea greutăţii şi a discului erau capacitatea de a arunca proiectile în celălalt. Săritura în înălţime – capacitatea de a sări peste zid în tabăra inamicului. Săritura în lungime

— Trecerea peste o groapă săpată de inamic în câmpul de bătălie. Toate astea erau calităţi militare încă din antichitate, iar jocurile modeme aveau şi sporturi cu puşti şi pistoale. Pentatlonul modern se baza pe abilităţile cerute unui curier militar de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea – călărie, alergare, tir – ca să poţi ajunge la destinaţie şi să-l informezi pe comandant de ce are nevoie ca să-şi conducă eficient trupele.

Aceşti bărbaţi şi femei erau în felul lor nişte războinici, care aici vor să învingă pentru gloria lor personală şi pentru cea a drapelului lor, să îşi învingă adversarii fără vărsare de sânge, să obţină o victorie pură, pe cel mai pur câmp de onoare. Chavez era încredinţat că era un scop care merita urmat, dar că el personal era mult prea bătrân şi nepregătit ca să concureze aici. Nepregătit? se întrebă el. Nu pentru vârsta lui. Probabil că era mai în formă decât unii dintre cei care păşeau pe ovalul pistei, dar nu destul ca să câştige măcar o probă. Îşi simţi pistolul

Beretta sub cămaşă. Acesta, capacitatea lui de a-l folosi, îl făcea pregătit să îi apere pe puştii ăştia de oricine ar fi dorit să le facă vreun rău iar asta îl făcea mândru.

— Şefule, spune că nu e frumos! spuse Pierce, uitându-se la grecii care tocmai treceau pe lângă ei.

— Este, Mike, al naibii să fiu dacă nu!

34
JOCURILE CONTINUĂ

Aşa cum se întâmplă în orice aspect al vieţii, lucrurile deveniră în curând o simplă rutină. Chavez şi oamenii lui îşi petrecură cea mai mare parte a timpului cu oamenii colonelului Wilkerson, stând în special la centrul forţei de reacţie şi privind la televizor competiţiile, dar şi umblând prin diferite locuri, aruncând un ochi vigilent asupra elementelor de securitate, dar, în realitate, ducându-se acolo ca să vadă şi mai de aproape diverse evenimente sportive. Uneori chiar intrau pe teren, în virtutea dreptului de a merge absolut oriunde. Ding află cu această ocazie că australienii erau nişte mari amatori de sport şi aveau o ospitalitate formidabilă. Când nu era de serviciu, se ducea la un local din apropiere, în care berea era bună şi atmosfera prietenească. Aflând că era american, „amicii” îi făceau adeseori cinste cu o bere şi îi puneau întrebări, în timp ce se uitau la întrecerile sportive la televizoarele atârnate sus, pe perete. Singurul lucru care nu-i plăcea acolo era fumul de ţigară, pentru că civilizaţia australiană încă nu respinsese total acest viciu. Dar nu există locuri perfecte pe lumea asta.

În fiecare dimineaţă, el şi oamenii lui făceau exerciţiile împreună cu colonelul Wilkerson şi cu oamenii lui. Descoperiră că în această competiţie olimpică diferenţa dintre trupele speciale americane şi australiene era foarte mică. Într-o zi, merseră la poligonul olimpic de tir şi împrumutară pistoalele sportive automate de calibrul 5,58 mm, care păreau nişte jucării în comparaţie cu cele obişnuite ale soldaţilor Rainbow, de 11,43 mm. Constatară că sistemele de scor şi ţintele ca atare erau foarte dificile, nefiind legate în nici un fel de o situaţie de luptă din lumea reală. Cu toată experienţa lui practică, Chavez îşi dădu seama că nu ar fi putut să între decât în echipa statului Mali. În mod sigur, nu în cea americană sau în cea rusă, care aveau nişte trăgători aproape inumani prin capacitatea lor de a perfora subţirelele siluete care pivotau între profil şi faţă pe axe controlate de computer. Dar aceste ţinte de hârtie nu puteau să riposteze cu gloanţe, lucru care făcea, de fapt, diferenţa. În plus, succesul într-o asemenea formă de tir însemna să ucizi pe

cineva, nu doar să loveşti o ţintă de hârtie. Şi asta era mai important, după cum spuneau cu voce tare Ding şi Mike Pierce, împreună cu colegii australieni. Ei n-ar fi putut participa niciodată la o olimpiadă, decât în cazul în care s-ar fi reintrodus luptele cu gladiatori din Roma antică, lucru care nu avea să se întâmple. În plus, ce făceau ei pentru a-şi câştiga existenţa nu era în nici un caz un sport, nu? Nu era nici o formă de distracţie în masă, într-o lume mai bună şi mai blândă. Cu jumătate de gură, Chavez recunoştea că şi-ar fi dorit să vadă cum fuseseră jocurile din amfiteatrele Romei antice, dar nu putea să o spună cu glas tare, pentru că oamenii l-ar fi considerat un barbar. *Ave, Cezar! Muritorii te salută!* Nu era chiar totuna cu superbowl-ul, nu? Şi aşa, „maiorul" Domingo Chavez, împreună cu sergenţii Mike Pierce, Homer Johnston şi George Tomlinson şi cu agentul special Tim Noonan de la FBI ajunseră să vadă pe gratis jocurile, purtând jachete pe care scria „oficial", care le asigurau anonimatul.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru Popov, dar mai de la distanţă. Rusul stătea în camera lui şi se uita la Olimpiadă la televizor. Pentru el, sportul era acel lucru necesar pentru a-l distrage de la întrebările chinuitoare care îi reveneau ciclic în minte. Echipa rusească, evident favorita lui, se comporta bine, deşi australienii făceau o figură foarte bună ca gazde, mai ales la probele de înot, care păreau să fie pasiunea lor naţională. Problema era cu fusurile orare foarte îndepărtate. Când se uita la transmisiunile în direct la concursuri, în Kansas era o oră inumană, care îl făcea să se prezinte cu ochii umflaţi la şedinţele de călărie de dimineaţa, o foarte plăcută schimbare de ritm, efectuată în fiecare zi cu MacLean şi Kiligore.

Dimineaţa aceasta era ca şi cele zece de dinainte, cu o briză rece dinspre est, cu un soare portocaliu trimiţând o lumină stranie, dar minunată, peste câmpurile unduitoare de iarbă şi de grâu. Buttermilk începuse să-l recunoască, oferindu-i rusului semne de afecţiune pe care el le răsplătea cu cuburi de zahăr, sau, ca azi, cu un măr luat de la masa de dimineaţă, pe care iapa îl mestecă imediat din mâna lui. Învăţase să pună singur şaua pe cal, lucru pe care îl făcu şi acum rapid, conducând-o pe Buttermilk afară, ca să li se alăture celorlalţi.

— Bună dimineaţa, Dimitri, spuse MacLean, în timp ce rusul urca în şa.

— Bună dimineaţa, Kirk, răspunse Popov cu prietenie.

Peste câteva minute, călăreau alături, de data asta spre sud, spre unul dintre lanurile de grâu, într-un ritm mult mai rapid decât la prima lui ieşire călare.

— Ia zi, cum e să fii agent de informaţii? întrebă Kiligore când ajunseră la cam un kilometru de grajduri.

— Denumirea corectă este de ofiţer de informaţii, spuse Popov, pentru a schimba prima impresie, venită direct de la Hollywood. Sincer să fiu, în principal e o muncă plictisitoare. Îţi petreci mare parte a timpului aşteptând să te întâlneşti cu cineva sau să completezi formulare şi rapoarte pentru sediul central sau pentru *rezidentura.* Există un oarecare pericol, dar numai să fii arestat, nu împuşcat. A devenit o meserie civilizată. Ofiţerii de informaţii capturaţi sunt schimbaţi, de obicei, după o scurtă perioadă de detenţie. Evident, mie nu mi s-a întâmplat niciodată, pentru că am fost bine antrenat.

Şi am avut noroc, îşi zise Popov în gând.

— Deci, nici o chestie gen James Bond, nu ai omorât niciodată pe nimeni, treburi de-astea? întrebă Kirk MacLean.

— Doamne fereşte, nu! răspunse Popov, râzând. Există alţii care fac asta în locul tău, dacă ajungi să ai nevoie. Dar e ceva rar.

— Cât de rar?

— În zilele noastre? Cred că practic niciodată. La KGB, misiunea noastră era să obţinem informaţiile şi să le transmitem guvernului cum fac reporterii, de pildă cei de la Associated Press a voastră. Şi mare parte dintre informaţii le adunam din surse deschise, ziare, reviste, televiziune. CNN-ul vostru e probabil cea mai bună şi mai folosită sursă de informaţii din lume.

— Dar ce fel de informaţii ai strâns?

— În special de natură diplomatică şi politică, încercând să discern intenţii. Alţii căutau informaţii tehnice – cât de rapid zboară un avion, sau cât de departe bate un tun – dar asta n-a fost niciodată specialitatea mea. Eu am fost ceea ce s-ar numi un om de legătură. Mă întâlneam cu diverşi oameni şi le transmiteam mesaje, iar apoi duceam răspunsurile la secţia mea.

— Cu ce fel de oameni?

Popov se întrebă ce ar fi trebuit să răspundă şi se decise să spună adevărul.

— Voi le-aţi da numele de terorişti.

— Aha. Ce fel de terorişti?

— În principal europeni, dar şi unii din Orientul Apropiat, învăţ

uşor limbile străine şi vorbesc fluent cu oameni din diverse locuri.

— A fost greu? întreba doctorul Kiligore.

— Nu tocmai. Aveam vederi politice similare, iar ţara mea le furniza arme, antrenament, acces în anumite locuri din blocul estic. Eram mai mult un fel de agent de călătorii şi ocazional le sugeram ce ţinte să atace.

— Le dădeaţi şi bani? întrebă de data asta MacLean.

— Da, dar nu prea mulţi bani. Uniunea Sovietică avea o cantitate limitată de valută forte şi nu-i plăteam niciodată prea mult pe agenţi. Cel puţin, nu eu, spuse Popov.

— Deci ai trimis terorişti în misiuni ca să omoare oameni?

Întrebarea veni de la Kiligore. Popov dădu din cap.

— Da. Asta a fost misiunea mea în multe rânduri. De asta, adăugă el, m-a şi angajat doctorul Brightling.

— Poftim? spuse MacLean.

Dimitri se întrebă cât de departe putea să meargă.

— Da, m-a rugat să fac nişte lucruri asemănătoare pentru Horizon Corporation.

— Tu eşti individul care a iscat chestia aia în Europa?

— Am contactat diverşi oameni şi le-am dat nişte sugestii, pe care ei le-au adoptat şi, da, am, indirect, mâinile pătate cu sânge, cred, dar nu poţi să iei chestia asta prea în serios, nu? E o meserie. A fost meseria mea un timp.

— Dimitri, bravo ţie! De aceea te afli acum aici, îi spuse MacLean. John este foarte cinstit cu oamenii lui. Probabil că ţi-ai făcut treaba foarte bine.

Popov ridică din umeri.

— Poate că da. Nu mi-a spus niciodată de ce vrea să se întâmple aşa, dar bănuiesc că pentru a-l ajuta pe prietenul lui, pe Henriksen, să obţină contractul de consultanţă la Olimpiada de la Sydney la care mă uit la TV.

— Corect, confirmă Kiligore. Era foarte important pentru noi.

Ar *cam trebui să mă uit şi eu,* îşi spuse epidemiologul, *o să fie ultima Olimpiadă.*

— Dar de ce?

Ezitau să răspundă la întrebarea directă. Doctorul şi inginerul se uitau unul la altul, după care Kiligore luă cuvântul.

— Dimitri, ce părere ai despre mediu?

— La ce te referi? Aici? E minunat. M-aţi învăţat multe cu lecţiile de echitaţie matinale, prieteni, le răspunse rusul,

alegându-şi cu mare grijă cuvintele. Cerul, aerul şi minunatele câmpuri sau lanuri de grâu. N-am apreciat niciodată frumuseţea lumii. Cred că din cauză că am crescut la Moscova.

...care era un oraş cumplit de murdar, dar ei nu aveau de unde să ştie.

— Da, dar nu e peste tot aşa.

— Ştiu, John. În Rusia, statului nu-i păsa cum vă pasă vouă, americanilor. Aproape că au omorât toate vietăţile din Marea Caspică – de unde avem caviarul – cu poluarea chimică. Şi mai e şi un loc chiar la est de Urali, unde primele teste de arme nucleare au creat un adevărat deşert. Nu l-am văzut, dar am auzit de el. Semnele de pe autostradă îţi spun să conduci foarte repede, ca să scapi cât mai repede de radiaţiile periculoase.

— Da, dacă nu avem grijă, s-ar putea să ucidem întreaga planetă, observă atunci MacLean.

— Ar fi o crimă, cum au făcut hitleriştii, spuse Popov. Este *nekulturnîi,* acţiunea unor barbari necivilizaţi. Am în cameră nişte casete şi nişte reviste care arată asta clar.

— Dimitri, ce crezi despre omorârea oamenilor? întrebă Kiligore.

— Depinde de oameni. Sunt mulţi care merită să moară, dintr-un motiv sau altul. Dar cultura occidentală are conceptul ciudat că a lua viaţa cuiva este întotdeauna un lucru rău; voi, americanii, nu puteţi să vă omorâţi nici criminalii, nici marii infractori, decât după ce trebuie să depăşiţi o grămadă de piedici. Mi se pare un lucru foarte curios.

— Dar cum rămâne cu crimele împotriva Naturii? spuse Kiligore, privind în depărtare.

— Nu înţeleg.

— E vorba de lucrurile care fac rău întregii planete, distrugerea unor specii întregi, poluarea pământului şi a mării. De asta ce zici?

— Kirk şi asta este o barbarie şi ar trebui să fie pedepsită sever. Dar cum poţi să-i identifici pe infractori? E industriaşul care dă ordinul şi scoate un profit din asta? Sau e muncitorul care îşi ia salariul şi face ce i s-a spus?

— Ce au spus la Nurnberg?

— La procesul criminalilor de război te referi? S-a decis că îndeplinirea ordinelor nu este circumstanţă atenuantă.

Cu totul altceva decât fusese învăţat la Academia KGB, unde i se spusese că statul are întotdeauna dreptate.

— Corect, spuse epidemiologul. Dar ştii foarte bine că nimeni nu i-a vrut capul lui Harry Truman pentru bombardarea Hiroshimei.

Pentru că el a învins, tâmpitule! îl repezi Popov în gând.

— Mă întrebi dacă asta e o crimă? Nu, nu a fost, pentru că a pus capăt unui rău şi mai mare şi sacrificarea acelor oameni a fost necesară pentru restaurarea păcii.

— Dar cum rămâne cu Salvarea planetei?

— Nu înţeleg.

— Dacă planeta moare, ce trebuie să facă cineva, ce ar fi drept să facă cineva ca s-o salveze?

Discuţia asta, îşi zise Popov, *are puritatea ideologică şi filosofică a unui seminar de dialectică marxistă la Universitatea de Stat din Moscova. Şi exact aceeaşi legătură cu realitatea lumii. Să omori întreaga planetă? Asta nu era posibil. Un război nuclear total, da, poate că asta ar avea un asemenea efect, dar nu mai era posibil. Lumea se schimbase, iar America era cea care făcuse această schimbare. Oare aceşti doi druizi nu-şi dădeau seama de minunea asta? Lumea fusese de mai multe ori foarte aproape de declanşarea armelor nucleare, dar acum aşa ceva este de domeniul trecutului.*

— Nu m-am gândit niciodată serios la acest subiect, prieteni.

— Noi ne-am gândit, răspunse MacLean. Dimitri, în lume există astăzi oameni şi forţe care ar putea să omoare tot ce există. Cineva trebuie să pună capăt acestui lucru, dar cum s-ar putea?

— Te referi la altceva decât la o acţiune politică pur şi simplu? întrebă fostul spion KGB.

— Nu, e prea târziu pentru aşa ceva şi, oricum, nu ar fi destui care să asculte.

Kiligore îşi întoarse calul spre dreapta şi ceilalţi îl urmară.

— Mă tem că va trebui să iei nişte măsuri mult mai drastice.

— Şi care ar fi alea? Să ucizi întreaga populaţie a lumii? întrebă Dimitri Arkadeevici, cu un umor ascuns.

Dar răspunsul la întrebarea lui retorică se afla în două perechi de ochi cu aceeaşi privire. Privirea asta nu îi îngheţă sângele în vine, ci îi făcu creierul să gândească într-o direcţie nouă şi nebănuită. Ăştia chiar erau fascişti! Mai rău, nişte fascişti cu un program în care credeau. Dar oare erau dispuşi să acţioneze conform acestor credinţe? Oare putea cineva să acţioneze în direcţia asta? Chiar nici cei mai răi stalinişti nu fuseseră nişte

nebuni, ci nişte romantici în politică.

Chiar atunci dimineaţa fu brusc tulburată de zgomotul unui avion. Era un aparat din flota de G-uri a lui Horizon, care se ridica de pe pista complexului, urcând rapid, întorcându-se spre dreapta şi făcând o curbă spre est, probabil spre New York, ca să aducă mai mulţi oameni ai Proiectului. Probabil. Complexul era deja plin în proporţie de optzeci la sută, îşi zise Popov. Rata sosirilor încetinise, dar încă veneau oameni, în special cu maşinile proprii. La ora prânzului şi a cinei, cantina era acum aproape plină, iar în laboratoare şi în alte clădiri de lucru lumina ardea până noaptea târziu. Dar ce făceau acolo oamenii ăia?

Horizon Corporation, îşi aminti Popov, era o companie pentru tehnologiile biologice, specializată în medicină şi în tratamentele medicale; Kiligore era doctor, iar MacLean un inginer specializat în problemele de mediu. Amândoi erau druizi, amândoi venerau natura, noul tip de păgânism care se răspândea în Occident. John Brightling i se păruse la fel, judecând după discuţia aceea din New York. Deci, acesta era sistemul de valori al acestor oameni şi al companiei lor. Dimitri se gândi la toate tipăriturile din camera lui. Oamenii erau o specie parazită; ei făceau mai mult rău decât bine Pământului, iar aceştia doi tocmai îi vorbiseră despre trimiterea la moarte a oamenilor care făceau rău, arătaseră clar că se gândeau că toţi oamenii sunt dăunători. Şi atunci ce aveau să facă, să-i omoare pe toţi? Ce porcărie! Uşa care ducea la răspuns se deschise larg în faţa lui. Mintea lui se mişca mai rapid decât Buttermilk, dar tot nu îndeajuns de repede.

Mai călăriră în linişte câteva minute. Apoi o umbră traversă pământul, iar Popov îşi ridică privirea.

— Ce a fost asta?

— Un şoim cu coadă roşie, le explică MacLean. Zbura în căutarea micului dejun.

Pe când o priveau, pasărea de pradă se înălţă cam la două sute de metri, apoi îşi întinse aripile, ca să profite de curenţii de convecţie termică, cu capul în jos, examinând terenul ca să descopere, cu văzul lui incredibil de ascuţit, vreo rozătoare neatentă. Într-un gând comun nerostit, cei trei călăreţi îşi opriră caii ca să-l privească. Dură câteva minute, după care se petrecu ceva în acelaşi timp frumos şi îngrozitor de privit. Şoimul îşi strânse aripile şi se prăbuşi în picaj, apoi dădu din aripi ca să-şi accelereze căderea de glonţ şi, în cele din urmă, îşi întinse larg

aripile, îşi ridică ciocul şi îşi îndreptă spre pământ teribilele gheare galbene.

— Mamă! izbucni MacLean.

Ca un copil care răvăşeşte un muşuroi de furnici, şoimul îşi folosi ghearele pentru a omorî prada, apoi, ţinând în ele corpul rozătorului, porni să fâlfâie din greu spre înaltul văzduhului, îndreptându-se spre cuibul sau spre casa lui, sau cum i-o mai fi zicând, îşi spuse Dimitri, dar asta era natura şi tot aşa erau şi oamenii. Nici un soldat nu îi oferea inamicului vreo şansă cinstită de bunăvoie, pe nici un câmp de bătălie. Nu era un lucru deştept. Loveşti inamicul cu toată furia posibilă şi cât mai pe neaşteptate şi e cu atât mai bine să-i iei viaţa rapid şi cât mai fără riscuri, iar dacă celuilalt îi lipseşte inteligenţa de a se apăra cum trebuie, asta e treaba lui, nu a ta. În cazul şoimului, acesta se aruncase asupra prăzii de sus şi din partea opusă soarelui, pentru ca nici măcar umbra lui să nu îl avertizeze pe câinele de prerie care stătea la gura vizuinei lui, ucigându-l fără milă. Îşi închipuia că şi şoimul trebuia să mănânce. Poate că avea pui de hrănit sau poate că vâna pentru propriile lui necesităţi. Oricum, câinele de prerie atârna fără viaţă în ghearele şoimului, ca o cârpă, iar în curând avea să fie sfâşiat şi mâncat de ucigaşul lui.

— Al naibii ce-mi place să mă uit la asta! spuse MacLean.

— Este crud, dar e frumos, spuse Popov.

— Aşa este Mama Natură, amice, crudă dar frumoasă, spuse şi Kiligore, privind pasărea care dispărea în depărtări. A fost ceva demn de văzut

— Trebuie să prind unul şi să-l dresez, îi anunţă MacLean. Să plece să ucidă de pe pumnul meu.

— Câinii de prerie sunt o specie periclitată?

— Nu, în nici un caz, răspunse Kiligore. Animalele de pradă pot să le controleze răspândirea, dar în nici un caz nu pot să-i elimine în întregime. Natura îşi menţine singură echilibrul.

— Şi oamenii cum intră în echilibrul ăsta? întrebă Popov.

— Nu intră, răspunse Kirk MacLean. Oamenii pur şi simplu strică tot pentru că sunt prea proşti ca să vadă ce merge şi ce nu. Şi nici nu le pasă de pagubele pe care le fac. Asta e problema.

— Şi care ar fi soluţia? întrebă Dimitri.

Kiligore se întoarse şi îl privi direct în ochi.

— Soluţia suntem noi.

— Ed, e un nume de acoperire pe care l-a folosit mulţi ani, argumentă Clark. Tipii de la IRA nu-l mai văzuseră de mulţi ani şi, totuşi, l-au recunoscut după numele ăsta.

— Da, e plauzibil, îi răspunse Ed Foley la telefon. Şi chiar ai vrea să vorbeşti cu el, zici?

— Mă rog, nu e mare lucru, Ed. Tocmai a trimis nişte oameni să-mi omoare nevasta, fiica şi nepotul. Şi i-a ucis pe doi dintre oamenii mei. Acuma te întreb, am voie să iau legătura cu el sau nu?

Rainbow Six nu glumea. Era imperativ.

Aflat în biroul lui de la etajul şase al sediului CIA, directorul agenţiei ezită, lucru pe care de obicei nu-l făcea. Dacă îi permitea asta lui Clark, iar acesta reuşea ce-şi dorea, atunci intrau pe fir legile reciprocităţii. Serghei Nikolaevici avea să sune într-o bună zi la CIA şi să ceară o informaţie secretă, iar el, Foley, va trebui să o furnizeze, altfel umbra de amabilitate din comunitatea internaţională a serviciilor de informaţii avea să se facă ţăndări. Dar Foley nu putea să anticipeze ce-i va cere rusul atunci şi ambele părţi încă se spionau una pe alta, aşa că regulile prieteneşti ale vieţii modeme din informaţii se aplicau şi nu prea. Asemenea contacte erau rare, iar Golovko fusese de mare ajutor în două operaţiuni concrete. Şi nu ceruse nici un favor drept răsplată, poate pentru că acţiunile îi aduseseră ţării lui beneficii directe sau indirecte. Dar Serghei nu era omul care să uite că i se datora ceva.

— Ştiu la ce te gândeşti, Ed, dar mi-am pierdut oamenii din cauza acestui tip şi îi vreau pielea pe băţ, iar Serghei ne poate ajuta să-l identificăm pe ticălos.

— Dar dacă este încă în serviciu? încercă Foley să temporizeze.

— Chiar crezi asta?

— Sincer, nu, cred că a ieşit.

— Şi eu cred la fel, Ed. Deci, dacă ne e prieten, să-i punem întrebări prieteneşti. Poate vom obţine răspunsuri prieteneşti. În schimb pentru treaba asta am putea să lăsăm nişte oameni de-ai ruşilor de la operaţiuni speciale să se antreneze cu noi câteva săptămâni. Este un preţ pe care sunt dispus să-l plătesc.

Până la urmă, a te certa cu John era o treabă inutilă. John fusese ofiţerul responsabil al lui şi al soţiei lui, Mary Pat, acum director-adjunct la Operaţiuni.

— Bine, John, se aprobă. Cine se ocupă de contact?

— Am numărul lui, îl asigură Clark pe director.

— Atunci, sună-l, John. Se aprobă, conchise directorul, nu fără oarecare regrete. Altceva?

— Nimic, domnule şi vă mulţumesc. Ce mai fac Mary Pat şi puştii?

— Foarte bine! Dar nepotul tău?

— Nu-i rău deloc. Patsy se simte bine, iar Sandy a preluat toată treaba legată de JC.

— JC?

— John Conor Chavez, îl lămuri Clark.

Un nume compus, îşi zise Foley, fără însă a o spune.

— Foarte bine atunci, John. La revedere.

— Mulţumesc, Ed. Cu bine.

Clark apăsă pe butonul de întrerupere.

— Bill, avem aprobarea.

— Excelent, răspunse Tawney. Când îl suni?

— Ce-ai zice să-l sun acum?

— Ai grijă să fii pregătit pentru discuţia asta, îl avertiză Tawney.

— Nu-ţi face probleme.

Clark întrerupse linia curentă şi apăsă pe un alt buton. Era pentru pornirea înregistrării, înainte de a apăsa pe un nou buton şi de a forma un număr de Moscova.

— Şase-şase-zero, răspunse o voce feminină în limba rusă.

— Trebuie să vorbesc personal cu Serghei Nikolaevici. Vă rog să-i spuneţi că îl caută Ivan Timofeevici, îi spuse Clark cu cel mai pur accent rusesc.

— Da, răspunse secretara, întrebându-se cine putea fi persoana care avea numărul direct al domnului preşedinte.

— Clark! bubui o voce în receptor. Sunteţi bine, acolo, în Anglia?

Aşa, deci! Preşedintele reformatului serviciu de informaţii externe al Rusiei voia să-i dea de înţeles că ştia unde era şi ce făcea şi că n-ar vrea să spună de unde ştia.

— Vremea este plăcută, domnule preşedinte Golovko.

— Unitatea asta nouă a voastră e cam ocupată. Atacul ăsta asupra fiicei şi soţiei tale… Ele sunt bine?

— A fost foarte neplăcut, dar da, mulţumesc, sunt foarte bine.

Convorbirea se ducea în limba rusă, pe care Clark o vorbea ca unul născut în Leningrad, pardon, St. Petersburg, după cum se corecta el însuşi adeseori. Încă un obicei vechi, care dispărea

greu…

— Acum sunt bunic.

— Zău, Vanea? Felicitări. Iată o veste minunată. Nu mi-a plăcut deloc când am aflat despre atacul asupra voastră, continuă Golovko cu sinceritate.

Ruşii erau nişte oameni sentimentali, mai ales când era vorba de copiii mici.

— Nici mie nu mi-a plăcut, spuse Clark. Dar am reuşit până la urmă. L-am capturat eu însumi pe unul dintre ticăloşi.

— Asta n-o ştiam, Vanea, continuă preşedintele, iar John nu-şi dădu seama dacă minţea sau nu. Ia zi, care este scopul apelului tău?

— Am nevoie de ajutorul tău, de un nume.

— Ce nume?

— O identitate falsă: Serov, Iosif Andreevici. Ofiţerul în chestiune – fost ofiţer, cred – lucrează cu elementele teroriste din Vest. Avem motive să credem că a instigat operaţiuni în care au fost omorâţi oameni, inclusiv atacul asupra oamenilor mei, aici, la Hereford.

— Vanea, nu avem nici un amestec în treaba asta, spuse Golovko pe loc, cu o voce foarte serioasă.

— Nu am nici un motiv să cred că aveţi, Serghei, dar un om cu acest nume şi identificat ca fiind de naţionalitate rusă le-a făcut rost teroriştilor irlandezi de bani şi de droguri. Îi cunoştea pe irlandezi, avusese contacte cu ei timp de ani de zile de contacte, inclusiv în Valea Bekaa. Deci, cred că a fost pe vremuri la KGB. De asemenea, am şi descrierea lui, spuse Clark.

Urmă descrierea omului.

— Ai zis „Serov”. E un nume ciudat.

— Da, ştiu.

— Cât de important e pentru tine?

— Serghei, pe lângă că mi-a omorât doi oameni, operaţiunea lui a ameninţat direct viaţa soţiei şi a fiicei mele. Aşadar, prietene, este foarte important pentru mine.

La Moscova, Golovko căzu pe gânduri. Îl cunoştea pe Clark, se întâlniseră cu optsprezece luni în urmă. John Clark era un ofiţer operativ de un deosebit talent şi cu un noroc uluitor, ca şi colegul lui mai tânăr, Domingo Estebanovici Chavez, dacă îşi amintea bine. Iar Golovko ştia că fiica lui se măritase cu acest băiat, Chavez – de fapt, aflase de curând, pentru că cineva, nu-şi mai amintea cine, îl informase pe Kirilenko la Londra.

Dar dacă cel care tulbura apele bălţii teroriste era un rus, un fost cekist, asta era o treabă urâtă pentru ţara lui. Să coopereze? se întrebă preşedintele. Care ar fi câştigul? Care ar fi pierderea? Dacă era de acord acum, va trebui să meargă până la ultimele consecinţe, altfel CIA şi alte servicii occidentale s-ar putea să nu mai coopereze cu el. Să fie oare în interesul ţării lui? Să fie în interesul *instituţiei* lui?

— Am să văd ce pot face, Vanea, dar nu pot să promit nimic, auzi Clark.

Bine măcar că o să se gândească la treaba asta, îşi zise Clark.

— Aş considera că este un favor pe care mi l-ai făcut personal, Serghei Nikolaevici.

— Înţeleg. Stai să văd ce informaţii pot să găsesc.

— Foarte bine. La revedere, prietene.

— *Dasvidania.*

Clark scoase caseta cu înregistrarea convorbirii şi o puse în sertarul biroului.

— Aşa, amice, să vedem ce ne poţi da.

Sistemele computerizate ale serviciului rus de informaţii nu erau atât de avansate ca cele din Vest, dar deosebirile tehnice se estompau în mare parte din cauza utilizatorilor umani, ale căror circumvoluţiuni se mişcau mult mai încet decât cel mai înapoiat computer. Dar Golovko se obişnuise să se folosească de computere, pentru că nu-i plăcea întotdeauna să facă alţii ceva pentru el, aşa că după un minut avu un ecran plin de informaţii, obţinute pe baza numelui de acoperire.

Pe ecran scria POPOV, DIMITRI ARKADEEVICI. Număr matricol de serviciu, data naşterii, perioada angajării. Se pensionase cu gradul de colonel spre sfârşitul primei perioade de mari reduceri de personal, care micşorase fostul KGB cu aproape o treime. Aprecieri bune din partea superiorilor, văzu Golovko, dar se specializase într-un domeniu în care agenţia nu mai avea interese importante. Practic, toţi cei din departamentul cu pricina fuseseră daţi afară, pensionaţi, într-o ţară în care pensiile te puteau hrăni cam cinci zile pe lună. *În problema asta, n-am ce să fac,* îşi spuse Golovko. Şi aşa îi era greu să obţină de la *Duma* suficienţi bani ca să-şi ţină agenţia în funcţiune, chiar aşa, redusă, în ciuda faptului că ţara, aflată în declin, avea nevoie de ea mai mult ca oricând... Iar acest Clark avusese două misiuni care îi ajutaseră ţara, îşi aminti Golovko – mă rog, pe lângă o

grămadă de acţiuni în care cauzase destule pagube Uniunii Sovietice… Dar, în sfârşit, respectivele acţiuni îl ajutaseră pe el însuşi să devină preşedintele agenţiei.

Da, trebuia să-l ajute. Va fi o bună monedă de schimb pentru întrebările pe care avea să le pună cândva americanilor. Mai mult, Clark se comportase onorabil cu el, îşi aminti Serghei, iar în plus îl tulbura faptul că un fost ofiţer KGB ajutase la atacarea familiei lui: atacarea noncombatanţilor era interzisă în domeniul informaţiilor. Da, mă rog, pe vremuri, nevasta unui ofiţer de la CIA mai era zgâlţâită puţin, dar nici atunci, în plin Război Rece, nu i s-ar fi făcut mai mult rău. Niciodată. Pe lângă asta, era ceva *nekulturnîi,* puteau să înceapă nişte vendete care ar fi impietat asupra afacerii propriu-zise, de strângere a informaţiilor. Începând cu anii ’50, domeniul spionajului devenise mai civilizat şi mai previzibil. Iar această predictibilitate era ceea ce îşi doreau ruşii de la Occident. Şi reciproc. Iar Clark era previzibil.

Decizia lui era luată. Golovko trimise la imprimantă informaţiile de pe ecran.

— Ei, bine? îl întrebă Clark pe Bill Tawney.

— Elveţienii au fost puţin cam lenţi. Numărul de cont pe care ni l-a dat Grady a fost real…

— A fost? întrebă John, închipuindu-şi că urmau un „dar” şi nişte veşti proaste.

— Mă rog, e încă un cont activ. A avut iniţial şase milioane de dolari, apoi au fost retrase câteva sute de mii şi, pe urmă, chiar în ziua atacului de la spital, au fost retraşi toţi banii, cu excepţia a o sută de mii, care au fost redepozitaţi în altă parte, într-un alt cont, în altă bancă.

— Unde?

— Mi-au spus că nu pot să spună.

— Atunci spune-le dobitocilor de la Ministerul lor de Justiţie că data viitoare când au nevoie de ajutorul nostru o să-i lăsăm pe terorişti să le găurească curul preţioşilor lor cetăţeni! izbucni Clark.

— John, îşi au legile lor, sublinie Tawney. Dacă individul a pus un avocat să facă transferul? Intră în discuţie discreţia relaţiei client-avocat şi nici o ţară din lumea asta nu trece peste această barieră. Elveţienii chiar au legi care guvernează fondurile despre care se crede că provin din activităţi ilegale, iar noi nu avem nici o dovadă în direcţia asta. Cred că mai întâi trebuie să facem

ceva care să le ocolească legile, dar asta cere timp, bătrâne.

— Rahat, se mai răcori Clark, care apoi mai cumpăni o clipă. Nu cumva rusul…?

Tawney dădu perfid din cap.

— Da, foarte plauzibil, nu? Le dă numărul contului şi după ce ei dispar, el oricum are toate numerele necesare, nu?

— Să fiu al dracului dacă nu i-a asmuţit asupra noastră, ca apoi să-i jumulească!

— Categoric, fu de acord Tawney. Grady a spus la spital că au fost şase milioane de dolari, iar elveţienii confirmă cifra. Are nevoie de câteva sute de mii ca să cumpere camioanele şi celelalte vehicule folosite – avem toate hârtiile de la poliţie – şi lasă tot restul banilor pe loc, iar apoi decide că lor oricum nu le mai folosesc banii ăştia. De ce nu? se întrebă retoric ofiţerul de informaţii. Ruşii sunt cunoscuţi ca nişte tipi lacomi.

— Rusul a dat, rusul a luat, fie numele lui binecuvântat! Tot el le-a dat şi informaţiile despre noi.

— Nu te pot contrazice aici, John, spuse Tawney.

— Bun, hai să facem un rezumat, propuse John, cenzurându-şi furia. Apare rusul, le dă informaţiile despre noi, le dă banii pentru operaţiune, evident, nu din Rusia, în primul rând, pentru că nu au nici un interes să comită o asemenea acţiune şi, în al doilea, pentru că, oricum, nu au atâţia bani de aruncat. Prima întrebare: de unde vin banii?

— Şi drogurile, John, nu uita de ele.

— Bun şi drogurile. De unde vin?

— Cred că drogurile sunt mai uşor de urmărit. Garda spune că e cocaină de calitate medicală, iar asta înseamnă că vine de la o companie farmaceutică. Cocaina este controlată foarte strict în toate ţările lumii. Patru kilograme şi jumătate înseamnă o cantitate imensă, suficient cât să umpli o geantă mare – cocaina are cam aceeaşi densitate cu tutunul. Deci a fost un transport masiv, cam de patru kilograme de ţigări. Să spunem că a fost o geantă mare. E o cantitate foarte mare de droguri, John. Asta produce o gaură serioasă în depozitul cuiva care controlează şi păzeşte chestiile astea.

— Crezi că totul provine din America? întrebă Clark.

— Cel puţin ca punct de început, da. Cele mai mari firme farmaceutice din lume sunt acolo şi aici, în Marea Britanie. Pot să-i trimit pe băieţii noştri să verifice la Distillers Limited şi la alte firme, dacă lipseşte nişte cocaină. Cred că şi DEA-ul american

poate să facă acelaşi lucru.

— Am să sun la FBI pentru treaba asta, spuse pe loc Clark, în concluzie, Bill, ce ştim la ora asta?

— Trebuie să presupunem că Grady şi O'Neil ne-au spus adevărul despre acest Serov. Avem un fost – *probabil* fost – ofiţer KGB care a instigat atacul de la Hereford. În esenţă, el i-a angajat ca pe nişte mercenari, oferindu-le bani şi droguri. După ce atacul a eşuat, pur şi simplu a confiscat banii pentru folosul propriu. Probabil că i-a băgat în buzunar. Ruşii nu au asemenea mijloace private. Mă rog, ar putea fi mafia rusească, toţi acei tipi de la KGB care au descoperit de curând cum e cu libera iniţiativă, dar nu văd nici un motiv pentru care să devenim ţinta lor. Rainbow nu constituie o ameninţare pentru ei în nici un fel, corect?

— Corect, fu de acord Clark.

— Deci, avem o cantitate mare de droguri şi şase milioane de dolari americani, toate astea livrate de un rus. Presupun deocamdată că operaţiunea îşi are originile în America, dată fiind cantitatea de droguri şi de bani.

— De ce?

— Nu pot să vin cu explicaţii, John, pur şi simplu aşa îmi spune intuiţia.

— Şi cum s-a ajuns în Irlanda? întrebă John, decizând să se încreadă în intuiţia lui Tawney.

— Nu ştim. Probabil că a zburat până la Dublin. Da, ştiu, cu o asemenea cantitate de droguri, nu e deloc prudent. Trebuie să-i întrebăm pe prietenii noştri.

— Spune-le poliţiştilor că e foarte important. Am putea afla numărul zborului şi aşa să descoperim care este punctul de origine.

— Corect, spuse Tawney, notându-şi ceva.

— Ce mai lipseşte?

— Am să-i pun pe băieţii mei de la Six să verifice numele ofiţerilor KGB cunoscuţi că au lucrat cu grupurile teroriste. Avem descrierea fizică aproximativă şi poate îi vom elimina pe unii de pe listă. Dar cred că cea mai mare speranţă a noastră constă în kilogramele de droguri.

Clark dădu din cap.

— Ai dreptate, o să sun la Birou.

— Patru kilograme şi jumătate, zici?

— Exact, Dan, de calitate medicală. E o cantitate imensă de

cocaină, omule, trebuie să fie o gaură la fel de mare în depozitele cuiva.

— Am să sun la DEA, să arunce rapid o privire, promise directorul FBI. Se mişcă ceva pe acolo?

— Am mai întins nişte antene, Dan, îi spuse John. Pentru moment, ipoteza principală este că operaţiunea a pornit din America.

Îi explică lui Murray de ce credea asta.

— Tipul ăla, rusul, Serov, fost la KGB, fost intermediar al teroriştilor… Nu au fost prea mulţi cu totul, iar noi avem ceva informaţii pe tema asta.

— Bill i-a pus pe cei de la Six să cerceteze în direcţia asta şi l-am prevenit şi pe Ed Foley. Am vorbit şi cu Serghei Golovko.

— Chiar crezi că o să te ajute? întrebă directorul Murray.

— Cel mai rău lucru pe care îl poate face e să spună nu, Dan, fără să modifice situaţia de fapt, îi explică Rainbow Six.

— Corect, fu de acord Dan. Ce altceva ce putem face noi de aici?

— Dacă apare ceva, te sun, amice.

— Bine, John. Te-ai uitat la Olimpiadă?

— Da, de fapt am şi trimis acolo o echipă.

— Cum aşa?

— L-am trimis acolo pe Ding cu nişte oameni. Australienii au vrut să fim noi acolo, să supraveghem dispozitivul de securitate. Mi-au spus că e foarte bun.

— Ia te uită, o călătorie pe gratis la Olimpiadă, nu sunteţi modeşti, observă directorul FBI-ului.

— Aşa e, Dan. Oricum, anunţă-ne dacă apare ceva, da?

— Normal, John. Ne auzim mai târziu, prietene.

— Da. Cu bine, Dan.

Clark puse în furcă receptorul telefonului care nu putea fi interceptat şi se lăsă pe spătarul fotoliului, întrebându-se ce lipsea. Verifica mental toate indiciile la care se putea gândi, sperând că cineva, undeva, va apărea cu un amănunt, cât de mic şi nevinovat, care să ducă la un altul. Niciodată nu apreciase cum se cuvenea munca unui poliţist detectiv. Culoarea nenorocitei ăleia de maşini era sau putea fi importantă, iar tu trebuia să nu uiţi să pui şi întrebarea asta. Dar era o meserie pentru care nu era pregătit şi trebuia să se încreadă în profesionalismul poliţiştilor.

Iar poliţiştii chiar asta făceau. La Londra, un poliţist îl introduse pe Timothy O'Neil în obişnuita cameră de interogatoriu.

I se oferi un ceai pe care teroristul îl acceptă.

Pentru O'Neil nu era deloc uşor. Nu voia să spună nimic, dar, din cauza şocului informaţional la care era supus şi a lucrurilor despre care poliţia zicea că veneau de la Sean Grady, încrederea şi hotărârea lui erau acum serios zdruncinate. Ca rezultat, chiar spuse câteva lucruri, iar procesul, de vreme ce pornise, mai putea fi oprit.

— Rusul ăsta, parcă Serov ne-ai spus că se numeşte, începu detectivul inspector. A venit în Irlanda pe calea aerului?

— E mult de înotat, camarade, răspunse O'Neil cu o glumă.

— Da şi e la fel de greu de înotat înapoi, fu de acord inspectorul de poliţie. Cu ce a zburat până acolo?

I se răspunse printr-o tăcere. Dezamăgitor, dar nu neaşteptat.

— Aş putea să-ţi spun ceva ce nu ştii, Tim, se oferi inspectorul să-l ajute, ca să mai impulsioneze conversaţia.

— Cu ce m-ai putea ajuta?

— Tipul ăsta, Serov, v-a aranjat un cont anonim într-o bancă elveţiană, pentru toţi banii pe care i-a adus. Ei bine, tocmai am aflat că tot contul a fost curăţat.

— Poftim?

— În ziua operaţiunii voastre, cineva a sunat la bancă şi a transferat în altă parte aproape toţi banii. Aşa că prietenul vostru rus v-a dat cu o mână şi v-a luat cu cealaltă. Poftim – şi poliţistul îi întinse peste masă o foaie de hârtie, acesta este numărul contului, iar acesta este numărul de activare pentru transferuri. Şase milioane de dolari, mai puţin ce aţi cheltuit pe camioane şi tot restul. El i-a transferat în altă parte. Pot să pariez că în contul lui personal. Tim, băiete, v-aţi făcut un prieten nepotrivit.

— Hoţul dracului! izbucni O'Neil indignat.

— Da, Tim, ştiu. Tu n-ai fost niciodată aşa. Dar Serov e, n-ai ce-i face, băiete.

O'Neil trase o înjurătură groaznică. Recunoscuse numărul contului, ştia că Sean îl scrisese şi era destul de plauzibil ca acest copoi să nu mintă asupra celor întâmplate cu contul.

— A ajuns la Shannon cu un aparat cu reacţie privat. Nu ştiu de unde.

— Zău?

— Probabil din cauza drogurilor pe care le-a adus cu el. Plutocraţii nu sunt controlaţi, nu? Se poartă de parcă ar fi nobili.

— Ai idee ce fel de avion era?

O'Neil clătină din cap.

— Avea două motoare şi coada în formă de T, dar nu, nu cunosc cum se numeşte maşinăria aia.

— Şi cum a ajuns la întâlnire?

— Am trimis o maşină să-l ia.

— Cine a condus maşina? întrebă inspectorul.

— Nu vă dau nume, parcă v-am spus asta.

— Iartă-mă, Tim, dar e de datoria mea să te întreb. Ştii doar, se scuză poliţistul.

Lucrase din greu ca să câştige încrederea acestui terorist.

— Sean a avut încredere în acest Serov. Evident, a greşit. Fondurile au fost transferate la două ore după ce a început operaţiunea voastră. Bănuim că se afla pe undeva pe aproape, ca să privească, iar atunci când a văzut cum merg lucrurile, pur şi simplu v-a jefuit. Ruşii sunt nişte tipi ai dracului de lacomi, îl compătimi poliţistul.

Nu arătă deloc satisfacţia pe care o simţea o dată ce căpătase informaţii noi. Evident, camera era plină de microfoane şi probabil că poliţia oraşului suna deja în Irlanda.

Forţa poliţienească irlandeză, Garda, fusese aproape întotdeauna cooperantă cu omoloaga sa britanică, iar situaţia de faţă nu constitui o excepţie. Oamenii gărzii din zonă plecară pe loc la Shannon, ca să verifice înregistrările zborurilor. În ce îl privea, tot ce voiau să ştie era cum intraseră în ţara lor patru kilograme şi jumătate de droguri ilegale. Marea eroare tactică a IRA nu făcuse decât să-i supere pe poliţiştii locali, dintre care unii chiar simpatizau mişcarea revoluţionară din nordul ţării. Dar aceste simpatii încetau imediat când era vorba de traficul de droguri, pe care ei, ca mai toţi poliţiştii de pe lume, îl considerau cea mai murdară infracţiune.

Biroul de operaţiuni de zbor de la aeroportul Shannon avea înregistrările tuturor zborurilor cu sosirea sau plecarea din complex. Directorul-adjunct, pe baza datei, descoperi în trei minute foaia de hârtie cu pricina. Da, un avion Gulfstream sosise dimineaţa devreme, făcuse plinul şi plecase curând după aceea. Documentele prezentau numerele de pe coadă şi numele membrilor echipajului. Mai la obiect, ele arătau că avionul era înregistrat în Statele Unite, la o mare companie de *charter.* Din biroul acela, poliţiştii irlandezi se duseră la controlul imigranţilor,

unde descoperiră că într-adevăr un anume Iosif Serov trecuse prin vamă în dimineaţa indicată. Oamenii Gărzii fotocopiară toate documentele relevante şi le duseră la secţie, de unde fură trimise imediat prin fax la sediul Gărzii din Dublin şi de acolo la Londra. Iar de acolo, la Washington, D.C.

— La naiba, spuse Dan Murray, aflat la biroul lui. Chiar a început de aici.

— Aşa se pare, îi răspunse Chuck Baker, director-adjunct şi şef al diviziei de delicte.

— Chuck, urmăreşte pista asta.

— Categoric, Dan. O să ducă departe de tot.

La treizeci de minute după aceea, doi agenţi FBI sosiră la biroul companiei *charter* de la aeroportul Teterboro, New Jersey. Acolo aflară imediat că un avion fusese închiriat de un anume Iosif Serov, care plătise cu un cec garantat, acoperit dintr-un cont de la Citibank, pe numele lui. Nu, nu aveau nici o fotografie a clientului. Echipajul avionului se afla în altă parte, dar îndată ce se vor întoarce vor coopera cu FBI-ul, evident

De acolo, agenţii, însoţiţi de nişte fotocopii făcute pe loc, se duseră la sucursala băncii în care îşi avea Serov contul, aflând că nimeni din sucursală nu-l întâlnise vreodată pe acesta. Adresa, aveau să descopere, era aceeaşi nenorocită de căsuţă poştală la care se terminase şi cercetarea cărţilor de credit.

La vremea aceea, FBI-ul avea o copie a fotografiei de pe paşaportul lui Serov, dar acestea erau fără valoare dacă voiai să identifici pe cineva, ele având, după părerea directorului Murray, mai mult rolul de a identifica victimele unei prăbuşiri decât acela de a facilita căutarea unei fiinţe omeneşti în viaţă.

Dar dosarul creştea în volum şi Murray era optimist pentru prima oară. Treptat-treptat, se strângeau informaţii precise, iar, mai devreme sau mai târziu, vor descoperi unde o zbârcise

— Cu tot antrenamentul lui la KGB – pentru că toţi greşeau, iar dacă intrai în colimatorul FBI-ului, începeau să te caute nouă mii de investigatori experimentaţi, care nu se opreau decât atunci când li se spunea să o facă. Fotografie, cont bancar, înregistrări ale cărţilor de credit… Pasul următor va fi să afle cum ajunseseră banii în contul lui. Trebuia să aibă fie un angajator, fie un sponsor, iar acea persoană putea fi strânsă cu uşa ca să ofere mai multe informaţii. Nu mai era decât o chestiune de timp, iar

Murray credea că aveau tot timpul din lume ca să-l găsească pe individ. Rareori erau nevoiţi să caute un spion antrenat. Aceştia îţi scăpau mereu printre degete, iar din acest motiv era cu atât mai important să pui mâna pe el. Terorism şi trafic de droguri. Iată un caz foarte tentant pentru un procuror federal.

— Salut, spuse Popov.

— Bună, răspunse omul. Nu eşti de pe-aici.

— Dimitri Popov, spuse rusul, întinzându-i mâna.

— Foster Hunnicutt, spuse şi americanul, strângându-i-o. Ce faci aici?

Popov zâmbi.

— Nu fac nimic, doar învăţ să călăresc. Lucrez direct cu doctorul Brightling.

— Cu cine? A, cu şefu' ăl mare.

— Da, cu el. Dar dumneata?

— Eu sunt vânător şi ghid, răspunse omul din Montana.

— Ce interesant. Sper că nu eşti un „vegan".

Hunnicutt îşi zise că asta era o glumă bună.

— Nu chiar. Îmi place muşchiuleţul bine făcut. Dar decât să cumpăr ceva necunoscut – şi omul se uită cu dispreţ la ce avea pe farfurie – tot mai bun e un elan la proţap.

— Elan?

— Wapiti, cel mai mare cerb pe care ai să-l vezi vreodată. Unu' mare are vreo două-trei sute de kile de carne ca lumea. Şi are şi un cuier a-ntâia.

— Cuier?

— Coarne, domnule, coarnele de pe cap. Şi să ştii că sunt mort şi după carnea de urs.

— Cu asta o să superi multă lume pe aici, observă doctorul Kiligore, încercând să dovedească o salată cu paste.

— Uite ce e, omule, vânatul e prima formă de conservare a naturii. Dacă cineva nu are grijă de amărâtele alea de creaturi, nu mai ai ce vâna. Ştii, ca Teddy Roosevelt şi Parcul Naţional Yellowstone[8]. Dacă vrei să înţelegi animalele sălbatice, vreau să zic dacă vrei într-adevăr să le înţelegi, atunci trebuie să fii vânător.

— Nu pot decât să fiu de acord, spuse epidemiologul.

[8] Preşedintele Theodore Roosevelt, care a înfiinţat Parcul Yellowstone după o vânătoare, în timpul căreia a salvat un ursuleţ. De atunci există şi expresia *Teddy-bear* (n.tr.).

— N-oi fi eu din ăia care îmbrăţişează iepuraşi, îmi place vânatul, dar, la dracu', mănânc ce împuşc. Nu le omor ca să mă chiorăsc la ele, nu la animale, oricum. Da' sunt unii, nişte proşti, la care m-aş uita cum mor.

— Păi, de asta suntem aici, nu? întrebă MacLean, cu un zâmbet

— Al dracu' să fiu dacă nu. Prea mulţi nenorocesc tot locul cu periile electrice pentru dinţi, cu maşinile şi cu casele lor urâte!

— Eu l-am adus pe Foster la Proiect, se auzi Mark Waterhouse.

Se cunoştea de ani de zile cu MacLean.

— Are toate datele? întrebă Kiligore.

— Da, domnule şi eu zic că-i foarte bun. Ştii, mereu mi-am zis cum ar fi să fiu Jim Bridger sau Jedediah Smith. Poate că acum o să aflu, în câţiva ani.

— Cam cinci, spuse MacLean, după simulările noastre pe computer.

— Bridger? Smith? întrebă Popov.

— Unii care au trăit pe munte, îi spuse Hunnicutt rusului. Au fost primii albi care au văzut Vestul, sunt nişte legende, nişte exploratori, nişte vânători. Şi s-au bătut cu indienii.

— Da, mare păcat de indieni.

— Aşa o fi, spuse Hunnicutt.

— Când ai venit? îl întrebă MacLean pe Waterhouse.

— Am venit azi, cu maşina S-a cam umplut locul, din câte văd.

Nu-i plăcea înghesuiala.

— Asta aşa este, confirmă Kiligore, care ura şi el locurile înghesuite. Dar afară încă e plăcut Călăreşti, domnule Hunnicutt?

— Cum altfel poa' să meargă omu' să vâneze în Vest? Omule, eu nu sunt din ăia de vânează din maşină.

— Deci eşti ghid de vânătoare?

— Da, încuviinţă Hunnicutt. Am fost geolog la companiile petroliere, dar le-am zis de multă vreme adio. M-am săturat să tot distrug planeta, mă înţelegi?

Alt druid din aceia care îmbrăţişau copacii, îşi zise Popov. Nu mai era surprins, deşi acesta era mai vorbăreţ şi puţin cam bombastic.

— Dar după aia, continuă vânătorul, mi-am dat seama ce e cu adevărat important.

Şi le explică în câteva minute cum era la Brown Smudge.

— Mi-am luat banii şi i-am făcut praf. Mi-a plăcut mereu să vânez, aşa că mi-am făcut o cabană în munţi; am cumpărat o

fermă veche de vite şi m-am apucat de vânat. Normă întreagă.

— Păi poţi să faci asta? Adică, să vânezi tot timpul, spuse Kiligore.

— Depinde. M-a tot bătut la cap unu' de la Vânătoare şi Pescuit. Da' l-am făcut să mă lase…

Popov văzu cum Waterhouse îi face cu ochiul lui Kiligore la spusele acelui individ necioplit. Într-o clipă, îşi dădu seama că, de fapt, Hunnicutt ucisese un poliţist şi scăpase nepedepsit. Ce fel de oameni erau recrutaţi pentru acest Proiect?

— Oricum, noi călărim în fiecare dimineaţă. Nu vrei să vii cu noi?

— Cum nu? Nu refuz niciodată aşa ceva.

— A început să-mi placă şi mie, spuse Popov.

— Dimitri, cred că ai ceva sânge de cazac în tine, râse Kiligore. Oricum ar fi, Foster, prezintă-te la micul dejun puţin înainte de 7.00 şi putem merge împreună.

— S-a făcut, confirmă Hunnicutt.

Popov se ridică în picioare.

— Cu voia dumneavoastră, începe concursul de călărie la Olimpiadă, peste zece minute.

— Dimitri, să nu te apuci să sari garduri. Nu eşti încă atât de bun, îi spuse MacLean.

— Da, dar pot să mă uit, nu? îi spuse rusul, îndepărtându-se.

— Ia zi, ce învârte dumnealui pe aici? întrebă Hunnicutt, după ce Popov nu se mai vedea.

— Cum a spus şi el, nimic, dar a ajutat Proiectul într-o chestie foarte importantă.

— Da? întrebă vânătorul. Cum adică?

— Îţi aminteşti de incidentele teroriste din Europa?

— Da, grupul ăla antiterorist e tare bun, i-a împuşcat pe toţi ticăloşii ăia. Al naibii, bine au tras, măcar o parte. Şi Dimitri a fost băgat în treaba asta?

— El a pornit acţiunile. Pe toate, spuse MacLean.

— Al naibii! spuse Mark Waterhouse. Deci el l-a ajutat pe Bill să capete contractul pentru Olimpiadă.

— Da. Fără asta, cum dracu' l-am fi putut împrăştia pe Shiva?

— Bun om, decise Waterhouse, sorbind din Chardonnay-ul lui de California.

Avea să-i lipsească vinul ăsta după ce Proiectul avea să decoleze. Dar în ţara asta erau atâtea depozite de băuturi. Era sigur că nu avea să trăiască suficient ca să le poală consuma.

35
MARATONUL

Lui Popov începuse să-i placă atât de mult, încât se trezea devreme, ca să se bucure mai mult. În ziua aceea, se trezi după ivirea zorilor, admirând licăririle portocalii-rozalii dinspre est, care prefigurau zorile propriu-zise. Nu mai călărise în viaţa lui înainte de a ajunge la complexul din Kansas şi descoperise în asta o plăcere fundamentală, bărbătească. Să încaleci un animal mare şi puternic, să-l comanzi cu nimic altceva decât o simplă tragere de frâu sau chiar scoţând un simplu sunet. Îi oferea o perspectivă mult mai bună decât mersul pe jos şi era pur şi simplu plăcut, la un nivel care n-avea de-a face cu intelectul.

Şi iată-l în cantină, devreme, alegându-şi mâncarea pentru micul dejun şi luând un măr roşu pentru Buttermilk. Şi ziua asta promitea să fie la fel de senină şi de frumoasă. Probabil că şi fermierii plantatori de grâu erau la fel de mulţumiţi, îşi spuse ofiţerul de informaţii. Plouase destul cât să ude recoltele şi fusese destul soare ca ele să se pârguiască. Fermierii americani aveau cele mai mari recolte la hectar din toată lumea, reflectă Popov. Cu pământul ăsta bun şi cu echipamentul lor mobil incredibil, nu era de mirare, îşi zise el, ridicând tava şi mergând la masa lui obişnuită. Deja mâncase pe jumătate omleta când îi văzu apropiindu-se pe Kiligore şi pe Hunnicutt.

— ’Neaţa, Dimitri, îi spuse vânătorul cel înalt, drept salut.

Popov trebui să înghită înainte de a-i putea răspunde.

— Bună dimineaţa, Foster.

— Ce zici de concursul de călărie de azi-noapte?

— Englezul care a câştigat aurul a fost formidabil, dar şi calul.

— Aleg nişte cai foarte buni, observă Hunnicutt, mergând să-şi aleagă felurile de mâncare pentru micul dejun şi întorcându-se după câteva minute. Şi zi aşa, ai fost spion?

— Ofiţer de informaţii. Da, asta a fost meseria mea în Uniunea Sovietică.

— John mi-a zis că ai lucrat cu teroriştii.

— Şi asta e adevărat. Am avut misiuni şi, evident, a trebuit să le îndeplinesc.

— Nici o problemă din partea mea, Dimitri. Nu-s de ăia cu

nasul pe sus. Am lucrat în Libia pentru Royal Dutch Shell. Le-am găsit un teren petrolier şi libienii cu care am lucrat erau oameni ca lumea.

Ca şi Popov, Hunnicutt îşi adunase în farfurie un munte de ouă cu costiţă. Avea nevoie de hrană multă ca să-şi susţină făptura uriaşă, îşi închipui Popov.

— Şi ce zici de Kansas?

— E ca Rusia în multe privinţe, cu orizonturi îndepărtate, cu ferme uriaşe, dar mult mai productive. Foarte puţini oameni produc foarte mult grâu.

— Păi, contăm pe asta ca să avem pâinea cea de toate zilele, fu de acord Hunnicutt, mânjindu-se pe faţă cu mâncare. Avem destul pământ cât să creştem mai mult decât te duce mintea. S-ar putea să mă ocup şi eu de asta.

— Cum aşa?

— Păi, în Proiect, la toţi o să li se dea ceva de făcut. E corect, pentru că la început o să trebuiască să tragem tare cu toţii, dar eu abia aştept să dau cu ochii de bizoni. Mi-am luat şi o puşcă de bizoni adevărată.

— Ce vrei să spui?

— E o companie în Montana, Shiloh Arms, care face copii identice ale armelor adevărate pentru bizoni. Am cumpărat una acum o lună, un Sharps, 40-90. Trage al naibii de bine, raportă vânătorul.

— Unii nu vor aproba asta, spuse Popov, gândindu-se la „veganii” care erau în mod clar extremiştii între elementele druide de acolo.

— Da, mă rog, ăia care cred că pot să trăiască în armonie cu natura fără puşti mai bine se apucă să citească Lewis şi Clark. Un urs grizzly nu ştie nimic de treaba asta cu prietenii naturii. Ştie doar ce poate să omoare şi să mănânce şi ce nu poate. Uneori trebuie să-i aminteşti că pe tine n-are voie să te-nfulece. La fel şi cu lupii.

— Hai, Foster, spuse Kiligore, aşezându-se lângă prietenii lui. Nu a fost niciodată vreun caz confirmat de oameni omorâţi de lupi în America.

Pentru Hunnicutt, astea erau poveşti de adormit copiii.

— Da? Păi e cam greu să te plângi că te-a omorât lupu’ după ce-i ieşi pe cur sub formă de rahat. Oamenii morţi nu vorbesc, dom’ doctor. Dar în Rusia cum e, Dimitri? Cum e cu lupii de acolo?

— Ţăranii îi urăsc, i-au urât întotdeauna, iar vânătorii de stat îi urmăresc cu elicopterele şi îi vânează cu arme automate. Nu e deloc un sport, cum ziceţi voi.

— Nici pe departe, fu de acord Hunnicutt. Vânatul trebuie tratat cu respect. E terenul lor, nu al nostru şi trebuie să joci după regulile lor. Aşa înveţi ce fac, cum trăiesc, ce gândesc. De asta avem regulile de vânătoare ale lui Boone şi Crockett. D-aia merg eu pe cal şi leg vânatul de şaua calului. Trebuie să joci cinstit cu vânatul. Dar nu şi cu oamenii, normal, adăugă el, făcând cu ochiul.

— Prietenii noştri „vegani" nu înţeleg nimic din vânătoare, le spuse Kiligore, cu tristeţe în glas. După capul lor pot să mănânce iarbă şi să facă fotografii ale formelor de viaţă.

— Asta-i o prostie, le spuse Hunnicutt. Moartea face parte din procesul vieţii, noi suntem animalul de pradă cel mai tare şi animalele ştiu asta. În plus, oameni buni, nu e nimic mai gustos decât carnea de elan friptă la un foc de lemne. N-am să uit niciodată gustul ei şi al dracului să fiu dacă o să renunţ vreodată. Dacă extremiştii ăia vor să mănânce ierburi de-ale iepurilor, bravo lor, dar să nu-mi zică mie să nu mănânc carne. A fost unu' de la Vânătoare şi Pescuit care-mi zicea când pot să vânez şi când nu, zâmbi Hunnicutt cu cruzime. Ei, acum nu mai supără pe nimeni. La dracu', ştiu eu mai bine cum trebuie să meargă lucrurile în lumea asta.

Ai omorât un poliţist doar pentru asta? ar fi vrut să întrebe Popov. Barbar, *nekulturnîi.* Putea foarte bine să-şi cumpere mâncarea de la supermarket. Un druid cu puşcă, iată un tip neobişnuit de periculos. Îşi termină micul dejun şi ieşi. Curând îl urmară şi ceilalţi, iar Hunnicutt îşi scoase un trabuc din desagii de cal pe care îi avea cu el şi îl aprinse, în vreme ce mergeau spre Hummer-ul lui Kiligore.

— Doar nu vrei să fumezi în maşină? se plânse doctorul, când văzu trabucul.

— O să-l ţin dracu' pe fereastră, John. Ce mă-sa şi tu eşti unu' dintre naziştii ăia care nu dau voie oamenilor să fumeze?

Dar se înclină în faţa logicii lor ecologiste şi coborî geamul, ţinând trabucul afară pe tot timpul drumului până la grajdurile cailor. Nu dură mult. Popov puse şaua pe blânda Buttermilk, îi dădu mărul luat de la cantină şi o scoase afară. Urcă pe iapă, se uită în jur, la marea verde care înconjura complexul. Hunnicutt apăru pe un cal pe care Dimitri nu-l mai văzuse vreodată, un

armăsar Appaloosa care nu putea să fie decât calul vânătorului. Uitându-se mai cu atenţie…

— Acela este un pistol? întrebă Popov.

— Este un Colt M-1873 de armată, cu un singur foc, răspunse Foster, scoţând pistolul dintr-o teacă Threepersons la fel de autentică. Cu arma asta a fost cucerit Vestul, Dimitri. Iar eu nu merg niciodată călare fără un prieten, spuse el, cu un zâmbet satisfăcut.

— E de patruzeci şi cinci de sutimi de ţol? întrebă rusul.

Văzuse asemenea pistoale în westernuri, dar niciodată în viaţa reală.

— Nu, e un 44-40. Calibrul patruş'patru, cu patruzeci de grăunţi de pulbere neagră. Acum o sută de ani se foloseau gloanţe pe care azi le foloseşti la puşcă. Era mai ieftin aşa, explică el. Iar glonţul ăsta omoară tot ce vrei. Poate că nu un bizon, recunoscu el, dar un cerb în mod sigur.

— Dar un om?

— Vezi bine. E glonţu' care aduce cel mai sigur moartea din câte s-au făcut, Dimitri.

Hunnicutt puse revolverul înapoi în teaca de piele.

— Acum, ca să fiu cinstit, teaca nu e adevărată. I se zice Threepersons, după Billy Threepersons cred, care a fost şerif federal pe vremea aia – era un indian american şi legenda zice că era omul legii. Oricum, el a inventat teaca asta cu puţin înainte de 1900. Poţi să-l scoţi uşor şi rapid, vezi?

Şi Foster făcu o demonstraţie. Popov fu impresionat la vederea acestei arme, după atâtea filme văzute. Vânătorul american purta chiar şi o pălărie cu boruri largi, tot de western. Popov se trezi că-i plăcea omul, în ciuda stilului lui emfatic.

— Hai, Jeremiah, spuse Hunnicutt, în vreme ce ceilalţi doi intrau în ţarc.

Hunnicutt preluă conducerea.

— E calul tău? întrebă Popov.

— Da, l-am cumpărat de la un prieten, un indian Nez Perce. Opt ani, numai bun de mine.

Foster zâmbi, în vreme ce treceau pe poartă. *Uite un om în elementul lui,* îşi zise Popov.

Şedinţele de călărie începuseră să se cam repete. Deşi nu mai era mare lucru de văzut în zonă, plăcerea călăritului nu dispăruse. Cei patru bărbaţi se îndreptară de data asta spre nord, mergând încet printre găurile săpate în pământ de câinii de

prerie, apoi apropiindu-se de traficul greu, cu camioane, al autostrăzii interstatale.

— Unde e cel mai apropiat oraş? întrebă Popov.

— Într-acolo, îi arătă Kiligore, la cam cinci mile. Dar nu prea poţi să-i zici oraş.

— Are aeroport?

— Doar unul mic, pentru avioane particulare, răspunse doctorul. Mergi spre est cam douăzeci de mile. Acolo e un alt oraş, care are un aeroport regional, bun pentru avioanele cu elice. De acolo poţi ajunge la Kansas City, iar de acolo poţi zbura oriunde.

— Dar noi vom folosi propriile piste pentru G-uri, nu?

— Da, confirmă Kiligore. Cele noi pot să zboare până la Johannesburg chiar de aici.

— Ei, pe dracu'! se miră Hunnicutt. Adică putem să mergem să vânăm în Africa, dacă vrem?

— Da, Foster, dar nu ştiu dacă o să poţi să legi un elefant de şa, râse epidemiologul.

— Poate doar fildeşii, răspunse vânătorul, râzând şi el. Mă gândeam la lei şi leoparzi, John.

— Africanilor le place să mănânce gonadele leilor. Ştiţi, leul este animalul cel mai viril.

— Cum adică?

— Pe vremuri, o echipă de filmare a naturii a urmărit doi masculi care se împerecheau cu o femelă în călduri. Au făcut-o pe rând, în medie o dată la zece minute, o zi şi jumătate. Deci un mascul poate de trei ori pe oră, timp de treizeci şi şase de ore. Mult mai bine decât am reuşit eu vreodată.

Alt hohot de râs, la care participară toţi cei patru.

— Oricum, unele triburi africane cred că dacă mănânci o parte a corpului unui animal omorât, moşteneşti atributele acelei părţi. Aşa că halesc coaiele leilor.

— Şi merge? întrebă MacLean.

Lui Kiligore îi plăcu întrebarea.

— Dacă ar fi mers, n-ar mai fi existat lei pe lumea asta, Kirk.

Popov nu era la fel de amuzat de discuţie ca tovarăşii lui. Se uita la autostradă şi vedea autobuzele Greyhound trecând de ei cu o sută zece kilometri la oră şi oprind la o clădire mică, pătrăţoasă şi ciudată.

— Asta ce mai e? întrebă el.

— E o staţie pentru autobuzele dintre oraşe, îi răspunse Mark

Waterhouse. Vin aici o grămadă. Stai, aştepţi şi faci semn să oprească autobuzul, ca treaba aia de demult cu steguleţul roşu, cu care opreai trenurile.

— Aha!

Dimitri înregistră locul şi îşi întoarse calul spre est. Văzu că şoimul acela care trăia în zonă era iar în aer şi se uita în jos după un rozător pentru micul dejun. Se uită şi el, dar era evident că şoimul nu vedea nici unul. Mai călăriră cam o oră, după care se îndreptară spre grajduri. Popov ajunse lângă Hunnicutt.

— De cât timp călăreşti?

— Abia de o săptămână şi ceva, răspunse Dimitri Arkadeevici.

— Călăreşti bine pentru un începător, îi spuse Foster cu un glas prietenesc.

— Aş vrea să ştiu mai bine, ca să pot călări mai repede.

— Atunci, ce zici de diseară, puţin înainte de apus?

— Mulţumesc, Foster, da, mi-ar plăcea. Puţin după cină, să spunem?

— Sigur. Ne vedem pe la 18.30 la ţarc.

— Mulţumesc, am să fiu acolo, promise Popov.

O ieşire călare noaptea, sub stele, da, trebuia să fie ceva foarte plăcut.

— Mi-a venit o idee, spuse Chatham, în vreme de intrau în clădirea Javits.

— Ce idee?

— Rusul ăla, Serov. Avea o fotografie pe paşaport, nu?

— Da, confirmă Sullivan.

— Să mai încercăm o dată cu fiţuicile alea. Probabil că banca lui e destul de aproape de casă, ca să poată merge pe jos, nu?

— Aşa ar fi normal, nu? îmi place ideea, spuse cu oarecare entuziasm agentul special Tom Sullivan. Să vedem repede ce putem scoate din ea.

— Bună, Chuck, se auzi o voce prin telefon.

— Bună dimineaţa, deşi la tine probabil că e după-amiază, John.

— Da, tocmai am terminat de luat prânzul, spuse Clark. Ai avut ceva noroc cu ancheta în cazul Serov?

— Nimic deocamdată, răspunse directorul-adjunct pe problemele de infracţiuni. Am pus pe urmele omului toată forţa de teren din New York. Dacă e în oraş, îl găsim, promise Baker.

S-ar putea să dureze ceva, dar o să-l prindem, sunt sigur.

— Ar fi mai bine mai devreme decât mai târziu, sublinie Rainbow Six.

— Ştiu, întotdeauna e aşa, dar asemenea lucruri nu se fac peste noapte.

Baker ştia că, dacă o să-i dea acţiunii o prioritate redusă, avea să primească multe bobârnace. Asta, evident, nu se va întâmpla, dar tipul ăsta, Clark, era de la CIA şi nu ştia ce însemna meseria de poliţist.

— O să ţi-l găsim, John. Mă rog, dacă e pe-aici. I-ai pus şi pe poliţiştii britanici la treabă?

— Da. Problema e că nu ştim câte identităţi ar putea să aibă.

— În locul lui, tu câte ai avea?

— Trei sau patru, probabil şi destul de apropiate între ele, ca să-mi fie uşor să le reţin. Deci, probabil că are un număr de „poveşti" pe care le poate schimba cum îşi schimbă cămăşile.

— Ştiu, John. Am lucrat mai înainte la Serviciul Extern de Contrainformaţii. Tipii de genul lui sunt un vânat care dispare uşor, dar ştim cum să-l vânăm. Ai mai stors ceva de la teroriştii tăi?

— Nu vorbesc deloc despre asta, răspunse vocea. Poliţiştii de aici nu ştiu să interogheze eficient.

Şi ce-ar trebui, mă rog, să-i frigă la foc mic?! Dar Baker nu-şi formula întrebarea. FBI-ul funcţiona după nişte reguli stabilite de Constituţia Statelor Unite. Îşi închipuia că la CIA regulile nu se prea respectau şi considera lucrul ăsta cam lipsit de bun-simţ. Nu se întâlnise niciodată cu Clark, pe care îl cunoştea doar din reputaţie. Directorul Murray îl respecta, dar el personal avea rezerve. Murray făcuse odată o aluzie cum că Clark şi-ar fi torturat subiecţii. Pentru FBI, asta era în afara oricărei discuţii, oricât de eficient ar fi fost procedeul. Constituţia spunea un „nu" hotărât în această privinţă şi cu asta-basta, chiar şi pentru răpitori, deşi ăştia erau o clasă de infractori care o meritau cu vârf şi îndesat, după părerea tuturor agenţilor speciali ai Biroului Federal de Investigaţii.

— Ai încredere în englezi, John, sunt al naibii de buni şi au o grămadă de experienţă cu tipii de la IRA. Ştiu cum să-i ia.

— Dacă zici tu, Chuck, răspunse vocea, puţin cam îndoită. Bun, dacă apare ceva nou, o să-ţi trimit pe direct.

— Bun. Vorbim mai târziu dacă găsim ceva aici, John.

— Cu bine!

Baker se întrebă dacă trebuia să meargă la baie şi să se spele pe mâini, după această convorbire. Fusese informat despre Rainbow şi despre ultimele acţiuni ale grupului şi, deşi admira partea militară a faptelor lor – ca mulţi agenţi FBI şi el fusese ofiţer la Infanteria Marină, recrutat de Birou direct de la Baza Puşcaşilor Marini de la Quantico – se cam îndepărtau de modul în care vedea lucrurile Biroul… Ca de pildă partea cu încălcarea legilor. Acest John Clark era un tip tare, un individ uns cu toate alifiile, fost membru al Agenţiei, făcuse spionaj, cum îi spusese Dan

Murray, cu un amestec de admiraţie şi dezaprobare. Dar, pe dracu', doar erau de aceeaşi parte a baricadei, iar probabil că rusul ăla iniţiase operaţiunea în care fusese atacată familia lui Clark. Asta îi adăuga cazului un o conotaţie personală, iar Baker trebui să ia în considerare acest lucru.

Chavez se întoarse în cameră după încă o zi în care îi privise pe sportivi alergând şi transpirând. Trecuseră două săptămâni interesante şi, deşi îi era un dor cumplit de Patsy şi de JE, pe care abia dacă apucase să-l vadă puţin, nu putea spune că nu se simţea bine. Dar curând se va termina. Reporterii sportivi vorbeau de medalii – America se descurcase bine, iar australienii depăşiseră orice aşteptări, mai ales la probele de înot

— Şi abia aşteptau să anunţe ce ţară câştigase Olimpiada. Încă trei zile şi va fi maratonul, în mod tradiţional ultima probă a Olimpiadei, urmat la scurt timp de ceremonia de închidere şi de stingerea flăcării olimpice. Alergătorii deja mergeau pe jos sau cu maşina de-a lungul traseului, să înveţe curbele şi urcuşurile. Nu voiau să se rătăcească, deşi ar fi fost cam greu, pentru că traseul avea să fie încadrat de suporteri. Se antrenau în zona specială pentru exerciţii a Satului Olimpic, nu foarte mult pentru a nu obosi, cât să-şi menţină muşchii şi plămânii în formă pentru efortul suprem care îi aştepta în cea mai lungă dintre probele de alergare. Chavez se considera în mare formă, dar nu alergase în viaţa lui mai mult de treizeci de kilometri. Soldaţii trebuiau să ştie să alerge, dar nu atât de mult. Să alergi o asemenea distanţă pe asfalt însemna să-ţi omori picioarele şi gleznele, oricât de moi ar fi fost tălpile pantofilor de sport moderni. Da, oamenii ăştia chiar erau într-o formă de zile mari, îşi spuse Ding, întinzându-se în pat.

De la ceremonia de deschidere din prima zi, când fusese

aprinsă flacăra olimpică, până azi, jocurile fuseseră excelent organizate, de parcă întregul întreaga suflare a naţiunii australiene s-ar fi dedicat acestui scop, la fel ca America atunci când se decisese să trimită un om pe Lună. Totul fusese perfect organizat, încă o dovadă că prezenţa lui aici fusese absolut inutilă. Securitatea nu avusese nici cea mai mică problemă. Poliţiştii australieni erau prietenoşi, competenţi şi numeroşi, iar SAS-ul australian care îi ajuta era la fel de bun ca oamenii lui, bine susţinuţi şi sfătuiţi de oamenii de la Global Security, care aduseseră aceleaşi radioemiţătoare pe care le folosea şi Rainbow. Compania părea să-şi vândă bine marfa şi îşi zise să-i recomande lui John să o folosească pentru achiziţii. Nu strica niciodată o părere din afară.

Singura parte proastă fusese vremea. Pe tot parcursul Olimpiadei fusese o căldură toropitoare. Medicii fuseseră permanent ocupaţi la corturile antiinsolaţie. Nu murise nimeni, dar o sută de oameni fuseseră internaţi la spital, iar de treizeci de ori pe atâta fuseseră trataţi de medicii pompierilor şi de sanitarii militari australieni. Iar printre ei nu se numărau cei foarte mulţi care se aşezaseră pe bordură şi încercaseră să se răcorească fără să mai recurgă la asistenţă medicală. Lui Chavez nu-i păsa prea tare de căldură – nu se temuse în viaţa lui să asude – dar chiar şi el se mai moleşise şi, ca toată lumea din stadionul olimpic, era recunoscător cui inventase sistemul de răcorire. Tipii de la TV făcuseră chiar un reportaj despre el, foarte bun pentru compania americană care îl proiectase şi îl instalase. Se vorbea chiar despre o versiune pentru terenurile de golf din Texas şi din alte părţi, unde era la fel de cald. Să vii de la treizeci şi cinci de grade la o temperatură de douăzeci şi şase era o senzaţie plăcută, asemănătoare unui duş, iar după-amiaza rutele de acces erau pline de oameni veniţi să scape de soarele arzător.

Ultimul gând al lui Chavez din seara aceea fu că nu l-ar deranja să deschidă o reprezentanţă pentru cremele împotriva razelor ultraviolete. Peste tot erau semne care îi avertizau pe oameni să ia seama la gaura din stratul de ozon. Şi ştia că moartea provocată de cancerul de piele nu era deloc plăcută. Aşa că Chavez şi oamenii lui se delectau efectiv cu ceaţa aceea în fiecare dimineaţă, cot la cot cu toţi ceilalţi. Mă rog, câteva zile şi vor fi înapoi în Marea Britanie, unde englezii cu pielea albă ca laptele vor remarca bronzul lor, iar atunci când englezii vor spune că e „foarte cald”, va fi cu zece grade mai frig ca aici. În

Anglia, tot ce trecea peste douăzeci şi cinci de grade făcea lumea că cadă moartă pe stradă, ceea ce pe Ding îl făcea să pună sub semnul întrebării cântecul acela vechi, care spunea că „în soarele amiezii ies doar câinii turbaţi şi englezii”. *Probabil că pe vremea aia erau mai tari englezii ăştia,* îşi zise Chavez, aproape adormit.

Popov puse şaua pe Buttermilk pe la 18.00. Soarele încă nu apusese, dar nu avea să mai întârzie mai mult de o oră, iar calul, după ce se odihnise şi mâncase toată ziua, nu se împotrivea intenţiilor lui, mai ales că rusul îi adusese lui Buttermilk încă un măr, iar iepei părea că-i plac la nebunie, aşa cum un bărbat se bucură să bea o halbă cu bere după o zi grea de lucru.

Jeremiah, calul lui Hunnicutt, era mai mic decât Buttermilk, dar părea mai puternic. Era un animal cu un aspect straniu, cu o piele gri-deschis pe care avea întinsă de la coamă la coadă o fâşie neagră, de unde venea şi numele rasei, de „Appaloosa cu pătură”, îşi închipui rusul. Se arătă şi Foster Hunnicutt, purtând pe umăr o şa în stil western, aruncând-o peste pătură şi prinzând-o apoi pe dedesubt, în catarame. Ultimul lucru pe care îl făcu fu să-şi pună pistolul Colt. Apoi îşi băgă piciorul stâng în scăriţă şi urcă în şa. Jeremiah, armăsarul, se părea că agreează mult ideea de a fi călărit. Cu povara în spate, animalul parcă se transformă dintr-o dată. Capul i se ridică mândru, iar urechile i se dădură pe spate, aşteptând o comandă de la călăreţ. Aceasta se auzi sub forma unui sunet sec; armăsarul veni în ţarcul în care erau Popov şi Buttermilk.

— Frumos cal, Foster.

— Cel mai bun din câţi am avut, spuse vânătorul. Cei din soiul ăsta sunt nişte vietăţi nemaipomenite. Provin de la tribul indienilor Nez Perce. Ei au prins caii scăpaţi de conchistadorii spanioli şi care crescuseră în sălbăticie după aia. Şi treaba e că au ştiut cum să-i crească, să-i facă să-şi regăsească rădăcinile arabe din rasa spaniolă. Şi uite ce a ieşit.

Hunnicutt îşi bătu calul pe crupă cu o reală afecţiune, iar animalului păru să-i placă.

— Appaloosa sunt cei mai buni cai din câţi există, după mine. Sunt excelenţi pentru călărie. Jeremiah, pe care-l vezi aici, e bun la vânătoare şi urmărire. Am petrecut mult timp împreună sus, pe podiş, după elani. Mi-a găsit chiar şi aur.

— Poftim? Aur?

Hunnicutt râse.

— Păi mi-am făcut o cabană în Montana. Făcea parte dintr-o fermă de vite, dar munţii de-acolo sunt prea golaşi ca să creşti vite. Mă rog, e un râu care vine din munte. L-am dus într-o zi pe Jeremiah să bea apă şi am văzut ceva sclipitor, înţelegi? spuse Hunnicutt, întinzându-se. Era aur, o bucată mare de aur cu cuarţ, cea mai bună formaţiune geologică în care să găseşti aur, Dimitri. Prin urmare, cred că am un depozit serios de aur. Cât de mare? Nu aş putea spune, dar oricum nu mai contează.

— Nu mai contează? spuse Popov, întorcându-se în şa şi privindu-l ţintă pe tovarăşul lui. Foster, în ultimii zece mii de ani oamenii s-au omorât unii pe alţii pentru aur.

— Nu mai e cazul, Dimitri. O să se sfârşească, probabil, pentru totdeauna.

— Dar cum? întrebă Dimitri, aproape poruncitor.

— Păi, n-ai auzit de Proiect?

— Puţin, dar nu destul ca să înţeleg ce ai spus.

La urma urmei, ce mă-sa? îşi zise vânătorul.

— Dimitri, omenirea de pe planeta asta o să se ducă învârtindu-se, băiete.

— Dar cum…

— Păi nu ţi-au zis?

— Nu, Foster, partea asta nu. Spune-mi, te rog.

Ce dracu'? îşi mai zise o dată Hunnicutt. Jocurile Olimpice aproape că se terminaseră. *De ce nu?* Rusnacul ăsta oricum înţelegea natura, ştie să călărească şi făcuse o treabă a naibii de bună lucrând pentru John Brightling.

— Îi zice Shiva, începu el, dezvoltând apoi subiectul timp de câteva minute.

Popov arboră din nou o expresie profesională. În timp ce asculta, emoţiile lui fură neutralizate. Chiar reuşi să scoată un zâmbet care să mascheze oroarea interioară.

— Dar cum îl distribuiţi?

— Păi, John, vezi tu, are o companie care lucrează tot pentru el; şeful de acolo se numeşte Bill Henriksen.

— Da, îl cunosc. A fost în FBI-ul vostru.

— Da? Ştiam că a fost poliţai, dar nu şi agent federal. Mă rog, au primit contractul de consultanţă pentru Olimpiadă, iar unul dintre oamenii lui Bill o să-l împrăştie pe Shiva. E ceva legat de sistemul de aer condiţionat al stadionului, aşa mi-au zis. Au de gând să-l împrăştie în ultima zi, la ceremonia de închidere. În

ziua următoare toată lumea zboară înapoi acasă şi aşa mii de oameni or să ia cu ei microbul.

— Dar pe noi ce ne protejează?

— Când ai venit aici ţi-au făcut o injecţie, aşa-i?

— Da, Kiligore mi-a zis că e o chestie de revitalizare.

— Păi, aşa e, Dimitri. Te revitalizează, ce mai, îţi dă viaţă! E vaccinul care te protejează împotriva lui Shiva. Şi eu am avut parte de el. Amice, ăsta e vaccinul „B”. Mi-au zis că mai e unu’, vaccinul „A”, dar pe ăsta în mod sigur nu l-ai vrea, îi spuse Hunnicutt, dezvoltând apoi subiectul.

— De unde ştii toate astea? întrebă Popov.

— Păi, vezi tu, pentru cazul că oamenii îşi dau seama de toate astea, eu sunt unul dintre ăia care au organizat perimetrul de protecţie de pe-aici. Aşa că mi-au zis de ce are nevoie Proiectul de un perimetru de securitate. E o chestie serioasă, amice. Dacă află lumea ce-am făcut aici, la naiba, s-ar putea chiar să ne trimită o bombă nucleară, înţelegi? sublinie Foster cu un rânjet. Puţină lume înţelege că planeta trebuie salvată. Dacă nu facem asta acum, cam în douăzeci de ani o să crăpăm cu toţii. Nu numai oamenii. Şi animalele. Şi doar nu putem lăsa asta să se întâmple, nu?

— Înţeleg punctul tău de vedere şi mi se părea foarte plauzibil, fu de acord Dimitri Arkadeevici, fără să se poticnească în cuvinte.

Hunnicutt dădu din cap cu o oarecare satisfacţie.

— Omule, mi-am închipuit eu că eşti de-ai noştri. Deci, chestiile alea teroriste începute de tine au fost al dracului de importante. Fără să-i pui pe jăratic pe toţi cu pericolul terorismului internaţional, Bill Henriksen nu ar fi putut să-şi plaseze oamenii ca să-şi facă treaba. Aşa că, spuse Hunnicutt, pescuind prin buzunar un trabuc, mulţumesc, Dimitri. Ai făcut o treabă foarte importantă pentru Proiectul ăsta.

— Mulţumesc şi eu, Foster, îi răspunse Popov.

Oare să fie posibil? se întrebă el.

— Cât de sigur e că o să meargă?

— Nu poate să nu meargă. Am pus şi eu întrebarea asta. Mi-au arătat câte ceva din planul lor, căci am fost şi eu om de ştiinţă… să ştii că am fost un geolog bun pe vremuri, crede-mă. Ştiu o grămadă de lucruri. Boala e urâtă rău. Adevărata soluţie a fost ingineria genetică aplicată pe virusul iniţial Ebola. Îţi aminteşti cât de speriată a fost lumea acum un an şi jumătate, nu?

Popov dădu din cap.

— Da, eram în Rusia pe vremea aia şi chiar că m-am speriat.

Dar şi mai înfricoşătoare au fost măsurile represive luate de preşedintele american, îşi spuse el.

— Ei bine, savanţii de la Proiect au învăţat o grămadă de chestii din treaba asta. Cheia afacerii este vaccinul „A" – Prima epidemie o să omoare câteva milioane de oameni, dar efectul o să fie mai mult psihologic. Vaccinul pe care o să-l scoată pe piaţă Horizon o să fie un vaccin cu un virus viu, ca vaccinul Sabin pentru poliomielita. Dar l-au aranjat cumva şi nu numai că nu-l opreşte pe Shiva, ci îl răspândeşte. Simptomele se arată după o lună până la şase săptămâni. Au verificat asta în laborator.

— Cum?

— Păi, ne-a ajutat Kirk. A răpit nişte tipi care locuiau pe stradă şi au testat pe ei şi pe Shiva şi vaccinurile. Totul a mers, până şi prima fază, cea cu sistemul de distribuire care o să fie aplicat la Sydney.

— E o chestie formidabilă, să schimbi faţa lumii, gândi Popov cu voce tare, uitându-se spre nord, spre autostrada interstatală.

— Trebuie s-o facem, omule. Dacă nu, atunci le zicem adio la toate, Dimitri. Eu nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva.

— E un lucru îngrozitor, dar înţeleg logica poziţiei. Brightling este un geniu dacă a reuşit să vadă problema, să caute o soluţie de rezolvare şi apoi să aibă curajul să acţioneze.

Popov spera să nu i se citească în voce vreo inflexiune arogantă, dar omul ăsta, Hunnicutt, era tehnocrat, nu psiholog.

— Aşa e, spuse Hunnicutt cu trabucul în mână, în vreme ce şi-l aprindea cu un chibrit.

Suflă apoi în chibrit şi îl ţinu în mână până când fu destul de rece ca să îl poată arunca pe jos. Nu voia să işte un foc în prerie.

— Un om de ştiinţă extraordinar şi se prinde repede, înţelegi? Slavă Domnului, are resursele ca să poată face toate astea. Ca să pui la punct aşa ceva îţi trebuie cam un miliard de dolari, vreau să zic, numai locul ăsta, ca să nu mai vorbesc de ăla din Brazilia.

— Brazilia?

— E acolo o versiune mai mică a complexului, undeva la vest de Manaus, cred. N-am fost niciodată acolo. Jungla nu mă interesează prea mult. Eu sunt un om al spaţiilor largi, îi explică Hunnicutt. Adică îmi place în *veldt*-ul african, în preria de aici, cam aşa ceva. Cred că o să apuc să le văd şi să vânez în ele.

— Da, mi-ar plăcea să văd asta, să văd animalele sălbatice cum trăiesc şi înfloresc sub soare, fu de acord Popov, ajungând la o decizie.

— Da, aşa e. O să vânez un leu-doi cu H&K-ul meu de nouă şi cinci.

Hunnicutt râse şi îl îndemnă pe Jeremiah să meargă mai repede, zâmbind la încercările lui Popov de a-l imita. Mai atinsese ritmul ăsta, dar acum descoperea că avea probleme în a se sincroniza cu mersul lejer al lui Buttermilk. Trebui să îşi întoarcă mintea din nou la ce se întâmpla cu el, ca să poată din nou să călărească, dar reuşi şi îl prinse din urmă pe vânător.

— Deci vreţi să transformaţi din nou locurile astea în vechiul Vest?

Autostrada interstatală era cam la trei kilometri distanţă. Camioanele treceau rapid. Containerele lor de marfă erau luminate într-un roşu aprins. Spera să fie şi autobuzele interstatale la fel de iluminate.

— E unul dintre lucrurile pe care încercăm să le facem.

— Şi pistolul îl porţi peste tot?

— Revolver, Dimitri, îl corectă Foster. Normal. O să fiu ca tipii ăia de care am citit, o să trăiesc în armonie cu natura. Poate că o să-mi găsesc şi o femeie care să gândească la fel şi poate îmi fac o cabană drăguţă în munţi, cum a făcut Jeremiah Johnson – dar fără indienii Crow, ca să n-am şi grija lor, adăugă el râzând.

— Foster?

— Da? răspunse acesta, întorcându-se.

— Poţi să-mi dai şi mie pistolul să ţi-l ţin? îl rugă rusul, rugându-se în sinea lui să i se răspundă cum trebuia.

— Sigur.

Primi pistolul, cu ţeava în sus, pentru siguranţă. Popov simţi greutatea şi echilibrul armei.

— E încărcat?

— Păi, nu există nimic mai nefolositor ca o armă descărcată. Vrei să tragi? Tragi de cocoş şi apeşi, dar ai grijă să ai calul bine ţinut în frâu. Jeremiah e obişnuit cu zgomotul ăsta, dar iapa ta s-ar putea să nu fie.

— Înţeleg.

Popov luă frâiele în stânga, ca s-o poată stăpâni pe Buttermilk, apoi întinse mâna dreaptă şi trase cocoşul Coltului, auzind clichetul triplu caracteristic acestui tip de revolver. Ţinti spre un stâlp de lemn şi trase. Evaluă reculul cam la trei kilograme-forţă.

Buttermilk tresări uşor la auzul bubuiturii, prea apropiată de urechile ei sensibile, dar nu reacţionă deloc rău. Iar glonţul, văzu Popov, lovi tangenţial parul de lemn de cinci centimetri diametru, de la o distanţă de şase metri. Bun, deci încă ştia să tragă.

— Ca lumea, nu? întrebă Hunnicutt. Dacă e să mă întrebi pe mine, nu există pistol mai bine echilibrat ca acest revolver de armată *single-action.*

— Aşa e, fu de acord Popov, e foarte bun.

Apoi se întoarse. Foster Hunnicutt era călare pe armăsarul lui, Jeremiah, la nici trei metri distanţa. Era uşor. Fostul ofiţer KGB trase iar de cocoş, întoarse pistolul şi ţinti exact în centrul pieptului, apăsând pe trăgaci chiar înainte ca vânătorul să se arate surprins de acţiunea lui. Ochii lui Forester se lărgiră, fie din neînţelegerea lucrului care i se întâmpla, fie din cauza impactului cu glonţul. Dar nu mai conta. Glonţul îi trecu direct prin inimă. Corpul vânătorului rămase în şa timp de câteva secunde, cu ochii măriţi de stupefacţie, apoi căzu fără viaţă pe spate, în iarbă.

Dimitri descălecă şi făcu trei paşi, ca să se asigure că Hunnicutt murise. Apoi scoase şaua de pe Jeremiah, care trata moartea stăpânului într-o manieră flegmatică. Fu surprins că animalul nu-l muşcă nici măcar când îi scoase zăbala, dar calul nu era câine. Terminând acest lucru, îl bătu puternic pe armăsar pe crupă. Calul se îndepărtă în goană până la cincizeci de metri şi începu să pască.

Popov se sui din nou pe Buttermilk şi o îndemnă spre nord. Se uită în urmă, văzu ferestrele luminate ale complexului de clădiri ale Proiectului şi se întrebă dacă avea să le simtă cineva lipsa lui şi lui Hunnicutt. Probabil că nu, îşi zise el, pe măsură ce autostrada interstatală se apropia tot mai mult. La vest ar fi trebuit să se afle acel sătuc, dar se decise că cele mai mari şanse le avea în staţia de autobuz, eventual dacă stătea la autostop. Nu era prea sigur ce avea să facă după aceea, dar ştia că trebuia să plece dracului cât mai repede de acolo, cât de repede şi cât de departe putea. Popov nu credea în Dumnezeu. Educaţia şi creşterea nu îl îndreptaseră în această direcţie, aşa că pentru el Dumnezeu era doar prima parte din expresia „Dumnezeii mă-sii!” Dar azi aflase ceva important: că nu va şti niciodată dacă exista Dumnezeu, dar în mod sigur existau diavoli; ba chiar lucrase pentru ei, iar acum încerca o groază cum nu mai trăise niciodată în viaţa lui de tânăr colonel KGB.

30
ZBOR DE NECESITATE

Frica era pe măsura ororii pe care o simţea. Popov nu mai încercase niciodată atâta frică în viaţa lui de ofiţer operativ. Întotdeauna existaseră emoţii şi tensiuni, mai ales la începutul carierei, dar fusese din ce în ce mai încrezător în calităţile lui pe teren, iar aceste calităţi deveniseră pentru el un fel de înveliş de protecţie, la a cărui căldură îşi simţea mereu sufletul în siguranţă. Dar nu şi astăzi.

Acum se afla într-un loc străin, nu doar într-o altă ţară. Iar el era un om al oraşului. Într-un oraş, putea să se facă nevăzut în câteva minute, să se facă nevăzut aşa încât nici o poliţie din lume să nu-i dea de urmă. Dar aici nu era într-un oraş. Coborî de pe Buttermilk la o sută de metri de staţia de autobuz şi se obosi din nou să scoată şaua şi căpăstrul, pentru că un cal cu şa şi fără călăreţ în mod sigur va atrage atenţia, în vreme ce un cal care se plimba singur nu, mai ales aici, într-un loc în care mulţi oameni ţineau asemenea animale de plăcere. Apoi îi fu uşor să treacă prin gardul din sârmă ghimpată şi să meargă la staţia de autobuz, pe care o găsi goală. Pe pereţii goi, vopsiţi în alb, nu exista nici un orar al autobuzelor. Era cea mai simplă construcţie posibilă; părea să fie din beton nearmat, avea un acoperiş gros, ca să reziste la zăpezile grele ale iernii şi, probabil, ca să supravieţuiască tornadelor de care auzise, dar pe care nu le văzuse niciodată. Şi banca era făcută tot din beton. Se aşeză pentru scurt timp pe ea, încercând să îşi domolească tremuratul. Niciodată în viaţa lui nu se mai simţise aşa. Îl ajunsese teama – dacă oamenii ăştia erau dispuşi să omoare milioane, ba nu, miliarde de oameni, atunci sigur că nu vor ezita nici o clipită să-i suprime neînsemnata lui viaţă. Trebuia să plece.

La zece minute de la sosirea la adăpost, se uită la ceas, întrebându-se dacă la ora aceea treceau autobuze. Dacă nu, atunci îi rămâneau maşinile, camioanele şi poate…

Merse până la marginea şoselei şi ridică mâna. Maşinile treceau pe lângă el cu viteze de peste o sută şi treizeci de kilometri pe oră, ceea ce le lăsa prea puţin timp ca să-l vadă şi cu atât mai puţin să şi frâneze. Dar după cincisprezece minute o

camionetă Ford crem încetini şi se opri la marginea drumului.

— Unde mergi, prietene? întrebă şoferul.

Părea să fie fermier, probabil sărit de şaizeci de ani, cu faţa şi gâtul arse de prea multele după-amieze în soarele fierbinte.

— La aeroportul din oraş. Puteţi să mă duceţi acolo? spuse Dimitri, urcând.

Şoferul nu purta centură de siguranţă, ceea ce probabil era împotriva legii, dar, la urma urmei, nici el nu avea o relaţie prea bună cu legea şi tocmai de aceea voia să plece naibii cât mai departe de locul ăsta.

— Bineînţeles, oricum trebuie să le las ceva la poartă. Cum îţi zice?

— Joe – Joseph, spuse Popov.

— Eu sunt Pete. Nu eşti de prin locurile astea, nu?

— Nu, sunt din Anglia, continuă Dimitri, imitând accentul britanic.

— A, da? Şi ce te aduce pe aici?

— Afacerile.

— Ce fel de afaceri? întrebă Pete.

— Sunt consultant, un fel de intermediar.

— Şi cum ai făcut de te-ai împotmolit aici, Joe? continuă şoferul cu întrebările.

Ce-i cu omu' ăsta? Oare n-o fi poliţist? Pune întrebări de parcă ar veni de la Direcţia a Ii-a şi ar fi şef.

— Prietenul meu a avut o urgenţă în familie şi a trebuit să mă lase aici, la autobuz.

— Aha.

Asta îl amuţi, iar Popov se felicită pentru această ultimă minciună.

Vezi tu, tocmai l-am omorât pe unul care voia să te omoare pe tine şi pe toţi oamenii pe care îi cunoşti... Era una dintre acele situaţii în care adevărul pur şi simplu nu l-ar fi ajutat nici pe el şi nici pe altcineva. Mintea lui funcţiona rapid, mult mai rapid decât camioneta omului. Şoferul nu părea deloc interesat să calce acceleraţia. Toate vehiculele de pe şosea treceau ca vântul pe lângă ei. Fermierul era un om bătrân şi, evident, foarte răbdător. Dacă ar fi condus Popov, ar fi aflat deja ce viteză maximă prindea nenorocita aia de maşină. Dar aşa trecură peste zece minute până să se vadă silueta unui avion şi apoi intrarea marcată cu verde. Popov încercă să nu-l ia la pumni pe omul care intra tacticos, încet, pe poarta a ceea ce părea să fie un mic

aeroport regional. După încă un minut, Pete îl ducea la uşa lui US Air Express.

— Mulţumesc, domnule, spuse Popov, ieşind.

— Drum bun, Joe! îi spuse şoferul, adresându-i şi un zâmbet prietenos, tip Kansas.

Popov păşi repede în terminalul minuscul, apoi se duse glonţ la ghişeul aflat la doar douăzeci de metri.

— Trebuia să ajung la New York, îi spuse Popov funcţionarului. Dacă se poate, cu clasa I.

— Avem un avion care pleacă la Kansas City în cincisprezece minute. De acolo, aveţi o legătură US Airways până la La Guardia, domnule...

— Demetrius, spuse Popov, amintindu-şi numele de pe ultima lui carte de credit rămasă. Joseph Demetrius, adăugă el, scoţându-şi portactul şi înmânându-i cartea de credit.

Avea pe acelaşi nume un paşaport, ca şi un depozit bancar în New York, iar cartea de credit era autentică, având o limită de credit mare şi fără să fi scos ceva de pe ea în ultimele trei luni. Probabil că acest funcţionar credea despre sine că lucra foarte operativ, dar Popov trebuia să meargă şi la toaletă şi făcea tot ce putea ca să nu se vadă cât de urgent era acest lucru. Într-o clipă, îşi dădu seama că avea un revolver în bagajele pe care le căra cu el şi că trebuia să rezolve problema pe loc.

— În regulă, domnule Demetrius, poftiţi biletul. Poarta 1. Iată şi biletul pentru zborul de la Kansas City. O să pornească de la Poarta A-34. Este la clasa I, locul 2C. Aveţi vreo întrebare?

— Nu, nu, mulţumesc.

Popov luă biletele şi le înghesui în buzunar. Apoi căută intrarea în holul de plecare, se îndreptă într-acolo şi se opri la un coş de gunoi. După ce se uită iute în jur, scoase cu mare grijă monstruosul pistol din bagaj, îl şterse de amprente şi îl aruncă la gunoi. Verifică din nou în jur, prin terminal. Nu, nu observase nimeni. Verifică bagajele să vadă ce mai conţineau, dar acum erau complet goale. Satisfăcut, se îndreptă spre punctul de verificare, al cărui magnetometru, din fericire, nu piui deloc la trecerea lui. Îşi scoase desagii de piele de pe banda de cauciuc şi căuta cu privirea o toaletă de bărbaţi spre care se îndreptă direct, ieşind după scurt timp. Se simţea mult mai bine.

Văzu că aeroportul regional avea doar două porţi, dispunea de un bar spre care Popov se îndreptă imediat. Avea în portmoneu cincizeci de dolari, dintre care cinci se duseră pe o votcă dublă,

pe care o dădu rapid peste gât, înainte să parcurgă cele câteva sute de paşi până la poartă. Înmânându-i biletul următorului funcţionar, fu dirijat spre o uşă. Avionul era cu elice. Nu mai zburase de mulţi ani cu aşa ceva. Dar ar fi plecat şi cu un avion cu motor de cauciuc. Urcă la bordul unui Saab 340B cu decolare scurtă. Cinci minute mai târziu, elicele porneau şi Popov începea să se relaxeze. Treizeci şi cinci de minute după aceea, ajungea la Kansas City, unde urma o aşteptare de patruzeci şi cinci de minute, după care avea să decoleze spre New York cu un 737, la clasa I, unde băuturile alcoolice erau gratuite. Dar cel mai bun lucru era că stătea singur, pe partea stângă a avionului, neavând pe nimeni care să-l bată la cap. Popov trebuia să se gândească foarte atent şi, pe cât posibil, repede. Dar nu prea repede.

Închise ochii, în vreme ce avionul începea să ruleze pe pistă, cu zgomotul motoarelor acoperind orice alte sunete.

Bun, îşi spuse el, *ce-ai aflat şi ce-ar trebui să faci cu ce-ai aflat?* Poate că cele două întrebări erau simple, dar trebuia să o analizeze bine pe prima, înainte de a găsi un răspuns la cea de-a doua. Aproape că s-ar fi rugat unui Dumnezeu în a cărui existenţă nu credea, dar în loc de asta începu să se uite ţintă prin fereastră la pământul în cea mai mare parte întunecat, în vreme ce mintea îi luneca propria beznă.

Clark se trezi cu o tresărire. La Hereford era ora 3.00 noaptea, iar el avusese un vis a cărui substanţă se retrăgea din subconştientul lui ca un nor de fum, fără formă, imposibil de prins. Ştia că avusese un vis neplăcut şi putea să estimeze gradul de neplăcere numai prin faptul că visul îl trezise, lucru rar chiar şi în cele mai periculoase misiuni pe teren. Îşi dădu seama că îi tremurau mâinile şi că nu ştia de ce. Îşi reprimă senzaţia, se lăsă pe spate şi închise ochii, ca să-şi continue somnul. Azi avea o întâlnire importantă pentru stabilirea bugetului, coşmarul existenţei lui de comandant al grupului Rainbow. Să te joci de-a contabilul! Poate că asta o fi fost substanţa visului lui, îşi zise el, cu capul îngropat în pernă. Prins pentru totdeauna în capcana discuţiilor cu contabilii pe tema procurării şi cheltuirii banilor…

Aterizarea la Kansas City se dovedi lină, iar avionul Saab trase lângă terminal şi îşi opri elicele. Un membru de la sol al echipajului veni şi legă o paletă de elice cu o frânghie, ca să nu cumva să se rotească în timp ce coborau pasagerii. Popov se uită

la ceas. Ajunseseră cu câteva minute mai devreme. Ieşi pe uşă în aerul rece şi apoi intră în terminal. La trei porţi depărtare de cursa lui, A-34 – şi după ce verifică dacă era zborul corect – găsi un alt bar. Aici era permis chiar şi fumatul, lucru neobişnuit într-un aeroport american. Se trezi că trage în piept fumul provenit de la alţii, amintindu-şi de tinereţea lui, în care fuma ţigări Trud. Aproape că îi veni să îi ceară un fum vreunuia din americanii ăştia. Dar se opri la timp şi comandă doar o votcă dublă, încă una, într-un separeu din colţ, cu faţa la perete, dorindu-şi ca nimeni să nu aibă vreun motiv să remarce prezenţa lui acolo. După treizeci de minute fu anunţat zborul lui. Lăsă zece dolari pe masă şi o luă din loc luându-şi genţile de călărie, iar apoi se întrebă brusc de ce se mai încurca şi cu ele. Dar cine urca într-un avion fără nici un bagaj părea suspect, aşa că le păstră şi le aruncă în compartimentul de deasupra locului. Cea mai bună chestie era că locul 2-D nu era ocupat şi se aşeză, cu faţa la fereastră, pentru ca stewardesa să nu-l poată vedea. Apoi Boeingul 737 rulă pe pistă şi decolă pe întuneric. Popov refuză băutura oferită. Deocamdată băuse destul şi, deşi puţin alcool l-ar fi ajutat să-şi ordoneze gândurile, prea mult le-ar fi zăpăcit Avea destul alcool în organism ca să fie relaxat şi asta era tot ce-şi dorea.

Deci, ce anume aflase azi? Cum se potriveau noile informaţii cu celelalte lucruri aflate despre complexul de clădiri din vestul Kansasului? Răspunsul la a doua întrebare era mai simplu decât la prima: toate lucrurile pe care le descoperise astăzi nu contraziceau cu nimic natura, localizarea şi nici măcar decorul Proiectului. Nu contraziceau nici revistele de pe noptiera lui, nici casetele video de lângă televizor şi nici conversaţiile la care trăsese cu urechea pe coridor sau în cantina clădirii. Maniacii ăia chiar plănuiau să distrugă lumea în numele credinţelor lor păgâne. Dar cum dracu’ o să poată el convinge pe cineva că era adevărat? Ce dovezi palpabile avea el de oferit? Şi cui să le ofere? Trebuia să fie cineva în acelaşi timp capabil să îl creadă şi să treacă la acţiune. Dar cine? Mai era şi problema uciderii lui Foster Hunnicutt; în privinţa asta nu avusese de ales; trebuia să fugă de Proiect şi asta fusese singura lui şansă să o facă pe furiş. Dar acum putea fi acuzat, pe bună dreptate, de crimă, ceea ce însemna că oricare dintre poliţiile de pe-aici puteau să-l aresteze. Şi atunci cum să-i mai oprească pe nenorociţii ăştia de druizi să facă ce ziceau că vor face? Nici un poliţist din lume nu va crede o

asemenea poveste. Era prea grotescă pentru a fi crezută de o minte normală şi, în mod sigur, oamenii de la Proiect aveau o variantă acoperitoare, care să îndepărteze orice anchetă oficială. Era o măsură elementară de precauţie, iar Henriksen în mod sigur se gândise la asta.

Carol Brightling era în biroul ei, ridicată în picioare. Tocmai scosese de la imprimantă o scrisoare către şeful personalului Casei Albe, în care spunea că îşi lua un scurt concediu pentru a lucra la un proiect ştiinţific important. Discutase problema mai devreme cu Amie van Damm şi nimeni nu obiectase serios la plecarea ei. Lăsase să se înţeleagă prin mimică, faptul că nimeni nu-i va duce lipsa. *Mă rog,* îşi spuse ea, aruncând o privire rece spre ecranul computerului, *nici eu n-o să-i duc lipsa când o să vină vremea.*

Doctorul Carol Brightling vârî foaia de hârtie într-un plic, îl sigilă şi îl lăsă pe biroul asistentei ei, pentru a fi expediat la Casa Albă în ziua următoare. Îşi îndeplinise misiunea pentru Proiect şi pentru planetă, iar acum era timpul să plece. De mult, de prea mult timp nu mai simţise braţele lui John înconjurând-o. Divorţul avusese parte de multă publicitate. Aşa trebuia să fie. Niciodată nu ar fi căpătat o slujbă importantă la Casa Albă dacă ar fi fost căsătorită cu unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din ţară. Aşa că îl renegase, iar el renegase public mişcarea, însăşi credinţa lor, împărtăşită încă cu zece ani înainte ca ei să formuleze ideea Proiectului, dar oricum nu încetase să creadă, la fel ca ea. În acest fel, ea parcursese tot drumul până la structurile guvernamentale, obţinuse autorizaţii de a intra practic oriunde, chiar şi în departamentul de informaţii operative, totul ajungând la John, atunci când el avea nevoie. Tot ea furnizase informaţiile despre mijloacele războiului biologic, astfel încât aflaseră ce făcuseră USAMRIID şi alte organizaţii pentru a proteja America şi putuseră să-l obţină prin inginerie genetică pe Shiva, de o aşa manieră încât să învingă orice vaccin, cu excepţia celor produse de Horizon Corporation.

Dar totul presupusese sacrificii. John fusese văzut în public cu tot felul de femei tinere şi, în mod sigur, cu multe se culcase, pentru că John fusese întotdeauna un bărbat pătimaş. Despre asta nu discutaseră înainte de divorţul lor public şi, din această cauză, ea avusese o surpriză foarte neplăcută la vederea câte unei tinere drăguţe la braţul lui, la diversele ocazii mondene la

care participaseră amândoi – întotdeauna alta, pentru că John nu mai avusese niciodată o relaţie oficială, în afara ei. Carol Brightling îşi spuse că aşa era bine, pentru că asta însemna că ea era singura femeie care jucase un rol în viaţa lui John şi diversele femeiuşti nu fuseseră decât o metodă de a-şi mai linişti hormonii. Numai că îi fusese greu să îl vadă aşa şi cu atât mai greu să se gândească la asta, singură în casă, avându-l drept tovarăş doar pe Jiggs şi, adeseori, fiind pe cale să izbucnească în plâns.

Dar Proiectul depăşea cu mult micile ei probleme personale. Slujba de la Casa Albă nu făcuse decât să îi întărească credinţa. Carol Brightling îşi aminti că acolo le văzuse pe toate, de la specificaţiile tehnice pentru o armă nucleară, până la rapoartele privind războaie biologice. Tentativa iraniană de a provoca o epidemie, înainte de actualul guvern, o înfricoşase şi o încurajase în acelaşi timp. O înfricoşase pentru că fusese o ameninţare serioasă la adresa ţării ei şi pentru că s-ar fi putut iniţia un efort imens de respingere a unui asemenea atac pe viitor. O încurajase, pentru că aflase foarte repede că o apărare eficientă era în cel mai bun caz dificilă, întrucât vaccinurile trebuiau să fie produse pentru câte un germen anume. Iar în privinţa vaccinurilor, epidemia iraniană nu făcuse altceva decât să aducă pericolul în atenţia publicului, iar asta avea să ducă o distribuire mai uşoară a vaccinului „A”. Cât despre birocraţii guvernamentali de aici şi din alte părţi, ei vor sări să primească tratamentul propus. Chiar ea va reveni la biroul ei din Clădirea Veche la timpul potrivit pentru a urgenta aprobarea acestei măsuri de sănătate publică esenţiale, iar în această privinţă va fi ascultată.

Carol Brightling ieşi din birou, făcu stânga pe coridorul larg, apoi iar stânga şi în josul treptelor, până la locul de parcare a maşinii. Douăzeci de minute mai târziu, încuie maşina şi urcă treptele blocului ei, fiind întâmpinată de credinciosul Jiggs, care îi sări în braţe şi îşi frecă blând capul de sânii ei, ca de fiecare dată. Cei zece ani de suferinţă erau pe terminate şi, deşi sacrificiul fusese greu de îndurat, recompensa avea să fie o planetă reînverzită, o Natură reîntoarsă la gloria Ei binemeritată.

Era întrucâtva plăcut să fii din nou în New York. Deşi nu îndrăznea să se întoarcă în apartamentul lui, măcar era într-un oraş, iar aici putea să dispară la fel de repede ca un şobolan într-

un cimitir de maşini. Îi spuse şoferului de taxi să îl ducă la Essex House, un hotel de calitate din Central Park South, unde îşi luă o cameră sub numele de Joseph Demetrius. Surpriză plăcută: în cameră se afla un minibar! îşi pregăti o băutură din două sticle miniaturale din ceea ce americanii numeau votcă. Era prea neliniştit ca să se mai gândească la gustul ei prost. Apoi, hotărându-se, sună la o linie aeriană pentru confirmarea unei ore de zbor, se uită la ceas şi îi dădu recepţionerului instrucţiuni să-l trezească la ora infernală de 3.30 noaptea. Rusul se prăbuşi în pat fără să se mai dezbrace. Dimineaţa trebuia să facă nişte cumpărături şi să meargă la bancă, pentru a-şi scoate din cutia de valori paşaportul pe numele Joseph Demetrius. Apoi avea să scoată de la un bancomat cinci sute de dolari mulţumită Mastercard-ului şi avea să fie în siguranţă... mă rog, dacă nu de tot, atunci cel puţin mai în siguranţă decât era acum, destul cât să fie mai încrezător în el şi în viitorul lui, oricare ar fi fost acesta, dacă Proiectul va putea fi oprit. Şi dacă nu, îşi spuse el, cu ochii închişi, măcar ştia de ce să se ferească pentru a rămâne în viaţă. Probabil.

Clark se trezi la ora lui obişnuită. După două săptămâni de viaţă, JC dormea acum mult mai bine, iar în dimineaţa asta măcar se sincronizase cu Clark, după cum descoperi el, ieşind din baie după bărbieritul de dimineaţă şi auzind plânsetul de trezire al nepotului, care venea din dormitorul în care stăteau el şi Patsy. Deşi reuşise să ignore ceasul cu sonerie care îl trezise pe el, Sandy fu trezită de zgomotul făcut de copil. Era clar că instinctele ei de mămică sau de bunică erau selective. Clark se îndreptă spre bucătărie ca să dea drumul cafetierei, deschizând apoi uşa din faţă ca să ridice ediţiile de dimineaţă ale lui *Times, Daily Telegraph* şi *Manchester Guardian,* pe care avea să le citească pe sărite la micul dejun. Observase deja un lucru la ziarele englezeşti: calitatea scrisului era mai bună decât la cele mai multe ziare americane, iar articolele erau mai degrabă concise.

Puştiul creşte! îşi spuse John, la intrarea lui Patsy în bucătărie, cu JC fixat la sânul stâng şi cu Sandy în urma lor. Dar fiica lui nu mai bea cafea, de teamă ca în laptele de la sân să nu apară cofeină. În schimb, începu să bea şi ea lapte, în timp ce Sandy pregătea micul dejun. John Conor Chavez era cu totul absorbit de micul lui dejun, iar după zece minute şi bunicul deveni preocupat de al lui; radioul era acum pe BBC, ca să poată prinde nişte ştiri

care să le completeze pe cele tipărite din faţa lui. Ştirile principale se refereau la Jocurile Olimpice, despre care Ding îi raportase în fiecare noapte, pentru el – dimineaţă, dată fiind diferenţa de fus orar. Discuţiile se terminau de obicei cu telefonul ţinut în faţa lui JE, pentru ca mândrul tată să poată auzi gânguriturile fiului.

La 6.30, John era îmbrăcat şi se îndrepta spre uşă. Spre deosebire de alte dimineţi, acum merse cu maşina până la terenul sportiv, ca să-şi facă exerciţiile de început. Acolo se aflau oamenii de la Echipa-1, încă în număr redus, din cauza pierderilor cauzate de atacul de la spital, dar mândri şi tari ca de fiecare dată. Sergentul Fred Franklin conducea în dimineaţa aceea antrenamentul, iar Clark îi urmă instrucţiunile, nu atât de uşor ca tinerii, dar încercând încă să ţină pasul, ca să se bucure de respectul lor, ca să nu existe priviri piezişe care să pară a spune: *Uite, băşinosul bătrân se dă ce nu e.* Echipa-2, tot cu un efectiv redus, era de cealaltă parte a terenului. John văzu că antrenamentul era condus de sergentul-major Eddie Price. După o jumătate de oră, făcea al doilea duş al zilei. Să faci duş la interval de nouăzeci de minute în aproape fiecare zi i se păruse la început cam straniu, dar duşul de trezire era atât de înrădăcinat în viaţa lui, încât nu putea să se lipsească de el, iar după ce transpira alături de băieţi avea întotdeauna nevoie de un altul. După aceea, îmbrăcat în costumul lui „de şef”, intră în clădirea sediului, unde verifică mai întâi faxul, ca de obicei, descoperind un mesaj de la sediul FBI, în care i se spunea că în cazul Serov nu apăruse nimic nou. Un al doilea fax îi spunea că îi va fi trimis în dimineaţa aceea un pachet de la Whitehall, fără însă a spune şi despre ce era vorba. *Oricum,* îşi spuse John, pornind filtrul de cafea de pe birou, *o să aflu la momentul oportun.*

Al Stanley intră în biroul lui imediat după ora 8.00. Se vedeau încă urmările rănilor, dar se ţinea bine pentru vârsta lui. Bill Tawney intră la doar două minute după el. Conducerea grupului Rainbow era la slujbă, pentru începerea zilei de lucru.

Popov sări la auzul soneriei telefonului. Întinse mâna după receptor, nu îl nimeri şi mai încercă o dată.

— Da?

— Este ora 3.30, domnule Demetrius, îi spuse centralista.

— Da, mulţumesc, răspunse Dimitri Arkadeevici, aprinzând

lumina şi balansându-se ca să-şi pună picioarele pe covorul de pe podea.

Lângă telefon avea o hârtie pe care scrisese un număr: nouă… zero-unu-unu-patru-patru…

Alice Foorgate venise cu câteva minute mai devreme. Îşi puse poşeta într-un sertar şi se aşeză pe scaun, începând pe loc să îşi revadă însemnările despre ceea ce se aştepta să se întâmple astăzi. Chiar atunci sună telefonul.

— Trebuia să vorbesc cu domnul John Clark, spuse o voce.

— Pot să ştiu cine sunteţi?

— Nu, răspunse vocea, nu puteţi.

Secretara clipi uluită. Aproape că îi veni să spună că în aceste condiţii nu putea da legătura mai departe, dar se abţinu. Era dimineaţă, prea devreme pentru farse. Puse convorbirea pe linia de aşteptare şi apăsă pe un alt buton.

— Un apel pentru dumneavoastră, domnule, pe linia unu.

— Cine este? întrebă John Clark.

— Nu a spus, domnule.

— Bine, mormăi John, apăsând pe un buton. Aici John Clark.

— Bună dimineaţa, domnule Clark, îl salută vocea anonimă.

— Cu cine vorbesc? întrebă John.

— Avem o cunoştinţă comună. Se numeşte Sean Grady.

— Da? spuse Clark, strângând receptorul în mână şi apăsând pe butonul pentru înregistrare pe banda casetofonului ataşat.

— S-ar putea, prin urmare, să aveţi şi numele meu, cel de Iosif Andreevici Serov. Cred că ar trebui să ne întâlnim, domnule Clark.

— Da, răspunse John foarte nonşalant, mi-ar face plăcere. Când şi cum?

— Cred că astăzi, la New York. Luaţi Zborul 1, Concorde, al lui British Airways, până la aeroportul JFK. Ne întâlnim la ora 11.00, la intrarea de la Grădina Zoologică din Central Park. Clădirea aceea netencuită care seamănă cu un castel. Am să vin acolo la 11.00. Întrebări?

— Cred că nu. Bine, ora 11.00 antemeridian, în New York.

— Mulţumesc. Cu bine.

Convorbirea se încheie, iar Clark apăsă pe butonul de oprire.

— Alice, fii bună, le spui lui Bill şi lui Alistair să vină aici?

În trei minute, cei doi erau la el.

— Băieţi, ia ascultaţi aici, le spuse John, apăsând pe butonul

PLAY al casetofonului.

— Să fiu al dracului! spuse Bill Tawney, cu o secundă înainte ca Al Stanley să spună exact acelaşi lucru. Vrea să se vadă cu tine? De ce oare?

— Am o singură cale să aflu. Trebuie să prind un Concorde care pleacă la New York. Al, vrei să-l trezeşti pe Malloy, ca să mă ducă la Heathrow cu elicopterul?

— Te duci? întrebă Stanley.

Răspunsul era evident:

— De ce nu? zâmbi John. Scap de nenorocirea asta de şedinţă de buget.

— Că bine zici! Dar ar putea să apară nişte pericole.

— Am să rog FBI-ul să trimită nişte oameni după mine şi o să am şi un prieten cu mine, spuse Clark şi arătă cu degetul spre Beretta lui de 11,43 mm. Avem de-a face cu o fantomă de profesie. Pentru el, pericolul este şi mai mare decât pentru mine, doar dacă nu cumva a organizat o operaţiune foarte elaborată acolo, pe care ar trebui s-o detectăm. Vrea să mă vadă. E un profesionist, ceea ce înseamnă că vrea să-mi spună ceva sau poate să-mi ceară ceva, dar, mai degrabă, aş spune că are ceva de transmis, corect?

— Înclin să-ţi dau dreptate, spuse Tawney.

— Obiecţii? îşi întrebă Clark principalii subordonaţi.

Nu aveau nici o obiecţie. Şi ei erau la fel de curioşi, dar erau de părere că ar fi cazul ca la New York să se ia măsuri de siguranţă. Asta însă se putea face uşor.

Clark se uită la ceas.

— Acolo încă nu e nici 4.00, iar el vrea ca întâlnirea să aibă loc azi. Cam repede pentru asemenea lucruri. De ce se grăbeşte? Aveţi vreo idee?

— S-ar putea să vrea să-ţi spună că nu are nici o legătură cu incidentul de la spital. În afară de asta…

Tawney se opri şi clătină din cap:

— Problema este orarul impus. John, ai un zbor la 10.30, arătă Stanley. Acum pe Coasta de Est este 3.30. Nimeni nu e la slujbă la o asemenea oră.

— Asta înseamnă că avem timp să-i trezim, spuse Clark, luând telefonul şi apăsând pe butonul de *dial-up* numărul de la sediul FBI.

— FBI, îi răspunse o voce anonimă.

— Aş vrea să discut cu directorul-adjunct Chuck Baker.

— Nu cred că domnul Baker e la birou la ora asta.

— Ştiu. Sună-l acasă. Spune-i că John Clark vrea să stea de vorbă cu el.

De partea cealaltă se auzi destul de clar un „drace”, dar ordinul fusese dat cu o voce foarte serioasă şi trebuia îndeplinit.

— Alo, se auzi după un minut o voce cam ameţită.

— Chuck, sunt John Clark. A apărut ceva nou în cazul Serov.

— Ce a apărut?

Clark intui continuarea: *Şi de ce dracu’ n-ai mai putut aştepta patru ore?*

Apoi îi explică ce se întâmplase. De cealaltă parte a firului, se simţea cum Baker se trezea treptat.

— S-a făcut, spuse el. Am să trimit câţiva băieţi de la New York să te preia la terminal, John.

— Mulţumesc, Chuck. Îmi pare rău că te-am trezit aşa devreme.

— Nu face nimic. Ai grijă, John!

Restul fu simplu. Malloy intră în biroul lui după propriul exerciţiu de dimineaţă şi sună să se pregătească elicopterul pentru cursă. Nu dură mult. Singura problemă fu strecurarea prin traficul comercial de venire şi plecare, dar elicopterul ateriză la terminalul de aviaţie generală, de unde o maşină a securităţii aeroportului îl luă pe Clark şi îl duse la terminalul adecvat, unde Clark putu să între în zona neutră cu douăzeci de minute înainte de decolarea avionului, ca să-şi ia biletul. În felul asta ocolea dispozitivul de securitate şi era scutit de explicaţiile pe care ar fi trebuit să le dea pentru pistol. În Regatul Unit, o arma la purtător este echivalent cu a striga în gura mare că eşti lepros. Serviciile pe acel zbor erau de tip britanic, de lux. Fu nevoit să refuze şampania dinaintea plecării. Apoi i se anunţă zborul, iar Clark intră prin burduf în cel mai rapid avion de linie, luând zborul 1 spre JKF International din New York. Pilotul le fumiză obişnuitele informaţii dinaintea zborului, iar un tractor împinse de la terminal avionul enorm. În mai puţin de patru ore, îşi zise John, o să fiu în State. Nu e minunat transportul aerian? Dar şi mai plăcut, în poală ţinea un pachet care tocmai fusese trimis prin curier. Erau actele de personal ale unui anume Popov, Dimitri Arkadeevici. Fuseseră, evident, cosmetizate masiv, dar chiar şi aşa, era sigur că va fi o lectură foarte interesantă, în vreme ce Concordul se ridica în aer şi vira spre vest, spre America. *Mulţumesc, Serghei Nikolaevici,* îşi zise John, frunzărind paginile. Se părea că era

chiar dosarul original KGB, după câte îşi dădea seama John. Unele dintre paginile fotocopiate prezentau găuri de ac în partea din stânga sus, ceea ce însemna că datau din vremea când KGB-ul folosea bolduri pentru prinderea foilor în loc de capsele care apăruseră în anii ’20, copiate de la britanica MI-6. Era un fleac pe care numai cei bine informaţi îl cunoşteau.

Clark era cam la jumătatea traversării Atlanticului de Nord. Popov se trezi singur la 7.15. Comandă micul dejun în cameră şi se duse să se spele. Îl aştepta o zi încărcată. La 8.15, ieşea pe uşa din faţă şi uitându-se după un magazin cu articole bărbăteşti deschis. O căutare frustrantă până când găsi, în sfârşit, unul care deschise exact la 9.00. După alte treizeci de minute, avea un costum scump, dar cam nepotrivit, plus cămăşi şi cravate pe care le duse în camera lui de hotel, schimbându-se pe loc. Venise vremea pentru o plimbare în Central Park.

Clădirea din faţa Grădinii Zoologice din Central Park era ciudată la prima vedere. Era făcută din cărămidă şi avea creneluri, de parcă ar fi fost făcută să apere zona împotriva unui atac armat, dar aceleaşi ziduri erau prevăzute şi cu ferestre dese, întreaga clădire fiind într-o vale, nu pe o culme de deal, cum ar fi fost cazul unui castel. Mă rog, arhitecţii americani îşi aveau propriile idei, îşi spuse Popov. Străbătu zona, uitându-se după agenţi FBI (sau poate ofiţeri operativi CIA?) care, în mod sigur aveau să fie acolo, ca să supravegheze întâlnirea sau poate pentru a-l aresta. Ei bine, în privinţa asta nu avea ce face. Avea să afle dacă John Clark era un adevărat ofiţer de teren. Meseria asta îşi avea regulile ei, iar Clark ar cam trebui să le respecte, măcar din politeţe profesională. Avea de oferit o grămadă de lucruri, iar americanul trebuia să ţină cont de asta. Dar nu putea fi sigur. Ce-i drept, nu trăia într-o lume a certitudinilor.

Doctorul Kiligore sosi la cantină la ora obişnuită, dar, surprinzător, nu dădu nici de prietenul lui rus şi nici de Foster Hunnicutt. Mă rog, poate că dormeau amândoi până mai târziu. Mai zăbovi la micul dejun douăzeci de minute mai mult decât de obicei, decizând în cele din urmă să nu-i mai aştepte şi îndreptându-se spre grajd. Acolo, altă surpriză. Şi Buttermilk şi Jeremiah se aflau în ţarc şi nici unul dintre ei nu avea şa sau căpăstru. Nu avea de unde să ştie că ambii cai se întorseseră singuri acasă, în noaptea trecută. Curios, îi duse pe amândoi la

locurile lor din grajd, după care puse şaua şi se urcă pe calul lui. Mai aşteptă afară, în ţarc, încă un sfert de oră, întrebându-se dacă nu cumva prietenii lui îşi vor face apariţia. Dar nu se iviră, aşa că porni spre vest împreună cu Kirk MacLean, pentru turul de dimineaţă al împrejmuirii.

Partea cu munca sub acoperire putea să fie nostimă, îşi spuse Sullivan. Acum conducea o dubiţă a unei firme numite Consolidated Edison şi purta o salopetă albastră, pe care se găsea numele aceleiaşi firme. Hainele erau suficient de largi ca să-i permită să ascundă sub ele o duzină de arme, dar cel mai bine era că nu-l făceau să sară în ochi. Pe străzile New Yorkului vedeai o mulţime de asemenea haine, aşa că nimeni nu le mai lua în seamă. Această misiune de supraveghere discretă îi fusese dată în mare grabă. Nu mai puţin de opt agenţi se aflau deja la locul de întâlnire. Toţi aveau la ei fotografia din paşaport a subiectului Serov, dar la ce bun? Le lipseau înălţimea şi estimarea greutăţii, deci căutau un B.A.O., adică un „bărbat alb obişnuit”. În New York găseai cel puţin trei milioane de asemenea persoane.

În interiorul terminalului, partenerul lui, Frank Chatham, aştepta la rampa de ieşire pentru zborul 1 British Airways, în costum şi cu cravată. Costumul lui obişnuit se afla în duba Coned pe care o parcase Sullivan lângă terminal. Habar nu aveau nici unul cine era Clark ăsta, cu care se întâlneau. Doar directorul adjunct Baker îl considera foarte important.

Avionul ajunse exact la timp. Clark se ridică de pe locul 1-C şi fu primul care ieşi. Escorta FBI de la burduf era uşor de detectat.

— Pe mine mă căutaţi?

— Numele dumneavoastră, domnule?

— John Clark. Chuck Baker probabil că…

— Da, aşa este. Urmaţi-mă, domnule.

Chatham îl conduse pe banda de viteză, ocolind Imigrările şi Vama. Încă o dată, paşaportul lui John Clark nu primi ştampila regulamentară la intrarea într-o ţară suverană. Duba Coned fu fost uşor de găsit. Clark merse spre ea fără să i se spună şi sări înăuntru.

— Salut, eu sunt John Clark, îi spuse el şoferului.

— Tom Sullivan, iar pe Frank l-aţi cunoscut.

— Să o luăm din loc, domnule Sullivan, spuse John.

— Da, domnule.

Dubiţa demară pe loc. În spate, Chatham se aşezase şi se încăpăţâna să se îmbrace cu hainele „de lucru”.

— Bun, ce se întâmplă aici?

— Mă întâlnesc cu un individ.

— Serov? întrebă Sullivan, în vreme ce iuţea pe bandă din drumul de acces la autostradă.

— Da. Numele lui real este Popov. Dimitri Arkadeevici Popov. A fost colonel în fostul KGB. Am dosarul lui, l-am citit în timpul zborului. E specialist în terorism, probabil că are mai multe legături decât o companie telefonică.

— Omul ăsta a organizat operaţiunea care…

— Da, confirmă John din cap, de pe locul lui din faţă. Operaţiunea care urmărea să le omoare pe fiica şi soţia mea. Ele au fost ţintele principale.

— Drace! spuse şi Chatham, terminând de tras fermoarele salopetei şi aflând acest lucru nou. Şi vreţi să vă întâlniţi cu jigodia asta?

— Băieţi, afacerile sunt afaceri, îi puse la punct John, întrebându-se dacă el însuşi credea ce spune.

— Deci, cine sunteţi?

— Am lucrat la Agenţie.

— De unde îl cunoaşteţi pe domnul Baker?

— Acum am o slujbă puţin diferită şi avem o interfaţă cu Biroul. În principal cu Gus Werner, dar am vorbit şi cu Baker.

— Sunteţi din echipa care i-a lichidat pe ăia la spital în Anglia?

— Eu sunt şeful, le spuse Clark, dar vă rog să nu bateţi toba, bine?

— Nici o problemă, spuse Sullivan.

— Lucrezi la cazul domnului Serov?

— E unul dintre cazurile în curs, da.

— Ce elemente ai? întrebă John.

— Fotografia din paşaport. Cred că o aveţi deja.

— Mai mult, am fotografia lui oficială de la KGB. E mai bună decât cea din paşaport, e ca la puşcărie, faţă şi profil, doar că a fost făcută acum zece ani. Ce mai aveţi?

— Conturi în bancă, de când are cărţi de credit, cutia poştală, dar încă nu avem adresa. La asta lucrăm acum.

— Pentru ce e căutat? întrebă apoi John.

— În special pentru conspiraţie, răspunse Sullivan. Conspiraţie, incitare la terorism, conspiraţie pentru trafic ilegal de medicamente. Sunt nişte chestii destul de vagi, cele folosite

de obicei când nu ştim mare lucru despre ce se întâmplă.

— Aveţi destul ca să-l arestaţi?

— Normal. Cum îl vedem, răspunse Chatham din spate. Vreţi să îl arestăm?

— Nu sunt foarte sigur.

Clark se aranjă în scaunul neconfortabil şi privi cum se apropiau zgârie-norii New Yorkului. Încă se întreba despre ce dracu' era vorba. Îşi spuse că avea să afle în curând, gândindu-se că abia aştepta să se vadă cu ticălosul care trimisese nişte oameni înarmaţi să le lichideze pe nevastă-sa şi pe fiică-sa. Făcu o grimasă privind oraşul de care se apropia, fără să fie observat de agenţii FBI.

Popov credea că observase deja doi agenţi FBI, nemaipunând la socoteală o pereche de poliţişti în uniformă, care ar putea să fie sau nu în dispozitivul de supraveghere care, în mod sigur, avea să se adune aici. Dar nu avea ce-i face. Trebuia să se vadă cu acest Clark şi asta însemna că trebuia să se întâlnească într-un loc public, altfel ar fi trebuit să între iar în bârlogul ursului, lucru pe care nu şi-l permitea. Aici mai avea ceva şanse. Pur şi simplu, o lua spre sud, spre staţia de metrou, apoi gonea să prindă un tren. Asta o să-i descumpănească şi lui o să-i ofere o serie de opţiuni. Să îşi lase costumul şi să-şi schimbe aspectul, să pună pălăria pe care o avea acum într-un buzunar al pantalonilor. Îşi închipui că avea o şansă bună să scape de contact, dacă era nevoie şi că şansele să fie împuşcat erau prea mici. Nu aici, în inima celui mai mare oraş al Americii. Dar cea mai mare şansă a lui era să vorbească cu Clark. Dacă era profesionistul pe care îl credea Popov, atunci puteau să bată palma. Nu se putea altfel. Nici unul din ei nu avea de ales, îşi spuse Dimitri Arkadeevici.

Duba traversă East River şi o luă spre vest, pe străzile aglomerate. John se uită la ceas.

— Nici o problemă, domnule, o să ajungem cam cu zece minute mai devreme, îi spuse Sullivan.

— Foarte bine, îi spuse John tensionat.

Mai era puţin, iar el trebuia să-şi controleze emoţiile. Om temperamental, John Terence Clark îşi dăduse de mai multe ori frâu liber în misiuni, dar acum nu-şi putea permite. Oricine ar fi fost rusul ăsta, îl invitase la o întâlnire, iar asta însemna ceva; ce,

încă nu putea şti, dar nu putea fi decât ceva foarte neobişnuit. De aceea, trebuia să lase deoparte toate gândurile legate de pericolele care îi pândiseră familia. La întâlnirea asta, trebuia să fie ca o stâncă. Stând acolo, în scaunul din faţă al dubiţei Con Ed, Clark îşi impunea să respire adânc şi să se relaxeze. Încet-încet, reuşi.

Apoi se lăsă stăpânit de curiozitate. Era imposibil ca rusul ăsta să nu ştie că el, Clark, era la curent cu ceea ce făcuse. Şi totuşi, solicitase întâlnirea asta, insistând ca ea să aibă loc foarte curând. Asta avea o semnificaţie gravă, după părerea lui John. Se strecurau prin trafic şi, la un moment dat, virară spre dreapta, pe Fifth Avenue. Se uită din nou la ceas. Ajunseseră cu paisprezece minute mai devreme. Clark ieşi din maşină şi o luă spre sud, pe trotuarul aglomerat, pe lângă vânzătorii de cărţi vechi şi de fleacuri pe care le ţineau în nişte dulăpioare de lemn portabile, în spatele lui, agenţii FBI porniră maşina şi continuară drumul, oprind-o aproape de clădirea întâlnirii. Ieşiră amândoi, cu ziare în mâini şi uitându-se în jur. Prea săreau în ochi pentru nişte angajaţi ai lui Con Ed, îşi zise John.. Apoi făcu şi el dreapta şi coborî scările, privind în sus la clădirea de cărămidă netencuită care cu o sută de ani în urmă fusese ridicat ca să semene cu un castel. Nu trebui să aştepte mult.

— Bună dimineaţa, John Clark, se auzi o voce de bărbat în spatele lui.

— Bună dimineaţa, Dimitri Arkadeevici, răspunse John, fără să se întoarcă.

— Foarte bine, spuse aprobator vocea. Te felicit că mi-ai aflat unul dintre nume.

— Avem o bună susţinere informaţională, continua John, tot fără să se întoarcă.

— Cum a fost zborul?

— Foarte rapid. Niciodată nu mai mersesem într-un Concorde. Nu a fost deloc neplăcut. Ia zi, Dimitri, ce pot face pentru tine?

— În primul rând, trebuie să îmi cer scuze pentru contactele mele cu Grady şi oamenii lui.

— Dar ce zici de celelalte operaţiuni? întrebă Clark tărăgănat, jucându-se oarecum.

Avea, într-adevăr, chef de jocuri.

— Acelea nu te privesc direct şi nu a fost omorâtă decât o persoană.

— Da, o fetiţă bolnavă, spuse John, cam prea repede.

— Nu, nu am nici un amestec în Worldpark. Banca din Berna şi agentul de bursă de lângă Viena, acelea au fost misiunile mele, nu şi parcul de distracţii.

— Deci, oricum te-ai implicat în operaţiuni teroriste. Cred că ştii că asta e împotriva legii.

— Da, sunt conştient de acest lucru, veni răspunsul sec.

— Spune, ce pot face pentru tine? întrebă din nou John.

— Problema e mai degrabă ce pot face *eu* pentru dumneata, domnule Clark.

— Şi cam ce ai putea?

Încă nu se întorsese. Dar în jur erau, probabil, o jumătate de duzină de agenţi FBI care îi urmăreau şi măcar unul ar fi trebuit să aibă un microfon unidirecţional ca să înregistreze convorbirea. În grabă, Clark nu îşi zisese să îşi pună un sistem de înregistrare pe sub costum.

— Clark, îţi pot da motivul misiunilor şi numele celui care a instigat totul. Am aflat abia ieri, nici măcar de douăzeci şi patru de ore, care este scopul final al acestor lucruri.

— Şi care este obiectivul? întrebă John.

— Să omoare aproape toate fiinţele omeneşti de pe planetă, răspunse Popov.

Aici Clark se opri din mers şi se întoarse ca să se uite la celălalt. Văzu că fotografia din dosarul KGB era foarte reuşită.

— Ce-i ăsta, un fel de scenariu de film? întrebă el pe un ton glacial.

— Clark, ieri eram încă în Kansas. Acolo am aflat de planurile acestui proiect. Am împuşcat şi omorât persoana care mi-a spus, ca să pot evada. Omul pe care l-am ucis se numeşte Foster Hunnicutt şi era un vânător-ghid din Montana. L-am împuşcat în piept cu propriul lui revolver Colt, de calibrul 44 de sutimi de ţol. De acolo, am ieşit la autostradă şi am reuşit să conving un şofer să mă ducă la cel mai apropiat aeroport regional, iar de acolo la Kansas City şi mai departe la New York. Te-am sunat din camera mea de hotel cu mai puţin de opt ore în urmă. Da, Clark, ştiu că ai puterea să mă arestezi. Probabil că ai adus oameni să ne supravegheze chiar în clipa asta, poate chiar de la FBI-ul vostru, spuse Popov, în vreme ce se plimbau pe lângă cuştile animalelor. E suficient să faci un semn din mână pentru ca să fiu arestat, de îndată ce ţi-am spus numele omului pe care l-am împuşcat şi locul în care am făcut-o. Plus că poţi să mă înfunzi pentru incitare la acţiuni teroriste şi bănuiesc că şi pentru trafic de droguri. Ştiu

toate astea şi, totuşi, ţi-am solicitat această întâlnire. Chiar crezi că îmi vine să glumesc cu tine, John Clark?

— Bănuiesc că nu, răspunse Rainbow Six, privindu-l cu atenţie.

— Foarte bine. În acest caz, propun să le spui oamenilor tăi să ne ducă la un oficiu local al FBI-ului sau într-un loc potrivit, ca să pot să-ţi furnizez informaţiile în deplină siguranţă. Nu am nevoie decât de cuvântul tău că nu voi fi nici reţinut, nici arestat.

— Şi o să mă crezi dacă îţi spun că da?

— Da. Eşti de la CIA şi cunoşti regulile jocului, nu-i aşa?

Clark confirmă din cap.

— Bine, ai cuvântul meu, dacă spui adevărul.

— John Clark, aş dori să nu fie adevărat, spuse Popov! Sincer, tare mi-aş dori să nu fie, *tavarişci.*

John i se uită ţintă în ochi şi văzu în ei frică... Nu, ceva mai adânc decât frica. Omul ăsta îi spusese *tovarăşe.* Asta însemna ceva, mai ales în asemenea împrejurări.

— Să mergem, îi spuse John, întorcându-se şi luând-o spre Fifth Avenue.

— Ăsta e subiectul nostru, băieţi, se auzi o voce feminină în circuitul radio. Este subiectul Serov, legat şi cu fundiţă, proaspăt scos de sub tejghea. Ia staţi! Se întorc, se îndreaptă spre est, către Fifth.

— Cum mă-sa? întrebă Frank Chatham.

Apoi îi văzu mergând foarte grăbiţi spre dubiţa lor.

— Aveţi vreo casă conspirativă pe aproape? întrebă Clark.

— Da, avem, dar...

— Du-ne acolo imediat! ordonă Clark. Puteţi încheia şi operaţiunea de supraveghere chiar acum. Urcă, Dimitri, spuse el, deschizând uşa glisantă.

Casa conspirativă era la doar zece cvartale depărtare. Sullivan parcă duba şi intrară toţi patru.

37
FLACĂRA CARE SE STINGE

Casa conspirativă avea patru niveluri şi era placată cu gresie. Fusese donată guvernului federal de către un om de afaceri recunoscător, pentru faptul că Biroul Federal de Investigaţii îi salvase fiul răpit. Era folosită în principal pentru discuţiile cu diplomaţii Naţiunilor Unite care lucrau într-un fel sau altul pentru guvernul Statelor Unite şi fusese unul dintre locurile folosite de Arkadi Sevcenko, rămas transfugul sovietic cu cel mai mare rang. Pe dinafară nu se remarca prin nimic, dar înăuntru avea un sistem complicat de securitate şi trei camere prevăzute cu sisteme de înregistrare şi oglinzi bidirecţionale, plus obişnuitele mese şi scaune mult mai confortabile decât în mod obişnuit. Era locuită permanent, de obicei de câte agent de la divizia de teren New York, care îndeplinea pur şi simplu rolul de portar.

Chatham îi duse pe Clark şi pe Popov în camera de discuţii de la ultimul etaj şi îi invită să ia loc în încăperea fără ferestre. Un microfon era la vedere, iar magnetofonul mergea. În spatele uneia dintre oglinzi, o cameră TV şi un *videorecorder* erau de asemenea puse în funcţiune.

— Bine, spuse Clark, anunţând data, ora şi locul. Cu mine se află colonelul în rezervă Dimitri Arkadeevici Popov, din fostul KGB sovietic. Subiectul întrevederii este terorismul internaţional. Mă numesc John Clark şi sunt ofiţer operativ al Agenţiei Centrale de Informaţii. Tot aici se află şi…

— Agentul special Tom Sullivan…

— Şi…

— Agentul special Frank Chatham…

— … de la divizia New York a FBI-ului. Dimitri, te rog să începi, spuse John.

Pentru Popov era o atmosferă intimidantă, lucru vizibil încă din primele minute ale povestirii. Cei doi agenţi FBI arătau făţiş o totală lipsă de încredere. Dar, după o jumătate de oră, după ce Popov ajunse la partea cu şedinţele de călărie din fiecare dimineaţă din Kansas, lucrurile se schimbară.

— MacLean? Ce nume de botez zici că avea? întrebă Sullivan.

— Kirk, cred, poate Kurt, dar cred că se termină într-un „k”.

Hunnicutt mi-a spus că a răpit oameni de aici, din New York, ca să fie folosiţi drept cobai pentru virusul Shiva.

— Drace! şuieră Chatham. Cum arată tipul?

Popov le dădu o descriere în termeni foarte precişi, de la lungimea părului şi până la culoarea ochilor.

— Domnule Clark, îl cunoaştem pe individ. L-am interogat în cazul dispariţiei unei tinere, Mary Bannister. Şi o altă femeie, Anne Pretloe, a dispărut în condiţii similare. Dumnezeule, spui că au fost asasinate?

— Nu, am spus că au fost omorâte în cursul unor teste pentru acest germen Shiva, pe care vor să-l răspândească la Sydney.

— Horizon Corporation. Exact compania la care lucrează acel MacLean. Colegii ne-au spus că a plecat din oraş.

— Da, îl veţi găsi în Kansas, le spuse Popov, dând din cap.

— Ştii cât de mare e corporaţia Horizon? întrebă Sullivan.

— Destul de mare. Bine, Dimitri, spuse Clark întorcându-se, cum crezi că va decurge răspândirea virusului?

— Foster mi-a spus că e ceva cu sistemul de răcire a aerului din stadion. Asta e tot ce ştiu.

John se gândi la Olimpiadă. Azi se alerga maratonul, care era ultima competiţie, iar seara urma ceremonia de închidere.

Nu mai avea timp de gândire. Se întoarse, ridică telefonul şi formă un număr din Anglia.

— Dă-mi-l pe Stanley, îi spuse el doamnei Foorgate.

— Alistair Stanley, se auzi o voce.

— Al, aici John. Dă de Ding şi spune-i să mă sune aici – şi John îi citi numărul scris pe telefon. Chiar acum, imediat, Al! Vorbesc foarte serios.

— Înţeles, John.

Clark aşteptă patru minute şi jumătate după ceas, înainte ca telefonul să sune.

— Ai avut noroc că ai dat de mine, John. Tocmai mă îmbrăcam să mă duc la mara…

— Taci dracului şi ascultă-mă, Domingo! i-o reteză Clark.

— Da, John, zi-i mai departe, spuse Chavez, scoţând un carnet, ca să facă nişte însemnări. E pe bune? întrebă el după doar câteva secunde.

— Suntem convinşi că este, Ding.

— Parcă ar fi dintr-un film prost.

Să nu fie vreo şmecherie a lui SPECTRE[9], îşi zise Chavez. *Ce dracu' ar putea câştiga cineva din aşa ceva?*

— Ding, tipul care mi-a dat toate astea se numeşte Serov, Iosif Andreevici. E aici, cu mine.

— În regulă, am priceput, domnule C. Şi când ar trebui să aibă loc operaţiunea?

— Cam când începe ceremonia de închidere, cred. Mai e vreo probă în afară de maraton?

— Nu, e ultima probă importantă şi n-ar trebui să fim prea ocupaţi până se termină cursa. Ne aşteptăm ca stadionul să înceapă să se umple în jur de 17.00, apoi vine ceremonia de închidere şi toată lumea pleacă acasă.

Inclusiv eu, îşi zise el în gând, fără să o spună şi cu voce tare.

— Deci ăsta e planul lor, Ding.

— Şi vrei să-i opresc?

— Corect. Dă-i bătaie! Ţine minte numărul ăsta. Am să fiu toată ziua pe STU-4. De acum, toate transmisiunile vor fi protejate. Bine?

— S-a făcut. Zi-mi să-i dau bice, John!

— Dă-i bice! spuse Clark. Cu bine!

Chavez puse receptorul în furcă, întrebându-se cum să procedeze. Mai întâi, va trebui să-şi adune echipa. Erau toţi la acelaşi etaj. Parcurse coridorul şi bătu la fiecare uşă, chemându-şi subofiţerii în camera lui.

— Oameni buni, azi avem o treabă serioasă de făcut. Uitaţi care e problema, începu el, continuând preţ de câteva minute.

— Hristoase! apucă să bâiguie Tomlinson în numele tuturor.

Povestea era absolut incredibilă, dar toţi erau obişnuiţi să asculte şi să acţioneze pe baza unor informaţii stranii.

— Trebuie să găsim camera de control pentru sistemul de producere a ceţii. Îndată ce o facem, punem oameni acolo. Facem prin rotaţie. George şi Homer, voi începeţi, apoi vă înlocuim eu şi Mike. Să zicem două ore pentru fiecare schimb. Radiourile deschise tot timpul! Băieţi, aveţi autorizaţia să ucideţi.

Noonan auzise şi el discuţia.

— Ding, toată treaba asta mi se pare foarte improbabilă.

— Ştiu, Tim, dar acţionăm pe baza ei, oricum.

— Dacă spui, omule.

— Să-i dăm bice, băieţi, le spuse Ding, ridicându-se în picioare.

---

[9] Organizaţie criminală din romanele cu James Bond (n. tr.).

— A venit ziua aşteptată, Carol, îi spuse John Brightling fostei lui soţii. În mai puţin de zece ore, Proiectul începe.

Ea îl lăsă pe Jiggs pe podea şi veni să-l îmbrăţişeze.

— O, John!

— Ştiu, spuse el. A trecut atâta timp! Fără tine, nu am fi reuşit.

Cu ei se afla şi Henriksen.

— Bun, am vorbit cu Will Gearing acum douăzeci de minute. O să fixeze distribuitorul de Shiva chiar înainte de începerea ceremoniei de închidere. Vremea e de partea noastră şi azi. O să fie încă o zi caniculară la Sydney, iar temperatura o să ajungă la treizeci şi şase de grade Celsius. Aşa că oamenii se vor înghesui la gurile de răcire.

— Şi vor inspira adânc, confirmă doctorul John Brightling.

Era o metodă a organismului de a scăpa de căldura suplimentară.

Chavez se afla pe stadion, deja transpirând din cauza căldurii tot mai mari şi întrebându-se dacă vreun alergător la maraton va cădea mort după cursa de azi. Deci, Global Security, cu al cărei personal avusese scurte interacţiuni, făcea parte din misiune. Se întrebă dacă putea să-şi amintească toate figurile văzute în cele două scurte întâlniri cu ei, dar acum trebuia să-l găsească pe colonelul Wilkerson. După cinci minute, dădu de el.

— Bună ziua, domnule maior Chavez.

— Salut, Frank, am o întrebare pentru tine.

— Care anume, Ding?

— Sistemul de ventilaţie. De unde vine ceaţa?

— Camera pompelor e în Secţiunea Cinci, la stânga rampei.

— Cum ajung acolo?

— Îţi dau o cheie de la uşă şi codul de alarmă. De ce, bătrâne?

— Păi, vreau să o văd.

— E vreo problemă, Ding? întrebă Wilkerson.

— Poate. Trebuie să mă gândesc, continuă Chavez, încercând să formuleze o minciună cât mai convingătoare. Dacă e careva care vrea să folosească sistemul pentru dispersarea unui agent chimic? M-am gândit că aş putea…

— Să verifici? Unul dintre tipii de la Global Security ţi-a luat-o înainte, băiete. Colonelul Gearing. A verificat întreaga instalaţie. Şi pe el l-a preocupat treaba, dar ceva mai devreme.

— Bun, dar pot s-o fac şi eu, nu?

— De ce?

— N-ai decât să mă crezi paranoic, răspunse Chavez.

— Chiar că te cred.

Wilkerson se ridică de pe scaun şi luă cheia potrivită de la panoul de pe perete.

— Codul alarmei este unu-unu-trei-trei-şase-şase.

Un'şpe, treiş'trei, şai'şase, memoră Ding.

— Bun. Mulţumesc, domnule colonel.

— Cu plăcere, domnule maior, răspunse locotenent-colonelul.

Chavez părăsi camera, revenind la oamenii lui aflaţi afară; se îndreptară cu toţii în grabă spre stadion.

— Le-ai spus cum e cu problema noastră? întrebă Noonan.

Chavez clătină din cap.

— Nu am primit autorizarea s-o fac. John vrea să ne ocupăm personal de treaba asta.

— Dar dacă prietenii noştri sunt înarmaţi?

— Atunci, Tim, avem autorizaţia să folosim toată forţa necesară, nu?

— S-ar putea să se lase cu balamuc, avertiză agentul FBI, îngrijorat de legile şi jurisdicţiile locale.

— Da, cred că da, dar ne putem folosi creierele, nu? Şi asta ştim cum se face.

Misiunea lui Kirk MacLean în cadrul Proiectului era să ţină sub supraveghere sistemele de susţinere a mediului, în special climatizarea şi sistemul de suprapresurizare, a cărui instalare chiar nu o înţelegea. La urma urmei, toată lumea din clădiri va avea vaccinul B şi, chiar dacă Shiva apuca să între, nu avea să prezinte nici un pericol. Dar îşi închipui că John Brightling voia să aibă sisteme duble de protecţie şi era de acord. Munca lui de zi cu zi era uşor de îndeplinit: consta, în principal, în verificarea unor cadrane şi sisteme de înregistrare, toate înghesuite chiar în centrul de operaţiuni curente. Brusc, i se făcu dor de călărie. Merse la biroul de transport şi luă un set de chei al unui Hummer de-al Proiectului, îndreptându-se direct spre grajd, ca să-şi ia calul. După alte douăzeci de minute, animalul era înşeuat; se îndreptă spre nord, la trap mărunt, pe potecile tăiate prin lanurile de grâu, încetinind la trecerea printr-un teritoriu al câinilor de prerie, mergând spre autostrada interstatală care forma marginea de nord a domeniului Proiectului. După cam patruzeci de minute de călărit, zări ceva neobişnuit.

Ca orice zonă rurală din Vest şi aceasta avea parte de colonia ei de vulturi. Şi aici, ca şi în alte părţi, localnicii le spuneau vulturi-curcan, indiferent de specie. Erau nişte răpitoare mari care mâncau hoituri şi se distingeau prin mărime şi urâţenie. Aveau pene negre şi capete pleşuve, cu o piele roşie şi erau dotate cu nişte ciocuri puternice, bune pentru sfâşierea cărnii de pe oasele animalelor moarte. Erau gunoierii naturii sau cioclii, după unii, o parte importantă a ecosistemului, deşi pentru unii cam scârboasă. Văzu cam şase dintre ei rotindu-se în jurul a ceva aflat în iarba înaltă dinspre nord-est. Şase vulturi la un loc, asta chiar că era ceva neobişnuit, apoi îşi dădu seama că erau mult mai mulţi, descoperind în iarbă, la cam trei kilometri, alte siluete pleşuve... Evident că exista un hoit pe-acolo, ceva mare, iar ei se adunaseră ca să facă curăţenie şi să se hrănească. Erau păsări precaute. Făceau cercuri şi examinau animalul, asigurându-se că ceea ce văzuseră nu mai era în viaţă şi deci nu putea să se repeadă să îi rănească atunci când ar fi coborât să se hrănească. Păsările erau cele mai delicate fiinţe făcute să zboare. Iar ca să zboare, trebuia să fie într-o formă perfectă.

Dar ce mănâncă? se întrebă MacLean, îndreptându-şi calul într-acolo, la pas, nedorind să sperie păsările mai mult decât era necesar şi întrebându-se daca le e frică de cal şi călăreţ. Probabil că nu, îşi zise el, dar avea să afle în curând acest amănunt din cartea Naturii.

Orice ar fi, îşi spuse el după cinci minute, *păsărilor le place.* Dar era un fenomen dezgustător, se gândi MacLean, chiar dacă era exact ca atunci când muşti dintr-un *burger.* Aşa funcţionează Natura. Condorii mănâncă mortăciuni şi procesează proteinele, apoi le elimină, readucând elementele nutritive în sol, astfel încât lanţul vieţii să îşi poată relua ciclul infinit viaţă-moarte-viaţă. Chiar şi de la o sută de metri distanţă, erau prea multe păsări ca să poată vedea cu ce se ospătau. *Probabil o căprioară sau o antilopă cu coarne,* îşi zise MacLean, judecând după numărul de păsări şi modul în care îşi mişcau capetele în sus şi în jos, consumând creatura pe care Natura o chemase la sânu-i. Din ce cauze mureau antilopele astea? se întrebă Kirk. Infarct? Atac cerebral? Cancer? Ar fi interesant să studieze treaba asta în câţiva ani, poate că unul dintre medicii Proiectului avea să facă o autopsie – dacă vor ajunge înaintea condorilor, care, zâmbi el, mâncau dovezile. Dar, ajuns la cincizeci de metri, îşi opri calul brusc. Indiferent ce mâncau condorii, hoitul avea o cămaşă

cadrilată. Îşi îndemnă calul să se apropie, iar de la zece metri condorii îl observară, mai întâi întorcându-şi spre el oribilele capete roşii şi ochii negri, cruzi, apoi îndepărtându-se câţiva metri, în sărituri mici şi în cele din urmă fâlfâind din aripi ca să se întoarcă în aer.

— Fir-ar al naibii, spuse încetişor MacLean, apropiindu-se.

Gâtul fusese deja retezat, lăsând capătul coloanei vertebrale parţial expus. În unele locuri, ciocurile puternice sfâşiaseră şi cămaşa. Figura fusese şi ea distrusă, ochii erau de mult duşi, ca şi mare parte din piele şi carne, dar părul era practic neatins şi…

— Iisuse! Foster? Ce s-a întâmplat cu tine, omule?

Trebui să se apropie alţi câţiva paşi ca să vadă micul cerc roşu din centrul cămăşii închise la culoare. MacLean nu descăleca. După toate aparenţele, omul murise din cauza unui foc de armă. Kirk se uită în jur şi văzu urmele de potcoave. Un cal sau doi fuseseră pe aici… Cel mai sigur, doi. Dădu înapoi şi se decise să se întoarcă la Proiect cât de repede putea calul. Îi trebuiră cincisprezece minute. Calul era epuizat, iar călăreţul şocat. Sări, urcă în Hummer şi porni în goană spre clădirile Proiectului, ca să-l găsească pe John Kiligore.

Chavez văzu că încăperea era absolut banală. Doar ţevi de plastic şi de oţel şi o pompă care funcţiona, pentru că sistemul de producere a ceţii fusese pornit de temporizator cu câteva minute înainte, iar primul lucru la care se gândise Chavez fusese:

Dacă porcăria aia e deja în sistem, iar eu am trecut prin ea şi am respirat-o?

Dar nu, John îi spusese că otrăvirea trebuia să înceapă mai târziu, iar rusul trebuia să ştie destul de precis ce se întâmpla.

Trebuie să ai încredere în sursele tale de informaţii. Pur şi simplu, trebuie. Informaţiile pe care ţi le dau sunt monede de schimb pentru viaţă şi moarte în meseria asta.

Noonan se aplecă să se uite la canistra cu clor care atârna de sistemul de ţevi.

— Pare să fie un produs de fabrică, Ding, spuse agentul FBI, pe un ton liniştitor. Mi-am dat seama cum se poate schimba. Se opreşte motorul de acolo – şi arătă de unde – se închide valva asta, se răsuceşte cu o cheie ca aia de pe perete se pune una nouă, se deschide valva şi se apasă pe butonul motorului. E o treabă de treizeci de secunde, poate mai puţin. În doi timpi şi trei mişcări se rezolvă.

— Şi dacă răul s-a făcut deja? întrebă Chavez.

— Atunci ăia suntem! răspunse Noonan. Sper că în privinţa asta informaţiile tale sunt corecte, amice.

Chavez îşi spuse plin de speranţă că ceaţa de afară avea un uşor miros de clor, iar clorul se folosea la distrugerea germenilor. Era singurul element, în afară de oxigen, care susţinea combustia, nu? O să citească despre chestia asta cândva, îşi spuse el.

— Tim, tu ce crezi?

— Cred că este foarte plauzibil, dar e o operaţiune prea mare pentru un singur om. Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Cred că asta va trebui să aflăm, dar acum trebuia să păzim chestia asta ca şi cum ar fi cea mai preţioasă jucărie din toată lumea asta afurisită. Bun, spuse Ding, întorcându-se ca să se uite la oamenii lui. George şi Homer, staţi aici! Dacă aveţi nevoie la WC – direct pe podea!

Văzură cu toţii că exista o scurgere în mijlocul încăperii.

— Mike şi cu mine aranjăm lucrurile de afară. Tim, stai şi tu pe aproape. Avem radiourile şi ţinem legătura prin ele. Două ore înăuntru, două ore afară, dar niciodată nu ne îndepărtăm la peste cincizeci de metri de locul ăsta. Întrebări?

— Nu, spuse sergentul Tomlinson în numele celorlalţi. Dar dacă cineva vine şi încearcă să ne vrăjească?

— Îl opriţi prin orice mijloace. La nevoie, solicitaţi ajutor prin radio.

— S-a făcut, şefu', spuse George, în vreme ce Homer Johnston dădea aprobator din cap.

Chavez şi ceilalţi doi ieşiră. Stadionul se umpluse. Oamenii voiau să vadă startul maratonului. Iar după aceea? se întrebă Ding. Să stea nemişcat trei ore şi să aştepte? Nu, cam două ore şi jumătate, cam ăsta era timpul olimpic, nu? Făcu un calcul: douăzeci şi şase de mile, cam patruzeci şi doi de kilometri. O distanţă a naibii de mare de alergat pentru un bărbat, la fel ca şi pentru o femeie. *O distanţă a naibii de mare chiar şi pentru el,* recunoscu Chavez în sinea lui, *mult mai potrivită ca s-o parcurgi cu elicopterul sau cu camionul.* El, Pierce şi Noonan se duseră la una dintre rampele de acces şi începură să se uite la televizorul atârnat acolo.

Alergătorii începuseră să se adune pentru startul grupat. Favoriţii erau identificaţi, iar unii dintre ei aveau parte de prim-planuri şi de biografii afişate pe ecranele televizoarelor.

Comentatorul australian vorbea despre bursa de pariuri: cine erau favoriţii şi ce cote aveau. Cel mai bine situat părea un kenyan – deşi recordul mondial fusese spulberat de un american la maratonul de la Boston, cu un an în urmă, cu aproape o jumătate de minut, o diferenţă imensă la o asemenea cursă – dar şi un olandez de treizeci şi trei de ani, decanul de vârstă. *Ia te uită, peste treizeci de ani şi concurează la Olimpiadă,* îşi zise Chavez. *Bravo lui!*

— Comanda pentru Tomlinson, spuse Chavez în radio.

— Sunt aici, Comanda. Nu se întâmplă mare lucru, doar zgomotul pompei ăsteia. Dacă apare ceva, îţi dau un semn.

— Bine. Comanda, terminat.

— Bun, noi ce facem? întrebă Mike Pierce.

— Aşteptăm. Ţinem aproape şi aşteptăm.

— Dacă zici tu, şefu', spuse Pierce.

Ştiau toţi că era de aşteptat, dar nici unuia nu-i plăcea ideea.

— Dumnezeule! spuse Kiligore. Eşti sigur?

— Vrei să mergem să-ţi arăt? întrebă MacLean, dându-şi seama că oricum trebuia să meargă acolo ca să ia cadavrul şi să-l îngroape cum se cuvenea.

Acum înţelegea MacLean obiceiurile funerare din Vest. Îi făcuse foarte rău să privească vulturii sfâşiind până şi o căprioară moartă. *Dă-o dracului de iubire pentru Natură, nu-ţi vine să te uiţi cum păţeşte aşa ceva un om pe care îl cunoşti!*

— Spui că a fost împuşcat?

— Arăta ca şi cum ar fi fost…

— Minunat, spuse Kiligore, ridicând telefonul. Bill, aici John Kiligore. Trebuie să ne întâlnim imediat în holul principal. Avem o problemă. Bine? S-a făcut.

Doctorul puse la loc telefonul şi se ridică.

— Să mergem, îi spuse el lui MacLean.

Henriksen sosi în holul clădirii rezidenţiale cu două minute după ei. Urcară tustrei într-un Hummer şi porniră spre nord, spre locul unde se găsea cadavrul. Trebui să gonească iar vulturii, iar Henriksen, fost agent FBI, se apropie să vadă. Era cel mai dezgustător lucru văzut de el în cariera lui…

— A fost, într-adevăr, împuşcat, spuse el înainte de orice. Un glonţ mare i-a găurit sternul exact la mijloc.

După toate aparenţele, îşi zise Henriksen, pentru Hunnicutt glonţul a fost o surpriză, deşi nu mai rămăsese prea mult din faţa

omului ca să poţi fi sigur. Corpul era plin de furnici. *La naiba,* îşi spuse Henriksen, *aveam nevoie de el pentru asigurarea perimetrului defensiv, o dată cu intrarea în deplină vigoare a Proiectului.* Cineva asasinase un element important al Proiectului. Dar cine?

— Cu cine mai umbla Foster? întrebă Bill.

— Cu rusul, cu Popov. Am călărit împreună, răspunse MacLean.

— Hei, spuse şi Kiligore, le-am văzut caii azi-dimineaţă. Şi Jeremiah şi Buttermilk erau în ţarcul de lângă grajd. Amândoi fără şa şi…

— Uite aici o şa şi un căpăstru, spuse Henriksen, aflat la cinci metri mai încolo. Bun, deci cineva l-a împuşcat pe Hunnicutt şi apoi a despuiat calul de echipament. Oameni buni, asta e o crimă. Să-l găsim pe Popov! Chiar acum. Trebuie să vorbesc cu el. L-a văzut cineva în ultima vreme?

— Nu a apărut azi-dimineaţă la micul dejun. Şi avea ora lui fixă, le dezvălui Kiligore. Mâncăm împreună cam de o săptămână, după care călărim. Îi plăcea foarte mult.

— Da, confirmă şi MacLean, mergeam cu toţii. Crezi că el a…

— Deocamdată nu cred nimic. Bun, să ducem cadavrul în Hummer şi să ne întoarcem. John, poţi să-i faci o autopsie lu’ ăsta?

Ăsta… Urât fel de a vorbi despre un coleg mort, îşi zise Kiligore şi dădu din cap.

— Da, cred că se poate face.

— Bun, tu îl iei de picioare, spuse apoi Bill, aplecându-se şi încercând să evite atingerea părţilor din care se ospătaseră condorii.

După alte douăzeci de minute, erau înapoi la complex. Henriksen se duse direct la camera lui Popov de la nivelul patru şi intră, folosindu-se de cheia lui universală. Nimic. În pat nu dormise nimeni. Avea un suspect. Probabil că Popov îl omorâse pe Hunnicutt. Dar de ce? Şi unde dracu’ era ticălosul ăla de rusnac?

Cercetarea întregului complex al Proiectului dură o jumătate de oră. Rusul nu era de găsit nicăieri. Foarte firesc, doar calul lui fusese găsit liber dimineaţă de către doctorul Kiligore. *Bun,* îşi zise fostul agent FBI. *Popov l-a omorât pe Hunnicutt şi apoi a şters-o. Dar unde a şters-o? Probabil că s-a dus la autostrada interstatală şi a făcut autostopul sau poate că a mers până la*

staţia de autobuz. La doar patruzeci de kilometri era un aeroport regional, iar de acolo jigodia putea să ajungă în Australia, fu nevoit Henriksen să recunoască în sinea lui. *Dar de ce să facă un asemenea lucru?*

— John, îl întrebă el pe Kiligore, ce ştia Popov?

— Ce vrei să zici?

— Cât de multe ştia despre Proiect?

— Nu mare lucru. Brightling nu l-a informat complet, nu ştiai?

— Nu. Tot e bine. Dar Hunnicutt cât ştia?

— La naiba, Bill. Foster ştia tot.

— Bun, deci credem că Popov şi Hunnicutt au ieşit cu caii aseară. Hunnicutt e mort, iar Popov nu poate fi găsit nicăieri. Deci, s-ar putea Hunnicutt să-i fi spus lui Popov cum e cu Proiectul?

— Cred că da, confirmă Kiligore, dând din cap.

— Deci Popov află, pune mâna pe revolverul lui Foster, îl împuşcă şi o taie de-aici.

— Hristoase! Crezi că ar putea…

— Da, ar putea. La dracu', omule, oricine ar putea!

— Dar i-am administrat chiar eu vaccinul „B"!

— Minunat, observă Bill Henriksen.

Drace, zise el în gând. *Will Gearing trebuia să pornească Prima Fază astăzi!* Cum putuse să uite? Trebuia să vorbească imediat cu Brightling.

Amândoi doctorii Brightling se aflau în apartamentul de lux aflat deasupra clădirii rezidenţiale, privind pista care acum adăpostea patru avioane de companie Gulfstream V. Ştirea adusă de Henriksen nu-l încântă pe nici unul.

— Cât de grav e? întrebă John.

— Potenţial, e foarte grav, fu nevoit să recunoască Bill.

— Cât mai avem?

— Patru ore sau chiar mai puţin, răspunse Henriksen.

— El ştie asta?

— Este posibil, dar nu avem nici o dovadă.

— Unde s-ar putea duce? întrebă Carol Brightling.

— Dracu' să-l ia! La CIA, la FBI, poate. Popov e spion profesionist. Dacă aş fi în locul lui, m-aş duce la Ambasada Rusă D.C. Şi aş vorbi cu rezidentul. Indivizii îl vor crede, dar fusele orare şi birocraţia sunt în favoarea noastră. KGB-ul nu poate să facă nimic prea repede. Vor pierde multe ore încercând să înţeleagă ce li se spune.

— În regulă. Intrăm în acţiune? întrebă John Brightling.

Ceilalţi aprobară din cap.

— Cred că da. Aş vrea să-l sun pe Will Gearing ca să îi dea drumul mai devreme.

— Dar în el putem avea încredere? întrebă mai departe John.

— Cred că da. Da. Bineînţeles că da. E cu noi de mulţi ani. Face parte din Proiect. Dacă nu era vorba de încredere, înfundam cu toţii puşcăria de mult. Ştie tot despre protocoalele de test de la Binghamton şi nu s-a întâmplat nimic, să nu uităm asta!

John Brightling se lăsă pe spate în fotoliu.

— Deci, spui că e cazul să fim liniştiţi.

— Da, decise Henriksen. Uite ce e, chiar dacă iese totul la iveală, suntem acoperiţi. În loc de, A", scoatem pe piaţă vaccinul „B" şi suntem eroii lumii. Nimeni nu poate să îi mai găsească pe cei dispăruţi, doar dacă se apucă cineva să vorbească, dar asta se poate aranja. Nu există probe materiale că am făcut ceva rău. Cel puţin, nici una care să nu poată fi distrusă în câteva minute, corect?

Partea asta fusese analizată de mult. Toate containerele cu viruşi Shiva erau la o distanţă de două minute de incineratoare şi aici şi la Binghamton. Cadavrele subiecţilor erau de mult cenuşă. Existau oameni care ştiau ce se întâmplase, dar dacă vreunul s-ar fi decis să vorbească în faţa autorităţilor, atunci s-ar fi acuzat singur de tentativă de genocid. În plus, toţi vor avea avocaţi, care să-i apere în cursul procedurii de interogare. Toţi cei implicaţi aveau să treacă printr-o perioadă grea, dar nu era nimic insurmontabil.

— Bun, spuse John Brightling, privindu-şi soţia.

Munciseră prea din greu şi de prea multă vreme ca să se mai întoarcă din drum. Amândoi trecuseră prin suferinţele despărţirii, de dragul iubirii lor şi mai mari pentru Natură, învestiseră timp şi sume imense de bani. Nu, nu se puteau întoarce din drum. Iar dacă rusul vorbea – cu cine nu prea puteau şti – chiar şi în acest caz, ar fi putut interlocutorii lui să oprească Proiectul la timp? Foarte puţin probabil. Soţul-savant schimbă priviri cu soţia-savant şi apoi amândoi se uitară la directorul pentru securitate.

— Spune-i lui Gearing să înceapă, Bill.

— S-a făcut, John.

Henriksen se ridică şi porni spre biroul lui.

— Da, Bill? se auzi vocea lui Gearing.

— Nimic deosebit. Treci la treabă după plan şi sună-mă să-mi confirmi că pachetul a ajuns cu bine la destinaţie.

— S-a făcut, răspunse Will Gearing. Mai trebuie să fac şi altceva? Am şi eu planurile mele.

— Ce fel de planuri? întrebă Henriksen.

— Mâine iau un avion spre nord. Câteva zile de scufundări în Marea Barieră de Corali.

— A, da? Ai grijă să nu te mănânce rechinii.

— Nici o problemă! veni răspunsul însoţit de râs, iar convorbirea se încheie.

Bun, îşi spuse Bill Henriksen. Asta era. Pe Gearing se putea baza, o ştia precis. Venise la Proiect după ce o viaţă întreagă otrăvise lumea. Şi el ştia tot restul activităţilor Proiectului. Dacă ar fi ciripit undeva, ei nu ar fi ajuns atât de departe. Dar ar fi fost mult mai bine dacă rusul ăla ordinar n-ar fi şters-o. Ce ar trebui să facă? Să raporteze asasinarea lui Hunnicutt la poliţia locală şi să-l indice pe Popov-Serov drept probabilul făptaş? Merita? Ce complicaţii suplimentare puteau să apară? Da, Popov putea să dea în vileag tot ce ştia – mult sau puţin – dar atunci ei puteau să spună că era un fost spion al KGB-ului care se comporta ciudat, care făcuse ceva muncă de consultant la Horizon Corporation. Dar cum el pornise incidentele teroriste din Europa? Să fim serioşi! Omul ăsta era un criminal cu multă imaginaţie, care încerca să fabrice ceva ca să scape de acuzaţia de crimă cu premeditare în inima Americii… Oare *varianta asta o fi bună? Se prea poate, dec*ise Henriksen. S-ar *putea să meargă, iar ticălosul o să iasă de tot din joc. Poate să spună tot ce doreşte – unde sunt probele materiale? Nici urmă de aşa ceva.*

Popov îşi turnă un pahar dintr-o sticlă de Stalichnaya adusă de un agent FBI îndatoritor de la un magazin de băuturi de la colţ. Băuse deja patru pahare. Asta îl ajuta să-şi mai liniştească gândurile.

— Deci, John Clark, aşteptăm.

— Da, aşteptăm, fu de acord Rainbow Six.

— Ai vreo întrebare?

— De ce m-ai sunat pe mine?

— Pentru că ne-am mai întâlnit.

— Unde?

— În clădirea ta de la Hereford. Eram cu instalatorul vostru, sub una dintre identităţile mele.

— Mă tot întrebam dacă mă cunoşti după figură, recunoscu Clark, sorbind dintr-o bere. Nu sunt mulţi de dincolo de Cortina de Fier care mă cunosc.

— Şi acum nu ai vrea să mă omori?

— Să ştii că mi-a trecut prin cap, îi răspunse Clark, privindu-l drept în ochi. Dar cred că nu eşti lipsit de scrupule şi, dacă mă minţi, o să-ţi doreşti mai curând să fi murit.

— Soţia şi fiica sunt bine?

— Da. La fel şi nepotul meu.

— Asta e bine, spuse Popov. Misiunea aia a fost dezgustătoare pentru mine. Ai avut misiuni dezgustătoare în carieră, John Clark?

O înclinare din cap.

— Câteva.

— Atunci înţelegi.

Nu aşa cum crezi tu, amice, spuse în gând Rainbow Six.

— Da, cred că înţeleg, Dimitri Arkadeevici.

— Ia zi, cum mi-ai aflat numele? Cine ţi-a spus?

Răspunsul îl luă prin surprindere.

— Sunt vechi prieten cu Serghei Nikolaevici.

— Aha! reuşi să spună Popov.

Dar fusese cât pe-aci să leşine. Trădat de propria lui agenţie! Să fie posibil? Clark parcă îi ghicise gândurile.

— Poftim, spuse John, întinzându-i dosarul cu fotocopii. Evaluările sunt foarte bune.

— Nu destul de bune, răspunse Popov, fără să-şi mai poată reveni din şocul citirii unui dosar pe care nu-l văzuse niciodată înainte.

— Deh, lumea se schimbă, nu?

— Nu atât de mult pe cât aş fi sperat.

— Am şi eu o întrebare pentru tine.

— Da?

— Banii pe care i-ai dat lui Grady, unde sunt?

— Într-un loc sigur, John Clark. Teroriştii pe care îi cunosc au devenit toţi capitalişti, dar mulţumită oamenilor tăi, cei pe care i-am contactat nu mai au nevoie de bani, nu? întrebă rusul retoric.

— Ticălos lacom! îl admonestă Clark, zâmbind pe jumătate.

Cursa începu exact la timp. Suporterii îşi încurajau favoriţii, care făcură mai întâi un tur de stadion şi apoi dispărură prin tunel, pe străzile din Sydney, de unde aveau să se întoarcă peste

două ore şi jumătate. Între timp, evoluţia lor avea să fie urmărită pe ecranele imense de către spectatorii aşezaţi pe scaune, sau la numeroasele televizoare atârnate în zonele rampelor de acces şi în cea a tunelului principal. În faţa primilor concurenţi rulau furgonetele televiziunii. În frunte era kenyanul Jomo Nyreiry, urmat îndeaproape de americanul Edward Fulmer şi de olandezul Willem terHoost. Trioul din faţă nu era despărţit de restul de mai mult de doi paşi; după prima milă a cursei se afla la minimum zece metri de plutonul următor.

Ca cei mai mulţi muritori, Will Gearing se uita la toate astea în camera lui de hotel, în vreme ce împacheta. Fostul colonel de Infanterie îşi spuse că a doua zi avea să închirieze nişte echipament de scufundare şi că avea să se răsfeţe în cea mai bună zonă pentru scafandri din lume, ştiind că poluarea oceanelor, care distrugea unele dintre cele mai frumoase biotopuri, avea să se sfârşească. Îşi pusese toate hainele într-o pereche de valize Tumi cu rotile, pe care le dusese la uşă. Mâine avea să facă scufundări, în vreme ce toate victimele ignorante ale epidemiei vor zbura spre casă în toată lumea, fără să ştie ce purtau şi ce răspândeau. Se întrebă câţi oameni vor muri în Faza Întâi a Proiectului. Simulările pe computer spuneau că între şase şi treizeci de milioane de oameni, dar Gearing considera cifrele astea prea modeste. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, evident, pentru că vaccinul „A” trebuia să fie cerut de oamenii din toată lumea, care se vor grăbi astfel spre propria moarte. Adevărata şmecherie în treaba asta era că, dacă testele medicale ale celor trataţi cu vaccinul prezentau anticorpi Shiva, aceştia nu puteau fi explicaţi decât prin vaccinul însuşi – „A”-ul era un vaccin cu un virus viu, toată lumea va şti asta. Dar va fi ceva mai viu decât ar fi cazul, după cum îşi vor da ei prea târziu seama.

La New York era cu zece ore mai târziu, iar în casa conspirativă Clark, Popov, Sullivan şi Chatham stăteau în faţa televizorului, privind ştirile despre Olimpiadă, ca milioane de alţi americani. Nu mai puteau face nimic. Era plictisitor pentru ei toţi, pentru că nici unul dintre ei nu era maratonist, iar pentru ei paşii spre victorie ai alergătorilor erau exasperant de identici.

— Probabil că se aleargă pe o căldură teribilă, observă Sullivan.

— Nu e deloc plăcut, fu de acord Clark.

— Aţi alergat vreodată într-o asemenea cursă?

— Nu, clătină John din cap. Dar, la vremea mea, a trebuit să fug şi eu de nişte chestii, mai ales în Vietnam. Şi acolo era al dracului de cald.

— Ai fost acolo?

— Un an şi jumătate. Grupul III de Operaţiuni Speciale.

— Ce făceai acolo?

— În principal, mă uitam şi raportam. Operaţiuni reale, raiduri, asasinate, chestii de-astea, negocieri cu oameni care nu ne plăceau.

Au trecut treizeci de ani, îşi zise John. Treizeci de ani. Îşi consumase tinereţea în conflictul ăla, vârsta matură într-un alt conflict, iar acum, când se apropia de vârsta de aur, ce avea să urmeze? Să fie oare posibil ce îi spusese Popov? I se părea foarte improbabil, dar groaza recentă de Ebola fusese cât se poate de reală. Îşi aminti cum zburase o jumătate de lume din cauza asta şi îşi evocă ştirile care îi zdruncinaseră ţara din temelii. Îşi mai aminti şi de îngrozitoarea răzbunare a Americii. Cea mai vie amintire era cu el şi Ding Chavez, întinşi pe un acoperiş plat al unei clădiri din Teheran, ghidând două bombe inteligente menite să ia viaţa omului vinovat de toate, în prima aplicaţie a noii doctrine prezidenţiale. Dar dacă era adevărat, dacă acest „Proiect" despre care le vorbise Popov era ceea ce spusese el că era, atunci ce va face ţara lui? Să fie o problemă de impunere a legii sau altceva? Cum să trimiţi în judecată asemenea oameni? Dar cum să nu-i trimiţi? Legile nu fuseseră scrise pentru infracţiuni de o asemenea magnitudine, iar procesul avea să fie un circ îngrozitor, care va răspândi nişte informaţii care vor zdruncina întreaga lume. Faptul că o singură corporaţie avea puterea de a face asemenea lucruri…

Clark trebui să admită în sinea lui că mintea lui nu era destul de mare ca să înglobeze toate astea Acţionase conform informaţiei, dar încă nu reuşise să o accepte. Era un concept mult prea vast.

— Dimitri, de ce crezi că fac oamenii aşa ceva?

— John Clark, indivizii sunt druizi, oameni care se închină la Natură ca la un zeu. Spun că animalele aparţin Naturii, dar nu şi oamenii. Spun că vor să restaureze Natura – şi ca să facă asta, trebuie să omoare întreaga omenire. Ştiu că e o nebunie, dar asta mi-au spus. În camera mea din Kansas au casete video şi reviste care propovăduiesc exact credinţele astea. Nu ştiam că există asemenea oameni. Spun că Natura ne urăşte, că întreaga

planetă ne urăşte pentru ce am făcut noi, oamenii – toţi oamenii. Dar planeta nu are creier, iar natura nu are un glas cu care să vorbească. Şi totuşi, ei cred că aşa stau lucrurile. Este uimitor, conchise rusul. E ca şi cum aş fi descoperit o mişcare religioasă nouă, a unor nebuni, ai cărei zei cer moartea noastră sau sacrificii umane, cum vrei să le spui.

Şi ridică din mâini a neputinţă şi a frustrare. Nu era nici el în stare să înţeleagă.

— Ştim cumva cum arată tipul ăsta, Gearing? întrebă Noonan.

— Nu, răspunse Chavez. Nimeni nu mi-a spus. Cred că ştie colonelul Wilkerson, dar nu am vrut să-l întreb.

— Hristoase, Ding, oare e posibilă o asemenea chestie? întrebă apoi agentul FBI.

— Cred că vom afla în câteva ore, omule. Eu am văzut ceva asemănător mai înainte şi ştiu că împreună cu John am dat o mână de ajutor când s-au ocupat de ăla care ne-a făcut-o. Pe partea tehnică, trebuie s-o întreb pe Patsy. Nu mă pricep la biologie, dar ea se pricepe.

— Iisuse! rosti Noonan, privind spre intrarea camerei pompelor.

Porniră toţi trei spre zona concesionarilor, de unde fiecare îşi luă un pahar de o jumătate de litru de Coca-Cola, după care se aşezară într-un loc de unde puteau vedea uşa vopsită în albastru. Treceau pe lângă ea diverşi oameni, dar nimeni nu se apropie.

— Tim?

— Da, Ding.

— Avem voie să arestăm pe cineva aici?

Agentul FBI confirmă din cap.

— Cred că da. Conspiraţie în vederea unei crime, o infracţiune cu origini în America… Iar subiectul este cetăţean american, aşa că da, ar trebui să ţină. Ba pot să merg chiar mai departe cu gândul. Putem să-l răpim pe porcul ăla şi să-l facem pachet până în America. Tribunalele nu se sinchisesc de cum a ajuns acolo. Ajuns în faţa unui judecător districtual, onoratei instanţe o să i se rupă de cum a ajuns în faţa ei.

— Cum dracu’ o să-l scoatem din ţară? se întrebă imediat Chavez.

Puse mâna pe telefonul celular şi îl activă.

Clark ridică receptorul STU-4. Fu nevoie de cinci secunde

pentru ca sistemul de codificare al telefonului lui Ding să se activeze. O voce sintetizată spuse în cele din urmă că linia e sigură, după care se auziră două ţârâituri.

— Da?

— John, sunt Ding. Am o întrebare pentru tine.

— Dă-i drumul!

— Dacă îl luăm pe sus pe Gearing ăsta, ce facem mai departe? Cum dracului îl trimitem în State?

— Bună întrebare. Lasă-mă să mă gândesc puţin.

— Foarte bine.

Şi convorbirea se încheie. Locul unde, în mod firesc, trebuia să sune era Langley, dar, după cum află, directorul nu era la birou. Apelul fu redirecţionat spre casa acestuia.

— John, ce dracu' se întâmplă, totuşi? îl întrebă Ed Foley din pat.

Clark îi spuse directorului tot ce ştia, lucru care îi luă cinci minute.

— Ding e acolo, cu ochii pe singurul loc în care se poate acţiona, iar…

— Pentru numele lui Dumnezeu, John, chiar e adevărat? întrebă Ed Foley, rămas brusc fără aer.

— Cred că o să aflăm, dacă Gearing o să apară cu un pachet care conţine germenul cu pricina, răspunse Clark. Dacă apare, cum îi aducem pe Ding, pe oamenii lui şi pe acest Gearing în State?

— Dă-mi voie să mă ocup de asta. La ce număr te găsesc?

John i-l dădu, iar Ed Foley îl scrise pe o foaie.

— Când ai aflat toată tărăşenia?

— Acum mai puţin de două ore. Rusul este cu mine. Ne aflăm într-o casă conspirativă a FBI-ului din New York.

— E implicată şi Carol Brightling în afacerea asta?

— Nu sunt sigur. Dar fostul ei soţ este, răspunse Clark.

Foley închise ochii şi cugetă o clipă.

— Să ştii că m-a sunat acum ceva vreme şi m-a întrebat despre voi, mi-a pus câteva întrebări, de fapt. Ea a adus noile radiouri de la E-Systems. Mi-a vorbit de parcă ar fi fost complet informată despre Rainbow.

— Nu e pe lista mea, Ed, îi spuse John.

El personal aprobase lista persoanelor care ştiau de Rainbow.

— Aha! O să mă ocup şi de asta. Bun, să văd ce pot face şi te sun.

— Mulţumesc, spuse Clark, punând receptorul la loc. Avem, un om de la FBI în echipa de la Sydney, le spuse el celorlalţi din cameră.

— Cine e? întrebă Sullivan.

— Tim Noonan. Îl cunoşti?

— Nu a fost la Tehnic la Salvările de Ostatici?

Clark confirmă.

— El e.

— Am auzit de el. Se zice că ar fi foarte deştept.

— Este. El ne-a salvat pielea la Hereford şi probabil şi vieţile soţiei şi fiicei mele.

— Deci, îl poate aresta pe Gearing curat, legal, frumos.

— Ştiţi, nu partea legală mă îngrijorează pe mine. În general, eu impun politici, nu legi.

— Bănuiesc că la Agenţie lucrurile merg puţin altfel, spuse Sullivan cu un zâmbet.

Chestia asta gen James Bond prinde încă, până şi la nişte oameni de la care te-ai aştepta la mai mult…

— Da, cam aşa e.

Gearing ieşi din hotel, purtând un rucsac ca al multora dintre oamenii de pe stradă şi făcu semn unui taxi. Mai era o jumătate de oră până să se termine maratonul. Se trezi uitându-se în jur, la trotuarele aglomerate şi la oamenii care le umpleau. Australienii păreau nişte oameni foarte prietenoşi, iar ce văzuse el din ţara lor era tare frumos. Dar se întrebă ce avea să se întâmple cu aborigenii, cu triburile de sălbatici şi cu alte grupări din toată lumea, aflate atât de departe de lumea civilizată, încât nu vor fi expuşi în nici un fel la Shiva. Dacă vor avea noroc, ei bine, se gândi el, asta nu l-ar fi deranjat Aceşti oameni nu făcuseră niciodată rău naturii şi erau atât de puţini, încât n-ar fi putut să-i facă rău chiar dacă ar fi vrut, ceea ce nu doreau însă, căci ei venerau copacii şi tunetele, aşa cum făceau şi membrii Proiectului. Erau ei oare suficient de mulţi pentru a constitui o problemă?

Probabil că nu. Aborigenii se puteau împrăştia oricât, dar tradiţiile lor nu le vor îngădui să-şi schimbe caracteristicile tribale prea mult, chiar dacă numărul lor va creşte, lucru care nu era totuşi sigur. De fapt, nu erau ei prea mulţi nici înainte de venirea europenilor şi doar avuseseră la dispoziţie milenii întregii ca să bată întregul continent în lung şi în larg. Aşa că Proiectul va salva

destule vieţi, nu-i aşa? Colonelul găsea o oarecare mângâiere în gândul că Shiva urma să-i distrugă doar pe cei care, prin modul lor de viaţă, deveniseră deja duşmanii naturii. Iar faptul că acest criteriu îi includea, de fapt, cam pe toţi cei pe care îi vedea acum pe geamul taxiului îl cam deranja.

Taxiul se opri în staţia obişnuita de lângă stadion. Îl plăti pe taximetrist şi îi lăsă un bacşiş generos, coborî şi se îndrepta spre uriaşa sferă din beton armat. La intrare îşi arătă permisul şi i se făcu semn să treacă. Se înfioră. Urma să-şi testeze vaccinul B în câteva minute; mai întâi, virusul Shiva va fi transmis prin sistemul de aerisire, iar apoi el va trebui să meargă, respirând aceleaşi nano capsule ca şi miile de turişti, iar dacă vaccinul B nu va funcţiona, se va condamna singur la una dintre cele mai îngrozitoare morţi. Dar despre toate lucrurile astea ştia deja de foarte multă vreme.

— Olandezul ăla pare a fi destul de tare, zise Noonan.

Willem terHoost conducea în momentul acela şi stabilea ritmul şi era clar că urma să stabilească un nou record, în ciuda vremii nefavorabile. Căldura îi cam dezumflase pe alergători. Mulţi dintre ei se opriseră să-şi ia răcoritoare, iar alţi se îndreptau spre duşurile dinainte pregătite, în ciuda faptului că mulţi comentatori sportivi spuneau că acestea nu făcea decât să întărească muşchii picioarelor şi că, prin urmare, nu erau cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face maratoniştii. Cu toate acestea mulţi dintre ei se bucurau de această măruntă uşurare sau înşfăcau băuturile reci ca gheaţa care le erau oferite de privitori, turnându-şi-le pe faţă.

— Autoepuizare, zise Chavez, uitându-se la ceas şi apucând microfonul radioului. Comandantul către Tomlinson!

— Aici sunt, şefu’, auzi Chavez în cască.

— Vin să te înlocuiesc.

— ’Nţeles, şefu’; nouă ne convine de minune, răspunse sergentul din camera încuiată.

— Haideţi!

Ding era în picioare, făcându-le semn lui Pierce şi lui Noonan să-l urmeze. Erau doar vreo sută de paşi până la uşa albastră. Ding apăsă pe clanţă şi intră.

Tomlinson şi Johnston se ascunseseră în celalalt colţ al camerei, în umbră. Ieşiră când îşi recunoscură colegii.

— Bine, staţi pe-aproape şi fiţi cu ochii în patru, le spuse Chavez celor doi sergenţi.

— ’Nţeles, zise Homer Johnston în drum spre uşă. Îi era sete şi plănuise să-şi ia ceva de băut, iar în drum spre ieşire îşi puse mâinile peste urechi şi încercă să şi le desfunde, să scape de zgomotul acela care semăna cu cel făcut de o pompă.

Sunetul era de-a dreptul enervant, îşi dădu Chavez seama peste câteva minute. Nu foarte tare, dar constant, un sunet puternic, profund, ca al unui motor de maşină bine izolat. Abia putea fi perceput dar nu se lăsa alungat, iar atunci când îl analiză mai bine îşi dădu seama că semăna cu sunetul pe care-l fac albinele dintr-un stup. Poate că de asta era aşa de enervant.

— De ce lăsăm luminile aprinse? întrebă Noonan.

— Bună întrebare, zise Chavez, ducându-se spre întrerupător şi stingând lumina.

Camera se întunecă aproape în întregime, doar o rază de lumină reuşind să se mai strecoare pe sub uşa de oţel. Chavez îşi pipăi drumul spre peretele opus şi reuşi să ajungă acolo fără nici un cucui. Se sprijini de zidul de beton, lăsându-şi ochii să se obişnuiască treptat cu întunericul.

Gearing era îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi cu pantofi sport, asortaţi cu o pereche de şosete scurte. Asta era îmbrăcămintea adoptată de localnici pentru a face faţă căldurii şi era suficient de confortabilă, aşa cum erau şi rucsacul şi pălăria lui de paie. Tribunele stadionului erau umplute până la refuz cu susţinătorii care veniseră din timp pentru a asista la ceremonia de închidere şi observă că mulţi dintre ei stăteau în dreptul gurilor de aerisire, pentru a mai scăpa de căldura insuportabilă. Meteorologul local explicase pe larg, până la tocirea nervilor asistenţei, modul în care fenomenul El Nino afectase clima mondială şi adusese un val de căldură, care nu se potrivea deloc cu anotimpul, în întreaga ţară, lucru pentru care toţi meteorologii se simţeau datori să-şi ceară scuze. Toate astea însă i se păreau teribil de amuzante lui Gearing. Să-ţi ceri scuze în numele unui fenomen al naturii? Ce ridicol! Cu gândul ăsta în minte se îndreptă spre obiectivul lui. Şi în drumul lui trecu chiar pe lângă Homer Johnston, care stătea în picioare sorbindu-şi Cola.

— Ar putea recurge şi la alte locuri? întrebă Chavez, îngrijorat brusc.

— Nu, răspunse Noonan. Am verificat panoul când am intrat. Tot sistemul de răcire are drept centrală camera asta. Dacă o să se petreacă ceva, de aici o să se plece.

— Dacă o să se petreacă, îi replică ca un ecou Chavez.

Spera că nu avea să se întâmple nimic. Dacă avea să fie aşa, aveau să se ducă toţi la colonelul Wilkerson şi să afle unde stătea acest Gearing, pe care aveau să-l viziteze şi să-l provoace la o discuţie prietenească.

Gearing zări uşa albastră şi se uită în jur după oamenii de la securitate. Soldaţii de la SAS-ul australian erau uşor de găsit, pentru că ştia cum erau îmbrăcaţi. Dar în afară de doi poliţişti din Sydney, care se plimbau pe alee, nu mai văzu nici un militar. Gearing se opri la cincisprezece metri de uşă. Nu e decât emoţia obişnuită a misiunilor, îşi spuse el. Era pe cale să facă ceva iremediabil. Se întrebă pentru a mia oară dacă el chiar voia s-o facă. În jurul lui erau oameni ca şi el, care aveau speranţe, visuri şi aspiraţii – dar nu, ceea ce îşi doreau ei nu era totuna cu ce îşi dorea el. Ei nu se prinseseră, nu înţeleseseră ce era important şi ce nu. Nu vedeau Natura aşa cum era şi, drept rezultat, trăiau nişte vieţi al căror rost era doar s-o rănească şi chiar s-o distrugă, conducând maşini şi degajând hidrocarburi în atmosferă, folosind substanţe chimice care ajungeau în apă, pesticide care omorau păsările sau le împiedicau să se reproducă, împroşcând cu sprayurile lor şi distrugând astfel stratul de ozon. Omorau Natura prin aproape tot ce făceau. Nu le păsa. Nu înţelegeau nici măcar consecinţele propriilor fapte lor şi de aceea nu mai aveau dreptul să trăiască. Misiunea lui era să protejeze Natura, să înlăture pacostea care lovise planeta, să o refacă, să o salveze, iar această misiune trebuia îndeplinită. Will Gearing se decise. Îşi reluă mersul spre uşa albastră, scoase cheia din buzunar şi o vârî în broască.

— Comanda, aici Johnston, aveţi companie, vine cineva! Alb, pantaloni scurţi kaki, cămaşă roşie şi rucsac, anunţă Homer cu voce tare în urechile tuturor.

Lângă el, sergentul Tomlinson începuse să o ia în aceeaşi direcţie.

— Capetele sus! spuse Chavez în întuneric.

În fanta de lumină venită pe sub uşă se vedeau două umbre. Apoi se auzi sunetul cheii învârtite în broască şi apăru o altă fâşie

de lumină, de data asta verticală, produsă de deschiderea uşii, în care se vedea o siluetă umană. Instantaneu, Chavez ştiu că totul este adevărat. Oare lumina le va scoate în faţă vreun monstru, ceva de pe altă planetă, sau…

…dar luminile se aprinseră şi văzu că era un om. Cam cincizeci de ani, cu păr argintiu, tuns-perie… Un bărbat care ştia precis ce avea de făcut aici. Acesta întinse mâna după cheia agăţată pe panoul de pe perete, apoi îşi strânse umerii, scoase rucsacul şi desfăcu cele două curele care fixau partea de sus. În vreme ce Gearing apăsa pe butonul de oprire a motorului, lui Chavez i se păru că se uita la un film, la ceva ireal. Bâzâitul motorului încetă. Se apropie de supapă şi ridică levierul ca să…

— Stai pe loc, amice, spuse Chavez, apărând din umbră.

— Tu cine eşti? întrebă omul, surprins.

Figura lui spunea totul. Făcea ceva ce nu ar fi trebuit să facă. Îşi dădu seama că se trădase şi brusc îşi dădură seama şi ceilalţi de acolo.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, doar că eu ştiu cine eşti. Te numeşti Will Gearing. Ce aveai de gând să faci, domnule Gearing?

— Trebuie să schimb canistra de clor de la sistemul de producere a ceţii, răspunse Gearing, tulburat că acest *latino* îi ştie numele.

Cum de se întâmplase aşa ceva? Făcea şi el parte din Proiect? Dar dacă nu făcea? Se simţea de parcă ar fi primit un pumn în plex, iar acum întreg corpul i se chircise în urma loviturii.

— Aha! Să vedem, domnule Gearing. Tim?

Chavez îi făcu un semn lui Noonan să-i ia rucsacul. Sergentul Pierce rămase în urmă, cu mâna pe pistol şi cu ochii fixaţi pe vizitator.

— În mod sigur, seamănă cu una normală, spuse Noonan.

Dacă ar fi fost contrafăcută, ar fi fost o frumuseţe. Era tentat să deschidă capacul rotativ, dar avea motive serioase să n-o facă. Lângă motorul pompei, Chavez luă cheia şi demontă canistra existentă.

— Amice, mie mi se pare că e pe jumătate plină. Încă nu e cazul să fie înlocuită, cel puţin nu cu ceva numit Shiva. Tim, mare atenţie cu cealaltă!

— S-a făcut!

Noonan strecură canistra înapoi în rucsacul lui Gearing şi prinse curelele.

— Vom verifica ce conţine. Domnule Gearing, sunteţi arestat, spuse agentul FBI. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic. Aveţi dreptul să fiţi asistat de un avocat în timpul interogatoriilor. Dacă nu vă puteţi permite un avocat, vi se va oferi unul din oficiu. Tot ce spuneţi poate fi folosit împotriva dumneavoastră într-o instanţă de judecată. Aţi înţeles aceste drepturi, domnule?

Gearing începuse să tremure. Întoarse capul spre uşă, întrebându-se dacă nu cumva putea…

Nu putea. Tomlinson şi Johnston aleseseră chiar momentul acela să între.

— Aţi pus mâna pe el? întrebă Homer.

— Da, răspunse Ding.

Îşi scoase telefonul celular şi sună în America. Sistemele de codificare trecură din nou prin procesul de sincronizare.

— Îl avem, îi spuse Chavez lui Rainbow Six. Avem şi canistra, sau cum vrei să-i zici. Cum naiba venim toţi în State?

— La Alice Spring e un C-17 al Forţelor Aeriene. Asta dacă puteţi ajunge la el. Vă aştept.

— Bun, să vedem dacă putem zbura până acolo. Ne vedem mai târziu, John.

Chavez apăsă pe butonul de închidere şi se întoarse spre arestat.

— Gata, prietene, vii cu noi. Dacă încerci vreo prostie, sergentul Pierce, aici de faţă, o să-ţi tragă un glonţ în cap. S-a înţeles, Mike?

— Da, domnule, răspunse Pierce cu un glas ca din mormânt.

Noonan redeschise supapa şi porni din nou motorul. Apoi se întoarseră pe aleea stadionului şi porniră spre staţia de taxiuri. Luară două maşini, cu care porniră spre aeroport. Pentru zborul spre aeroportul din deşert, fură nevoiţi să aştepte o oră. Zborul avea să dureze două ore.

Alice Springs este chiar în mijlocul continentului-insulă numit Australia, aproape de lanţul muntos MacDonnell. Era un loc ciudat pentru echipamentele de ultimă oră, dar acolo se aflau câteva uriaşe antene parabolice, care recepţionau informaţiile obţinute de sateliţii de recunoaştere, de spionaj electronic şi de cei militari americani. Complexul de aici era al Agenţiei pentru Securitate Naţională – ASN – cu sediul la Fort Meade, Maryland, undeva între Baltimore şi Washington.

Cursa pentru Qantas nu era aglomerată. La sosire, o furgonetă

a aeroportului îi duse la terminalul USAF, care era surprinzător de agreabil, deşi temperatura era cumplit de mare, fiind puţin sub maxima după-amiezei, de patruzeci şi opt de grade Celsius.

— Dumneavoastră sunteţi Chavez? întrebă sergentul de la salonul VIP.

— Da. Când pleacă avionul?

— Pe dumneavoastră vă aşteaptă, domnule. Pe aici.

Intrară într-o maşină care îi duse până la uşa din stânga-faţă a avionului, din care un sergent în costum de zbor le făcea semn să urce.

— Unde mergem, sergent? întrebă Chavez, trecând pe lângă el.

— La Hickam în Hawaii, mai întâi, domnule, apoi la Travis în California.

— E bine. Spune-i şoferului să plece.

— Da, domnule, spuse râzând şeful echipajului, închizând uşa şi mergând în faţa avionului.

Monstruosul aparat era ca o peşteră. La bord părea să nu mai fie nici un alt pasager. Lui Gearing nu i se puseseră cătuşe, oarecum spre dezamăgirea lui Ding, dar colonelul era docil, iar Noonan stătea lipit de el.

— Ia spune, vrei să discutăm despre afacerea noastră, domnule Gearing? întrebă agentul FBI.

— Ce-mi iese?

Noonan credea că trebuia să răspundă la întrebarea asta, care era un semn clar de slăbiciune, exact ce spera agentul FBI. Întrebarea făcea ca răspunsul să fie foarte uşor.

— Dacă ai noroc, rămâi în viaţă.

38
STAŢIUNEA ŞTIINŢIFICĂ

Will Gearing era copleşit. Nimeni nu-i spusese cum să se comporte într-un asemenea caz. Niciodată nu îi trecuse prin cap că securitatea Proiectului ar putea avea o breşă. Acum, viaţa lui era distrusă. Cum se putuse întâmpla aşa ceva? Putea să coopereze sau nu. Oricum, conţinutul canistrei va fi examinat, probabil la USAMRHD, la Fort Dietrick, Maryland, iar experţilor medicali de acolo le-ar fi fost necesare doar câteva minute ca să înţeleagă ce căra el la Stadionul Olimpic, iar pentru aşa ceva nu exista nici o explicaţie. Viaţa, planurile, viitorul lui, toate îi fuseseră luate, iar acum alegerea lui era să coopereze, în speranţa de a extrage un maximum de profit.

Prin urmare, în vreme ce aparatul C-17 A Globemaster III se ridica până la altitudinea lui de croazieră, el începu să vorbească. Noonan ţinea în mână un reportofon şi spera ca zgomotul motoarelor, care ajungea până în compartimentul încărcăturii, să nu se înregistreze peste cuvinte. Dar îşi dădu seama că cea mai dificilă parte era să-şi controleze mimica. Mai auzise el de grupuri ecologiste extremiste, de oameni care considerau că omorârea puilor de focă în Canada era ceva similar cu Treblinka şi Auschwitzul. Mai ştia că Biroul anchetase nişte cazuri de eliberare ilegală a unor animale din instituţiile medicale sau de piroane bătute în copaci, pentru ca orice companie forestieră să părăsească zona din cauza gaterelor stricate, dar în viaţa lui nu auzise de ceva atât de grav. Şi totuşi nu-i putea spune „infracţiune”, ci monstruozitate. Iar fervoarea religioasă care însoţea toată această activitate îi era cu totul străină şi, prin urmare, greu de înghiţit Ar fi vrut să creadă că în canistra de clor era doar clor, dar ştia că nu era aşa. Şi mai ştia că rucsacul era acum într-un recipient de plastic mare, pentru uz militar, prins în hamuri de un scaun, lângă sergentul Mike Pierce.

— Încă nu ne-a sunat, observă John Brightling, uitându-se la ceas.

Ceremonia de închidere era în plină desfăşurare. Preşedintele Comitetului Internaţional Olimpic urma să ţină un discurs în care

să invite tineretul lumii să participe şi la următoarea ediţie a Jocurilor Olimpice. Apoi orchestra va cânta, iar flacăra olimpică va fi stinsă Era un soi de tristeţe în toate astea, dar era inevitabil. Nu va mai exista o altă Olimpiadă, iar tineretul lumii nu va mai fi în viaţă ca să audă invitaţia la întrecere.

— John, probabil că se uită ca şi noi la toate astea, îi spuse Bill Henriksen. Mai dă-i ceva timp.

— Dacă spui tu.

Brightling îşi luă soţia pe după umeri şi încercă să se liniştească. Chiar în clipa aceea, oamenii care se plimbau prin stadion erau împroşcaţi cu nanocapsule care îl purtau pe Shiva. Bill avea dreptate. Nimic nu putea să meargă rău. Vedea cu ochi minţii totul. Străzi şi autostrăzi goale, ferme tăcute, aeroporturi închise. Copacii vor creşte fără tăietori care să-i doboare. Animalele se vor întreba unde sunt zgomotele făcute de acele creaturi cu două picioare. Şobolanii şi mâncătorii de stârvuri vor avea parte de ospeţe îmbelşugate. Câinii şi pisicile se vor întoarce la instinctele lor primare şi vor supravieţui sau nu, în funcţie de circumstanţe. Erbivorele şi animalele de pradă vor scăpa de permanenta presiune a vânătorilor. Capcanele cu otravă lăsate în natură vor continua să omoare, dar în cele din urmă vor rămâne fără otravă şi nu vor mai ucide animalele care nu le plăceau fermierilor şi altora. Anul acesta nu vor mai avea loc asasinatele în masă ale puilor de focă din Groenlanda, pentru pielea lor albă minunată. Anul acesta, lumea va renaşte... Şi chiar dacă pentru asta era nevoie de un act de violenţă, merita preţul, pentru cei care aveau destulă minte şi simţ estetic pentru a aprecia toate astea. Pentru Brightling şi oamenii lui, toată chestiunea aceasta era ca o religie. În mod sigur, fenomenul prezenta toate elementele unei religii. Ei adorau acel mare sistem al vieţii colective numit Natură. Luptau pentru Ea, crezând că Ea îi iubeşte şi are grijă de ei. Pur şi simplu. Pentru ei, Natura era dacă nu o persoană, atunci o uriaşă idee care numea şi susţinea cumva toate lucrurile pe care le iubeau. Şi nu erau primii oameni care să-şi dedice viaţa unei idei, nu?

— Cât mai avem până la Hickam?

— Şeful de echipaj mi-a spus că mai avem zece ore, răspunse Pierce, uitându-se la ceas. Parcă aş fi iar la 82, Tim. Nu-mi mai trebuie decât paraşuta, îi spuse el lui Noonan.

— Poftim?

— Regimentul 82 Aeropurtat, Fort Bragg, prima mea unitate. A trecut ceva vreme de atunci, îi explică el acestui ignorant de la FBI.

Îi era dor de sărituri, dar cei de la Operaţiuni Speciale nu făceau aşa ceva. Mersul cu elicopterul era mai bine organizat şi categoric mai sigur, dar nu-ţi mai lăsa acel gust al aventurii ca atunci când săreai cu colegii dintr-un avion de transport.

— Ce crezi că încerca să facă individul ăsta? întrebă Pierce, arătând spre Gearing.

— Îmi vine greu să cred că e adevărat.

— Da, ştiu, fu de acord Pierce. Îmi place să cred că nu există oameni atât de nebuni. Pentru mintea mea e o chestie mult prea mare, omule.

— Da, răspunse Noonan şi pentru a mea.

Simţi în buzunar minireportofonul şi începu să-şi pună întrebări asupra informaţiei conţinute. Oare îi luase mărturia legal? Îi enumerase jigodiei toate drepturile, iar Gearing îi spusese că le înţelesese, dar orice avocat şmecher avea să atace procedura, spunând că, de vreme ce totul se petrecea la bordul unui avion militar, cu oameni înarmaţi de jur-împrejur, circumstanţele fuseseră coercitive şi poate că judecătorul va fi de acord. De asemenea, s-ar putea să fie de acord şi că arestarea fusese ilegală.

Dar, îşi zise Noonan, toate astea erau mult prea puţin importante faţă de rezultatele concrete. Dacă Gearing spusese adevărul, atunci arestarea lui salvase milioane de vieţi omeneşti. Se duse în faţă, la compartimentul radio al avionului, porni sistemul de codificare şi sună la New York.

Când sună telefonul, Clark dormea. Luă receptorul şi mormăi un „alo”, doar ca să audă în cască cum se sincronizează cele două sisteme de securitate. Apoi i se spuse că legătura era sigură.

— Care e problema, Ding?

— John, sunt Tim Noonan. Am o întrebare.

— Care ar fi?

— Ce facem când ajungem acolo? Am mărturia lui Gearing pe bandă, toate detaliile, exact cum i-ai spus tu lui Ding acum câteva ore. Cuvânt cu cuvânt, John! Ce facem acum?

— Încă nu ştiu. Probabil că va trebui să vorbesc cu directorul Murray şi cu Ed Foley de la CIA. Nu sunt sigur că legea a prevăzut ceva atât de îngrozitor şi nu sunt sigur nici că putem

aduce aşa ceva în faţa unui tribunal, înţelegi?

— Da, înţeleg, se auzi vocea lui Noonan, de la celălalt capăt al lumii. Bun, dar trebuie să se gândească cineva la treaba asta.

— Bine, ne vom gândi. Altceva?

— Cred că nu.

— OK, atunci mă culc la loc.

Convorbirea se încheie, iar Noonan se întoarse în compartimentul pentru încărcătură. Chavez şi Tomlinson îl supravegheau pe Gearing, în vreme ce restul încerca să doarmă în incomodele scaune cazone ale USAF şi să scape de plictiseala inerentă a acestor zboruri lungi. Mai puţin visele, cum avea să descopere şi Noonan peste cam o oră. Visele nu erau deloc plicticoase.

— Încă nu a sunat, spuse iar Brightling, în vreme ce la televizor se dădeau ştirile despre sfârşitul Olimpiadei.

— Ştiu, recunoscu Henriksen. Bun, am să dau un telefon.

Se ridică din fotoliu, scoase o carte de vizită din portmoneu şi formă numărul scris pe spatele acesteia. Era al unui telefon celular al unuia dintre angajaţii lui Global Security din Sydney.

— Tony? Aici Bill Henriksen. Vreau să faci ceva pentru mine, da? Bun. Găseşte-l pe Will Gearing şi spune-i să mă sune imediat! Ştie unde. Da, exact Chiar acum, Tony! Da, mulţumesc.

Şi Henriksen închise.

— N-ar trebui să ia mult timp. Nu sunt prea multe locuri în care ar putea să fie, deşi ar putea să fie în avion, în drum spre coastă. Relaxează-te, John! îl sfătui consilierul pentru securitate, nu fără a simţi şi el nişte furnicături reci pe piele.

Telefonul celular al lui Gearing putea să aibă bateriile descărcate, omul putea fi prins în mulţime, incapabil să ia un taxi până la hotel sau poate că nu erau destule taxiuri. Existau atâtea posibile explicaţii…

În Sydney, Tony Johnson traversă strada spre hotelul lui Will Gearing. Cunoştea deja camera, pentru că se întâlniseră acolo, aşa că luă direct liftul. Pentru el, trecerea de sistemul de încuiere era o joacă de copil, o carte de credit introdusă în fanta uşii, apoi agăţarea limbii yalei şi iată-l înăuntru…

…unde erau bagajele lui Gearing, lângă uşile culisante cu oglinzi ale dulapului. Pe masă se găsea un plic cu biletele de zbor până pe Coasta de Nord a Australiei, plus o hartă şi câteva

broşuri despre Marea Barieră de Corali. Ciudat. Zborul lui Bill, verifică el, decola peste douăzeci de minute. La ora asta, ar trebui să fi făcut deja confirmarea şi să fie în drum spre avion, dar el încă nu părăsise hotelul. Asta era foarte ciudat.

Unde eşti, Bill? se întrebă Johnson.

Apoi îşi aminti de ce se afla acolo şi ridică telefonul.

— Da, Tony. Ia zi, unde e omul nostru? întrebă Henriksen încrezător.

Apoi se schimbă la faţă:

— Cum adică? Ce altceva mai ştii? Bun, dacă mai afli ceva, sună-mă! Pa.

Henriksen lăsă jos telefonul şi se întoarse spre ceilalţi doi.

— Will Gearing a dispărut. Nu e în camera lui, dar bagajele şi biletele sunt. Parcă a dispărut de pe faţa pământului.

— Ce înseamnă asta? întrebă Carol Brightling.

— Nu ştiu precis. La naiba, poate l-a lovit o maşină pe stradă.

— ... sau poate Popov a vorbit exact cui nu trebuia şi l-au prins, sugeră, neliniştit, John Brightling.

— Popov habar nu avea de numele lui şi nici Hunnicutt nu putea să-i spună, pentru că nu cunoştea nici el numele lui Gearing.

Dar Henriksen îşi zise pe loc: *La dracu', Foster ştia cum urmează să fie diseminat Shiva. La dracu'!*

— Care e problema, Bill? întrebă John, văzându-i figura şi închipuindu-şi că era ceva de rău.

— John, s-ar putea să avem o problemă, anunţă fostul agent FBI.

— Ce problemă? întrebă Carol.

Henriksen le explică, iar starea de spirit din cameră se schimbă brusc.

— Vrei să spui că s-ar putea să ştie...?

— Da, dădu din cap Henriksen, este posibil.

— Dumnezeule! exclamă consilierul prezidenţial pentru ştiinţe. Dacă ştiu, atunci... atunci... atunci...

— Da, confirmă Bill. Atunci am luat-o puternic în barbă.

— Ce putem face?

— Pentru început, distrugem toate dovezile. Tot stocul de Shiva, toate vaccinurile, toate înregistrările. Totul e pe computer, aşa că pur şi simplu le ştergem. Cu hârtiile, nu ar trebui să avem probleme, pentru că le-am spus oamenilor să tipărească cât mai

puţin posibil şi să distrugă toate însemnările pe hârtie. Putem face asta de aici. Pot să accesez din biroul meu toate computerele companiei şi să distrug toate înregistrările.

— Sunt toate codificate, sublinie John Brightling.

— Vrei să pui pariu împotriva spărgătorilor de coduri de la Fort Meade? Eu nu, îi spuse Henriksen. Nu, fişierele alea trebuie să se ducă, John. Nici măcar nu o să fie vreun proces penal, pentru că procurorii nu vor avea dovezi. Fără probe materiale, n-au ce să-ţi facă.

— Dar martorii?

— Nu e lucru mai uşor pe lumea asta decât să manipulezi un martor ocular. Orice avocat o să-l scoată tâmpit. Nu, pe când lucram la cazuri pentru Birou, voiam să am ceva sigur la mână, ceva bun de arătat juriului, ceva palpabil. Martorii oculari sunt absolut inutili în instanţă, în ciuda a ceea ce vedeţi la TV. Bun, am să merg în biroul meu şi am să şterg tot ce e în computere.

Henriksen plecă pe loc, lăsându-i pe cei doi Brightling în cameră.

— Dumnezeule, John, spuse Carol, uşor alarmată, dacă oamenii află, nimeni nu va înţelege…

— Nu vor înţelege că eram pe cale să-i omorâm pe ei şi familiile lor? Nu vor înţelege, căzu de acord soţul ei. Nu cred că Joe Şase-Beri şi Archie Fotbal vor înţelege prea bine.

— Atunci, ce facem?

— Plecăm naibii de aici. Mergem în Brazilia, împreună cu toţi cei care ştiu ce e cu Proiectul. Încă avem bani – am zeci de conturi anonime pe care le pot accesa electronic – şi probabil că nu vor putea să ne facă nimic legal, dacă Bill apucă să golească toate computerele. Bun, s-ar putea să ni-l aresteze pe Will Gearing, dar e unul singur şi nu cred că pot să vină după noi legal, într-o ţară străină, doar după spusele unei persoane. Există doar vreo cincizeci de oameni care ştiu exact ce se întâmplă, adică toate detaliile şi avem destule avioane ca să-i ducem pe toţi la Manaus.

În biroul lui, Henriksen dădu drumul computerului şi deschise un fişier codificat. Conţinea numerele de telefon şi codurile de acces ale tuturor computerelor de la Horizon Corporation, plus numele fişierelor legate de Proiect. Le accesă prin *modem*, căută fişierele care urmau să fie distruse şi le târî cu o mişcare de *mouse* spre simbolul coşului de gunoi de pe ecran, în care informaţia era complet distrusă, în loc să se şteargă doar

referinţele la ea. Se trezi că transpira în timp ce făcea asta. Avu nevoie de treizeci şi nouă de minute, dar după aceea fu sigur că le distrusese pe toate. Verifică pe listă şi în memorie toate numele de fişiere şi mai efectuă o căutare globală. Nu, toate fişierele se duseseră. Foarte bine.

Bun, îşi spuse el, ce altceva ar mai putea avea? Ar putea să aibă canistra de livrare a lui Shiva. O probă la care era greu de obiectat, dar, din nou, ce însemna? Dacă se uitau la ea oameni bine pregătiţi, înseamnă că Gearing căra cu el o potenţială armă biologică. Gearing ar fi putut să-i spună unui procuror federal că provenea de la Horizon Corporation, dar nici unul din cei care participaseră la segmentul acesta al Proiectului nu va recunoaşte vreodată că o făcuse, aşa că nu, nu existau dovezi colaterale care să susţină afirmaţia.

Bun, ar mai fi, după numărătoarea lui, cincizeci şi trei de angajaţi de la Horizon şi Global Security care cunoşteau Proiectul de la A la Z. Lucrul la vaccinurile „A” şi „B” putea fi explicat drept cercetare medicală. Stocurile de virus şi de vaccinuri ar putea fi arse în câteva ore, fără a lăsa în urmă nici o probă materială.

Era destul sau aproape destul. Încă îl aveau pe Gearing, iar Gearing, dacă avea să vorbească – şi avea să vorbească, de asta era sigur, pentru că Biroul avea întotdeauna o metodă de stors informaţii de la oameni – avea să le facă zile grele lui Brightling şi multor altora, inclusiv lui. Probabil că vor evita o condamnare, dar toată încurcătura cu procesul şi tot ce ar putea genera revelaţiile, comentariile scăpate de membrii Proiectului în faţa altora, toate astea aveau să fie asamblate de cineva… Şi mai era şi Popov, care putea să facă legătura între terorişti, Brightling şi el. Dar şi ei îl puteau arăta cu degetul pe Popov pentru asasinarea lui Foster Hunnicutt. Cel mai bun lucru era să fii departe atunci când se încerca adunarea de probe. Iar asta însemna Brazilia şi Proiectul Alternativ din junglele de la vest de Manaus. S-ar putea duce acolo, protejaţi de minunatele legi braziliene ale extrădării şi să studieze pădurea ecuatorială… Da, logic. Bun, îşi zise el, avea o listă cu toţi membrii cu drepturi depline ai Proiectului, cei care ştiau totul, cei care, dacă dădea FBI-ul de ei şi îi interoga, puteau să-i trimită pe toţi ceilalţi pe scaunul electric. Tipări lista Adevăraţilor Credincioşi şi vârî foile împăturite în buzunarul cămăşii. Treaba fiind terminată şi alternativele analizate, Henriksen se întoarse în apartamentul lui Brightling.

— Am vorbit cu echipajele de zbor să încălzească avioanele, îi spuse Brightling de îndată ce intră.

— Foarte bine, dădu Henriksen din cap. Cred că la ora asta Brazilia arată minunat. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să ducem acolo tot personalul esenţial, ca să-l instruim cum să se comporte dacă i se pun anumite întrebări. Putem trece peste necazul ăsta, John, dar trebuie să fim deştepţi.

— Şi cum rămâne cu planeta? întrebă tristă Carol.

— Carol, îi răspunse Bill, în primul rând trebuia să ai grijă de pielea ta. Nu poţi salva natura din interiorul Penitenciarului Federal Marion, dar, dacă suntem destul de deştepţi, putem să facem ca anchetatorii să nu aibă nici o dovadă. Acum – şi scoase din buzunar lista – îi avem aici pe singurii oameni care trebuie protejaţi. Sunt cincizeci şi trei; iar aici avem patru aparate Gulfstream cu care putem să ducem toată lumea la Proiectul Alternativ. E cineva de altă părere?

John Brightling clătină din cap.

— Nu, sunt de acord cu tine. Poţi să ne păstrezi la vedere, legal?

Henriksen dădu încrezător din cap.

— Cred că da. Popov va fi o problemă, dar el e un criminal. Am să raportez asasinarea lui Hunnicutt la poliţia locală înainte să plecăm. Asta îi va compromite valoarea ca martor; poate să semene cu o poveste inventată de el ca să-şi scape pielea şi să nu fie condamnat la moarte. Am să-i pun pe MacLean şi pe Kiligore să înregistreze o depoziţie, pe care o vom preda poliţiei locale. S-ar putea să nu fie destul ca să-l condamne, dar o să-i producă multe necazuri. Aşa se face, îi distrugi adversarului lanţul de dovezi şi credibilitatea martorilor. Într-un an, poate în optsprezece luni, avocaţii noştri se vor aşeza la discuţii cu un procuror local şi apoi ne vom întoarce acasă. Până atunci suntem în vacanţă, în Brazilia, iar compania poate fi condusă foarte bine prin Internet, nu?

— Nu e la fel de bine pe cât plănuisem, dar…

— Da, fu de acord Carol. Dar te scapă de închisoarea federală pe viaţă.

— Porneşte operaţiunea, Bill! ordonă John.

— Bun, ce facem cu toate astea? întrebă Clark, trezindu-se.

— Păi, răspunse Tom Sullivan, mai întâi mergem la directorul-adjunct al secţiei din New York şi apoi vorbim cu un procuror

federal, ca să deschidă un dosar penal.

— Nu prea cred, răspunse Clark, frecându-se la ochi şi întinzând mâna după cafea.

Nu putem să punem mâna pe ei şi să-i ardem. Suntem poliţişti. Nu încălcăm legea, spuse Chatham.

— Chestia asta nu trebuie să apară niciodată în instanţă. În plus, cine spune că vom câştiga procesul? Cât de greu le este să ascundă lucrurile?

— Nu pot să evaluez asta. Avem două fete dispărute, probabil asasinate. Mai mult, dacă prietenul dumneavoastră Popov are dreptate, asta e o infracţiune şi statală şi federală. Şi, Iisuse, conspiraţia… Pentru asta avem legi, domnule Clark.

— Poate, dar cât de repede te vezi mergând la locul ăla din Kansas pe care încă nu l-am identificat, cu mandat de arestare pentru unul dintre cei mai bogaţi oameni din America?

— O să ia ceva timp, recunoscu Sullivan.

— Cel puţin două săptămâni, numai ca să aduni informaţiile pentru caz, gândi cu voce tare agentul special Chatham. Va trebui să vorbim cu experţii, să examineze cine trebuie bidonul ăla de clor iar, între timp, subiecţii vor lucra la distrugerea dovezilor. N-o să fie deloc simplu. Dar, ştiţi, asta e munca noastră la Birou.

— Mă rog, spuse Clark cu îndoială în glas. Dar nu va mai fi elementul surpriză. Probabil că ştiu că l-am prins pe Gearing. Deci ştiu şi ce ne poate spune el.

— Corect, zise Sullivan.

— Deci, va trebui să încercăm altceva.

— Da, dar ce?

— Încă nu ştiu, recunoscu Clark.

Caseta video fu înregistrată la centrul media al Proiectului, unde se sperase că se vor produce filme despre natură pentru cei care vor supravieţui epidemiei. Sfârşitul Proiectului ca entitate operaţională îi lovi puternic pe membri. Kirk MacLean îndeosebi era peste măsură de abătut, dar îşi jucă bine rolul, vorbind despre şedinţele de călărie de dimineaţa de care se bucurase împreună cu Serov, Hunnicutt şi Kiligore. Apoi doctorul John Kiligore povesti cum găsise caii şi MacLean spuse cum descoperise cadavrul. Urmă doctorul Kiligore, care făcuse personal autopsia şi găsise un glonţ de calibrul 44 de sutimi de ţol în pieptul lui Foster Hunnicutt, care îi curmase viaţa. Acestea

fiind terminate, li se alăturară celorlalţi în holul clădirii rezidenţiale, de unde un microbuz îi duse până la avionul care îi aştepta.

La bord, li se spuse că până la Manaus erau cinci mii cinci sute de kilometri, un zbor de opt ore, simplu pentru un Gulfstream V. Aparatul din fată era aproape gol, avându-i la bord doar pe doctorii Brightling, pe Bill Henriksen şi pe Steve Berg, coordonatorul ştiinţific al Secţiunii Shiva a Proiectului. Avionul se desprinsese de la sol la 9.00, ora locală. Următoarea escală avea să fie pe valea Amazonului, în centrul Braziliei.

Reieşi că FBI-ul ştia unde se afla complexul din Kansas. O maşină cu doi agenţi de la agenţia locală ajunse la timp ca să vadă avioanele care decolau, lucru pe care îl raportase sec la staţia de bază, iar de acolo informaţia ajunse la Washington. Apoi pur şi simplu parcară la marginea drumului şi începură să supravegheze ce se întâmpla în clădirile acelea prost amplasate în mijlocul ţării griului, bând din pahare şi mâncându-şi *burger*-ii de la MacDonald’s.

Aparatul C-17 schimbă echipajul la Baza Aeriană Hickam din Hawaii, făcu plinul şi îşi reluă zborul către baza Travis, în nordul Californiei. Chavez şi oamenii lui nu se îndepărtară nici o clipă de avion, ci priviră noul echipaj, care sosea cu genţi pline de băutură şi mâncare. Se aranjară în scaune cât mai comod, pentru călătoria de şase ore. Trăgând cu urechea, Ding auzi cum Gearing încerca să se disculpe, vorbind despre copaci, păsări, peşti şi altele. Nu era un argument de natură să-l convingă pe tatăl unui copil nou-născut şi care avea o soţie doctor, dar omul continua să bălmăjească. Noonan asculta politicos şi înregistra şi aceste cuvinte.

Zborul spre sud era lin. În avioane nu se auzea nimic. Cei care nu auziseră de întâmplările din Sydney îşi dădură seama că ceva nu era în regulă, dar nu puteau lua legătura cu avionul din faţă fără să treacă pe la echipajul de zbor, care nu fusese încă informat despre obiectivele Proiectului – ca mulţi alţi angajaţi ai lui Horizon Corporation şi piloţii îşi făceau treaba pentru care erau plătiţi şi pentru care se pregătiseră. Zburau pe o rută sudică, spre o destinaţie aflată puţin sub Ecuator. Mai făcuseră călătoria, anul trecut, la construirea clădirii alternative a

Proiectului. Şi aceasta îşi avea propria pistă de aterizare, dar nu putea fi folosită decât ziua, pentru că nu avea dispozitivele de orientare din Kansas. Dacă lucrurile mergeau rău, puteau să aterizeze pe aeroportul din Manaus, aflat la o sută cincizeci de kilometri est, care oferea servicii complete, inclusiv reparaţii. La complexul alternativ se aflau şi piese de schimb, iar fiecare avion avea un mecanic specialist la bord, dar preferau să lase altora problemele majore. Într-o oră, survolau Golful Mexic şi apoi virau spre est, ca să zboare prin coridorul aerian internaţional care trecea pe deasupra Cubei. Pasagerii principali din primul avion credeau că părăsiseră ţara pe cât de repede se putuse şi că se vor face nevăzuţi de pe suprafaţa planetei pe care speraseră să o salveze.

— Cum? întrebă Sullivan, întorcându-se apoi şi repetând: Patru avioane cu reacţie au părăsit locaţia din Kansas, îndreptându-se spre sud.

— Există o cale de a fi urmărite?

Sullivan ridică din umeri.

— Poate Forţele Aeriene…

— Cum dracu’ facem asta? se întrebă Clark cu voce tare.

Apoi sună la Langley.

— Pot să încerc, John, dar să faci Forţele Aeriene să intervină atât de repede nu o să fie deloc uşor.

— Te rog, Ed, încearcă. Patru avioane Gulfstream pornite din centrul Kansasului, spre sud, cu o destinaţie necunoscută.

— Bine, am să sun la Centrul Naţional Militar de Comandă.

Acesta nu era deloc un lucru dificil pentru directorul Agenţiei Centrale de Informaţii. De serviciu la Centrul de Comandă era un general-locotenent, proaspăt trimis într-un post de birou, după ce comandase ce mai rămăsese din aviaţia de vânătoare în ţările NATO.

— Deci, ce ni se cere, domnule? întrebă generalul.

— Patru avioane Gulfstream de companie au decolat din centrul Kansasului aproximativ acum o jumătate de oră. Vrem să fie urmărite.

— Cu ce? Toate sistemele noastre de apărare aeriană sunt la graniţa canadiană. Dacă sunăm acolo, va fi prea târziu, nu-i mai prind.

— Dar AWAC-urile?

— Ţin de Comandamentul Aerian de Luptă de la Langley – baza noastră, nu a voastră. Da, poate că e vreunul în aer pentru supravegherea traficului de droguri. Pot să verific.

— Vă rog s-o faceţi, insistă Ed Foley. Rămân pe fir.

Generalul făcu mai mult decât atât, sunând la Centrul de Comandă pentru Apărarea Aerospaţială din Munţii Cheyenne, care acoperea prin radar aproape toată ţara şi ordonând identificarea celor patru aparate. Punerea în aplicare dură mai puţin de un minut, iar prin computer se trimise o comandă către Administraţia Federală a Aviaţiei, pentru verificarea planurilor de zbor care trebuiau să fie completate la orice zbor internaţional. De la NORAD i se spuse generalului că existau două avioane E-3B AWAC în aer chiar în acea clipă, unul la 500 km sud de New Orleans, pentru operaţiuni împotriva traficului de droguri, celălalt puţin la sud de Baza Aeriană Eglin, pentru un antrenament de rutină împreună cu mai multe aparate de vânătoare cu baza acolo, într-un exerciţiu ce privea o flotilă a marinei, de la Baza Aeriană de la Pensacola. Având informaţiile acestea, sună la Baza Aeriană Langley din Virginia Tidewater, ceru Operaţiunile şi le transmise cererea directorului CIA.

— Pentru ce anume, domnule? îl întrebă generalul pe Foley, deîndată ce linia deveni sigură.

— Nu pot să vă spun, dar este de maximă importanţă.

Generalul transmise mai departe spusele lui la Langley, dar răspunsul răstit de acolo nu-l mai trimise înapoi la CIA. Mai degrabă, i l-ar fi dat acelui general cu patru stele de la Comandamentul Aerian de Luptă care stătea confortabil în birou, în loc să fie pe un F-16 care făcea treaba efectivă. Totuşi, generalul cu patru stele pe umăr aprobă cererea, mormăind în barbă şi, închipuindu-şi că CIA nu ar cere ceva fără un motiv întemeiat.

— Dacă le vor, or să le aibă. Cât de departe se duc?

— Nu ştiu. Cât de departe poate să zboare un reactor Gulfstream?

— La naiba, domnule, ultimul model, GV, poate să zboare până în Japonia S-ar putea să fie nevoie să trimit şi un rezervor, pentru realimentare.

— Bine, vă rog să faceţi tot ce puteţi. Cu cine vorbesc ca să fiu la curent cu operaţiunile de urmărire?

— NORAD.

Şi îi dădu numărul directorului de la CIA.

— Mulţumesc, domnule general. Agenţia vă rămâne datoare.

— N-am să uit, domnule director Foley, îl asigură generalul de la USAF.

— Avem baftă, auzi Clark în telefon. Forţele Aeriene ne dau un AWAC. Putem să-i urmărim până unde au treabă, spuse Ed Foley, exagerând întrucâtva, pentru că nu înţelesese că AWAC-ul trebuia să se şi alimenteze pe drum.

Avionul în chestiune, un E-3B Sentry vechi de zece ani, primi ordinul cincisprezece minute mai târziu. Pilotul transmise cererea ofiţerului superior de la bord, un maior, care la rândul lui sună la NORAD pentru nişte informaţii suplimentare pe care le obţinu la zece minute după ce G-urile ieşiseră din spaţiul aerian american. Fiind dirijat iniţial din Cheyenne, exerciţiul de urmărire fu la fel de greu ca ieşirea dintr-un magazin local Seven-Eleven. O cisternă avea să îi întâlnească deasupra Mării Caraibelor, decolând din Panama, iar ceea ce fusese mai înainte un interesant exerciţiu de apărare aeriană se transformase acum în ceva total plictisitor. E-3B Sentry, făcut după proiectul venerabilului Boeing 707-320B, zbura cu aceeaşi viteză de croazieră ca reactoarele produse la Savannah, păstrând o distanţă de optzeci de kilometri. Singura variaţie, nu prea serioasă, avea să fie întâlnirea cu rezervorul. Indicativul pe radar al aparatului era Eagle Two-Niner. Avea legături prin satelit şi putea retransmite la NORAD, în Colorado, orice, inclusiv imaginea ecranului radar. Cei mai mulţi dintre membrii echipajului lui Eagle Two-Niner stăteau în fotolii confortabile, mulţi moţăind, în vreme ce trei controlori de zbor verificau cele patru Gulfstream-uri pe care le urmăreau. Curând reieşi că aveau o traiectorie rectilinie, că erau la o distanţă de şaizeci de kilometri unul de altul, deci cinci minute de zbor, că nu încercau deloc să se sustragă urmăririi şi nici măcar nu zburau la rasul apei. Dar ei ştiau că aceste manevre ar solicita avioanele şi ar duce la un consum inutil de combustibil. Nu conta pentru avionul de supraveghere, care putea să găsească până şi un obiect care plutea pe apă – ceea ce făcea regulat în operaţiunile antidrog, pentru că era una dintre metodele folosite de traficanţi pentru transferul cocainei – ba chiar puteau să impună respectarea vitezei pe autostrăzile interstatale, pentru că orice obiect care depăşea o sută treizeci de kilometri pe oră era automat urmărit

de sistemul computerizat, până când operatorul îi spunea computerului să îl ignore. Dar ce aveau de urmărit acum erau nişte avioane comerciale care intrau şi ieşeau din traficul curent, plus patru aparate Gulfstream care călătoreau atât de normal, în linie dreaptă, atât de liniştit, încât, după cum observă unul dintre controlori, până şi un puşcaş marin putea să le urmărească, fără prea mult ajutor din partea aparatelor.

În acel moment, Clark era într-un zbor care îl ducea la Aeroportul Naţional Reagan, de cealaltă parte a Washingtonului. Ateriză la timp. Clark fu întâmpinat de un angajat al CIA a cărui maşină „de serviciu" era parcată afară şi avea să parcurgă distanţa până la Langley în douăzeci de minute. Intrară în clădirea sediului vechi, urcând la nivelul şapte. Dimitri Popov nu visase în viaţa lui să ajungă în clădirea asta, cu ecusonul pe care scria VIZITATOR – ESCORTĂ OBLIGATORIE.

— Bun venit, îi spuse Foley în cea mai bună rusă a lui. Îmi închipui că nu aţi mai intrat niciodată aici.

— Aşa cum nici dumneavoastră nu aţi intrat în Piaţa Dzerjinski 2.

— Ba eu am intrat, răspunse Clark. Chiar în biroul lui Serghei Nikolaevici.

— Formidabil! spuse Popov, aşezându-se, unde i se indicase.

— Bine, Ed, unde naiba sunt acum?

— Deasupra nordului Venezuelei şi se îndreaptă spre sud, probabil în centrul Braziliei. Autoritatea Federală ne spune că au întocmit planuri de zbor – sunt obligaţi prin lege – pentru Manaus. E în zona arborilor de cauciuc, cred. Acolo se unesc câteva râuri.

— Mi-au spus că au acolo un complex care seamănă cu cel din Kansas, numai că e mai mic, îşi informă Popov gazdele.

— Să cerem să fie găsit prin satelit? îl întrebă Clark pe director.

— De îndată ce aflăm unde este, sigur. AWAC a pierdut ceva timp cu realimentarea, dar e în urmă cu doar două sute patruzeci de kilometri. Ne-au transmis că cele patru avioane de companie zboară normal, în linie dreaptă.

— Imediat după ce aflăm unde se duc, ce facem?

— Nu ştiu sigur, recunoscu Foley. La asta încă nu m-am gândit.

— Ed, s-ar putea să nu putem aduna destul pentru un caz

penal.

— Poftim?

— Aşa e, confirmă Clark. Dacă sunt destul de deştepţi – şi trebuie să presupunem că sunt – pot să distrugă foarte uşor toate probele materiale ale infracţiunii. Mai rămân doar martorii, dar ghici cine se află la bordul G-urilor care merg în Brazilia? Toţi cei care ştiu despre ce e vorba. Sunt foarte puţini, din motive de securitate. Şi tu ai face la fel, nu? Se duc acolo să uite lumea de ei şi să-şi repete textul.

— Nu am înţeles, spuse Popov.

— Trebuie să găsească şi să înveţe pe de rost o poveste pe care să o spună la FBI când încep interogatoriile, îi explică Foley. Trebuie să înveţe acelaşi imn, să îl cânte în acelaşi fel, de fiecare dată.

— Tu asta ai face în locul lor, Ed? îl întrebă Rainbow Six, înţelegător.

Foley confirmă.

— Da, asta este explicaţia. Bun, ce avem de făcut acum?

Clark i se uită direct în ochii directorului.

— Ce-ai zice să le facem o scurtă vizită?

— Cine dă autorizaţiile? întrebă directorul Agenţiei Centrale de Informaţii.

— Păi, mie salariul mi-l dă tot agenţia asta. Eu îţi raportez ţie, Ed, nu uita.

— Pentru numele lui Dumnezeu, John!

— Am permisiunea ta să îmi adun oamenii într-un loc adecvat pentru misiune?

— Unde?

— Cred că la Fort Bragg, propuse Clark.

Foley trebui să respecte logica momentului.

— Ai permisiunea.

Clark străbătu biroul îngust până la o masă pe care se afla un telefon neinterceptabil şi sună la Hereford.

Rănile lui Alistair Stanley se vindecaseră destul cât să-i permită să stea o zi întreagă la birou, fără să cadă epuizat. Călătoria lui Clark în State îl lăsase şef peste gruparea Rainbow, nevoit să rezolve probleme pe care Clark încă nu le abordase, cum era înlocuirea celor doi militari ucişi. Moralul, pe moment, era foarte scăzut. Nu puteau suporta uşor aşa ceva, deşi în fiecare dimineaţă ieşeau cu toţii pe terenul de sport, pentru

antrenamentul de rutină, iar în fiecare după-amiază trăgeau cu armele, ca să se menţină în formă şi să fie gata pentru un posibil apel. Acest apel era privit ca fiind foarte improbabil, dar nimeni nu uita că nici una dintre misiunile lui Rainbow nu fusese previzibilă. Telefonul codificat începu să sune, iar Stanley îl ridică.

— Da? Sunt Alistair Stanley.

— Al, salut, sunt John. Mă aflu la Langley.

— John, ce naiba se întâmplă? Pe Chavez şi pe oamenii lui parcă i-a înghiţit pământul.

— Ding şi oamenii lui sunt acum la jumătatea distanţei dintre Hawaii şi California, Al. Au arestat un conspirator important la Sydney.

— Foarte bine. Ce naiba se întâmplă?

— Al, stai pe scaun?

— Da, John, bineînţeles, dar…

— Acum ascultă. Îţi dau versiunea scurtă.

Sunase ca o comandă. Clark continuă să vorbească timp de zece minute.

— Pe toţi dracii! spuse Stanley, atunci când şeful lui se opri din vorbit. Eşti sigur de toate astea?

— Al dracului de sigur, Al. Acum îi urmărim pe conspiratorii urcaţi în patru avioane. Se părea că se îndreaptă spre Brazilia centrală. Bun, am nevoie de tine. Toţi oamenii se adună şi merg la Fort Bragg, la Baza Aeriană Pope, Carolina de Nord, cu tot echipamentul. Cu tot, Al. S-ar putea să facem o excursie în junglă, ca să… ca să avem o convorbire decisivă cu aceşti oameni.

— S-a înţeles. Am să încerc să organizez activitatea aici. Viteză maximă?

— Corect. Spune la British Airways că avem nevoie de un avion, continuă Clark.

— Foarte bine, John. Mă pun pe treabă.

În Langley, Clark se întrebă ce mai urma, dar înainte să se poată decide avea nevoie de toate elementele puse la locul lor. Alistair avea să-i contacteze pe cei de la British Airways ca să le dea un avion de rezervă cu care să-şi ducă oamenii direct la Pope, iar de acolo… De acolo, trebuia să se mai gândească. Şi el va trebui să se deplaseze acolo, la Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale, împreună cu colonelul Little Willie Byron.

— Ţinta 1 coboară, raportă unul dintre ofiţerii controlori de zbor prin intercomul aparatului.

Controlorul-şef îşi ridică privirea din cartea pe care o citea, îşi activă ecranul şi confirmă informaţia. În acel moment, încălcau legea internaţionala. Eagle Two-Niner nu primise încă permisiunea să zboare pe deasupra Braziliei, dar sistemele radar de control al traficului îl percepeau drept un avion de marfă civil – vechea şmecherie – şi nimeni nu-i întrebase încă nimic. Confirmând informaţia, se duse la radioul prin satelit şi raportă la NORAD şi, deşi nu ştia şi la CIA. Peste cinci minute Ţinta 2 făcea la fel. Amândouă avioanele încetineau, permiţându-i lui Eagle Two-Niner să ţină pasul. Controlorul-şef comandă echipajului de zbor să menţină direcţia şi viteza, întrebă cum stăteau cu combustibilul şi află că mai aveau destul pentru opt ore de zbor, mai mult decât suficient ca să se întoarcă la Baza Aeriană Tinker, de lângă Oklahoma City.

În Anglia se juca acum cartea British Airways. După zece minute de căutări, liniile aeriene găsiră pentru Rainbow un avion de linie 737-700, care avea să-i aştepte când vor fi la Luton, un mic aeroport comercial la nord de Londra. Până acolo, erau nevoiţi să meargă cu un camion pus la dispoziţie de o companie de transport a armatei britanice de la Hereford.

Seamănă cu o mare verde, îşi spuse John Brightling, privind stratul superior al junglei. În lumina soarelui care apunea, putea vedea albiile argintii ale nurilor, dar aproape nimic din solul propriu-zis. Acesta era cel mai bogat ecosistem de pe planetă, unul pe care nu apucase să-l studieze în detaliu. *Ei bine,* îşi zise Brightling, *acum o s-o pot face. Am pentru asta cam un an.* Proiectul alternativ era un complex robust şi confortabil, cu un personal de întreţinere de şase persoane, cu propria sursă de energie, cu comunicaţii prin satelit şi hrană din belşug. Se întrebă care dintre pasagerii celor patru avioane ştia să gătească bine. Aici avea să apară o diviziune a muncii, ca în orice activitate a Proiectului. Evident, el îşi asuma rolul de lider.

La Binghamton, New York, echipa de întreţinere încărca în incinerator mai multe containere pe care se găsea semnul pericol de contaminare. Unul dintre oameni îşi spuse că era un crematoriu imens, suficient ca să incinerezi două cadavre în

acelaşi timp şi, judecând după grosimea izolaţiei, unul cu temperaturi enorme. Închise uşa groasă de zece centimetri, o încuie şi apăsă butonul de aprindere. Auzea gazul ieşind în jeturi şi aprinzându-se de la flacăra de veghe existentă înăuntru, urmat de şuieratul caracteristic. Nimic neobişnuit în activitatea asta. Horizon Corporation scăpa întotdeauna aşa de materialul biologic de orice fel. *O fi aici vreun virus viu de SIDA,* îşi zise omul. *Compania* – citise el undeva – *face o grămadă de cercetări în privinţa asta.* Dar, pentru moment, se uita la hârtiile de pe planşeta lui. Trei foi cu un ordin special care îi fuseseră trimise prin fax din Kansas. Bifase toate liniile. Toate containerele specificate erau acum cenuşă. La naiba, incineratorul ăsta distrugea până şi nervurile metalice. O dată cu ele se ducea singura probă materială a existenţei Proiectului. Dar angajatul de la întreţinere habar nu avea de asta. Pentru el, G7-89-98-00A era un simplu container de plastic. Nu ştia nici măcar că exista cuvântul Shiva. După cum i se ceruse, se duse la computerul de pe biroul lui – aici toţi aveau aşa ceva – şi scrise că eliminase toate obiectele trecute în ordinul de lucru. Informaţia intră în reţeaua internă a lui Horizon Corporation şi, deşi el nu ştia, apăru pe un ecran din Kansas. În privinţa asta existau instrucţiuni precise, iar tehnicianul ridică receptorul şi transmise informaţia altui lucrător, care o transmise mai departe, la numărul de telefon furnizat prin mesageria electronică.

— Bun, mulţumesc, spuse Bill Henriksen, privind informaţia.

Puse la loc telefonul din cabina avionului şi se duse în faţă, la cei doi Brightling.

— Oameni buni, era Binghamton. Toate seturile de Shiva, toate vaccinurile, totul a fost ars. Nu mai există nici o probă materială că a existat vreodată un Proiect.

— Şi ar trebui să sărim în sus de bucurie? întrebă Carol supărată, privind pe hublou spre solul care se apropia.

— Nu, dar sper că vei fi mai fericită decât ai fi fost dacă ai fi fost acuzată de conspiraţie pentru comiterea de crime, doamnă doctor.

— Are dreptate, Carol, spuse John, cu un glas încărcat de tristeţe.

Fuseseră atât de aproape! Atât de aproape! *Mă rog,* se consolă el, *încă am resurse şi un nucleu de oameni buni, iar această neplăcere nu o să ne facă să renunţăm la idealurile noastre, nu? Nici pe departe,* îşi spuse preşedintele lui Horizon.

Sub ei, sub marea verde în care coborau, se afla o imensă diversitate biologică; avusese dreptate când construise aici o clădire alternativă a Proiectului, pentru că putea să identifice, în copacii care trăiau doar aici, substanţe chimice noi, poate chiar antidotul cancerului, cine putea şti? Auzi cum erau coborâte flapsurile şi curând coborî şi trenul de aterizare. Peste trei minute atingeau pista construită o dată cu laboratorul şi clădirile de locuit. Turaţia motoarelor fu inversată şi avionul încetini avionul până la oprire.

— Bun, Ţinta 1 a ajuns la sol.

Controlorul citi poziţia exactă, apoi îşi ajustă imaginea de pe ecran. Acolo se aflau şi nişte clădiri, se părea. *Foarte bine,* îşi spuse el. Comandă computerului să le calculeze poziţia exactă, o informaţie pe care o trimise imediat în Munţii Cheyenne.

— Mulţumesc, spuse Foley, scriind informaţia pe o foaie prinsă de o planşetă. John, am latitudinea şi longitudinea precise pentru poziţia lor. Am să cer o fotografie prin satelit. Ar trebui s-o avem în două sau trei ore, în funcţie de vremea de acolo.

— Atât de repede? se miră Popov, privind pe fereastra de la etajul şase în parcarea rezervată VIP-urilor.

— E doar o comandă prin computer, îi explică Clark. Iar sateliţii sunt permanent sus.

Brusc, fu izbit de ideea că trei ore însemnau un timp imens de aşteptare. Păsările din cosmos ar putea să fie dispuse prost taman acum.

Rainbow îşi luă zborul de pe pista de la Luton mult după miezul nopţii, ora Londrei, virând apoi spre dreapta, pe deasupra uzinei de automobile aflate chiar lângă perimetrul aeroportului, îndreptându-se spre vest, spre America. British Airways desemnase pentru zbor trei stewardese, care îi hrăniră pe militari şi le dădură băuturi, pe care toţi le acceptară, înainte să se aşeze cât mai comod posibil pentru somnul de pe durata traversării. Nu aveau nici o idee pentru ce mergeau în America. Stanley nu le dăduse încă nici o informaţie, deşi se întrebau cu toţii de ce trebuise să-şi ia tot echipamentul tactic.

Cerul de deasupra junglei din centrul Braziliei era minunat de senin. Primul KH-11D trecu la 21.30, ora locală. Camerele lui în

infraroşu luară un total de trei sute douăzeci de cadre, plus alte nouăzeci şi şapte în condiţii obişnuite. Aceste imagini fură transmise imediat unui satelit de comunicaţii, iar de acolo expediate prin fascicul pădurii de antene de la Fort Belvoir – Virginia, lângă Washington. De acolo, fufă trimise pe linie terestră până la clădirea Biroului Naţional de Recunoaştere de lângă Aeroportul Dulles, iar de acolo printr-un alt sistem de fibre optice la sediul CIA.

— Arată perfect, spuse fotoanalistul şef de serviciu din biroul lui Foley. Clădirile sunt aici, aici şi aici, plus una aici. Aeroport privat, are lumini, dar nu şi un sistem de balizaj pentru aterizări pe timp de noapte. Cred că aici sunt rezervoarele de combustibil. Aici este o centrală electrică. După cum arată fumul ieşit de pe coş, cred că au un generator Diesel. Clădirea asta, după modelul ferestrelor, pare să fie pentru locuit. Vă interesează o staţiune ştiinţifică construită în junglă? întrebă analistul.

— Cam aşa ceva, confirmă Clark. Altceva?

— Practic nu se află nimic pe o rază de o sută cincizeci de kilometri. Aici aş zice că a fost o plantaţie de arbori de cauciuc, dar clădirile nu sunt încălzite şi aş spune că mai degrabă nu sunt locuite.

Nu prea vezi alte urme de civilizaţie. Aici sunt focuri – le arătă el – focuri de tabără, poate ale indigenilor din triburi sau cam aşa ceva E un loc foarte izolat, domnule. Probabil că le-a fost foarte greu să construiască în locul ăla, dată fiind pustietatea din jur.

— Bun, trimite-ne şi imaginile Lacrosse, iar când vei avea imaginile foto normale, trimite-le şi pe acelea, îi spuse Foley.

— Vom avea o trecere directă a altui satelit pe la 7.20 ora locală, spuse omul. Previziunea meteo este favorabilă, aşa că ar trebui să avem cadre bune la trecerea aceea.

— Cât de largă este pista de aterizare? întrebă Clark.

— Pare să fie lungă de trei kilometri şi lată de cam o sută de metri, dimensiuni standard. Au mai tăiat pădurea şi pe o lăţime de încă treizeci de metri în stânga şi în dreapta. Deci pot să aterizeze avioane foarte mari, dacă betonul pistei este destul de gros. Există şi un doc, aici, la râu. Este de fapt Rio Negro, nu Amazonul propriu-zis, dar nu se văd vase. Cred că a rămas din vremea în care s-au făcut construcţiile.

— Nu văd nici un fel de linii telefonice sau energetice, spuse apoi Clark, după ce privise cu atenţie fotografiile.

— Nu, domnule, nu sunt. Cred că depind de comunicaţiile prin

satelit şi de cele prin radio. Au aici o livadă de antene.

Omul făcu o pauză.

— Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu. Şi mulţumesc, îi spuse Clark tehnicianului.

— Da, domnule, cu plăcere.

Analistul ieşi din cabinet şi se îndreptă spre liftul care avea să-l ducă la subsol, unde îşi avea biroul.

— Ai aflat ceva folositor? întrebă Foley, care nu ştia mai nimic despre junglă, dar ştia că Clark avea experienţă.

— Păi ştim unde se află şi câţi sunt acolo.

— Ce planuri ai, John?

— Nu sunt încă sigur, Ed, veni răspunsul sincer.

Clark nu planificase mare lucru, dar începuse să se gândească.

Aparatul C-17 se lăsă greu la sol la Baza Aeriană Travis din California. Chavez şi companionii lui erau foarte dezorientaţi de tot drumul, dar era bine că măcar ieşiseră din aparat în aerul răcoros, plăcut. Chavez îşi scoase telefonul codificat şi formă numărul de la Hereford, aflând că John se găsea la Langley. Trebui să-şi căznească puţin memoria pentru asta, dar în douăzeci de secunde era în măsură să formeze şi acest număr.

— Biroul domnului director.

— Aici Domingo Chavez, îl caut pe John Clark.

— Rămâneţi pe linie, vă rog, răspunse secretara lui Foley.

— Unde te afli acum, Ding? întrebă John deîndată ce ajunse la telefon.

— La Baza Aeriană Travis, la nord de San Francisco. Acum unde naiba mai mergem?

— Ar trebui să vă aştepte un VE-20 al Forţelor Aeriene, la terminalul YIR.

— Bine, mergem acolo. John, nu avem nici un fel de echipament cu noi. Am plecat din Australia în grabă.

— Am să pun pe cineva să se ocupe de asta. Să te întorci cu bine în D.C., m-ai auzit?

— Da, domnule C., confirmă Ding.

— Oaspetele tău, Gearing, parcă…

— Da, el. Noonan stă cu el mai tot timpul. A ciripit ca un canar, John. Chestia pe care au planificat-o ăia e reală. *Jesus Christo, jefe!*

— Ştiu, Ding. Apropo şi-au luat tălpăşiţa.

— Încotro? Se ştie?

— În Brazilia. Cunoaştem exact locaţia. L-am pus pe Al să aducă toată echipa la Fort Bragg. Tu te duci la Andrews. Trebuie să ne organizăm.

— Bine, John. Mă duc să găsesc avionul. Terminat.

Chavez închise telefonul şi făcu semn unei dubiţe USAF, care îi duse pe toţi la terminalul VIP, unde găsiră un alt echipaj de zbor care îi aştepta. Curând, erau la bordul unui VE-20, versiunea Air Force a reactoarelor de companie Jetstream. La bord aflară cam cât era ceasul după felul de mâncare servit de sergentul de serviciu. *Micul dejun, deci e dimineaţa devreme,* îşi zise Chavez. Îl întrebă pe sergent ce oră era şi îşi potrivi ceasul.

39
ARMONIA

Pe Noonan îl neliniştea un gând: *Călătoresc cu un individ care a mărturisit că era pe cale să comită un genocid şi uite că nu i-am pus nici măcar cătuşe, nu mai vorbesc de o cămaşă de forţă. Dar, practic, ce-ar mai putea face? Unde s-ar fi putut duce?* Ar fi putut să deschidă uşa şi să sară, dar Gearing nu i se părea agentului FBI un tip gata să se sinucidă, iar Noonan era absolut sigur că nu avea să pună stăpânire pe avion şi să-l îndrepte spre Cuba. Oricum, Tim Noonan nu făcea decât să-l supravegheze pe prizonier, gândindu-se între timp că-l arestase pe un alt continent, într-o altă emisferă, cu un alt fus orar şi de partea cealaltă a liniei internaţionale de schimbare a datei. Mai fusese şi în Mediterana de Est, la Fuad Yunis, acum zece sau unsprezece ani, dar acum credea că depăşise recordul de distanţă pentru arestarea unui criminal şi pentru aducerea lui acasă. Peste nouăsprezece mii de kilometri. La dracu'! Preţul recordului fusese acest zbor nesfârşit, care îi transformase în epavă corpul care se resimţea de absenţa exerciţiilor zilnice. Îşi schimbă şi el ora de pe ceas şi apoi se întrebă în ce zi erau şi dacă era aceeaşi. Dar, decise el, dacă îl întrebai pe un sergent însoţitor de zbor de la USAF în ce zi erai te făceai de râs şi păreai ultimul tâmpit. O să afle de pe prima pagină a vreunui ziar, de pildă *USA Today,* o dată ce va ajunge în America, îşi zise Noonan, împingându-şi scaunul în spate şi fixându-şi ochii în ceafa lui Will Gearing. Apoi îi trecu iar prin cap altceva: la Washington trebuia să-l predea pe arestat. Dar cui şi pe baza cărei acuzaţii?

— Bine, spuse Clark, în două ore ajung la Andrews, de acolo iau un aparat mic până la Pope şi începem să ne gândim la ce avem de făcut.

— John, ştiu că ai deja un plan, îi spuse Foley.

Îl cunoştea pe Clark de multă vreme şi îl putea citi până şi din licăritul ochilor.

— Ed, e cazul meu sau nu? îl întrebă John pe director.

— În limite rezonabile, John. Adică, hai să nu pornim un război nuclear sau aşa ceva, nu?

— Ed, poate aşa ceva să ajungă într-o instanţă federală? Dacă Brightling a ordonat distrugerea tuturor dovezilor? La naiba, ce spun? Câteva găleţi de deşeuri biologice şi câteva înregistrări pe computere. Există programe comerciale care distrug fişierele complet şi nu le mai recuperează nimeni în veci, ştiai?

— Adevărat, dar nu se poate să nu fi tipărit careva ceva, iar dacă o să căutăm bine...

— Şi ce obţinem aşa? O panică globală, după ce lumea o să-şi dea seama ce poate face o companie de bioinginerie dacă vrea. La ce ne ajută?

— Plus un consilier prezidenţial care a încălcat securitatea. Iisuse, asta n-o să-l ajute deloc pe Jack, aşa e, spuse Foley, făcând o pauză. Dar nu putem să-i asasinăm pe oamenii ăia, John. Sunt cetăţeni ai Statelor Unite şi au drepturi. Nu uita!

— Ştiu, Ed, dar nu putem să-i lăsăm să scape nepedepsiţi şi probabil nici să-i dăm în judecată nu putem, corect? Ce ne rămâne?

Clark făcu o pauză.

— Am să încerc să inventez ceva.

— Ce?

John Clark îşi explică ideea.

— Dacă ripostează, o să ne fie mai uşor, nu?

— Douăzeci de oameni împotriva a şaizeci?

— Douăzeci de oameni de-ai mei – de fapt, cred că am cincisprezece – împotriva unor filfizoni? Hai, scuteşte-mă, Ed! Ar putea fi echivalentul moral al unei crime, dar nu şi echivalentul *legal.*

Foley se încruntă urât, îngrijorat de posibilul impact în mass-media, deşi nu avea nici un motiv special să creadă că se va afla. Comunitatea operaţiunilor speciale păstra tot felul de secrete, dintre care multe ar fi dat rău dacă apăreau în mediile de informare.

— John! spuse el în cele din urmă.

— Da, Ed?

— Ai grijă să nu te prindă careva.

— Păi încă nu s-a întâmplat nimic, Ed, îi aminti Rainbow Six.

— Aşa e, spuse directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, întrebându-se cum dracu' avea să-i explice toate astea preşedintelui Statelor Unite.

— Bun. Pot să-mi folosesc fostul meu birou? întrebă Clark, care avea de dat mai multe telefoane.

— Normal.

— Ia te uită, asta e tot ce-ţi doreşti?! Numai atât?!
— Da, domnule general, ar fi suficient.
— Pot să te întreb pentru ce?
— Pentru ceva strict secret, veni răspunsul lui Clark.
— Este tot ce eşti dispus să-mi spui?
— Îmi pare rău, Sam. Poţi să îl suni pe Ed Foley să verifici, dacă vrei.
— Să ştii că am s-o fac, mormăi generalul la capătul celălalt al firului.
— Din partea mea, este perfect, domnule, spuse Clark, accentuând pe „domnule”, în speranţa că aşa o să îl mai îmbuneze pe generalul jignit.
Nu îl îmbună, dar Wilson era un profesionist şi cunoştea regulile.
— Bun, stai să dau câteva telefoane.
Primul din acestea fu la Fort Campbell, Kentucky, gazdă a Regimentului 160 Aviaţie, Operaţiuni Speciale, al cărui comandant, un colonel, veni cu obiecţiile aşteptate, spulberate imediat printr-un ordin direct. Colonelul ridică un receptor de interior şi ordonă ca un elicopter MH-60K Night Hawk pentru operaţiuni speciale să fie trimis la Baza Aeriană Pope, împreună cu o echipă de întreţinere, pentru o misiune într-un loc pe care nu îl cunoştea. Următorul telefon fu la un ofiţer de la USAF, care notă ordinul şi spuse „da, domnule”, ca un bun om al aerului ce era. Punerea tuturor pieselor la locul lor semăna mai mult cu un exerciţiu de electronică. Se dădeau telefoane codificate şi ordine ciudate unor oameni care, din fericire, erau obişnuiţi cu asemenea lucruri.

Chavez reflectă că făcuse cam pe trei sferturi înconjurul lumii, în cea mai mare parte în ultimele douăzeci şi două de ore, iar acum ateriza pe un aeroport în care fusese o singură dată înainte. Aici se afla Air Force One, versiunea VE-25A a lui Boeing 747, vopsit în culorile cunoscute în toată lumea, ducând cu el pe cineva care plănuise să-i omoare pe toţi oamenii care cunoşteau aceste culori. Cu ani în urmă, învăţase să nu reflecteze prea mult la lucrurile pe care le făcea pentru ţara lui şi pentru cei 82 450 de dolari pe an pe care îi câştiga acum ca funcţionar de nivel mediu al CIA. Avea un masterat în relaţii internaţionale, relaţii pe

care le definea în glumă drept „o ţară i-o trage alteia”

— Dar acum nu mai era vorba de o ţară, ci de o corporaţie. *De când au început şi astea să creadă că pot să joace la acest nivel?* se întrebă el. Poate că era noua ordine mondială, despre care vorbise cândva preşedintele Bush. Aşa o fi fost, dar comandantului Echipei-2 i se părea absurd. Guvernele erau alese, mai mult sau mai puţin, de cetăţeni, răspunzând în faţa acestora. Corporaţiile răspundeau, dacă o făceau, în faţa acţionarilor. Iar asta era o chestiune diferită. Corporaţiile erau, teoretic, supravegheate de guvernele ţărilor în care îşi aveau sediul, dar acum totul se schimba. Corporaţiile private produceau instrumentele folosite de oamenii din toată lumea. Lumea tehnologică în permanentă schimbare oferise o putere imensă unor organizaţii relativ mici, iar acum Chavez se întreba dacă acesta era un lucru bun sau rău. Oricum, dacă oamenii ar depinde de guverne în privinţa progresului, probabil că încă ar călări şi ar da ocol lumii cu vapoare cu aburi. Dar în această nouă ordine mondială treburile nu prea mai puteau fi controlate, lucru la care cineva trebuia să se gândească bine, decise Chavez, în vreme ce avionul se oprea la rampa de primire de la Andrews. Un alt microbuz albastru anonim al USAF apăru la scări chiar dinainte de întinderea completă a acestora.

— Văd că acumulezi din ce în ce mai multe ore de zbor, Ding, îi spuse John, pe betonul pistei.

— Cam aşa ceva. Nu mi-au crescut încă pene? întrebă obosit Chavez.

— Mai ai un hop de sărit.

— Unde?

— Bragg.

— Atunci, hai să-l facem. Nu vreau să mă obişnuiesc să stau pe loc, dacă e doar ceva temporar.

Avea nevoie să se bărbierească şi să-şi facă un duş, dar şi astea trebuia să mai aştepte până la Fort Bragg. Urcară foarte repede într-un alt avion pentru distanţe scurte al Forţelor Aeriene, care porni spre sud-vest. Din fericire, etapa fu scurtă, încheindu-se la Baza Aeriană Pope, care era lipită de cazarma Diviziei 82 Infanterie Aeropurtată de la Fort Bragg, Carolina de Nord, loc în care se aflau Delta Force şi alte unităţi pentru operaţiunile speciale.

Pentru prima oară, se găsi cineva care să se gândească cum

să procedeze cu Will Gearing. Trei poliţişti militari îl luară şi îl duseră la închisoarea cazărmii. Restul călătorilor fură duşi la căminul pentru ofiţeri nefamilişti, cunoscut îndeobşte sub numele de „Q”.

Chavez se întrebă dacă hainele pe care le dezbrăcase vor mai putea fi vreodată suficient de curate ca să le mai pună pe el. Dar făcu un duş şi găsi pe chiuveta băii şi un aparat de ras cu care îşi putu da jos barba neagră crescută într-o zi întreagă pe faţă. Ieşind din baie, găsi pe pat un rând de haine noi.

— Am discutat cu cei de la bază pentru astea.

— Mersi, John.

Chavez se luptă să între în şortul alb şi în tricou, iar apoi alese o uniformă pentru luptă cu camuflaj forestier – aflate toate pe pat, alături de ciorapi şi bocanci.

— Ai avut o zi lungă, bag de seamă.

— John, la naiba, am avut o lună lungă de la plecarea din Australia.

Se aşeză pe pat şi se întinse.

— Acum ce urmează?

— Brazilia.

— Cum aşa?

— Acolo s-au dus. I-am detectat şi am fotografii ale locului unde au poposit.

— Deci o să le facem o vizită.

— Corect.

— Şi ce o să facem cu ei, John?

— Rezolvăm problema asta pentru totdeauna.

— Mie îmi convine, dar e legal?

— De când te îngrijorează aspectul ăsta?

— John, nu uita că sunt un om însurat, am un copil. Acum am răspunderi, omule.

— E destul de legal, Ding, îi spuse socrul mai tânărului interlocutor.

— Bun, dacă zici tu. Acum ce urmează?

— Tragi un pui de somn. Restul echipei soseşte cam în jumătate de oră.

— Restul cărei echipe?

— Toţi cei care pot să se deplaseze şi să tragă, fiule.

— *Muy bien, jefe,* spuse Chavez, închizând ochii.

British Airways 737-700 rămase la sol cât putu de puţin, fu

alimentat cu ajutorul unei cisterne a Forţelor Aeriene, apoi decolă spre Aeroportul Internaţional Dulles, unde prezenţa avionului civil nu putea să genereze comentarii. Militarii de la Rainbow fură luaţi de acolo cu un autobuz şi duşi într-un loc sigur, în care li se permise să-şi continue odihna. Asta îi alarmă pe unii dintre ei. Dacă te lăsau să te odihneşti, înseamnă că urma un lucru neplăcută în viitorul apropiat.

Clark şi Alistair Stanley se întâlniră într-o cameră de la sediul Comandamentului Reunit pentru Operaţiunile Speciale, o clădire obişnuită, aflată lângă o parcare mică.

— Ce vă aduce aici? întrebă colonelul Byron, poreclit „Micul Willie” de către colegii lui în uniformă.

Porecla era cea mai nepotrivită din întreaga armată americană. La un metru nouăzeci şi patru şi o sută patru kilograme de muşchi, Byron era cel mai mare din tot comandamentul reunit. Porecla îi fusese dată în anii de şcoală de la West Point, unde, în cei patru ani de exerciţii, cu hrană bună, câştigase cincisprezece centimetri în înălţime şi cincisprezece kilograme în greutate, ajungând fundaş în legendara echipă de fotbal american a Infanteriei care spulberase Marina cu 35-10 în meciul din toamnă de pe Stadionul Veteranilor din Philadelphia. În ciuda masteratului de la Harvard, care părea să devină universitatea favorită militarilor americani, îşi păstrase accentul de Georgia.

— Facem o călătorie până aici, îi spuse Clark, dându-i peste masă fotografiile făcute din satelit. Avem nevoie de un heliport amenajat şi cam atât.

— Unde dracu’ e chestia asta?

— În Brazilia, la vest de Manaus, pe Rio Negro.

— Un complex serios, observă Byron, punându-şi ochelarii pe care îi ura. Cine l-a construit şi cine e acolo acum?

— Nişte tipi care au vrut să omoare întreaga lume, răspunse Clark, răspunzând în acelaşi timp la telefonul celular care începuse să sune.

Trebui să aştepte din nou sincronizarea sistemelor de codificare.

— Aici Clark, spuse el, într-un târziu.

— John, aici Ed Foley. Proba a fost examinată de militari la Fort Dietrich.

— Şi?

— Este o variantă a virusului Ebola. Ei zic că e modificat – au

folosit termenul de „inginerie” – prin adăugarea de ceea ce cred că ar fi nişte gene canceroase. Mi-au spus că asta face ca germenul să fie ceva mai robust. Mai mult, germenii virali au fost încapsulaţi într-un fel de minibule care îi ajută să supravieţuiască în aer liber. Cu alte cuvinte, John, ceea ce ţi-a spus prietenul tău rus pare să se confirme total.

— Ce ai făcut cu Dimitri? întrebă Rainbow Six.

— E într-o casă conspirativă din Winchester, răspunse directorul.

Era locul în care erau ţinuţi în mod obişnuit străinii pe care voia să-i protejeze CIA.

— Apropo, FBI-ul mi-a spus că poliţia statală din Kansas îl caută pentru crimă. Se pare că l-a omorât pe un oarecare Foster Hunnicutt din Montana sau, cel puţin, de asta e acuzat.

— De ce nu le spui la Birou să spună în Kansas că nu a omorât pe nimeni? Omul a fost cu mine tot timpul ăsta, îi sugeră Clark.

Trebuia să aibă grijă de el, nu? John ştersese deja cu buretele şi uitase că Popov instigase un atentat la viaţa soţiei şi fiicei lui. În cazul acesta, afacerile erau afaceri şi nu era primul caz în care un inamic din KGB se transforma într-un foarte preţios prieten.

— Bine, cred că pot s-o fac.

Era o minciună necesară, Foley era de acord cu asta, îndreptată împotriva unui adevăr cumplit. Aflat în biroul lui din Langley, Virginia, Foley se întreba cum de nu-i tremurau mâinile. Demenţii ăia nu numai că voiau să omoare întreaga omenire, dar aveau şi capacitatea să o facă. Era o situaţie pe care CIA trebuia să o studieze în detaliu; era un nou tip de ameninţare, a cărei investigare nu avea să fie nici uşoară şi nici plăcută.

— Bun, Ed, mulţumesc.

Clark închise telefonul şi se uită la ceilalţi din cameră.

— Tocmai mi s-a confirmat conţinutul canistrei pentru clor. Au creat o formă diferită de Ebola, care urma să fie împrăştiată.

— Poftim? întrebă colonelul Byron.

Clark îi explică totul timp de zece minute.

— Deci vorbeşti serios, spuse colonelul la sfârşit.

— Cât se poate de serios, îi spuse Clark. L-au angajat pe Dimitri Popov ca să le facă interfaţa cu teroriştii şi să organizeze incidente în Europa. Asta ca să crească teama de atacuri teroriste şi pentru ca Global Security să obţină contractul de consultanţă pentru Olimpiadă şi…

— Bill Henriksen? întrebă colonelul Byron. La naiba, îl cunosc

pe omul ăsta!

— Da? Ei bine, oamenii lui aveau misiunea să împrăştie chestia aia cu ajutorul sistemului de producere a ceţii de pe stadionul olimpic din Sydney, Willie. Chavez se afla acolo, în camera de control, când acest Will Gearing a apărut cu containerul. Conţinutul a fost verificat la USAMRUD, la Fort Detrick. FBI-ul ar putea să încropească un dosar, dar unul nu prea solid, adăugă Clark.

— Deci te duci acolo ca să…

— … Ca să discut cu ei, Willie, îi termină ideea Clark. Au pregătit avionul?

Byron se uită la ceas.

— Ar fi timpul.

— Bun. Atunci e momentul să o luăm din loc.

— Am uniforme de camuflaj pentru toţi oamenii tăi. Sigur nu ai nevoie de o mână de ajutor?

— Nu, Willie. Apreciez oferta la justa ei valoare, dar trebuie ca totul să fie cât mai discret posibil, nu crezi?

— Ai dreptate, John, spuse Byron, ridicându-se în picioare. După mine, băieţi! Apropo de oamenii ăia cu care te vezi în Brazilia…

— Da? întrebă Clark.

— Transmite-le un călduros salut de la Comandamentul Unit, te rog.

— Da, domnule, promise John. Vom face întocmai.

La rampa de la Baza Aeriană Pope îi aştepta un avion imens, un C-5B Galaxy al Forţelor Aeriene, la care echipa de la sol lucrase câteva ore ca să-l pregătească. Toate însemnele oficiale fuseseră şterse, iar în locul cercurilor obişnuite ale USAF fusese pictat HORIZON CORPORATION. Până şi numerele de pe coadă dispăruseră. Uşile rabatate din spate ale calei tocmai erau închise. Primii urcară Clark şi Stanley. Restul echipei sosi în autobuze, fiecare purtându-şi echipamentul personal. Urcară în compartimentul pentru pasageri din spatele aripii. Din acel moment, nu mai aşteptau decât urcarea echipajului de zbor – îmbrăcat civil – pe puntea de comandă şi începerea procedurilor de pornire, de parcă ar fi fost un zbor comercial. Un avion-cisternă KE-10 avea să-i ajungă undeva, la sud de Jamaica, pentru a completa rezervoarele de combustibil.

— Bun, iată ce pare să se fi întâmplat, le spuse John Brightling tuturor celor adunaţi în sală.

Văzu dezamăgirea pe figurile tuturor celor cincizeci şi doi de oameni. Dar era evidentă şi o anume uşurare. Ia te uită, până şi Adevăraţii Credincioşi aveau conştiinţă. Păcat.

— Ce facem aici, John? întrebă Steve Berg.

Fusese unul dintre principalii savanţi ai Proiectului. El concepuse vaccinurile „A” şi „B” şi ajutase la proiectarea lui Shiva. Berg era unul dintre cei mai buni oameni angajaţi vreodată de Corporaţia Horizon.

— Studiem pădurea ecuatorială. Am distrus tot ce avea valoare juridică. Toată producţia de Shiva s-a dus. La fel şi vaccinurile, la fel şi înregistrările de pe computerele companiei, însemnările de laborator şi aşa mai departe. Singurele date despre Proiect sunt ceea ce aveţi în minte. Cu alte cuvinte, dacă cineva încearcă să ne tragă la răspundere, tot ce avem de făcut este să ne ţinem gura şi nu se intentează nici un proces. Bill? spuse John Brightling, făcându-i un semn cu mâna lui Henriksen, care se îndreptă spre podium.

— Bun, ştiţi că am fost pe vremuri în FBI. Ştiu cum se instrumentează dosarele penale. Nici dacă au un noroc chior nu pot să găsească nimic împotriva noastră. FBI-ul trebuie să joace după reguli, iar regulile sunt foarte stricte. Trebuie să vi se citească drepturile, dintre care unul este acela de a avea un avocat lângă voi în timpul interogatoriilor. Tot ce trebuie să spuneţi este: „Da, vreau să vină avocatul meu”. Dacă spuneţi asta, nu au voie să vă întrebe nici măcar cât e ceasul. Apoi ne sunaţi pe noi şi vă trimitem un avocat. Avocatul vă va spune, chiar în faţa agenţilor, să nu spuneţi nimic, agenţilor le va spune că nu veţi declara nimic, iar dacă vor încerca să scoată ceva de la voi se vor face vinovaţi de violarea a tot felul de statute şi decizii ale Curţii Supreme. Asta înseamnă că vor intra în bucluc şi orice spuneţi nu va putea fi folosit nicăieri. Acestea sunt drepturile privitoare la protecţia voastră civilă.

Şi Bill Henriksen continuă:

— În cele ce urmează, ne vom petrece timpul aici, studiind ecosistemul bogat din jurul nostru şi formulând o poveste credibilă. Asta o să ne ia ceva timp…

— … Ia stai, dacă putem să le evităm întrebările, atunci…

— De ce să mai născocim o poveste? E simplu. Pentru că avocaţii noştri trebuie să aibă nişte discuţii cu nişte procurori

federali. Dacă venim cu o poveste plauzibilă, atunci putem să-i facem să renunţe la caz. Dacă poliţia ştie că nu va câştiga, nu va mai insista. O poveste bună, care explică totul, va ajuta la treaba asta. Vom spune că aşa e, îl studiam pe Ebola, pentru că e al naibii de periculos şi pentru că lumea are nevoie de un leac. Atunci, poate că un angajat nebun s-a hotărât să omoare toată lumea, dar noi nu avem nimic de-a face cu asta. De ce ne aflăm aici? Păi, facem cercetări medicale fundamentale, cercetăm componentele chimice din flora şi din fauna ecuatorială. E cumva împotriva legii?

Cei de faţă încuviinţară.

— Bun, o să închipuim o poveste fără cusur. O memorăm toţi şi apoi avocaţii noştri ne vor permite să discutăm cu FBI-ul, astfel încât să se poată spune că am cooperat. Le dăm toate informaţiile care nu ne pot face rău şi, practic, scăpăm de toate acuzaţiile pe care ni le pot aduce. Oameni buni, dacă rămânem uniţi şi respectăm scenariul, nu putem pierde! Vă rog să mă credeţi pe cuvânt. Dacă ne folosim minţile nu putem pierde, s-a înţeles?

— Şi putem să lucrăm şi la Proiectul Doi, spuse Brightling, reluându-şi locul la tribună. Sunteţi unii dintre cei mai deştepţi oameni din lume, iar angajamentul nostru şi scopul final nu s-au schimbat. O să stăm aici cam un an. Este o şansă pentru noi să studiem natura, să aflăm lucruri pe care trebuie să le aflăm. Va fi un an în care vom căuta o nouă cale de a realiza scopul căruia i-am dedicat întreaga noastră viaţă, continuă el, văzând că mulţi dădeau din cap.

Probabil că existau deja idei alternative, pe care le va putea analiza. Încă era preşedintele celei mai avansate companii de biotehnologii. Încă îi avea la îndemână pe cei mai străluciţi şi mai buni oameni din lume. Iar acestora le păsa de salvarea planetei. Pur şi simplu, trebuia să găsească altceva. Aveau şi resursele şi timpul necesar.

— Bun, le spuse Brightling cu un zâmbet radios. Am avut o zi lungă. Toată lumea la culcare! Odihniţi-vă bine. Mâine dimineaţă am să ies în pădure, să văd ecosistemul despre care cu toţii vrem să învăţăm.

Aplauzele îl mişcară. Da, toţi oamenii ăştia erau la fel de dedicaţi pe cât era el. Cine ştie, poate că se va găsi o cale de îndeplinire a Proiectului Doi.

În timp ce toţi mergeau spre camerele lor, Bill Henriksen îi

ajunse din urmă pe John şi Carol.

— Mai avem o singură problemă potenţială.

— Care ar fi aceea?

— Dacă trimit o echipă militară aici?

— Vrei să spui, armata? întrebă Carol Brightling.

— Corect.

— Ne luptăm cu ei, spuse John. Avem arme, nu?

Se convinseră personal. Arsenalul Proiectului Alternativ avea nu mai puţin de o sută de puşti de asalt G-3 de producţie germană, originale, cu foc automat. Iar unii dintre cei de acolo ştiau să le folosească bine.

— Bun. Problema e următoarea: nu pot să ne aresteze, dar dacă reuşesc să pună mâna pe noi şi să ne ducă în State, atunci instanţelor n-o să le pese dacă arestarea a fost ilegală sau nu. Asta e treaba cu legea americană: dacă ai ajuns în faţa unui judecător, lui nu-i pasă decât de caz. Deci, dacă apar pe aici trebuie să-i descurajăm. Cred…

— Cred că oamenilor noştri nu le trebuie prea multe imbolduri ca să riposteze, după ce au făcut ticăloşii ăia împotriva Proiectului.

— Sunt de acord, dar va trebui să vedem ce se întâmplă. La naiba, ce bine ne-ar fi prins un sistem radar instalat aici!

— De ce?

— Dacă vin, vin cu elicopterul. E prea mult de mers prin junglă şi ambarcaţiunile sunt prea lente, iar oamenii noştri preferă să se suie în elicopter. Aşa se fac lucrurile astea.

— Cum să ştie că suntem aici, Bill? Ce naiba, am plecat din ţară foarte repede şi…

— … şi ei pot să discute cu echipajele care ne-au transportat. Au fost obligaţi să întocmească un plan de zbor până la Manaus, iar asta îngustează aria de căutare, nu crezi?

— Nu vor vorbi, sunt bine plătiţi, obiectă John. Cât timp crezi că le trebuie ca să afle?

— În cel mai rău caz, câteva zile. În cel mai bun, două săptămâni. Cred că ar trebui să ne antrenăm oamenii în tactici defensive. Am putea începe de mâine, propuse Henriksen.

— Fă-o! fu de acord John Brightling. Eu am să sun acasă, să văd dacă a vorbit cineva cu piloţii noştri.

Apartamentul principal avea şi o cameră proprie de comunicaţii. Proiectul Alternativ era din multe puncte de vedere un complex de ultimă oră, de la laboratoarele medicale până la

comunicaţii. În cazul acestora din urmă, „pădurea” de antene de lângă uzina generatoare de electricitate avea un sistem de telefonie prin satelit, care permitea accesul prin *e-mail* direct la imensa reţea internă de calculatoare a lui Horizon Corporation. De îndată ce sosi în apartamentul lui, Brightling puse în funcţiune sistemul telefonic şi sună în Kansas. Lăsă instrucţiuni pentru echipajele de zbor, care acum erau foarte aproape de casă. Acestea urmau să raporteze la Proiectul Alternativ dacă cineva va cerceta ultimul lor zbor în străinătate. După ce termină, Brightling nu mai avu mare lucru de făcut. Se bucură de un duş şi intră în dormitor, unde îşi găsi soţia.

— E foarte trist, spuse Carol pe întuneric.

— E de-a dreptul supărător, fu de acord John. Am fost atât de aproape…

— Ce nu a mers?

— Nu sunt sigur, dar cred că prietenul nostru Popov a aflat ce se întâmplă şi l-a omorât pe cel care i-a spus, iar apoi a fugit. A reuşit cumva să le spună destule ca să-l captureze pe Will Gearing la Sydney. La naiba, mai aveam câteva ore şi pornea Faza Întâi! izbucni el.

— Ei bine, data viitoare vom fi mai atenţi, îl linişti Carol, întinzând mâna ca să-l mângâie pe braţ.

În ciuda eşecului, tare era plăcut să fie din nou cu el în pat.

— Dar cu Will cum rămâne?

— Va trebui să-şi încerce şansa. Am să-i fac rost de cei mai buni avocaţi pe care-i pot găsi, promise John. Şi o să-i trimit vorbă să nu scoată un cuvânt.

Gearing nu mai scotea nici un cuvânt, într-adevăr. Cumva, sosirea în America îi adusese aminte că avea nişte drepturi şi că aici există nişte proceduri de anchetă, iar acum nu mai spunea nimic nimănui. Stătea în scaunul lui cu faţa îndreptată spre coada avionului C-5, privind în urmă la uşa circulară care ducea în compartimentul din spate, în vreme ce militarii din jurul lui moţăiau. Doi dintre ei erau perfect treji totuşi şi se uitau ţintă la el, în vreme ce discutau despre diverse. Erau înarmaţi ca pentru vânătoarea de urşi, observă Gearing, cu o grămadă de arme personale şi mai aveau şi altele în partea din spate a avionului. Unde mergeau? Nimeni nu-i spusese.

Clark, Chavez şi Stanley se aflau în compartimentul din spatele punţii de comandă a masivului avion de transport.

Echipajul de zbor era format din ofiţeri de carieră ai Forţelor Aeriene – majoritatea acestor transportoare erau pilotate de rezervişti, în special de piloţi civili de linie – şi păstrau distanţa. Superiorii îi avertizaseră să tacă, un avertisment accentuat de revopsirea avionului. Acum erau civili? Îşi puseseră haine civile, pentru ca păcăleala să prindă cât mai bine. Dar cine naiba să creadă că un Lockheed Galaxy putea fi civil?

— Mie mi se pare foarte direct, observă Chavez.

Era interesant să fii din nou infanterist, din nou un *ninja,* stăpân al nopţii, se amuză el. Doar că acum plănuiau să meargă în plină zi.

— Problema este dacă vor opune rezistenţă?

— Dacă avem noroc, da, răspunse Clark.

— Câţi sunt?

— Au plecat cu patru Gulfstream-uri, cam cu şaisprezece persoane în fiecare. Asta înseamnă şaizeci şi patru, Domingo.

— Arme?

— Te-ai duce în junglă fără arme? întrebă Clark.

Răspunsul era evident: puţin probabil.

— Dar sunt antrenaţi? insistă comandantul Echipei-2.

— Nu prea cred. Oamenii ăştia sunt nişte savanţi, dar unii cunosc pădurea şi probabil că vreo câţiva sunt vânători. Vom vedea dacă noile jucării ale lui Noonan funcţionează la fel de bine pe cât le lăuda.

— Aşa cred, spuse Chavez.

Partea bună era că oamenii lui erau foarte bine antrenaţi şi echipaţi. Zi sau noapte, tot o treabă de *ninja* era.

— Înţeleg că tu ai comanda generală.

— Aşa e, Domingo, răspunse Rainbow Six.

Avionul începu să se zdruncine, afectat de o turbulenţă, iar ei încetară discuţia. Era siajul avionului-cisternă KE-10; începea realimentarea. Clark nu voia să urmărească procedura. I se părea cel mai nenatural act din lume, două avioane masive care se împreunau în plin zbor.

Malloy era cu câteva scaune în faţă, împreună cu locotenentul Harrison.

— Pare destul de simplu, spuse tânărul ofiţer.

— Da, simplu ca bună ziua, dar să vezi cum e când trag în tine. Atunci e interesant, răspunse pilotul.

— Avionul o să fie foarte aproape de supraîncărcare, avertiză Harrison.

— De-aia are două motoare, spuse puşcaşul marin.

Afară era întuneric. După umplerea rezervoarelor, echipajul de zbor se uită în jos, văzând puţine lumini. Pentru cei de pe KC-10, era vorba de un zbor civil. Pilotul automat monitoriza tot. Se ştia unde mergea, se ştia pe unde va trece şi, la o mie cinci sute de kilometri de aeroportul din Manaus, Brazilia, se ştia că era un zbor special, din State, care s-ar putea să aibă nevoie de spaţiu de parcare o zi sau două, plus serviciile de realimentare. Totul fusese deja trimis prin fax.

Când văzură luminile pistei, încă nu veniseră zorile. Pilotul, un maior tânăr, se ridică în scaunul din stânga şi încetini avionul, pentru o mai bună vizibilitate, în timp ce copilotul, un locotenent, care, aflat în dreapta, se uita la instrumente, rostea cu voce tare datele legate de altitudine şi de viteză. Ridicară botul avionului şi îi permiseră aparatului C-5B să se aşeze pe pistă, cei de la bord având doar o tresărire foarte slabă, care le anunţa că avionul nu mai zbura. Aveau o diagramă a aeroportului şi rulară până la colţul îndepărtat al rampei, oprind aparatul şi spunându-i personalului auxiliar că putea să se apuce de treabă.

Lucrurile se organizară în doar câteva minute. Uriaşele uşi din spate se deschiseră. De acolo, în întunericul dinaintea zorilor, fu tras elicopterul MH-60K Night Hawk. Sergentul Nance îi supraveghea pe cei trei angajaţi de la 160 SOAR, care extinseră palele rotorului din poziţia pliat, urcând pe fuzelaj ca să se asigure că toate dispozitivele de siguranţă sunt la locul lor, pentru operaţiunile de zbor. Night Hawk-ul avea rezervoarele pline. Nance instală mitraliera M-60 la locul ei de pe partea dreaptă şi îi spuse colonelului Malloy că aparatul era gata. Malloy şi Harrison făcură o testare şi deciseră că era gata de drum, după care îi transmiseră informaţia lui Clark, prin radio.

Ultimii care coborâră din C-5B fură militarii din Rainbow, acum îmbrăcaţi în uniforme multicolore de camuflaj pentru junglă şi cu feţele vopsite în culori de camuflaj: verde şi maro. La urmă de tot, coborî şi Gearing, cu un sac pe cap, ca să nu poată vedea nimic.

Nu puteau să ia pe toată lumea la bord. Vega şi alţi patru fură lăsaţi în urmă şi priviră cum elicopterul îşi lua zborul în prima cursă. Palele care dădeau un efect stroboscopic se ridicară în aer şi aparatul se îndreptă spre nord-vest, în vreme ce soldaţii rămaşi mormăiau nemulţumiţi că trebuiau să se înghesuie în picioare, în aerul cald şi umed de lângă avion. Exact atunci veni

un automobil cu nişte formulare pe care trebuia să le completeze echipajul de zbor. Spre surpriza tuturor, nu se făcu nicăieri vreo însemnare legată de tipul aparatului. Totul arăta că era un avion mare de transport, proprietate privată, iar personalul aeroportuar acceptă situaţia, pentru că hârtiile păreau corect întocmite şi, prin urmare, trebuia să fie adevărat.

Seamănă mult cu Vietnamul, îşi spuse Clark, trecând cu elicopterul pe deasupra verdelui intens al boitei pădurii. Dar, de data asta, nu mai era într-un Huey şi era la aproape treizeci de ani după prima lui misiune într-o operaţiune de luptă. Nu mai ştia de când nu-i mai fusese frică – tensiune mai simţise, dar frică nu – şi gândul ăsta îl izbi, trezindu-i amintiri. Avea una dintre acele arme MP-10 cu amortizor, iar acum, mergând în acest elicopter către locul unei bătălii, i se părea că retrăieşte momente din tinereţe până în momentul în care se întoarse să se uite la colegii lui şi văzu cât de tineri erau cu toţii, ceea ce însemna că el trebuia să fie bătrân. Lăsă deoparte acest gând şi se uită pe uşă, pe lângă sergentul Nance şi mitraliera lui. Cerul se lumina; era prea multă lumină ca să foloseşti vizoarele de noapte, dar nu destulă ca să vezi bine cu ochiul liber. Se aflau chiar la Ecuator, iar sub ei era jungla. O să fie cald şi umed jos acolo, iar în copaci vor fi şerpi, insecte şi alte creaturi, pentru care acest loc inospitalier era adevăratul cămin. Foarte bine, îşi spuse John în gând.

— Cum merge, Malloy? întrebă John prin intercom.

— Ar trebui să le vedem dintr-o clipă în alta. Uite, vezi luminile din faţă?

— Le-am văzut.

Clark făcu semn cu mâna trupei să fie gata.

— Conform planului, domnule colonel Malloy.

— Am înţeles, Six.

Păstră cursul şi viteza, pe direcţia doi-nouă-şase, la altitudinea de două sute de metri deasupra solului şi cu o viteză de o sută douăzeci de noduri. Luminile văzute în depărtare păreau cu totul stranii în acel loc, dar erau lumini şi se aflau exact acolo unde arătaseră sistemul de aviaţie şi fotografiile prin satelit că vor fi. Curând, lumina se împărţi în două surse distincte.

— Bine, Gearing, spuse Clark spre spate. Te lăsăm să te duci să vorbeşti cu şeful tău.

— Poftim? întrebă arestatul prin sacul negru care îi acoperea

capul.

— Da, confirmă John. Vei merge să îi transmiţi un mesaj. Dacă se predau, nimeni nu păţeşte nimic. Dacă nu, lucrurile vor ieşi urât de tot. Singura lui opţiune este predarea necondiţionată. Ai înţeles?

— Da, veni răspunsul, însoţit de o înclinare a capului sub sac.

La apropierea de capătul vestic al pistei construite de cine ştie cine în junglă, botul Night Hawkului se ridică şi Malloy efectuă o aterizare rapidă. Nu se ştia dacă nu cumva acolo erau mine. Gearing fu împins pe uşă şi elicopterul se ridică imediat, schimbând cursul spre capătul estic al pistei.

Gearing îşi scoase sacul de pe cap şi se orienta, zărind luminile Proiectului Alternativ, un complex pe care îl cunoştea, dar pe care nu îl vizitase niciodată. Se îndreptă într-acolo fără să se uite în urmă.

La capătul estic, Night Hawk-ul pluti deasupra pistei la doar o jumătate de metru. Militarii Rainbow săriră afară, iar elicopterul se ridică imediat, pentru a se întoarce la Manaus, dispărând în soarele care tocmai răsărea. Malloy şi Harrison îşi puseră ochelarii de soare şi menţinură cursul, cu ochii aţintiţi asupra indicatorului de combustibil. *Ăştia de la Regimentul 160 Operaţiuni Speciale întreţin bine elicopterele,* îşi zise puşcaşul marin, cu mâinile înmănuşate pe butoanele de comandă. Exact cum făceau şi băieţii de la Forţele Aeriene din Anglia.

Noonan fu primul care se orientă. Toţi alergară imediat la adăpostul pădurii aflate la doar o sută de metri de pista groasă de beton şi porniră spre vest, întrebându-se dacă Gearing remarcase cumva aterizarea lor separată. Avură nevoie de o jumătate de oră ca să parcurgă distanţa. Dacă ar fi alergat, ar fi ajuns în zece minute. Clark considera că scoseseră un timp foarte bun, dat fiind că erau în junglă; îşi amintea senzaţia aceea neplăcută că până şi aerul părea viu acolo, plin de tot felul de vietăţi care săreau să-ţi sugă sângele şi îţi dădeau boli, care îţi luau viaţa cât mai încet şi mai dureros cu putinţă. Cum dracu' putuse rezista nouăsprezece luni în Vietnam? Zece minute aici şi ar fi vrut să plece. În jurul lui, copacii masivi ajungeau la înălţimi de şaizeci până la o sută de metri şi formau un fel de acoperiş pentru acest loc fetid, copacii din stratul secundar ajungând la o treime din această înălţime, urmaţi de alţii care se opreau cam la

cincisprezece metri. Mai erau şi plantele verzi şi tufişurile de la picioarele lui. Auzea zgomote de mişcare dar nu putea spune dacă erau oamenii lui sau nişte animale, deşi ştia că în acel mediu existau tot felul de forme de viaţă, cele mai multe dintre ele ostile oamenilor. Oamenii lui se răsfiraseră spre nord, cei mai mulţi agăţându-şi nişte ramuri pe sub benzile elastice din jurul căştilor de kevlar, cea mai bună metodă de a-şi deghiza siluetele şi de a-şi îmbunătăţi camuflajul.

Gearing descoperi cu uimire că uşa din faţă a clădirii era descuiată. Intră în ceea ce părea să fie clădirea rezidenţială şi apoi în lift. Apăsă pe butonul ultimului nivel şi ajunse la etajul trei. Odată ajuns acolo, nu-i mai rămase decât să deschidă uşile duble de pe coridor şi să aprindă lumina în ceea ce trebuia să fie apartamentul principal. Uşile dormitorului erau deschise, aşa că se îndreptă spre ele.

Ochii lui John Brightling remarcară schimbarea bruscă a luminii din camera de zi. Deschise ochii şi văzu…

— Ce dracu’ faci aici, Will?

— M-au adus aici, John.

— *Cine* te-a adus aici?

— Oamenii care m-au capturat la Sydney, veni răspunsul lui Gearing.

— Ce?!

Era prea mult, pentru o oră atât de timpurie. Brightling se ridică în picioare şi îşi puse halatul de lângă pat.

— John, ce se întâmplă? întrebă Carol, din cealaltă parte a patului.

— Nimic, iubito, stai liniştită.

John intră în camera de zi şi închise uşile în urma lui.

— Ce mama naibii se întâmplă, Will?

— Sunt aici, John.

— Cine e aici?

— Tipii de la antitero, cei care au venit în Australia, cei care m-au arestat. Sunt aici, John! îi spuse Gearing, privind în jur prin cameră, total dezorientat după toată călătoria făcută şi nemaifiind sigur de nimic pe moment.

— Aici? Unde? În clădire?

— Nu, clătină Gearing din cap. M-au coborât din elicopter. Şeful lor e un tip numit Clark. Mi-a spus să-ţi transmit că trebuie să vă predaţi. Predare necondiţionată, John.

— Altfel, ce? întrebă Brightling.

— Altfel vor veni aici să ne ia.

— Nu, zău?!

Nu era deloc plăcut să fii trezit aşa. Brightling cheltuise două sute de milioane de dolari ca să construiască locul ăsta – mâna de lucru era ieftină în Brazilia – şi considera Proiectul Alternativ drept o fortăreaţă, ba mai mult decât atât, o fortăreaţă care va fi localizată abia în câteva luni. Oameni înarmaţi, chiar acum? Aici? Şi care îi cereau să se predea? Ce mai era şi asta?

Bun, îşi zise el. Mai întâi îl sună pe Bill Henriksen în camera lui şi îi spuse să vină sus. Apoi deschise computerul. Nici un *e-mail* care să-i spună că cineva interogase echipajele de zbor. Deci nimeni nu spusese nimănui unde se aflau. Atunci, de unde dracului aflaseră? Şi cine naiba se afla acolo? Îi trimiseseră pe cineva cunoscut cu ordinul să se predea. Parcă trăia secvenţele unui film.

— Ce este, John? întrebă Henriksen.

Apoi îl zări pe celălalt bărbat din cameră.

— Will, cum ai ajuns aici?

Brightling ridică mâna, impunând linişte, în vreme ce Gearing şi Henriksen schimbau informaţii. Stinse luminile din cameră şi se uită pe ferestrele mari, ca să vadă vreun semn de activitate. Nimic.

— Câţi sunt? întrebă Bill.

— Zece sau cincisprezece soldaţi, răspunse Gearing. Ai de gând să faci ce ţi-au cerut? Te predai? întrebă fostul colonel.

— La dracu', nu! izbucni John Brightling. Bill, e legal ce fac indivizii?

— Nu tocmai. Cred că nu.

— Bun, atunci să ne înarmăm oamenii.

— Bine, spuse şeful securităţii, cam îndoit.

Ieşi din cameră în holul principal, unde se afla un pupitrul de unde se comanda sistemul de comunicaţii din întregul complex.

— Aşa, iubito, vorbeşte-mi! spuse Noonan.

Era cea mai nouă versiune a sistemului DKL de găsire a oamenilor pusă în funcţiune. La cam trei sute de metri în faţă avea două unităţi de senzori, fiecare cu emiţătorul ei, care transmitea către un receptor legat la calculatorul lui.

Sistemul DKL detecta câmpul electromagnetic generat de inima umană. Se constatase că acest câmp avea o amprentă

unică. Primele aparate vândute de companie indicau doar direcţia de unde proveneau semnalele recepţionate, dar ultimele modele fuseseră îmbunătăţite. Aveau antene parabolice pentru mărirea distanţei efective până la o mie cinci sute de metri şi, prin triangulaţie, ofereau o poziţie destul de precisă în intervalul a doi până la patru metri. Clark se uită şi el pe ecranul computerului. Erau semnale care îi arătau pe oamenii repartizaţi uniform în camerele lor din sediu.

— Doamne, ce bun ar fi fost ăsta pe vremea când eram eu răcan! suspină John.

Toţi militarii lui Rainbow erau echipaţi cu locatoare GPS încorporate în transmiţătoarele radio personale, iar acestea la rândul lor transmiteau informaţiile computerului, astfel încât Noonan şi Clark ştiau precis unde le erau oamenii, ca şi locaţiile celor din clădirea aflată în stânga.

— Da, de-aia m-a pasionat şi pe mine jucăria asta, spuse agentul FBI, dând din cap. Nu pot să-ţi spun la ce etaje sunt, dar uite că încep să se mişte. Cred că cineva i-a trezit.

— Comanda, aici Bear, se auzi în radioul lui Clark.

— Bear, aici Comanda. Unde te afli?

— La cinci minute distanţă. Unde vrei să fac livrarea?

— În acelaşi loc. Să stăm în afara focului lor. Spune-le lui Vega şi celorlalţi că noi ne aflăm în partea nordică a pistei. Postul de comandă se găseşte cam la o sută de metri nord de lizieră. O să vorbim cu ei de aici.

— Înţeles, Comanda. Bear, terminat.

— Trebuie să fie un lift, ceva, spuse Noonan, arătând pe ecranul pe care şase semnale licărite se reuniseră, rămânând împreună cam o jumătate de minut, după care se despărţiră.

Apoi începură să se deplaseze spre nord, reunindu-se iarăşi.

— Îmi place jucăria asta, spuse Dave Dawson, ridicându-şi puşca G3.

Arma neagră, nemţească, era perfect echilibrată şi avea un sistem de ţintire excelent. Fusese şeful securităţii interioare în Kansas, un adevărat credincios, căruia nu-i plăcea deloc ideea de a se întoarce în America arestat de federali, ca să-şi petreacă întreg restul vieţii în Penitenciarul Federal Leavenworth, un loc din Kansas pe care nu îl iubea deloc.

— Ce facem acum, Bill?

— Ne organizăm pe perechi. Toţi să aibă unul din astea, spuse

Henriksen, dându-le tuturor radiourile portabile.

— Nu trageţi decât atunci când vă spunem noi. Folosiţi-vă mintea.

— Bine, Bill. Le arăt eu ticăloşilor de ce e în stare un vânător, spuse şi Kiligore, căruia îi plăcea şi cum îi stătea arma în mână şi faptul că va face pereche cu Kirk MacLean.

— Puneţi-vă şi astea, spuse Henriksen, deschizând o altă uşă în care se vedeau haine şi pantaloni de camuflaj.

— Ce putem face ca să ne protejăm, Bill? întreba Steve Berg.

— Putem să-i omorâm pe ticăloşi, răspunse Kiligore. Nu sunt poliţişti, nu au venit să ne aresteze, nu-i aşa, Bill?

— Nu, nu s-au identificat, iar legea e cam neclară în privinţa asta, băieţi.

— Oricum, suntem într-o ţară străină. Deci indivizii probabil că încalcă legea dacă vin aici, iar dacă cineva ne atacă cu armele, trebuie să ne apărăm, nu? întrebă Ben Farmer.

— Ştii ce trebuia să faci? întrebă Berg.

— Puiule, am fost puşcaş marin. Arme uşoare, linie de tragere. Da, ştiu tot ce trebuie.

Farmer părea foarte sigur pe sine şi era foarte furios, ca şi ceilalţi, că planurile le fuseseră zădărnicite.

— Bine, băieţi, aici eu comand! S-a înţeles? le spuse Henriksen.

Avea acum treizeci de oameni înarmaţi. Ar trebui să fie de ajuns.

— Îi facem să vină la noi. Dacă vedeţi pe cineva apropiindu-se cu o armă, îl împuşcaţi. Dar aveţi răbdare. Trebuie lăsaţi să se apropie. Nu risipiţi muniţia. Să vedem dacă îi putem descuraja. Nu pot să rămână prea mult timp aici fără provizii şi au un singur elicopter ca să…

— Uite, spuse MacLean.

La cam doi kilometri distanţă, la capătul pistei, elicopterul negru ateriză şi din el ţâşniră spre liziera pădurii trei sau patru oameni.

— Bun. Fiţi atenţi, băieţi şi gândiţi înainte să acţionaţi!

— La treabă! spuse agresiv Kiligore, făcându-i semn lui MacLean să-l urmeze pe uşă afară.

— Părăsesc clădirea, spuse Noonan. Par să fie cam treizeci.

Se uită în jur ca să se orienteze în teren.

— Se îndreaptă spre pădure, probabil că pregătesc o

ambuscadă.

— O să vedem. Echipa-2, aici Comanda, spuse Clark în radioemiţător.

— Comanda, Lider 2, răspunse Chavez. Văd oameni care ies în fugă din clădire. Par să aibă arme automate de umăr.

— Înţeles. Bine, Ding, procedăm conform planului.

— Înţeles, Comanda. Trec la organizare.

Echipa-2 era întreagă, cu excepţia lui Julio Vega, care tocmai sosise cu elicopterul cu al doilea transport. Chavez trecu la radio şi îşi împărţi oamenii pe perechi, în structura obişnuită, întinzând linia de trăgători spre nord în pădure şi păstrându-şi locul din partea sudică a liniei. Oamenii de la Echipa-1 erau rezerva operaţională şi erau conduşi direct de John Clark, aflat la postul de comandă.

Noonan văzu deplasarea trăgătorilor din Echipa-2. Fiecare semnal venit de la ai lor era însoţit de o literă, aşa că putea să îi identifice pe nume.

— John, întrebă el, când putem trage?

— Răbdare, Tim, răspunse Six.

Noonan îngenunche pe solul afinat, cu calculatorul portabil pus pe un trunchi căzut. Bateria avea o autonomie de cinci ore şi mai avea în rucsac alte două.

Pierce şi Loiselle erau în faţă. Înaintaseră în junglă cam o jumătate de kilometru. Pentru nici unul nu era o premieră. Mike Pierce mai lucrase de două ori în Peru, iar Loiselle fusese în Africa în trei perioade. Dar familiaritatea cu împrejurimile nu însemna în nici un caz confort. Amândoi erau la fel de îngrijoraţi de şerpi, pe cât erau de oamenii înarmaţi care se îndreptau spre ei, siguri că pădurea era plină de asemenea creaturi, fie veninoase, fie doritoare să îi înghită de-a dreptul. Temperatura era în creştere şi ambii soldaţi începuseră să transpire pe sub vopseaua de camuflaj. După zece minute, găsiră un loc bun – un copac, de care era lipit un altul căzut, cu un câmp de tragere acceptabil.

— Au radiouri, raportă Noonan. Vrei să le dereglez?

Avea deja pregătit aparatul de bruiaj.

Clark clătină din cap.

— Nu încă. Să-i ascultăm o vreme.

— Corect.

Agentul FBI porni *scanner-ul* radio şi direcţionă semnalul spre căşti.

— Uite un loc bun, se auzi o voce. Uită-te ce copaci, omule!

— Da, sunt mari, nu-i aşa?

— Ce fel de copaci? se auzi o a treia voce.

— Din aceia după care se poate ascunde cineva ca să vă împuşte, se auzi o voce mai serioasă. Kiligore şi MacLean, mergeţi mai departe, spre nord, cam un kilometru, găsiţi un loc şi rămâneţi liniştiţi acolo!

— Bine, bine, Bill, în regulă, se auzi a treia voce.

— Ascultaţi, toată lumea! spuse vocea lui Bill. Nu mai trăncăniţi pe radio, s-a înţeles? Raportaţi când vă chem eu, sau când vedeţi ceva important. Altfel, tăcere!

— Da.

— Bine.

— Dacă zici tu, Bill.

— Înţeles.

— Nu văd nimic, se auzi o a cincea voce.

— Atunci găseşte un loc de unde să vezi, îi sări în ajutor cu o sugestie o altă voce.

— Sunt în perechi şi majoritatea se deplasează într-o formaţie destul de compactă, spuse Noonan, privind ecranul. Ăştia doi se îndreaptă direct spre Mike şi Louis.

Clark se uită şi el pe ecran.

— Pierce şi Loiselle, aici Comanda. Aveţi două ţinte care se apropie de voi dinspre sud, distanţa cam două sute cincizeci de metri.

— Înţeles, Comanda. Pierce. Am înţeles.

Sergentul Pierce se aşeză în locul lui, privind spre sud, acoperind un unghi de nouăzeci de grade. La doi metri distanţă de el, Loiselle făcu acelaşi lucru, încercând să se relaxeze în privinţa ostilităţii mediului şi orientându-şi grijile spre inamicul care se apropia.

Doctorul John Kiligore cunoştea pădurea şi ştia să vâneze. Acum se deplasa încet şi cu grijă, privind în jos la fiecare pas, ca să se asigure că nu făcea zgomot şi apoi ridicând privirea, ca să examineze peisajul în căutarea unei forme umane. *Or să vină să ne ia,* îşi zise el, iar atunci el şi MacLean vor face sport pe cinste trăgând în ei, ca la vânătoarea de cerbi, alegând un loc în umbră unde să stea liniştiţi, aşteptând să pice vânatul. *Încă vreo două sute de metri,* îşi zise el şi *vom fi la locul potrivit.*

La trei sute de metri de ei, Clark se folosea de ecranul computerului şi de radiouri pentru a-şi aranja oamenii în locurile cele mai bune. Aceste noi facilităţi erau extraordinare. Funcţionând ca un radar, aparatul putea să-i detecteze pe oameni cu mult înainte ca cineva să-i vadă sau să-i audă. Noua jucărie electronică era o binecuvântare pentru orice soldat care o folosea.

— Uite-i, spuse Noonan în şoaptă, ca un comentator la un turneu de golf, ciocănind în ecran.

— Pierce şi Loiselle, aici Comanda, aveţi două ţinte care se apropie dinspre sud-sud-est, la cam două sute de metri.

— Înţeles, Comanda. Putem să-i luăm la ochi? întrebă Pierce.

În ascunzişul lui, Loiselle se uita la el, în loc să se uite în faţă.

— Afirmativ, răspunse Clark, continuând: Rainbow, aici Six. Foc de voie! Repet, din clipa asta, foc de voie.

— Înţeles, foc de voie, confirmă Pierce.

— Să aşteptăm până îi avem pe amândoi, şopti Pierce.

— *D'accord,* aprobă sergentul Louis Loiselle.

Amândoi priveau spre sud, cu ochii în patru şi urechile ciulite după orice crenguţă ruptă.

Locul ăsta nu e rău deloc, îşi zise Kiligore. Vânase şi pe terenuri mult mai grele, în zone mult mai zgomotoase. Aici nu erau ace de pin care să facă zgomotele alea pe care le auzeau căprioarele de la capătul celălalt al lumii. O grămadă de umbre, practic nici un loc bătut direct de soare. Dacă n-ar fi fost insectele, te puteai simţi confortabil aici. Dar insectele astea erau o nenorocire curată. Când o să mai vină pe aici, o să-şi dea cu spray care să le gonească, îşi spuse doctorul, înaintând încet În faţa lui era o creangă pe care o îndepărtă cu mâna stângă, ca să nu facă zgomot călcând pe ea.

Iată-i, îşi spuse Pierce. Tocmai se deplasase o crenguţă de tufiş, într-un loc în care nu exista nici o boare de vânt.

— Louis, şopti el.

Francezul se întoarse şi Pierce îi indică direcţia cu degetul. Loiselle dădu din cap şi se întoarse în aceeaşi direcţie.

— Am contact vizual cu ţinta, raportă Pierce prin radio. O singură ţintă, la o sută cincizeci de metri spre sud.

Lui MacLean îi plăcea mult mai puţin pe picioarele proprii decât în şa. Totuşi, încercă să imite cât mai bine mişcările lui John Kiligore, deşi se dovedi că era imposibil să se mişte repede şi silenţios în acelaşi timp. Se agăţă de o rădăcină ieşită din pământ şi căzu cu zgomot, înjurând în timp ce se ridica.

— *Bonjour,* şopti Loiselle pentru sine.

Zgomotul acela parcă ar fi aprins lumina în pădure. În orice caz, acum sergentul Louis Loiselle văzu o siluetă omenească mişcându-se în umbra pădurii, cam la o sută cincizeci de metri distanţă.

— Mike? şopti el, arătând spre ţintă.

— Bine, Louis, răspunse Pierce. Să-i lăsăm să se apropie mai mult, omule.

— Da.

Amândoi îşi duseseră armele la umăr, deşi deocamdată distanţa era puţin cam mare.

Kiligore se gândea că nu l-ar putea auzi apropiindu-se nici măcar un animal mare. În jungla asta ar trebui să se afle jaguari, prădători eficienţi de mărimea leopardului, cu o blană care şi-ar găsi de minune locul întinsă în faţa căminului. Iar arma lui tip NATO, de calibrul 7,62 mm, avea gloanţe potrivite pentru un asemenea vânat. Probabil că erau prădători nocturni, îşi zise el, greu de pândit. Dar cum rămânea cu capibara, cel mai mare rozător din lume, despre care se zicea că ar fi bun de mâncat, în ciuda familiei de specii căreia îi aparţinea? Erau prea multe lucruri aici şi prea întuneric, iar ochii nu i se obişnuiseră încă. Bun, o să găsească un loc în care să stea liniştiţi, astfel încât ochiul să se acomodeze cu intensitatea luminii şi cu întunericul, pentru ca apoi să poată observa orice schimbare care ar fi arătat că ceva nu era la locul lui acolo. *Uite un loc bun,* îşi zise el. Un copac căzut lângă unul în picioare.

— Ia vino la pieptul meu, iubire, şopti pentru sine Pierce.

Se gândi că o sută de metri era destul de aproape. Va trebui să ţintească ceva mai sus, în bărbia ţintei, iar căderea gravitaţională a glonţului îl va plasa undeva în partea de sus a pieptului. O lovitură în cap ar fi şi mai bună, dar distanţa era cam mare pentru aşa ceva, iar el nu voia să-şi asume riscuri.

Kiligore şuieră şi îi arătă lui MacLean locul din faţa lor. Kirk dădu din cap. Entuziasmul lui iniţial pentru acţiune se topea văzând cu ochii. Jungla nu era deloc aşa cum se aşteptase, iar faptul că în ea se aflau oameni veniţi să-i atace nu o făcea deloc mai atrăgătoare. Ce straniu, se trezi gândindu-se la barul acela de burlaci din New York, la camera întunecată, la muzica de dans dată tare, un mediu atât de ciudat... şi la femeile pe care le găsise acolo. Păcat, mare păcat pentru ce li se întâmplase. La urma urmei, erau – fuseseră – şi ele tot oameni. Şi partea cea mai rea era că muriseră degeaba. Cel puţin, dacă Proiectul ar fi continuat, sacrificiul lor ar fi avut o semnificaţie, dar acum... Acum totul era un eşec, iar el se afla în blestemata asta de junglă cu o armă încărcată în mână, căutând nişte oameni care îl voiau pentru ce făcuse.

— Louis, eşti pe ţintă?

— Da.

— Bun, la treabă! comandă Pierce cu o voce hotărâtă.

Strânse bine arma MP-10, centră ţinta între repere şi apăsă încet pe trăgaci. Rezultatul imediat fu zgomotul liniştit al rafalei de trei gloanţe şi sunetul oarecum mai puternic al mecanismului pistolului-mitralieră. Văzu că toate cele trei gloanţe îşi atinseseră ţinta. Văzu cum omul deschidea larg gura şi cădea la pământ. Urechile îi raportară ceva similar din stânga. Pierce îşi părăsi locul şi alergă în faţă, cu arma ridicată şi cu Loiselle în apropiere, pentru susţinere.

Mintea lui Kiligore nu mai avu timp să analizeze cele întâmplate cu el; simţi loviturile din piept şi se uită direct spre vârfurile copacilor, unde se vedeau petice mici de albastru şi alb, pe cerul îndepărtat. Vru să spună ceva, dar în momentul acela nu putea respira. Îşi înclină capul câţiva centimetri, dar nu văzu pe nimeni. Unde era Kirk? se întrebă el, dar se trezi că nu putea să-şi mişte corpul. Oare fusese împuşcat? Durerea era reală, dar ciudat de îndepărtată, iar el îşi coborî capul, văzu că avea pieptul plin de sânge şi...

...cine era omul acela în haine de camuflaj, cu figura pictată în verde şi maro?

Tu cine mai eşti? se întrebă sergentul Pierce. Cele trei gloanţe

trase de Pierce se înfipseseră în piept. Nu-i atinseseră inima, dar îi sfâşiaseră plămânii şi vasele de sânge principale. Ochii omului încă îl priveau. Erau concentraţi asupra lui.

— Amice, nu ţi-ai ales bine locul de joacă, şopti el, apoi ochii omului încremeniră, iar el se aplecă să ridice arma. Bună armă, zise Pierce, punându-şi-o la spate.

Apoi se uită în stânga şi văzu că Loiselle ridicase o armă asemănătoare cu o mână şi cu cealaltă făcea cunoscutul semn la beregată. Şi ţinta lui era moartă.

— Formidabil, cu chestia asta poţi să-ţi dai seama când cad morţi, spuse Noonan.

Când inima se oprea, dispăreau şi semnalele receptate de dispozitivul DKL. *Foarte bine,* îşi zise Timothy.

— Pierce şi Loiselle, aici Comanda. Confirmăm că aţi doborât doi.

— Afirmativ, spuse Pierce. Altceva în apropierea noastră?

— Pierce, răspunse Noonan, alţi doi la cam două sute de metri sud de poziţia voastră.

Perechea aceea se deplasa încă spre est, lent, îndreptându-se spre McTyler şi Patterson.

— Pierce, aici Comanda, rămâi pe poziţie, ordonă Clark.

— Înţeles, Comanda.

Apoi Pierce ridică radioul pe care îl purta ţinta lui. Îl lăsă deschis. Nemaiavând altceva de făcut, se apucă să caute în buzunarele pantalonilor celui împuşcat. O clipă mai târziu, află că-l împuşcase pe John Kiligore, doctor în medicină, de la Binghamton, New York. *Cine o fi fost?* se întrebă. Kiligore nu avea să mai răspundă vreodată la o întrebare. Şi cine putea să-i spună dacă răspunsurile lui aveau vreo noimă?

— Bine, băieţi, toată lumea să raporteze pe rând, se auzi în unitatea radio *scanner* a lui Noonan.

Henriksen era chiar în spatele lizierei, sperând că oamenii lui avuseseră suficientă minte să rămână liniştiţi după găsirea locurilor potrivite. Îl îngrijora apropierea soldaţilor, dacă soldaţi erau. Oamenii Proiectului erau puţin prea repeziţi şi cam prostuţi. Radioul îi aducea rapoartele cerute. Mai puţin două.

— Kiligore şi MacLean, raportaţi!

Nimic.

— John, Kirk, unde dracu’ sunteţi?

— Ăştia sunt cei doi pe care i-am doborât noi, informă Pierce Comanda. Vreţi să le dau vestea cea bună?

— Negativ, Pierce, ştii foarte bine, răspunse furios Clark.

— Şeful nostru nu are deloc simţul umorului, îi spuse Loiselle partenerului lui, cu o ridicare din umeri.

— Cine e cel mai apropiat de ei? întrebă vocea prin radio.

— Eu şi Dawson, veni un răspuns.

— Bine. Berg şi Dawson, luaţi-o spre nord, nu vă grăbiţi şi vedeţi ce descoperiţi, înţeles?

— Înţeles, Bill, spuse o altă voce.

— Louis, avem iar de lucru, spuse Pierce.

— *Oui,* confirmă Loiselle şi arătă un anumit loc. Mike, copacul ăla!

Pierce văzu un copac cu un diametru de cel puţin trei metri la bază. Numai din el îţi puteai face o casă întreagă. O casă mare.

— Pierce şi Loiselle, aici Comanda, două ţinte tocmai au pornit spre voi, aproape direct spre sud. Merg în formaţie strânsă.

Dave Dawson era un bărbat antrenat cu cincisprezece ani în urmă în infanteria Statelor Unite. Ştia destule cât să-şi facă griji, îi spuse lui Berg să stea lipit în spatele lui, ceea ce savantul şi făcu, în vreme ce Dawson deschidea drumul.

— Comanda, aici Patterson, am mişcare în faţă, cam la două sute de metri.

— Corect, spuse Noonan. Se îndreaptă direct spre Mike şi Louis.

— Patterson, aici Comanda. Lasă-i să treacă!

— Înţeles, confirmă Hank Patterson.

— Nu prea e cinstit, observă Noonan, privind ansamblul tactic din faţa lui.

— Timothy, „cinstit” înseamnă să-mi duc toţi oamenii teferi acasă. Pe ăilalţi dă-i în mă-sa! răspunse Clark.

— Cum spui tu, şefu’, fu de acord agentul FBI.

El şi Clark priveau pe ecran punctele clipind intermitent care se îndreptau spre punctele etichetate P şi L. După cinci minute, ambele semnale neidentificate dispărură de pe ecran, fără să se

mai întoarcă.

— John, băieţii noştri mai au doi la activ.

— Dumnezeule, aparatul ăsta e o minune, spuse Clark, după ce Pierce şi Loiselle confirmară prin radio ceea ce instrumentul le spusese deja.

— Chavez către Comandă!

— Spune, Ding, răspunse Clark.

— Putem folosi instrumentul ca să ne apropiem de ei?

— Cred că da. Tim, putem să-i ghidăm pe băieţi ca să le cadă în spate?

— Sigur. Îi văd pe toţi, singura problemă e doar să-i ţinem pe loc până îi ocolim şi ne apropiem destul de mult.

— Domingo, Noonan spune că se poate, dar va fi nevoie de timp ca să o facem bine şi va trebui să vă folosiţi bine capetele.

— O să-mi dau toată silinţa, *jefe,* răspunse Chavez.

Trecuseră douăzeci de minute. Henriksen încercă să-i contacteze pe Dawson şi Berg, ca să afle, doar că nici ei nu mai răspundeau. Ceva se întâmpla acolo, dar nu avea idee ce. Dawson era un fost soldat, iar Kiligore un vânător experimentat şi foarte dotat şi totuşi dispăruseră fără urmă de pe faţa pământului. Ce se întâmplă acolo? Veniseră nişte soldaţi, de acord, dar nimeni nu putea să fie atât de bun. Singura lui şansă era să-şi lase oamenii acolo.

Patterson plecă primul, însoţit de Scotty McTyler, îndreptându-se spre vest-nord-vest trei sute de metri, apoi întorcându-se spre sud, deplasându-se încet şi silenţios, binecuvântând terenul surprinzător de gol din pădure – nu exista destulă lumină care să permită ierburilor să crească. Steve Lincoln şi George Tomlinson se deplasau şi ei în echipă, înconjurându-i pe doi dintre băieţii răi pe la nord şi manevrând apoi direct în spatele lor.

— Suntem pe ţinte, raportă McTyler cu accentul lui scoţian.

Pe ecranul lui Noonan, cei doi apărură la mai puţin de o sută de metri, chiar în spatele ţintelor.

— Doborâţi-i! ordonă Clark.

Amândoi oamenii priveau spre est, departe de oamenii lui Rainbow. Unul stătea la adăpostul unui copac, iar celălalt era întins la pământ.

Cel aflat în picioare era Mark Waterhouse. Patterson ţinti cu

grijă şi trimise o rafală de trei gloanţe. Impactul lipi ţinta de copac. Omul scăpă arma, care căzu cu zgomot la pământ. Asta îl făcu pe cel întins să se întoarcă, ţinând strâns de arma lui, exact când fu lovit. Acţiunea reflexă fu apăsarea pe trăgaci, din care rezultă o rafală de zece gloanţe în junglă.

— Drace! spuse Patterson în radio. Comanda, ăsta a fost al meu. Probabil că avea puşca pusă pe foc automat.

— Ce a fost asta? Ce a fost, cine a tras? întrebă Henriksen prin radio.

Pe Tomlinson şi Lincoln situaţia îi ajută. Cei doi tipi pe care trebuia să-i împuşte săriră în picioare în acelaşi timp, privind spre stânga şi oferind o ţintă perfectă. Amândoi căzură la pământ după o clipă, iar câteva minute după aceea vocea care comanda în circuitul inamicului ceru încă o verificare nominală. Lipseau de la apel opt nume.

În acea fază, Rainbow se afla mai mult în spatele decât în faţa oamenilor lui Henriksen, dirijat de combinaţia computer-*tricorder* a lui Noonan.

— Pot să intru pe frecvenţa lor? îl întrebă Clark pe agentul FBI.

— Foarte uşor, răspunse Noonan, rotind un comutator şi punându-i în faţă un microfon. Poftim!

— Salut, spuse Clark pe frecvenţa inamicului. Ai pierdut deja opt oameni.

— Cine e acolo?

— Te numeşti cumva Henriksen? întrebă imediat John.

— Cine dracu' e acolo? întrebă vocea.

— Sunt cel care îţi omoară oamenii. Deja am lichidat opt. Se pare că mai ai douăzeci şi doi. Vrei să ţi-i mai răresc?

— Cine mama dracului eşti?

— Mă numesc Clark, John Clark. Tu cine eşti?

— William Henriksen, veni răspunsul lătrat.

— Bun, deci eşti fostul tip de la Birou. Presupun că te-ai întâlnit cu Will Gearing în dimineaţa asta. Oricum, spuse Clark după o pauză, îţi spun o singură dată: lăsaţi toate armele, ieşiţi în câmp deschis şi nu mai tragem în voi. Altfel, Bill, vă doborâm până la ultimul.

Urmă o tăcere lungă. Clark se întrebă dacă vocea se va conforma. După un minut făcu ceea ce se aştepta Clark să facă.

— Ascultaţi, toată lumea. Retragerea în clădire, imediat. Toată lumea se retrage acum.

— Rainbow, aici Six, spuse Clark pe circuitul codificat. Aşteptaţi-vă la mişcare înspre complexul de clădiri, chiar acum. Puteţi trage, adăugă el.

Panica din glasul lui Henriksen era contagioasă. Auziră imediat gâfâiturile unor oameni care alergau prin pădure, prin tufişuri, întorcându-se pe căi directe şi făcând zgomot în câmp deschis. Alergau fără să gândească.

Asta îi uşura misiunea lui Homer Johnston. Un bărbat îmbrăcat în verde apăru de după copaci şi începu să alerge pe porţiunea cu iarbă de lângă pistă. Purta armă, ceea ce îl transforma în inamic, iar Johnston îi plasă un singur glonţ între omoplaţi. Omul mai făcu un singur pas împiedicat şi căzu.

— Luneta 2-1, am doborât unul în partea de nord a pistei, raportă lunetistul.

Pentru Chavez, lucrurile erau mult mai simple. Ding era în spatele unui copac de esenţă tare, când începu să audă zgomote venind spre el. Erau cei doi oameni pe care îi supraveghease.

Când îşi închipui că ajunseseră la mai puţin de cincizeci de metri, ieşi de după trunchiul copacului. Văzu că alergau în partea cealaltă. Chavez făcu un pas spre stânga şi ridică la umăr arma MP-10. Omul în alergare îl văzu şi încercă să-şi ridice arma. Reuşi chiar să tragă, dar numai în pământ, după care primi direct în faţă o rafală, lovind apoi pământul ca un sac de cartofi. Omul din spatele lui se opri în loc şi se uită spre Chavez.

— Aruncă dracului arma aia! îi strigă Chavez, dar omul fie nu auzi, fie nu voia să-l asculte.

Începu să-şi ridice arma, dar, ca şi în cazul camaradului lui, nu apucă să o aducă la orizontală.

— Aici Chavez, am doborât doi.

Emoţiile momentului mascau deocamdată ruşinea: fusese prea uşor. Asta era crimă curată.

Clark se trezi în situaţia de socotitor pe tabelă, care ţinea scorul unui fel de luptă de gladiatori. Punctele clipitoare de pe computerul lui Noonan dispăreau unul după altul, o dată cu semnalele electromagnetice care le generaseră. În câteva minute, din treizeci de semnale iniţiale mai rămăseseră patru, care alergau înapoi spre clădire.

— Hristoase, Bill, ce s-a întâmplat acolo? întrebă Brightling la intrarea principală.

— Ne-au măcelărit ca pe nişte oi, omule. Nu ştiu cum. Nu-mi dau seama.

— Aici John Clark, vreau să vorbesc cu William Henriksen, se auzi în radio.

— Da?

— Pentru ultima oară… Predaţi-vă sau venim după voi!

— *Vino după noi!* urlă Henriksen drept răspuns.

— Vega, începe să spargi nişte ferestre, comandă Clark cu o voce calmă.

— Înţeles, Comanda, răspunse Oso.

Ridică la umăr patul pistolului lui M-60 şi începu cu al doilea nivel. Arma trăgea din dreapta spre stânga, împrăştiind în cale cioburi, în vreme ce gloanţele trasoare marcau drumul până la clădire.

— Pierce şi Loiselle, voi şi Connolly o luaţi spre nord-vest, spre celelalte clădiri. Distrugeţi tot!

— Înţeles, Comanda, răspunse Pierce.

Supravieţuitorii ciocnirii din pădure încercau să riposteze cu focuri, în principal trăgând în aer, dar făcând un zgomot infernal în holul clădirii-sediu. Carol Brightling începuse să strige. Sticla spartă la etaje se revărsa spre ei în cascade, izbindu-le feţele.

— Opreşte-i! strigă Carol tare.

— Dă-mi radioul, spuse Brightling.

Henriksen se supuse.

— Încetaţi focul! Aici John Brightling. Încetaţi focul, toţi! Şi tu, Clark, ne-am înţeles?

În câteva secunde, totul încetase. Fu un lucru mai greu de realizat de oamenii Proiectului, pentru că Rainbow trăgea cu o singură armă, iar Oso încetă focul de îndată ce i se ordonă.

— Brightling, aici Clark, mă auzi? se auzi în radioul doctorului.

— Da, Clark, te aud.

— Scoate-ţi imediat oamenii la loc deschis, neînarmaţi! comandă vocea aceea stranie. Garantez că nimeni nu va fi împuşcat. Scoate-ţi oamenii acum, altfel începem să jucăm cu adevărat dur!

— Nu face asta! îl îndemnă Henriksen.

Îi era clar că rezistenţa nu avea nici o noimă, dar predarea îl

îngrozea mai mult şi prefera să moară cu arma în mână.

— Ca să ne omoare pe loc? întrebă Carol. Ce alternativă avem?

— Nu avem, observă soţul ei.

Se duse la recepţie şi vorbi în sistemul audio al complexului, chemându-i pe toţi în holul principal. Apoi ridică radioul portabil.

— S-a făcut, ieşim într-o clipă. Lăsaţi-ne să ne organizăm.

— Bine, vom aştepta un timp, răspunse Clark.

— E o greşeală, John, îi spuse Henriksen patronului.

— Întreaga afacere a fost o greşeală, Bill, spuse John, întrebându-se unde greşise, totuşi.

Între timp, elicopterul negru reapăruse şi aterizase cam la jumătatea pistei, la o distanţă considerată sigură de pilot.

Paddy Connolly se afla în zona rezervei de combustibil. Acolo se afla un uriaş rezervor aflat la suprafaţă, cu eticheta *#2Diesel,* probabil pentru generatorul de energie electrică. Nimic mai simplu decât să pună un explozibil pe rezervor. Urmărit de Pierce şi Loiselle, expertul în explozibili plasă cinci kilograme pe rezervor, pe partea dinspre uzina electrică. *Trei sute de mii de metri cubi bătuţi pe muchie,* îşi zise el, *destul ca să împiedice generatoarele astea să mai meargă multă vreme.*

— Comanda, aici Connolly.

— Connolly, Comanda, răspunse Clark.

— Am nevoie de mai mult, de toată cantitatea pe care am adus-o.

— E la elicopter, Paddy. Stai puţin.

— Înţeles.

John avansase până la marginea lizierei pădurii, la doar trei sute de metri de clădire. Imediat în spatele lui, Vega era cu puşca-mitralieră pregătită, iar restul echipei se apropiase, cu excepţia lui Connolly şi a celor doi trăgători care îl însoţeau. Senzaţia de triumf dispăruse deja. Fusese o zi amară. Succes sau nu, nu te putea bucura să iei viaţa unui om, iar în ziua asta de lucru li se părea tuturor că se comportaseră aproape ca nişte asasini.

— Ies, anunţă Chavez, cu binoclul la ochi.

Numără rapid.

— Sunt douăzeci şi şase.

Cam atâţia ar trebui să fie, îşi zise Clark.

— Dă-mi-l şi mie, spuse el, luându-i binoclul lui Domingo, în speranţa că va vedea feţe cunoscute.

Surprinzător, prima figură pe care o putu asocia unui nume fu cea a singurei femei de acolo, Carol Brightling, consilierul prezidenţial pentru ştiinţe. Bărbatul de lângă ea era fostul ei soţ, John Brightling, presupuse Clark. Ieşiră din clădire, îndreptându-se spre locul unde întorceau avioanele înaintea decolării.

— Continuaţi să vă îndepărtaţi de clădire, le spuse el prin radio.

Oarecum surprins, văzu că îl ascultau.

— Bun, Ding, ia o echipă şi verifică clădirea. Dă-i drumul, băiete, dar ai grijă.

— Normal, domnule C.

Chavez le făcu semn băieţilor să îl urmeze în fugă spre clădire.

Folosindu-se de binoclu, Clark văzu că nici unul nu purta armă şi se decise că era destul de sigur să ia cinci oameni de la Echipa-1 pe post de escortă. După cinci minute de mers, se întâlni faţă în faţă cu John Brightling.

— Înţeleg că e proprietatea ta.

— A fost până în momentul în care aţi distrus-o.

— Băieţii de la Fort Detrick au cercetat canistra pe care a încercat s-o folosească domnul Gearing, aici de faţă, domnule doctor Brightling. Dacă aşteptaţi compasiune din partea mea, să ştii că ai greşit adresa.

— Şi ce ai de gând să faci?

De îndată ce doctorul îşi încheie întrebarea, elicopterul se ridică şi se îndreptă spre clădirea uzinei electrice. Clark îşi închipui că îi livrează restul de explozibil lui Connolly.

— M-am gândit ei şi la asta.

— Ne-ai omorât oamenii! îi strigă în faţă Carol Brightling, de parcă l-ar fi tras la răspundere.

— Numai pe cei care purtau armă într-o zonă de conflict. Îmi închipui că, dacă aţi fi avut ocazia, aţi fi tras în oamenii mei. Dar noi nu facem asemenea cadouri.

— Erau oameni buni, oameni care…

— Oameni care voiau să omoare restul oamenilor. Şi pentru ce? întrebă John.

— Ca să salveze lumea! izbucni iar Carol Brightling.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, doamnă, dar aţi găsit o cale oribilă să o salvaţi, nu credeţi? întrebă el politicos.

Nu te costă nimic să fii manierat, îşi spuse John. Poate că aşa îi

va atrage într-o discuţie şi poate că îi va înţelege.

— Nu mă aşteptam să înţelegi.

— Poate că nu am destulă minte.

— Nu, nu ai! spuse ea.

— Bun, să vedem ce-am înţeles. Aţi încercat să-i omorâţi pe toţi oamenii de pe pământ, folosind pentru asta arme biologice, numai ca să puteţi îmbrăţişa copaci?

— Ca să salvăm lumea, repetă John Brightling în numele tuturor.

— Mă rog, ridică Clark din umeri. Bănuiesc că şi Hitler credea că omorârea evreilor avea rost. Bun, aşezaţi-vă aici şi nu mai scoateţi un cuvânt!

Se îndepărtă şi îşi scoase radioul. Nu avea cum să-i înţeleagă, era clar.

Connolly era rapid, dar nu putea face minuni. Lăsă în pace camera generatorului. Până la urmă, cel mai greu îi fu cu camera frigorifică din clădirea principală. Pentru asta, luă un Hummer – erau mai multe acolo – şi se folosi de el pentru a transporta în clădire două butoaie cu combustibil. Nu avea timp pentru amabilităţi, aşa că trecu direct prin pereţii de sticlă. Între timp, Malloy dusese cu elicopterul la Manaus jumătate din echipă, făcând plinul înainte de întoarcere. Cu totul, le luă cam trei ore, timp în care prizonierii nu spuseră practic nimic, nici măcar nu cerură apă, deşi pe pista care se încinsese ca o tigaie era o căldură de iad şi era incomod. Lui Clark nu-i păsa de ei; cu atât mai bine că nu se purtau ca nişte oameni. Cel mai ciudat i se părea că erau cu toţii oameni foarte şcoliţi, pe care ar fi putut foarte bine să-i respecte, dacă n-ar fi existat acel mic amănunt. În cele din urmă, Connolly se apropie cu paşi mari spre el, ţinând în mână un aparat electronic. Clark dădu din cap şi duse radioemiţătorul la gură.

Bear, aici Comanda.

— Bear, recepţie.

— Să-i dăm bătaie, domnule colonel!

— Înţeles! Bear porneşte.

La distanţă, rotorul lui Night Hawk prinse să se învârtă, iar Clark se întoarse spre prizonieri.

— Nu vă vom omorî şi nici nu vă vom duce înapoi în America, le spuse el.

Surpriza de pe feţele lor fu absolută.

— Atunci, ce vei face?

— Nu crezi că ar fi bine să trăim toţi în armonie cu natura?

— Dacă vrei ca planeta să supravieţuiască, da, răspunse John Brightling.

Ochii soţiei lui erau încă plini de ură şi sfidare, dar în ei se citea acum şi o notă de curiozitate.

— Bun, dădu Clark din cap. Ridicaţi-vă şi dezbrăcaţi-vă toţi. Lăsaţi-vă hainele chiar aici.

Şi le indică un loc lângă pistă.

— Dar…

— Nici un dar! strigă Clark. Altfel vă împuşc, aici şi acum!

Se supuseră, încet. Unii se dezbrăcară repede, alţii lent şi stânjeniţi, lăsându-şi hainele în mijlocul pistei. Ciudat, Carol Brightling nu era deloc stânjenită de situaţie.

— Şi acum ce urmează? întrebă ea.

— Păi, uitaţi ce urmează… Fiindcă tot vă place să trăiţi în armonie cu natura, asta vă invit să faceţi. Dacă nu vă ţin curelele, cel mai apropiat oraş este Manaus, la o sută şi şaizeci de kilometri în direcţia aceea – şi le arătă, după care se întoarse. Paddy, artificiile!

Fără să spună un cuvânt, Connolly se apucă să umble la întrerupătoarele de la cutia pe care o purta cu el. Primul care se duse fu rezervorul de combustibil. Cele două încărcături făcură o gaură în cămaşa metalică şi aprinseră motorina care ieşi din rezervor ca din duzele unui motor de rachetă, lovind direct în uzina electrică, aflată la mai puţin de cincizeci de metri. Apoi jetul slăbi, iar rezervorul doi crăpă şi întreaga cantitate de motorină arzândă se revărsă, umplând toată zona cu flăcări.

Zona camerei frigorifice din clădirea principală nu era la vedere, dar şi acolo motorina se aprinse, distrugând peretele frigiderului şi făcând o parte din clădire să se prăbuşească peste camera cuprinsă de flăcări. Veni apoi rândul celorlalte clădiri şi al antenelor de satelit Ultima fu clădirea care servea drept sediu şi bloc de locuinţe. Structura rezistă explozibilului plasat în mici cratere la baza ei, dar după câteva secunde de indecizie miezul se distruse la nivelul solului şi se prăbuşi, antrenând surparea întregii clădiri. În mai puţin de un minut, tot ce ar fi folosit supravieţuirii era distrus.

— Ne trimiţi în junglă fără măcar un cuţit? întrebă Henriksen.

— Găsiţi nişte bolovani de cremene şi vă faceţi, le sugeră Clark, în vreme ce Night Hawk-ul ateriza. Noi, oamenii, am învăţat să facem asta acum o jumătate de milion de ani. Vreţi să

trăiţi în armonie cu natura. Bun, trăiţi în armonie, le spuse el, întorcându-se şi urcând la bord.

Peste câteva secunde, era prins în centura de siguranţă din spatele piloţilor, iar colonelul Malloy ridica aparatul fără să mai facă nici un tur.

Întotdeauna e aşa, îşi aminti Clark de timpul petrecut la Grupul pentru Operaţiuni Speciale. Unii ieşeau din Huey în goană şi se ascundeau în tufişuri. Alţii rămâneau ca să vadă elicopterul plecând. El se numărase printre aceştia din urmă, pentru că ştia oricum unde îl ducea misiunea. Alţii doar îşi făceau griji cum se vor întoarce şi nu voiau ca elicopterul să-i lase acolo. Privi în jos pentru ultima oară şi văzu că toţi ochii de acolo urmăreau elicopterul Night Hawk în drumul lui spre est.

— Rezistă o săptămână, domnule C.? întrebă Ding, citindu-i gândurile pe faţă.

Absolvise şcoala de supravieţuire în pădure a infanteriştilor, dar nu se credea nici măcar pe el în stare să reziste atâta timp într-un asemenea loc.

— Dacă au noroc, răspunse Rainbow Six.

EPILOG
ŞTIRILE ZILEI

International Herald Tribune ateriză pe biroul lui Chavez îndată după obişnuitul exerciţiu de dimineaţă. Se aşeză confortabil în fotoliu şi se puse pe citit. Viaţa la Hereford începuse să devină plicticoasă. Încă se antrenau şi îşi urmau programul obişnuit, dar nu mai fuseseră chemaţi nicăieri, de la întoarcerea lor din America de Sud, de acum o jumătate de an.

Prima pagină anunţa: „Mină de aur în Munţii Stâncoşi". Articolul se referea la o proprietate din Montana, aflată în proprietatea unui cetăţean rus, fusese descoperit un important zăcământ de aur. Locul fusese cumpărat de Dimitri A. Popov, investitor rus, în calitate de fermă, ca investiţie şi loc de retragere în vacanţe. Proprietarul făcuse întâmplător descoperirea, spunea articolul. Operaţiunile miniere aveau să înceapă în următoarele câteva luni. Organizaţiile locale de protecţia mediului ridicaseră obiecţii, încercând să blocheze în instanţă proiectul, dar judecătorul federal de district nu ţinu cont de ele; el decisese de la început că situaţia era sub incidenţa legilor din secolul al XIX-lea care reglementau explorările şi exploatările miniere.

— Ai văzut asta? îl întrebă Ding pe Clark.

— Al dracului lacom! Ticălosul! răspunse John, uitându-se pe ultimele fotografii ale nepotului lui, de pe biroul lui Chavez. Da, am citit. A dat o jumătate de milion de dolari ca să cumpere fosta proprietate a lui Foster Hunnicutt. Cred că ticălosul i-a povestit mai multe, nu numai despre planurile lui Brightling, ce zici?

— Aşa cred şi eu.

Chavez continuă să citească. La secţiunea dedicată afacerilor, află că acţiunile lui Horizon Corporation înregistraseră o creştere, o dată cu scoaterea pe piaţă a unui medicament pentru bolile de inimă, revenindu-şi după căderea suferită la bursă în urma dispariţiei misterioase a preşedintelui, doctorul John Brightling, un mister rămas încă nerezolvat – nu uită să adauge autorul. Se dovedise că noul medicament, numit Kardiklear, reducea cu cincizeci şi şase de procente iminenţa celui de-al doilea atac de cord. Horizon avea în curs şi studii asupra longevităţii umane şi

medicamente împotriva cancerului, scria în încheierea articolul.

— John, s-a dus cineva în Brazilia să…

— Din câte ştiu eu, nu. Sateliţii care trec pe acolo ne arată că nu e nimeni care să taie iarba de pe marginile aeroportului.

— Deci crezi că jungla i-a omorât.

— Natura nu e niciodată sentimentală, Domingo. Nu face distincţie între prieteni şi duşmani.

— Cred că ai dreptate, domnule C.

Până şi teroriştii pot să facă distincţia, îşi zise Chavez. *Dar nu şi natura. Aşadar, cine este adevăratul duşman al omenirii? În principal, ea însăşi,* decise Ding, lăsând jos ziarul şi privind încă o dată fotografia lui John Conor Chavez, care tocmai învăţase să stea în fund şi să zâmbească. Fiul lui o să crească în „Minunata lume nouă”[10] iar el era unul dintre cei care se luptau ca această lume să fie una sigură – pentru el şi pentru ceilalţi puşti a căror principală preocupare acum era să înveţe să meargă în picioare şi să vorbească.

Sfârşit

[10] *Brave New World,* titlul unei celebre utopii de Aldous Huxley (n. Red.).

CUPRINS

21 STADII.....6
22 CONTRAMĂSURI.....22
23 MEREU DE VEGHE.....37
24 LA VAMĂ.....50
25 RĂSĂRIT DE SOARE.....67
26 CONCLUZII.....84
27 AGENŢI D€ TRANSFER.....99
28 ÎN PUNĂ ZI.....115
29 RECUPERAREA.....175
30 PEISAJE.....190
31 MIŞCARE.....207
32 AFACERI SÂNGEROASE.....225
33 ÎNCEP JOCURILE.....240
34 JOCURILE CONTINUĂ.....260
35 MARATONUL.....282
30 ZBOR DE NECESITATE.....297
37 FLACĂRA CARE SE STINGE.....316
38 STAŢIUNEA ŞTIINŢIFICĂ.....341
39 ARMONIA.....362
EPILOG ŞTIRILE ZILEI.....397
CUPRINS.....399

„Tom Clancy analizează constant situaţia politică internaţională, reuşind să descopere posibilele conflicte şi pericole, în jurul cărora brodează poveşti captivante."

New York Times Book Review

„În întreaga lume circulă mulţi teroriştii experimentaţi şi bine antrenaţi, avînd contacte vechi cu unele servicii de informaţii naţionale. La asta se adaugă faptul că unele ţări, care nu doresc o confruntare deschisă cu SUA se folosesc de aceşti teroriştii. Cea mai bună soluţie a acestei probleme este să înfiinţăm o echipă antiteroristă multinaţională al cărei nume de cod propun să fie Rainbow."

Tom Clancy, *Rainbow Six*

rao
rao international publishing company

ISBN 973-576-428-8
9 789735 764289